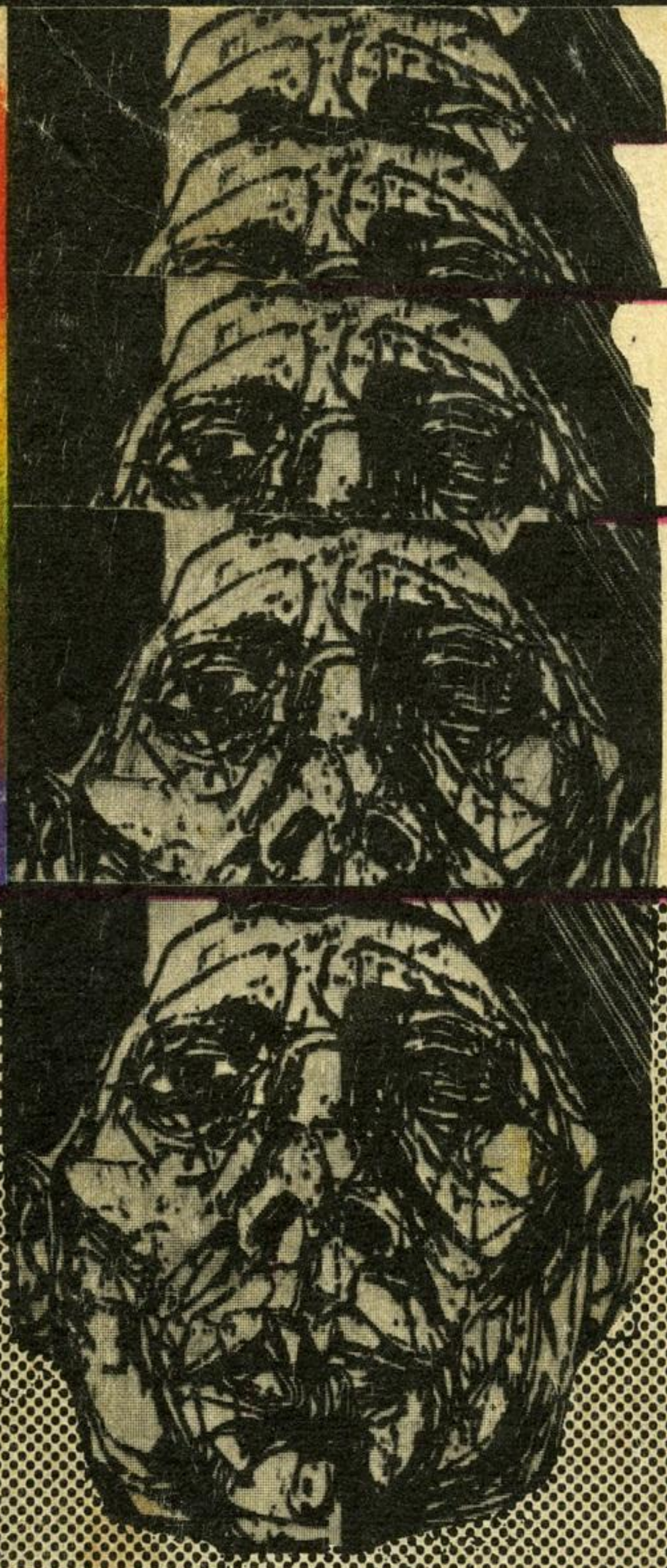

RAYMOND CHANDLER

RĂMAS BUN PENTRU VECIE

Raymond Chandler : The Long Good-Bye

Made and printed in Great Britain by
C. Nicholls and Company Ltd.

© the Estate of Raymond Chandler, 1953

Toate drepturile asupra acestei versiuni sînt rezervate Editurii UNIVERS

RAYMOND CHANDLER

Rămas bun pentru vecie

Traducere de Anda Teodorescu

București, 1977
● EDITURA UNIVERS ●

Coperta de VANDA MIHULEAC

CAPITOLUL 1

Cînd l-am întîlnit întîia oară pe Terry Lennox era beat mort într-un Rolls-Royce Silver Wraith aflat în fața barului *The Dancers.* Paznicul îi scosese mașina din parcaj și era silit să țină portiera deschisă fiindcă piciorul stîng al lui Terry Lennox se bălăbănea pe afară ca și cînd tipul ar fi uitat că mai are și așa ceva. Părea tinerel, atîta doar că părul îi era albicios cum sînt oasele bine uscate. Se vedea după ochi că e beat turtă. Altfel însă nu arăta rău, îmbrăcat în smoching și semănînd aidoma cu toți papițoii ce-și cheltuiesc banii într-o bombă care doar pentru asta există.

Lîngă el era o tipă. Avea un păr de o frumoasă nuanță roșcată, un zîmbet distant și un vizon albăstrui pe umeri care aproape că făcea ca Rolls-Royce-ul să nu se deosebească de altă mașină. Fără să reușească însă. Nici o mașină nu poate să se asemene cu un Rolls.

Tipul de la parcare, cum se întîmplă de obicei, era cam golănos, cu o hăinuță albă și cu numele restaurantului brodat pe piepți cu ață roșie. Tocmai începea să se cam sature.

— Alo, domnu', îi spunea el cam enervat lui Terry, n-ați vrea să băgați piciorușu' ăla în mașină ca să închid și eu ușa ? Că altfel o las deschisă și picați afară de tot !

Privirea pe care i-o aruncă fata putea să-l străpungă și să iasă afară de un cot prin partea cealaltă. Și totuși nu-l băgă în sperieți. La *The Dancers* au destui clienți care să-i trezească la realitate pe cei legănați de iluzii despre influența grămezilor de bani asupra personalității omului.

Tocmai atunci intra în parcaj o mașină sport decapotabilă — o marcă străină — și din ea ieși un tip care-și aprinse cu bricheta de bord o țigară interminabilă. Purta o cămășuță ecosez, pantaloni galbeni și cizme de călărie.

Se îndreptă către intrarea barului împrăştiind nori de smirnă parfumată, fără să se deranjeze măcar să arunce o privire Rolls-Royce-ului. Îl ignoră ca şi cînd ar fi fost o vechitură. Se opri în capul scărilor care duceau pe terasă şi-şi înfundă un monoclu în ochi.

Fetei îi străfulgeră deodată un gînd.

— Mi-a venit o idee grozavă, dragă. De ce nu mergem cu taxiul pînă la tine să scoatem decapotabilul din garaj ? E o seară aşa de mişto pentru o plimbare de-a lungul coastei pînă la Montecito. Ştiu eu acolo nişte tipi care dau petreceri afară, lîngă piscină.

Băiatul cu părul ca oasele bine uscate răspunse politicos :

— Îmi pare nespus de rău, dar nu mai am automobilul. A trebuit să-l vînd.

După cum vorbea n-ai fi zis că a băut altceva decît suc de portocale.

— L-ai vîndut, iubiţel ? Cum adică ?

Se îndepărtă de el către marginea maşinii, dar asta nu era nimic faţă de cît i se depărtase vocea.

— Vreau să spun că am fost silit să-l vînd, spuse el. Pentru a avea ce mînca.

— Aa, da.

De data asta parcă nici îngheţata nu s-ar mai fi topit în guriţa ei. Paznicul îl situă acum pe papiţoiul albicios într-o categorie mai accesibilă lui : săracă.

— Uite ce e, neamule, eu am treabă la altă maşină, îi zise el. Ne vedem noi altă dată, eventual.

Şi lăsă portiera să se deschidă larg. Beţivanul se rostogoli şi ateriză direct pe asfalt, taman pe fundul pantalonilor. Aşa că m-am apropiat şi m-am băgat pe fir. Ştiu prea bine că-i o greşeală să te amesteci în treburile unui beţiv. Chiar dacă te place şi te ştie, cînd se trezeşte mai întotdeauna îţi trage un picior. L-am apucat de subsuori şi l-am ridicat în picioare.

— Vă mulţumesc din tot sufletul, spuse el politicos.

Între timp fata trecuse la volan.

— Cînd se-mbată devine îngrozitor de britanic ! spuse ea cu o voce în care răsună cel mai pur oţel inoxidabil. Vă mulţumesc că l-aţi prins.

— O să v-ajut să-l așezăm pe bancheta din spate, i-am zis.

— Îmi pare rău, dar am întîrziat la o întîlnire importantă.

Ambreie și Rolls-ul începu să demareze.

— Un cîine de pripas, nimic mai mult, adăugă ea cu un zîmbet glacial. Poate-i găsiți dumneavoastră un cămin. A rămas fără casă.

Și Rolls-ul porni pe alee, ieși în bulevardul Sunset, coti la dreapta și dispăru. Cînd s-a înapoiat paznicul, eu încă mă mai uitam după fată și-l țineam în brațe pe bețivul care acum dormea dus.

— Mă rog, unii așa înțeleg să se poarte, m-am adresat eu hăinuței albe.

— Cred și eu, zise el cinic. De ce să le iroseşti pe un matol ? Vreau să zic, toate rotunjimile alea.

— Îl știi ?

— Am auzit-o pe damă zicîndu-i Terry. Altfel, să mă ia dracu dacă-l știu. Însă n-am mai mult de două săptămîni de cînd sînt aici.

— Adu-mi, te rog, mașina, i-am zis dîndu-i bonul.

Pînă să-mi aducă bătrînul meu Oldsmobile mi s-a părut că țin în brațe un sac cu plumb. Hăinuța albă mă ajută să-l urc pe perna din față. Sacul de plumb deschisese un ochi, ne mulțumi și adormi la loc.

— E cel mai politicos beţiv pe care l-am cunoscut vreodată.

— Pe aici vin de tot soiul, de toate mărimile și culorile, răspunse hăinuța albă. Nici unul nu face măcar două parale. Ăsta parcă a avut o operație estetică, sau cam așa ceva.

— Mda.

I-am dat un dolar și mi-a mulțumit. Avea dreptate în privința operației estetice. Obrazul drept al noului meu prieten era țeapăn, albicios și brăzdat de cicatrici subțirele, abia vizibile. De-a lungul lor pielea părea sticloasă. Chirurgie reparatorie, și încă o operație destul de serioasă.

— Și ce ai de gînd să faci cu el ?

— Îl iau la mine să-l trezesc — măcar atît cît să-mi spună unde stă.

Hăinuța albă zîmbi larg.

— N-ai decît, dacă vrei să fii fleț. Eu l-aș arunca în primul șanț și aș roi-o. Sugativele astea nu-ți dau decît bătaie de cap și nici o bucurie. Eu am părerile mele despre chestiile astea. Cu concurența asta așa tăioasă omu' treb e să-și cruțe puterile ca să se apere la o adică.

— Ceea ce se cheamă c-ai izbutit, văd !

Rămase cam nedumerit și numai după aceea înțelese destul ca să se înfurie, dar între timp eu mă urcasem în mașină și pornisem. Avusese dreptate însă, cel puțin în parte. Terry Lennox mi-a adus probleme cu duiumul. Dar, la urma urmelor, de asta mă și ocup.

În anul acela locuiam pe bulevardul Yucca, înspre Laurel Canyon. Casa era mititică, într-o fundătură de pe o colină. Avea o scară lungă de lemn de segvoia pînă la ușa de intrare și un pîlc de eucalipți chiar vizavi. Cucoana care mi-o închiriase mobilată plecase în Idaho ca să stea un timp la fiica ei rămasă văduvă. Chiria nu era mare, fie din cauză că proprietăreasa voia să se poată întoarce cînd avea chef, fie din cauza scărilor. Îmbătrînise și nu prea mai era în stare să le ia în piept ori de cîte ori venea acasă.

Greu, dar pînă la urmă l-am cărat pe bețivan în sus pe scări. Își dădea toată silința să mă ajute dar picioarele îi erau ca de cauciuc și adormea mereu în mijlocul cîte unei propoziții politicoase, de scuze. Am descuiat, l-am tîrît înăuntru, l-am trîntit pe o canapea lungă, am aruncat o pătură peste el și l-am lăsat să doarmă. Timp de un ceas mi-a sforăit ca un cașalot. Apoi s-a sculat brusc și s-a năpustit în baie. Cînd a ieșit, mi-a aruncat o privire scrutătoare, cam crucișă, și s-a întrebat cu glas tare unde dracu' se află. I-am explicat. Mi-a spus că-l cheamă Terry Lennox, că locuiește într-o garsonieră mobilată în Westwood și că nu-l așteaptă nimeni. Vorbea clar, fără să i se împleticească limba.

Îmi spuse că nu i-ar strica niște cafea tare. I-am adus-o și a sorbit-o cu grijă, ținînd bine farfurioara sub ceașcă.

— Cum de-am ajuns aici ? mă întrebă privind în jur.

— Ai căzut dintr-un Rolls la barul *The Dancers.* Iubita ţi-a plecat.

— După cum se vede. Fără îndoială, avea toate motivele s-o facă.

— Eşti englez ?

— Am stat o vreme pe la ei. Dar nu m-am născut acolo. Dacă-mi permiţi, aş vrea să chem un taxi şi să plec.

— Te aşteaptă unul jos.

Coborî scările fără ajutor. Pînă la Westwood nu spuse mare lucru decît că sînt foarte amabil şi că îi pare rău că s-a dat în spectacol şi că mi-a căzut pe cap. O spusese probabil atît de des şi la atîţia oameni, încît devenise aproape un automatism.

Garsoniera lui era mică, impersonală şi plină de mobilă, de parcă abia în după-amiaza aceea s-ar fi mutat în ea. Pe o mescioară din faţa unei canapele cu o tapiţerie de un verde crud era o sticlă de whisky pe jumătate goală, gheaţă topită într-un castron, trei sticle goale de apă gazoasă, două pahare şi o scrumieră de sticlă plină de mucuri mînjite şi nemînjite de ruj. Prin garsonieră nu era nici o fotografie şi nici un lucru cît de cît personal. Ca şi cînd ar fi fost o odaie de hotel închiriată pentru o întîlnire sau pentru un rămas bun, pentru un pahar de băutură şi o conversaţie, sau pentru a-ţi aduce o damă. Nu arăta deloc ca locuinţa cuiva.

Mi-a oferit ceva de băut, dar am zis nu, mulţumesc. Nu m-am aşezat. La plecare, mi-a mai mulţumit o dată — dar în aşa fel încît parcă nici nu l-aş fi cărat pînă în vîrful unui munte, dar nici că ar fi fost un fleac. Era încă destul de nesigur şi cam jenat, dar al dracului de politicos. A stat în prag pînă a venit liftul şi m-a văzut intrînd în el. Orice se putea spune despre el, dar nu că e prost-crescut.

Nu mai pomenise de fată. Şi nici că n-are slujbă sau vreo perspectivă şi că din ultimii sau penultimii dolari plătise nota la bar pentru o damă de lux care nici măcar nu-şi pierduse vremea aşteptînd să vadă că nu-i azvîrlit

la puşcărie de vreo patrulă de poliţişti sau bătut măr de vreun taximetrist parşiv şi aruncat pe un loc viran.

Coborînd cu liftul, mi-a venit ideea să mă întorc şi să-i iau sticla cu whisky. Dar nu era treaba mea şi, oricum, n-avea nici o valoare. Dacă au ei chef, tot îşi fac rost de băutură. M-am întors acasă muşcîndu-mi buzele. În meseria mea se cuvine să fii dur, dar individul avea ceva care mă înduioşa. Nu ştiu anume ce — doar dacă nu era cumva părul alb sau obrazul plin de cicatrici, vocea limpede sau politeţea. Poate că asta era destul. Oricum, nu aveam prea multe şanse de a-l mai întîlni. Cum spusese şi fata, nu era decît un cîine de pripas.

CAPITOLUL 2

L-am văzut din nou cu vreo lună înainte de Crăciun. Magazinele de-a lungul bulevardului Hollywood începuseră deja să se umple cu porcăriile obişnuite la preţ de speculă pentru Crăciun şi în ziare puteai deja să citeşti ce groaznic o să fie dacă nu-ţi faci cumpărăturile de Crăciun la timp. Groaznic avea să fie oricum : aşa e întotdeauna.

La vreo trei străzi înainte de clădirea în care se afla biroul meu am văzut o maşină a poliţiei parcată în paralel cu alta şi pe cei doi curcani din ea uitîndu-se fix la ceva aflat lîngă o vitrină. Acel ceva era Terry Lennox — sau ceea ce mai rămăsese din el — şi rămăşiţele nu erau cine ştie ce atrăgătoare.

Se sprijinea de vitrină. Trebuia să se sprijine de ceva. Cămaşa îi era murdară, desfăcută la gît şi doar pe jumătate băgată în pantaloni. Nu se bărbierise de vreo patru-cinci zile. I se ascuţise nasul. Era atît de palid încît firişoarele subţiri ale cicatricilor abia dacă se vedeau. Iar ochii erau ca nişte găuri înfundate într-un morman de zăpadă. Nu încăpea îndoiala că poliţaii aveau să-l înhaţe fără întîrziere. M-am repezit la el şi l-am luat de braţ.

— Ţine-te drept şi umblă, i-am spus cît puteam eu de ferm. I-am făcut cu ochiul. Te descurci ? Eşti băut ?

Mi-a aruncat o privire vagă și mi-a zîmbit cu zîmbetul lui strîmb.

— Am fost. Abia sufla. Acum mă simt cam... gol pe dinăuntru.

— Perfect, dar dă din picioare. Altfel nu mai ai mult și nimerești în duba aia și te trezești în arestul pentru beţivani.

Făcu efortul necesar și mă lăsă să-l tîrăsc prin mulțimea de gură-cască de pe bulevard, pînă la bordură. Acolo era o stație de taxiuri și am deschis ușa unei mașini.

— Ălălalt e primul, zise taximetristul arătînd cu degetul la mașina din față. Întoarse capul și-l văzu pe Terry. Dac-o vrea să vă ia, adăugă.

— E un caz grav, urgent. Prietenului meu îi este rău.

— Mda, zise șoferul. Putea însă să i se facă rău în altă parte.

— Ia cinci foițe verzi și arată-ne cît de frumos știi să zîmbești.

— Mă rog, dacă așa stau lucrurile !... zise și înfipse în spatele oglinzii retrovizoare revista cu un marțian pe copertă.

Am băgat mîna înăuntru și am deschis portiera. L-am împins pe Terry Lennox în taxi și umbra mașinii poliției a acoperit fereastra din partea cealaltă. Un polițai cărunt a ieșit din ea și s-a îndreptat spre mine. Am înconjurat taxiul și i-am ieșit în întîmpinare.

— O clipă, frumușelule. Ce-avem noi aici ? Domnul șifonat și soios îți e chiar prieten bun ?

— Destul de bun ca să-mi dau seama că are nevoie de un prieten. Și nu e beat.

— Din motive financiare, fără îndoială, răspunse polițistul.

Cînd a întins mîna, i-am pus în ea legitimația. S-a uitat la ea și mi-a înapoiat-o.

— Aha, îmi zise. Un detectiv particular care ajută un client. Vocea i se schimbă și deveni dură. Asta ne spune cîte ceva despre dumneata, domnule Marlowe. Dar despre el ?

— Îl cheamă Terry Lennox. Lucrează în cinematografie.

— Drăguț din partea lui, replică sarcastic polițistul. Băgă capul pe geam și se uită bine la Terry care zăcea în colț, apoi adăugă : După părerea mea, n-a lucrat cine știe ce în ultima vreme. Aș zice că nici n-a prea dormit sub un acoperiș în ultima vreme. Și aș mai zice că nu e decît un vagabond pe care ar trebui să-l culegem de pe drumuri.

— Nu se poate să fiți chiar așa în urmă cu arestările. Oricum, nu la Hollywood, sună comentariul meu.

Continuă să se uite la Terry.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău, băiețaș ?

— Philip Marlowe, articulă încet Terry. Locuiește pe bulevardul Yucca în cartierul Laurel Canyon.

Polițistul își retrase capul. Se întoarse și dădu din mînă.

— S-ar fi putut să-i fi suflat dumneata numele chiar adineauri.

— S-ar fi putut, dar n-am făcut-o.

Mă privi țină o clipă.

— Mă rog, de data asta o-nghit, zise el. Dar mișcă-l de pe stradă.

Se urcă în mașina poliției care o luă din loc. Am urcat și eu în taxi și am parcurs cele trei străzi care ne despărțeau de parcajul în care-mi țineam mașina. Înainte de a trece în mașina mea, i-am întins taximetristului cei cinci dolari promiși, dar el m-a privit fix și a clătinat din cap.

— Doar cît arată aparatul, domnu', sau s-o rotunjim la un dolar, dacă doriți. Am fost și eu la pămînt la viața mea. Nu s-a găsit nimeni ca să mă bage într-un taxi și să mă scoată de la ananghie. La Frisco. Al dracului oraș.

— San Francisco, am spus mecanic.

— Eu îi zic Frisco. Fir-ar ele să fie de grupuri minoritare. Mersi !

A luat dolarul și a plecat.

Ne-am dus într-o grădină de vară unde se serveau chifteluțe nu tocmai rele la gust. A mîncat și Terry vreo două și a băut o sticlă cu bere după care l-am dus acasă. Scările încă rămîneau o problemă, dar, scrîșnind din dinți și gîfîind, le-a urcat totuși. Peste un ceas era bărbierit,

îmbăiat și arăta din nou a om. Ne-am așezat la masă în fața a două pahare cu băutură foarte slabă.

— Noroc că ți-ai amintit cum mă cheamă.

— Mi s-a părut de datoria mea să țin minte numele. Te-am căutat și în cartea de telefon. Se putea să n-o fac ?

— Și de ce nu mi-ai telefonat ? Doar nu m-am mutat de aici. Și mai am și un birou.

— Cum era să te deranjez ?

— După cît se pare, pe cineva tot trebuia să deranjezi. S-ar zice că n-ai prea mulți prieteni.

— Ba da, prieteni am, protestă el, mă rog, prieteni de un anumit fel. Întoarse paharul cu fundul în sus. Nu-i ușor să ceri ajutor, mai ales cînd doar tu ești de vină. Se uită la mine cu un zîmbet obosit : Poate că la un moment dat o să mă las și de băutură. Toți cei ca mine spun același lucru, nu-i așa ?

— E nevoie de vreo trei ani.

— Trei ani ? Părea surprins.

— De obicei. E cu totul altă lume. Trebuie să te obișnuiești cu niște culori mai palide, cu niște sunete mai puțin stranii. Și nu trebuie să-ți scoți din minte posibilitatea unor recidive. Toți cei pe care-i cunoști bine devin din ce în ce mai ciudați. Pe unii din ei n-o să-i mai poți vedea în ochi și nici ei pe tine.

— Asta n-ar schimba prea mult lucrurile, spuse el. Se întoarse să se uite la ceas, apoi reluă : Am lăsat în autogara Hollywood, la casa de bagaje, un geamantan de două sute de dolari. Dacă aș avea bani destui ca să-l scot aș putea să-mi cumpăr unul ieftin și să-l amanetez pe celălalt, așa încît să am cu ce să-mi plătesc un bilet de autobuz pînă în Las Vegas. Acolo pot să-mi găsesc o slujbă.

N-am zis nimic. Am clătinat doar din cap și am continuat să-mi țin în palmă paharul cu băutură.

— Te gîndești, probabil, că ideea asta ar fi putut să-mi vină ceva mai înainte, a reluat el calm.

— Mă gîndesc doar că în spatele tuturor acestor chestii trebuie să fie ceva în care nu e treaba mea să mă amestec. Slujba e certă sau doar o speranță ?

— E sigură. Un tip pe care-l cunosc bine din armată ţine un cazinou mare — *Terrapin*. Fireşte, e şi el un fel de rechin — că toţi sînt — dar pe de altă parte e băiat de treabă.

— Nu mi-e greu să-ţi plătesc biletul de autobuz şi încă ceva pe deasupra. Dar parcă aş vrea să dau banii pe ceva cît de cît sigur. Mai bine dă-i un telefon.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie. Randy Starr n-o să mă lase el la ananghie. Nu m-a lăsat niciodată. Iar geamantanul îl pot amaneta pe cincizeci de dolari. Ştiu din experienţă.

— Uite ce-i. Îţi dau eu banii. Să nu mă iei drept un fraier cu inimă largă. Ia ce-ţi dau şi fii băiat cuminte. Vreau să scap de dumneata fiindcă am un fel de presentiment.

— Nu zău ? Privi la pahar. Abia dacă sorbea. Ne-am întîlnit numai de două ori şi de fiecare dată ai fost mai mult decît amabil. Ce fel de presentiment ?

— Că data viitoare o să te găsesc într-o încurcătură din care n-o să te mai pot scoate. Nu ştiu de ce am eu presimţirea asta, dar aşa stau lucrurile.

Îşi atinse obrazul drept cu buricele degetelor.

— Poate din cauza asta. Mă face să arăt cam sinistru. Deşi este o rană onorabilă — sau, oricum, rezultatul uneia.

— Nu e vorba de asta. Asta nu mă deranjează cîtuşi de puţin. Sînt detectiv particular. Iar dumneata eşti o problemă pe care nu-i treaba mea s-o rezolv. Şi totuşi, o problemă. Să zicem că am eu un al şaselea simţ. Dacă vrei să fiu ultrapoliticos, hai să zicem, o cunoaştere a oamenilor. Poate că fata nu te-a placat acolo la bar numai fiindcă erai beat. Poate că avea şi ea o presimţire.

Zîmbi vag.

— Am fost căsătoriţi cîndva. O cheamă Sylvia Lennox. Am luat-o pentru că e bogată.

M-am ridicat în picioare şi l-am privit lung.

— Îţi fac nişte ouă jumări. Trebuie să te hrăneşti.

— Stai o clipă, Marlowe. Te întrebi probabil de ce dacă eu eram fără un ban şi Sylvia înoată în bani nu i-am cerut vreo două-trei hîrtii. Ai auzit vreodată de mîndrie ?

— Ei nu, că m-ai omorît, Lennox !

— Serios ? Mîndria mea e puţin diferită. Mîndria unui om care nu are altceva. Iartă-mă dacă te scot din răbdări.

M-am dus la bucătărie, am prăjit niște pîine, șuncă, am spart vreo cîteva ouă și am făcut cafea. Am mîncat în nișa pentru micul dejun. Casa fusese construită pe vremea cînd oamenii mai aveau încă așa ceva.

I-am spus că trebuie să mă duc la birou și că o să-i iau geamantanul la întoarcere. Mi-a dat bonul. Căpătase oarecare culoare și ochii nu-i mai erau atît de înfundați în cap încît să trebuiască să scotocești după ei. Înainte de a pleca am pus sticla de whisky pe măsuţa de lîngă canapea.

— Demonstrează-ţi mîndria cu sticla asta. Și dă un telefon la Vegas, măcar așa, ca să-mi faci mie plăcere.

Zîmbi și ridică din umeri. Pe cînd coboram scările eram încă supărat. Nu înțeleg de ce, așa cum nu înțelegeam de ce un om preferă să moară de foame pe stradă decît să-și amaneteze garderoba. Nu știu ce principii avea dar, oricare ar fi fost, și le respecta.

Geamantanul era nemaipomenit. Din piele de porc ce se cam uzase și care la cumpărare fusese probabil de culoare crem pal. Încuietorile erau de aur. Era făcut în Anglia și dacă l-ai fi găsit cumva și la noi ar fi costat mai curînd opt sute de dolari decît două.

I l-am trîntit sub nas. M-am uitat la sticla de pe măsuţa de cocteiluri. Nu se atinsese de ea. Nu era mai băut decît mine. Fuma, dar fără prea mare plăcere.

— L-am sunat pe Randy, mi-a spus. S-a supărat că nu l-am chemat mai înainte.

— Vezi, ai nevoie de un străin care să te ajute. Am arătat către geamantan. Cadou de la Sylvia ?

Terry și-a întors privirile spre fereastră.

— Nu. L-am primit în Anglia, cu mult înainte s-o cunosc pe ea. De fapt, foarte demult. Dacă poţi să-mi împrumuţi unul vechi, aș vrea să-l las pe ăsta la dumneata.

Am scos din portmoneu cinci hîrtii de douăzeci de dolari și i le-am pus în faţă.

— N-am nevoie de gajuri amanetate.

— Nu asta voiam să spun. Doar nu eşti Muntele de pietate. Pur şi simplu, nu vreau să-l iau cu mine în Las Vegas. Şi n-am nevoie de atîţia bani.

— Foarte bine. Dumneata rămîi cu banii şi eu rămîn cu geamantanul. Dar să ştii că în casa asta hoţii pot pătrunde uşor.

— N-ar conta cine ştie ce, spuse el indiferent. De fapt, n-ar avea nici o importanţă.

Îşi schimbă hainele şi pe la cinci şi jumătate ne duserăm să mîncăm la Musso. Fără băutură. Apoi a luat autobuzul de la Cahuenga iar eu m-am întors acasă îngîndurat. Îşi mutase lucrurile într-o valiză uşoară de-a mea, iar geamantanul gol rămăsese pe pat acolo unde-l desfăcuse. Într-una din încuietori era o cheiţă de aur. Am încuiat geamantanul, aşa gol cum era, am legat cheiţa de mîner şi l-am pus pe raftul de sus al dulapului meu de haine. Nu părea să fie chiar de tot gol, dar ceea ce s-ar mai fi putut afla în el nu era treaba mea.

Era o noapte liniştită şi casa părea mai goală ca de obicei. Mi-am scos tabla de şah şi am încercat apărarea franceză contra lui Steinitz. M-a bătut în patruzeci şi patru de mutări, dar de cîteva ori i-am dat şi eu de furcă.

La nouă jumătate sună la telefon o voce pe care o mai auzisem cîndva.

— Domnul Philip Marlowe ?

— Da.

— Sylvia Lennox la telefon. Ne-am cunoscut acum vreo lună în faţa barului *The Dancers.* Am aflat după aceea că aţi fost atît de amabil încît să-l duceţi pe Terry acasă.

— Da.

— Ştiţi, probabil, că sîntem divorţaţi : cu toate acestea, sînt destul de îngrijorată în ceea ce-l priveşte. S-a mutat din garsoniera pe care o avea la Westwood şi nimeni nu ştie pe unde ar mai putea fi.

— Am băgat de seamă încă din seara în care ne-am cunoscut ce îngrijorată sînteţi.

— Uite ce e, domnule Marlowe, eu i-am fost nevastă. Nu am prea mare înţelegere pentru beţivi. Poate că m-am purtat cam rece şi poate că aveam ceva important de făcut. Sînteţi detectiv particular şi putem să aranjăm lucrurile ca un angajament profesional.

— Nu trebuie să le aranjăm în nici un fel, doamnă Lennox. În momentul de faţă se află în autobuz în drum spre Las Vegas. Are un prieten acolo care o să-i dea ceva de lucru.

Vocea i se învioră deodată.

— A, la Vegas ? Vai, ce romantic din partea lui ! Acolo ne-am căsătorit.

— Probabil că a uitat, altfel ar fi plecat în altă parte.

În loc să-mi trîntească telefonul, rîse. Un rîs scurt, viclean.

— Cu toţi clienţii sînteţi la fel de nepoliticos ?

— Nu-mi sînteţi clientă, doamnă Lennox,

— S-ar putea să vă fiu într-o bună zi, cine ştie ? Mă rog, atunci, să zicem, cu doamnele.

— Acelaşi răspuns. Omul era la pămînt, mort de foame, murdar, fără un chior. I-aţi fi putut da de urmă dacă vi s-ar fi părut că merită. Nu voia să vă ceară nimic atunci şi probabil că nici acum nu vrea să primească nimic de la dumneavoastră.

— E un lucru pe care n-aveţi cum să-l ştiţi dumneavoastră, îmi răspunse ea rece şi închise telefonul după ce-mi ură noapte-bună.

Avea perfectă dreptate, firește, iar eu fusesem perfect cretin. Dar nu simţeam că aș fi greșit. Eram enervat. Dacă m-ar fi sunat cu o jumătate de ceas mai devreme aș fi fost poate suficient de enervat ca să-l bat măr pe Steinitz — dacă n-ar fi fost mort de cincizeci de ani și dacă partida de șah n-ar fi fost dintr-o carte.

CAPITOLUL 3

Cu trei zile înainte de Crăciun am primit din Las Vegas un cec de o sută de dolari. În plic mai era şi un bilet scris pe hîrtia cu antet a hotelului. Îmi mulţumea, îmi dorea sărbători fericite şi-mi spunea că speră să ne vedem în curînd. Bomba era în post-scriptum. „*Sylvia şi cu mine plecăm într-o a doua lună de miere. Îmi spune să-ţi scriu să nu te superi pe ea pentru că vrea să încerce din nou*“.

Restul l-am aflat de prin ziare, uitîndu-mă la una din rubricile snoabe ale cronicii mondene. Nu le citesc prea des, doar cînd nu mai găsesc nimic altceva care să mă scîrbească :

„Corespondenta noastră moare de nerăbdare să vă poată comunica vestea că Terry și Sylvia Lennox s-au recăsătorit din nou la Las Vegas, scumpii de ei. Evident, ea este fata cea mai mică a multimilionarului Harlan Potter din San Francisco și Pebble Beach. Sylvia i-a angajat pe Marcel și Jeanne Duhaux ca să-i redecoreze reședința de la Encino, de la un cap la altul, în cel mai șoooching dernier-cri. Poate vă amintiți, fetelor, Curt Westerheym, antepenultimul soț al Sylviei, i-a făcut cadou, cînd s-au căsătorit, o vilișoară cu optsprezece camere. Dar poate că vă întrebați ce s-a întîmplat cu Westerheym ? Chiar dacă nu vă întrebați, St. Tropez e răspunsul și din cîte am auzit, pentru totdeauna. S-ar putea să mai fie amestecată și o ducesă de sînge foarte albastru, cu doi copilași drăgălași la culme. Dar ce-o fi spunînd Harlan Potter despre această recăsătorire ? Aici nu putem să mergem decît pe ghicite. Domnul Potter e un om care niciodată nu dă un interviu. Scumpii de voi, vai ce discreți sînteți, uneori !“

Am aruncat ziarul într-un colț și am deschis televizorul. După lăturile de pe pagina mondenă, boxerii de pe ecran arătau splendid. Dar oricum, faptele erau probabil fapte. Pe pagina mondenă nu-ți dă mîna să torni gogoși.

Nu-mi era greu să-mi imaginez vilișoara de optsprezece camere perfect amenajată cu vreo cîteva din milioanele lui Potter, ca să nu mai vorbim de decorațiunile executate de cuplul Duhaux după ultimul strigăt al simbolismului falic.

Ceea ce nu-mi puteam deloc imagina era figura lui Terry Lennox învîrtindu-se pe lîngă una din piscine, îmbrăcat în șort, și cerîndu-i prin radio-telefon majordomului să pună șampanie la gheață și să frigă găinușele de munte. Nu prea aveam cum să mi-l imaginez. Dar, la urma urmelor, dacă tipul n-avea altceva mai bun de făcut decît să se joace de-a ursulețul de pluș, ce mă privea pe

mine ? N-aveam chef să-l mai văd vreodată. Deşi ştiam că am să-l mai văd, dacă nu din alt motiv, măcar din pricina nenorocitei ăleia de valiză din piele de porc.

Şi într-o zi umedă de martie, pe la ora cinci după-masă şi-a făcut apariţia în sărăcăciosul meu magazin general de inteligenţă. Era schimbat. Părea mai bătrîn, foarte sobru şi sever, de un splendid calm. Se citea pe faţa lui înţelepciunea omului care a învăţat să se lase moale cînd îi dă cineva un brînci. Avea un balonzaid sidefiu şi mănuşi asortate, nu purta pălărie, iar părul alb îi era lins ca guşa unui porumbel.

— Nu vrei să mergem la un bar liniştit şi să bem ceva ? mă întrebă el, ca şi cînd ne-am fi despărţit cu zece minute înainte. Vreau să zic, dacă ai timp.

Nu ne-am strîns mîinile. Nici atunci, nici altă dată. Englezii nu-şi strîng mîna aşa, una-două, ca americanii, şi cu toate că nu era englez, deprinsese cîteva din manierismele acestei naţii. I-am zis :

— Hai să trecem pe la mine ca să-ţi iei valiza de zile mari. Nu ştiu de ce, dar parcă-mi stă pe cuget.

El clătină din cap.

— Ai fi foarte amabil dacă ai mai păstra-o cîtva timp.

— De ce ?

— Aşa simt eu. Te deranjează ? Pentru mine reprezintă un fel de legătură cu vremea în care nu eram un pierdevară bun de nimic.

— Trăsnit ! Dar la urma urmelor, e treaba dumitale.

— Dacă îţi faci probleme că ar putea fi furată...

— Şi asta e tot treaba dumitale. Ce ziceai de păhărelul ăla ?

Ne-am dus la localul lui Victor, în maşina lui ruginie marca „Jowett Jupiter“, cu o capotă din prelată uşoară sub care de-abia încăpeam amîndoi. Tapiţeria era din piele deschisă la culoare, iar garniturile metalice aveau aerul că sînt din argint. Nu sînt unul din ăia care leşină după maşini, dar căruţa asta zău că a făcut să-mi lase gura apă. Zicea că într-o secundă prinde o sută pe oră. Schimbătorul de viteze era mititel şi prăpădit, abia dacă-i ajungea pînă la genunchi.

— Patru viteze, îmi explică el. N-au inventat încă un schimbător automat pentru maşinile astea. Nici nu e

nevoie. Poți să pornești într-a treia chiar în pantă și oricum în mijlocul traficului nu ajungi niciodată să bagi într-a patra.

— Cadou de nuntă ?

— Un cadou gen „am văzut din întîmplare jucărioara asta într-o vitrină". Sînt un tip foarte răsfățat.

— Nu-i rău. Dacă nu se vede și eticheta cu prețul.

Îmi aruncă o privire scurtă apoi se uită iar la caldarîmul umed. Ștergătoarele duble fîșîiau încet pe parbrizul mititel.

— Eticheta cu prețul ? Asta există în toate cazurile, băiete. Nu cumva-ți închipui că nu sînt fericit ?

— Iartă-mă. Am dat-o nițel în bară.

— Sînt bogat. Cine dracu vrea să fie fericit ?

În vocea lui era o undă de amărăciune pe care nu o recunoșteam.

— Cum o mai duci cu băutura ?

— Mă descurc în modul cel mai elegant, bătrîne. Habar n-am din ce motiv am devenit deodată perfect capabil să mă descurc. Dar în chestiile astea nu se știe niciodată, nu-i așa ?

— Poate că n-ai fost niciodată un bețiv autentic.

Ședeam într-un colț al barului lui Victor și beam „burghie".

— Aici habar n-au să le facă, spuse el. Ceea ce numesc ei „burghiu" e suc de lămîie sau de chitră, gin cu un pic de zahăr și bitter. Un adevărat „burghiu" îl faci jumate gin, jumate lămîie și cu asta basta. Taie cocteilul Martini de la distanță.

— Niciodată n-am făcut prea multe mofturi apropo de băuturi. Cum te-ai descurcat cu Randy Starr ? Pe aici pe la noi are reputația unui dur.

Se sprijini de spetează și căpătă un aer gînditor.

— S-ar putea să fie. Probabil că toți sînt la fel. Dar la el nu se vede. Aș putea să-ți pomenesc pe loc numele a vreo doi băieți de la Hollywood, tot din branșă cărora le place să joace rolul ăsta. Lui Randy puțin îi pasă. În Las Vegas e un om de afaceri perfect legal. Cînd te duci pe acolo, să-l cauți. O să vă împrieteniți.

— Puțin probabil. Nu-mi plac gangsterii.

— Asta-i doar o vorbă, Marlowe. Asta-i lumea noastră. Așa ne-au alcătuit-o două războaie și așa o s-o păstrăm. Randy cu mine și cu un alt camarad am fost odată băgați într-o chestie proastă de tot. Asta ne-a făcut să rămînem legați unul de altul.

— Și atunci de ce te-ai ferit să-i ceri ajutorul cînd erai la strîmtoare ?

Dădu paharul pe gît și chemă chelnerul.

— Pentru că nu putea să mă refuze.

După ce chelnerul ne aduse încă un rînd am spus :

— Pentru mine astea-s doar vorbe. Dacă întîmplător tipul îți datora ceva, de ce nu te gîndești și la el ? Poate i-ar face plăcere să aibă prilejul de a-și achita ceva din datorie.

Clătină încet din cap.

— Știu că ai dreptate. Bineînțeles că l-am rugat să-mi dea o slujbă. Dar cît am avut-o, m-am achitat de ea muncind. Cît privește cerutul favorurilor sau pomenilor, nu, mersi.

— În schimb le primești de la un străin.

Mă privi drept în ochi.

— Străinul poate să-și vadă de drum și să se facă oricînd că n-a auzit rugămintea.

Am băut trei „burghie“ micí, nu mari, și n-au avut nici un efect asupra lui. O asemenea cantitate l-ar fi ameţit pe un adevărat alcoolic. Așa că mi-am făcut socoteala că poate se lecuise.

Apoi m-a condus înapoi la birou.

— Luăm masa la opt și un sfert, spuse el. În ziua de azi, doar milionarii pot să-și permítă un asemenea lux. Numai personalul de serviciu al milionarilor acceptă astfel de condiţii. Avem o groază de invitaţi simpatici.

De atunci și-a făcut un obicei să mă viziteze pe la ora cinci. Nu ne duceam întotdeauna la același bar, dar la Victor mergeam mai des decît în altă parte. Poate că îi trezea în minte unele asociaţii despre care eu nu știam nimic. Nu bea niciodată prea mult și chestia asta părea să-l surprindă.

— Trebuie să fie ceva asemănător crizelor de malarie, zise el. Cînd te apucă, e prost. Cînd nu, e ca și cînd n-ai fi deloc bolnav.

— Ce nu pot să pricep eu e cum se face că un tip privilegiat ca tine are chef să stea la băutură cu un detectiv prăpădit.

— Faci cumva pe modestul ?

— Aș ! Sînt pur și simplu mirat. Oi fi eu un tip prietenos, dar oricum, nu trăim în aceeași lume. Nici nu știu exact unde locuiești, atîta doar că pe undeva pe la Encino. Sper că ești mulțumit în viața de familie ?

— Nu am nici un fel de viață de familie.

Beam din nou cîte un „burghiu". Localul era aproape pustiu. Mai erau vreo cîțiva bețivani înrăiți care stăteau la bar pe scaune înalte și întindeau mîna încet, ca să apuce primul pahar cu băutură, cu grijă să nu răstoarne ceva.

— Nu prea m-am prins. Ar trebui oare să înțeleg ceva?

— Superproducție, intrigă inexistentă, cum se spune în cercurile cinefile. Probabil Sylvia e destul de fericită, deși nu neapărat cu mine. În cercul nostru treaba asta nu e chiar atît de importantă. Găsești întotdeauna ceva de făcut dacă nu ești silit să muncești sau să te gîndești cît costă. Nu e mare bucurie, dar dacă ai bani nu-ți mai dai seama. Bogătașii n-au avut niciodată vreuna. Niciodată nu doresc cu tot dinadinsul ceva, poate doar pe nevasta altuia, iar dorința asta e destul de palidă în comparație cu dorința nevestei instalatorului de a-și cumpăra perdele noi pentru camera de zi.

N-am zis nimic. I-am lăsat lui sarcina de a întreține conversația.

— În general, nu fac altceva decît să-mi omor timpul, continuă el. Și să știi că nu se lasă omorît chiar așa ușor. Un pic de tenis, un pic de golf, un pic de înot, un pic de călărie și plăcerea neasemuită de a-i urmări pe prietenii Sylviei încercînd să se stăpînească pînă la prînz, înainte de a începe să-și înece mahmureala.

— În seara cînd ai plecat la Las Vegas spunea că nu-i plac pilangiii.

Zîmbi strîmb. Mă deprinsesem atît de mult cu fața lui brăzdată de cicatrici, încît nu-mi atrăgea atenţia decît atunci cînd o schimbare de expresie scotea în evidenţă partea ţeapănă.

— Se referea numai la ăia fără bani. Dacă au bani, se cheamă doar băutori. Dacă varsă pe verandă, e treaba majordomului să cureţe după ei.

— Nu te-a obligat nimeni să accepţi viaţa asta.

Isprăvi paharul dintr-o sorbitură şi se ridică.

— Trebuie s-o şterg, Marlowe. În afară de asta, te plictisesc şi numai Dumnezeu mi-e martor că mă plictisesc şi pe mine însumi.

— Nu mă plictiseşti. Sînt un ascultător bine antrenat. Mai devreme sau mai tîrziu s-ar putea să ajung să înţeleg de ce-ţi place să fii întreţinut ca un pudel de salon.

Îşi pipăi uşor cicatricile cu vîrful degetelor. Avu un zîmbet uşor detaşat.

— Mai bine te-ai întreba de ce vrea să mă aibă lîngă ea, nu de ce vreau să stau cuminte pe pernuţa mea de satin aşteptînd răbdător să fiu mîngîiat pe cap.

— Îţi plac pernuţele de satin ! i-am zis, ridicîndu-mă să plec şi eu. Îţi plac aşternuturile de mătase, soneriile de tot felul şi intrările reverenţioase ale majordomului zîmbitor.

— Poate. Am crescut la un orfelinat în Salt Lake Cíty.

Am ieşit afară şi mi-a spus că ar vrea să meargă pe jos. Venisem cu maşina mea şi de data asta fusesem destul de iute de mînă ca să prind eu nota şi s-o achit. M-am uitat după el cum se îndepărtează. O rază de lumină dîntr-o vitrină îi reflectă o clipă albeaţa părului care dispăru apoi în aburul uşor al înserării.

Îmi plăcuse mai mult cînd era beat, la pămînt, flămînd, distrus şi mîndru. Oare ? Sau poate îmi plăcea să am eu poziţia dominantă ? Erau greu de înţeles motivele lui. În meseria mea există perioade cînd trebuie să laşi omul să fiarbă în zeama lui pînă cînd dă pe dinafară. Orice poliţai bun cunoaşte trucul. Seamănă în mare măsură cu şahul sau boxul. Pe unii trebuie să-i înghesui şi să nu-i laşi să-şi recapete echilibrul. Pe alţii nu e nevoie decît să-i atingi şi încep să-şi cărăbănească singuri pumni.

Mi-ar fi spus cu siguranţă povestea vieţii lui dacă l-aș fi întrebat. Dar nu l-am întrebat niciodată nici măcar cum a ajuns să-și facă mutra praf. Dacă l-aș fi întrebat și dacă mi-ar fi spus, aș fi putut, eventual, să salvez vreo două vieți. Eventual, dar cine știe de fapt ?

•

CAPITOLUL 4

Ultima oară cînd am stat împreună la un pahar era în luna mai, și ceva mai devreme ca de obicei, puţin după ora patru. Arăta obosit și slăbise, dar privea în jur cu un zîmbet abia schițat, de încîntare.

— Îmi plac barurile la ora cînd de-abia se deschid. Cînd aerul e încă proaspăt și curat, totul strălucește și barmanul se mai uită o dată în oglindă ca să vadă dacă cravata îi stă drept și dacă are părul bine lins. Îmi plac șirurile ordonate de sticle de pe rafturi și îmi plac oglinzile strălucitoare, precum și senzaţia de așteptare nerăbdătoare. Îmi place să-l văd pe chelner cînd amestecă primul cocteil, și pune paharul pe o farfurioară curată, cu un șervețel împăturit lîngă el. Îmi place să-l beau picătură cu picătură. Primul pahar liniștit dintr-o seară, într-un bar liniștit — ce lucru minunat !

M-am declarat de aceeași părere.

— Alcoolul e ca și amorul, spuse el. Primul sărut e ca o vrajă, al doilea devine intim, al treilea intră pe un făgaș banal. După aia începi s-o dezbraci.

— Și asta-i chiar așa de rău ?

— Tulburarea simțurilor e într-adevăr intensă, dar emoția este impură — impură în sens estetic. Nu pufnesc și nu strîmb din nas cînd vorbesc de amor. E necesar și nu e neapărat un lucru urît. Dar e o activitate care trebuie întotdeauna ținută sub control. A o face pasionantă e o industrie de miliarde de dolari, și necesită tot atîtea investiţii.

Privi în jur și căscă.

— N-am prea dormit bine în ultima vreme. E plăcut aici. Dar în curînd o să-nceapă să vină sugativele, or să vorbească tare și or să rîdă, iar afurisitele de femei or să-nceapă să-și vînture braţele, să se scălîmbăie, să-și

zdrăngăne brățările și să-și scoată la vînzare farmecele preambalate care mai tîrziu or să aibă un ușor dar caracteristic miros de transpirație.

— Ia-o încet, l-am întrerupt. Și ce-i cu asta ? Sînt oameni, transpiră, se murdăresc, trebuie să se ducă la toaletă. Ce te așteptai să fie — fluturi aurii palpitînd într-un abur trandafiriu ?

Își goli paharul, îl întoarse cu gura în jos și urmări cum pe buza lui se formează o ultimă picătură, care tremură și cade.

— Îmi pare rău de ea, spuse încet. E o cățea ordinară. Poate că de fapt țin la ea — așa, într-un fel detașat. Poate că într-o bună zi o să aibă nevoie de mine și eu o să fiu singurul individ din anturajul ei care n-o să-i dea cu ciocanul în cap. Dar probabil că pînă atunci n-o să-i mai pot fi nici eu de folos.

I-am aruncat o privire.

— În orice caz, știi să te vinzi pe bani buni și în stil mare, i-am spus după o clipă.

— Mda, știu. Sînt un om slab, fără nerv sau ambiție. M-am agățat de inelul de alamă și m-a zdruncinat cînd am constatat că nu e de aur. Tipii în genul meu au un singur moment mare în viața lor, un singur balans perfect la trapez. Apoi nu le mai rămîne altceva de făcut în viață decît să încerce să nu cadă de pe trotuar în canal.

— Unde vrei să ajungi ?

Mi-am scos pipa și am început s-o umplu.

— E speriată. E speriată pînă în măduva oaselor.

— De ce ?

— Nu știu. În ultima vreme nu prea am mai vorbit unul cu celălalt. Poate din pricina bătrînului e speriată. Harlan Potter e o bestie împietrită. Pe dinafară, numai demnitate victoriană, iar pe dinăuntru e la fel de nemilos ca un călău al Gestapoului. Sylvia e o boarfă ordinară. O știe și el prea bine, nu-i place deloc, dar mare lucru nu poate face. Așa că așteaptă și pîndește și dacă Sylvia o încurcă rău și intră în gura lumii, o s-o frîngă în două și o să îngroape cele două jumătăți la o sută de mile distanță.

— Bine, dar ești soțul ei.

Ridică paharul gol și-l izbi de muchia mesei. Paharul se sparse cu un zgomot ascuțit. Barmanul ne privi lung, dar nu scoase un cuvînt.

— Uite-așa, băiete. Chiar așa. Sigur, sînt soțul ei. Așa scrie în acte. Eu sînt cele trei trepte albe și ușa mare verde din față și inelul de alamă cu care trebui să bați de trei ori, o dată lung și de două ori scurt ca să iasă portăreasa și să-ți dea drumul în bordelul cu taxa de o sută de dolari.

M-am ridicat și-am pus niște bani pe masă.

— Vorbești al dracului de mult, i-am spus, și mult prea mult despre tine. Pe altă dată.

Am ieșit lăsîndu-l acolo surprins și palid — după cîte mi-am putut da seama la lumina obișnuită prin baruri. A strigat ceva în urma mea dar mi-am văzut de drum.

După zece minute a început să-mi pară rău. Numai că după zece minute nu mai eram acolo. N-a mai venit pe la mine pe la birou. N-a mai venit deloc, nici măcar o dată. Îl atinsesem tocmai unde-l durea mai tare.

O lună nu l-am mai văzut. Cînd a reapărut, era pe la cinci dimineața : tocmai se lumina de ziuă. Țîrîitul insistent al soneriei m-a făcut să mă rostogolesc jos din pat. Am străbătut apartamentul cît am putut de repede și am deschis. Stătea în prag, arătînd de parcă n-ar fi dormit de-o săptămînă. Avea pe el un pardesiu ușor, cu gulerul ridicat, și parcă tremura. Își trăsese peste ochi o pălărie neagră de fetru.

În mînă avea un pistol.

CAPITOLUL 5

Pistolul nu era îndreptat spre mine, îl ținea doar în mînă. Era un automat de calibru mediu, o marcă străină, în orice caz nu un Colt și nici un Savage. Cu fața lui albă și scrijelată, cu gulerul ridicat și pălăria trasă pe ochi, cu pistolul în mînă parcă era dintr-un film demodat cu gangsteri.

— Du-mă la Tijuana să prind avionul de 10,15, îmi spuse. Am pașaport și viză și totu-i în regulă în afară de transport. Din anumite motive, nu pot lua nici trenul,

nici autobuzul și nici avionul din Los Angeles. Cinci sute de dolari e suficient pentru asta ?

Am rămas în prag și nu i-am făcut loc să intre.

— Cinci sute, plus pistolul ? l-am întrebat.

S-a uitat la el absent. Apoi l-a vîrît în buzunar.

— Ar putea însemna protecție pentru dumneata, nu pentru mine, mi-a replicat el.

— Atunci intră.

M-am dat la o parte și a intrat abia tîrîndu-și picioarele. S-a prăvălit pe un scaun. Era încă întuneric în sufragerie, din cauza tufelor abundente pe care proprietăreasa le lăsase să crească și să ascundă ferestrele. Am făcut lumină și mi-am căutat o țigară. Am aprins-o. M-am uitat lung la el. Mi-am ciufulit părul care era deja ciufulit. Am adoptat iar zîmbetul meu etern obosit.

— Ce m-o fi apucat să dorm într-o dimineață atît de încîntătoare ? Zece și un sfert, zici ? Avem timp berechet. Hai la bucătărie să fac niște cafea.

— Am dat de o belea mare cît casa, sticlete.

Era prima oară că-mi spunea „sticlete". Dar parcă se potrivea cu apariția lui, cu felul cum era îmbrăcat, cu pistolul și cu toate celelalte.

— O să fie o zi splendidă. Vînt slab. Se aud eucalipții bătrîni de vizavi șoptindu-și dulcí nimicuri, stînd de vorbă despre tinerețea lor în Australia cînd cangurii țopăiau pe sub rămurelele lor și ursuleții koala se fugăreau umblînd unii în cîrca altora. Da, parcă așa-mi dădeam și eu cu presupusul, că ai cam încurcat-o întrucîtva. Hai să vorbim despre asta după ce bem vreo două cești de cafea. Cînd mă scol, am totdeauna mintea cam tulbure. Să discutăm problema cu domnul Huggins și cu domnul Young.

— Uite ce e, Marlowe, nu-i momentul...

— Nu te teme, drăguțule. Domnul Huggins și domnul Young sînt de-ai noștri și printre ăi mai buni. Ei îmi fac cafeaua. *Huggins și Young*. E treaba lor de-o viață, mîndria și bucuria lor. Zilele astea o să mă ocup eu puțin de ei ca să dobîndească reputația pe care o merită. Pînă una alta, n-au dobîndit decît bani. Doar n-o să-ți închipui că asta-i mulțumește.

Tot trăncănind, am trecut în bucătărie. Am dat drumul la apa caldă și am luat fierbătorul de cafea de pe raft. Am pus cîteva linguriţe de cafea, iar între timp apa începuse să fiarbă. Am umplut partea de jos a aparatului și l-am pus pe foc. Am pus deasupra receptaculul cu cafea şi l-am înșurubat bine.

Între timp, Lennox venise după mine. A rămas o clipă sprijinit de ușă, apoi s-a îndreptat clătinîndu-se către nișa pentru micul dejun și s-a lăsat să cadă pe un scaun. Tremura încă. Am luat de pe raft o sticlă de *Old Grand-dad* și i-am turnat o doză destul de serioasă într-un pahar mare. Știam că o să aibă nevoie de un pahar mare. Chiar și așa a trebuit să-l ţină cu amîndouă mîinile ca să-l facă să ajungă la gură. A înghiţit, a pus paharul jos cu zgomot și s-a lăsat cu toată greutatea pe speteaza scaunului, făcîndu-l să scîrţîie.

— Cît pe ce să dau în primire, a mormăit el. Parcă aș fi în picioare de o săptămînă. Azi-noapte n-am închis ochii.

Cafetiera începuse să bolborosească. Am făcut focul mic și am fost atent să văd cum se ridică apa. O clipă a rămas în suspensie la fundul tubului de sticlă. Am dat încă o dată focul la mare, atît cît să se ridice cafeaua și pe urmă l-am micșorat din nou. Am amestecat cafeaua, am acoperit-o și am fixat cronometrul la trei minute. Metodic tip, Marlowe ăsta. Nimic nu-l poate abate de la ritualul cafelei. Nici măcar un pistol în mîna unuia aflat în culmea desperării. I-am mai turnat o porţie de whisky.

— Stai aici, i-am spus. Să nu scoţi o vorbă. Să stai și gata.

Al doilea whisky l-a luat doar cu o singură mînă. M-am spălat în viteză și ceasornicul aparatului de cafea a sunat tocmai cînd ieșeam din baie. Am stins focul și am așezat cafetiera pe masă, pe un fel de șervețel de pai. De ce oare povestesc toate astea ? Fiindcă atmosfera aceea încărcată făcea ca fiecare detaliu să fie o adevărată performanţă, o mișcare deosebită și foarte importantă. Era unul din acele momente hipersensibile cînd toate mișcările, de obicei automate, oricît ar fi ele de obișnuite, de bine stabilite, devin acte de voinţă separate. Ca atunci

cînd ai avut poliomelită şi înveţi din nou să umbli. Nimic, dar absolut nimic nu ţi se mai pare firesc.

Cafeaua scăzuse, aerul năvălise înăuntru cu şuieratul obişnuit ; lichidul bolborosea şi în cele din urmă se linişti. Am scos capacul şi l-am pus pe uscătorul de vase, în adîncitura care îi era rezervată.

Am umplut două ceşti. Într-a lui am turnat şi whisky.

— Pentru tine, Terry, cafea amară.

În ceaşca mea am pus două bucăţi de zahăr şi nişte frişcă. Începeam să-mi revin. Aproape că nici nu ştiu cînd am deschis frigiderul şi am scos cartonul cu frişcă. M-am aşezat în faţa lui. Nu se mişca. Stătea ţeapăn în colţul lui, amorţit. Apoi, pe neaşteptate, capul i se prăbuşi pe masă şi începu să suspine.

Nu mi-a acordat nici o atenţie cînd m-am întins peste masă şi i-am scos arma din buzunar. Un Mauser 7,65, o frumuseţe. L-am mirosit. Nu se trăsese nici un foc. I-am scos încărcătorul. Plin. Pe ţeavă, nimic, Terry ridică ochii, văzu cafeaua şi sorbi încet din ea, fără să se uite la mine.

— N-am împuşcat pe nimeni, spuse el.

— Cel puţin nu de curînd. Şi, oricum, pistolul ar fi trebuit curăţat. Nu cred că ai fi putut omorî pe cineva cu ăsta.

— O să-ţi povestesc totul.

— Aşteaptă o clipă.

Mi-am băut cafeaua cît de repede am putut, ţinînd seama că era încă fierbinte. Mi-am umplut din nou ceaşca. Apoi am reluat :

— Uite cum stă treaba. Fii atent ce-mi spui. Dacă vrei într-adevăr să te duc cu maşina pînă la Tijuana, nu trebuie să ştiu două lucruri. În primul rînd... Mă asculţi ?

Dădu din cap, abia perceptibil. Privea cu ochi fără expresie la peretele din spatele meu. În dimineaţa aceea, cicatricile erau livide. Pielea îi era aproape ca varul de albă şi totuşi scrijeliturile ieşeau în evidenţă.

— În primul rînd, am repetat rar, dacă ai comis o crimă sau vreun lucru pe care autorităţile ar putea să-l considere un delict — ceva serios, vreau să spun — nu trebuie să ştiu despre asta. În al doilea rînd, dacă ştii unele fapte cu privire la o astfel de crimă eu nu trebuie

să le aflu. Asta în caz că vrei să te duc pînă la Tijuana. E limpede ?

Se uită țintă la mine. Privirea era încordată însă fără viață. Îi făcuse bine cafeaua. N-avea pic de culoare, dar nu mai tremura. I-am mai turnat o cafea și i-am pus și whisky în ea.

— Ți-am spus că am dat de belea.

— Am auzit. Nu vreau să aud ce fel de belea. Sînt silit să-mi cîștig existența, așa că nu vreau să-mi pierd autorizația.

— S-ar fi putut să te amenință cu pistolul.

Am zîmbit și am împins pistolul spre el. L-a privit fără să-l atingă.

— Nu m-ai putea ține sub amenințare pînă la Tijuana, Terry. Nu m-ai putea amenința dincolo de grăniceri și nici pe scara avionului, pînă te urci în el. Din cînd în cînd, mai am și eu de-a face cu armele. Să lăsăm chestia cu pistolul. Grozavă figură aș face explicînd la poliție că m-am speriat așa de tare încît n-am avut încotro. Presupunînd, bineînțeles, — eu unul habar n-am — că ar fi ceva de spus la poliție.

— Ascultă, înainte de prînz sau poate chiar și după aceea n-o să vină nimeni să bată la ușă. Servitorii știu că nu e cazul s-o deranjeze cînd doarme tîrziu. Dar pe la prînz, camerista o să bată la ușă și o să intre. Ea n-o să fie în cameră.

Am sorbit în tăcere din cafea.

— O să vadă că n-a dormit în camera ei, continuă el. O să se gîndească atunci unde s-o caute. La o oarecare depărtare de casă e un pavilion special pentru oaspeți, cu propria lui alee de acces și cu garaj separat. Sylvia a dormit acolo și acolo o s-o găsească servitoarea.

M-am încruntat.

— Trebuie să am mare grijă ce întrebări îți pun, Terry. Nu se poate să fi petrecut noaptea altundeva ?

— Toate hainele sînt aruncate prin cameră. Niciodată nu-și pune lucrurile la loc. Camerista o să-și dea seama că și-a pus doar un capot peste pijama și că a ieșit așa. Nu rămîne deci decît pavilionul pentru oaspeți.

— Nu neapărat.

— Altfel nu se poate. Ce dracu, nu-ţi dai seama că ei ştiu ce se întîmplă în pavilion ? Servitorii ştiu întotdeauna.

— Să trecem mai departe.

Se zgîrie cu unghia pe obrazul cel bun, încît lăsă o dungă roşie.

— Şi în pavilionul de oaspeţi, continuă el rar, camerista o să găsească...

— Pe Sylvia cherchelită, beată, paralizată, făcută praf, l-am întrerupt eu brutal.

— Aha !

Căzu pe gînduri. Stătu mult în cumpănă.

— Da, desigur, adăugă el, aşa o să fie. Sylvia nu e alcoolică. Aşa că atunci cînd depăşeşte limita, urmările sînt destul de drastice.

— Şi aici se încheie povestea. Sau aproape. Dă-mi voie să improvizez. Ultima dată cînd ne-am întîlnit, m-am purtat cam aspru cu tine şi — dacă-ţi aduci aminte — am plecat şi te-am lăsat baltă. M-ai iritat al dracului. Gîndindu-mă mai bine după aceea, mi-am dat seama că, bătîndu-ţi joc de tine însuţi, încercai să scapi de un sentiment al catastrofei. Spui că ai paşaport şi viză. E nevoie de oarecare timp ca să obţii viza pentru Mexic. Ăia nu lasă chiar pe oricine să le intre în ţară. Deci plănuiai încă de mult s-o ştergi. Mă întrebam cîtă vreme ai să rezişti.

— Probabil că aveam un vag sentiment de obligaţie de a rămîne cu ea, în ideea că s-ar putea să aibă nevoie de mine şi pentru altceva nu numai ca paravan care să-l împiedice pe babacu să-şi bage nasul prea tare în treburile ei. Dar, apropo, am încercat să-ţi vorbesc azinoapte.

— Dorm greu. N-am auzit telefonul.

— Apoi m-am dus la baia turcească. Am stat acolo cîteva ore, am făcut o baie de abur, o baie rece, un duş dintr-alea cu mii de ace, masaj şi am dat cîteva telefoane. Am lăsat maşina la La Brea & Fountain. De acolo am venit pe jos. Nu m-a văzut nimeni intrînd pe strada ta.

— Şi telefoanele acelea au vreo legătură cu mine ?

— Unul era către Harlan Potter. Bătrînul a plecat ieri cu avionul la Pasadena după niște treburi. Nu a mai trecut pe acasă. A fost destul de greu să-l capăt la telefon, dar în cele din urmă mi-a vorbit. I-am spus că-mi pare rău, dar îmi iau tălpășița.

Spunînd acestea, privea puțin pieziș, dincolo de chiuvetă, pe fereastră, la arbustul de tecoma care se agita izbindu-se de geam.

— Și ce-a zis ?

— Că-i pare rău. Mi-a urat noroc. Și m-a întrebat dacă am bani. Terry rîse aspru ; Bani ! Pentru el astea sînt primele patru litere ale alfabetului. I-am spus că am destui. Apoi i-am telefonat sorei Sylviei. Cam același lucru și acolo. Și asta-i tot.

— Vreau să te întreb un singur lucru. Ai prins-o vreodată cu un bărbat în pavilionul pentru oaspeți ?

Clătină din cap.

— N-am încercat niciodată. N-ar fi fost nici o greutate. Niciodată n-a fost.

— Ți se răcește cafeaua.

— Nu mai vreau.

— Deci bărbați, slavă Domnului, cu grămada ? Și totuși te-ai întors și ai luat-o din nou de nevastă. O fi ea o bucățică dulce, dar orișicît...

— Nu ți-am zis eu că nu sînt bun de nimic ? Parcă de ce am părăsit-o prima dată ? De ce, după aceea, mă îmbătam criță ori de cîte ori o vedeam ? De ce preferam să umblu prin mocirlă mai degrabă decît să-i cer bani ? A fost măritată de cinci ori, fără să mă mai pun și pe mine la socoteală. Și oricare din ei s-ar întoarce imediat la ea doar la un semn. Și nu numai pentru un milion de gologani.

— Halal bucățică ! Și de ce trebuie să prinzi avionul de 10 și 15 la Tijuana ?

— La zborul ăsta nu se prea înghesuie lumea. Nimeni din Los Angeles nu vrea să treacă munții cu un „DC-3“ demodat, cînd poate să ia un „Constellation“ și să fie în șapte ore la Ciudad de Mexico. Și nici un „Connie“ nu aterizează acolo unde vreau eu să mă dau jos.

M-am ridicat și m-am sprijinit de chiuvetă.

— Şi acum, hai să facem o mică recapitulare şi te rog să nu mă întrerupi. Ai venit la mine azi de dimineaţă într-o stare de mare tulburare emoţională şi mi-ai cerut să te duc cu maşina la Tijuana ca să prinzi un avion de dimineaţă. Aveai o armă în buzunar, dar nu înseamnă neapărat că am văzut-o. Mi-ai spus că ai încercat să înduri lucrurile cît de mult ai putut dar că astă-noapte s-a terminat totul. Ţi-ai găsit nevasta beată moartă după ce fusese un bărbat la ea. Ai ieşit şi te-ai dus la baia turcească, aşa ca să-ţi treacă vremea pînă dimineaţa, şi între timp le-ai telefonat celor mai apropiate rude ale nevestei şi le-ai spus ce ai de gînd să faci. Nu mă privea unde pleci. Aveai actele necesare ca să intri în Mexic. Nu mă privea nici cum urma să pleci. Sîntem prieteni şi am făcut ceea ce mi-ai cerut fără să mă gîndesc prea mult. Şi de ce nu ? Nu mi-ai dat bani. Aveai maşina ta, dar erai prea surescitat ca să poţi conduce. Şi asta-i tot treaba ta. Eşti emotiv de felul tău şi pe deasupra ai mai căpătat şi o rană gravă în război. Cred că ar trebui să-ţi ridic maşina de acolo şi s-o las undeva la un garaj să ţi-o păstreze.

Se căută prin buzunare şi scoase un port-chei pe care-l trînti pe masă.

— Sună bine ? întrebă el.

— Depinde cine ascultă. N-am terminat. N-ai luat nimic decît hainele de pe tine şi nişte bani pe care îi aveai de la socrul tău. Ai lăsat tot ce aveai de la ea, inclusiv jucărioara minunată parcată la *La Brea.* Vrei să pleci cît mai curat cu putinţă pentru tine, şi să pleci cît mai repede. Cred că merge. Acum mă duc să mă bărbieresc şi să mă îmbrac.

— De ce faci asta pentru mine, Marlowe ?

— Tratează-te cu un whisky pînă mă bărbieresc.

Am ieşit şi l-am lăsat acolo şezînd ghemuit într-un colţ. Nu-şi scosese nici acum pălăria şi pardesiul. Arăta însă mult mai vioi.

M-am dus în baie şi m-am bărbierit. Cînd îmi înnodam cravata în dormitor a intrat şi a rămas în prag.

— Am spălat ceștile pentru orice eventualitate. Dar am stat și m-am gîndit mai bine : n-ar fi oare indicat să chemi totuși curcanii ?

— Cheamă-i tu. Eu n-am ce să le spun.

— Vrei s-o fac ?

M-am întors brusc și i-am aruncat o privire fioroasă. Aproape că am țipat la el :

— Fir-ar să fie ! De ce dracu n-o lași baltă odată ?

— Îmi pare rău.

— Sigur că-ți pare rău. Astora ca tine întotdeauna le pare rău și întotdeauna cînd e prea tîrziu.

A făcut stînga-mprejur și s-a întors în sufragerie.

Cînd am terminat cu îmbrăcatul, am încuiat ușa din spate a casei. Intrînd în living-room, l-am găsit adormit pe un scaun, cu capul atîrnînd într-o parte, fără pic de culoare în obraji și cu tot corpul prăvălit fără vlagă din cauza epuizării. Îți făcea milă. Cînd l-am atins pe umăr s-a trezit încetul cu încetul, ca și cum s-ar fi întors din-tr-o lungă călătorie într-o țară îndepărtată. Cînd m-am convins că e destul de atent, i-am spus :

— Ce facem de valize ? O mai am încă pe aia albă din piele de porc.

— E goală, spuse în treacăt. Și bate la ochi.

— Fără bagaj o să bată și mai tare la ochi.

M-am întors în dormitor, m-am urcat pe scărița din dulapul pentru haine și am luat valiza din piele de porc de pe ultimul raft. Trapa pătrată de la pod îmi venea chiar deasupra capului așa că am ridicat-o și am îm-pins port-cheiul de piele cît de departe am putut, în spa-tele uneia dintre bîrnele prăfuite care erau acolo.

Am coborît cu valiza, am șters-o de praf și am azvîr-lit în ea, la întîmplare, cîteva lucruri : o pijama nouă, pastă de dinți, o perie de dinți pe care o aveam de rezervă, niște prosoape ieftine, batiste de bumbac, un tub de cremă de cincisprezece cenți și un aparat de ras care ți se dă cadou cînd cumperi un pachet întreg de lame. Nimic folositor, nimic marcat, nimic bătător la ochi, atîta doar că lucrurile lui proprii ar fi fost de mai bună calitate. Am mai adăugat și o sticlă de whisky de o jumătate de litru în ambalajul original, apoi am încuiat valiza și,

lăsînd cheia în broască, am intrat în living-room. Adormise din nou. Am deschis ușa fără să-l trezesc și am dus valiza în garaj unde am trîntit-o pe bancheta din spate a automobilului meu decapotabil. Am scos mașina, am încuiat garajul și m-am dus să-l trezesc. În sfîrșit am plecat după ce am încuiat toate ușile. Am mers repede dar nu atît de repede încît să atragem atenția. N-am prea vorbit. Nu ne-am oprit nici să mîncăm. Nu ne mai rămăsese prea mult timp.

Vameșii n-au avut nimic cu noi. Am parcat lîngă birourile lor de pe platoul bătut de vînturi, unde se află situat aeroportul Tijuana și am așteptat pînă și-a cumpărat Terry biletul. Elicele avionului se învîrteau deja încet. Făceau încălzirea motoarelor. Un pilot frumos ca o stea de cinema îmbrăcat într-o uniformă cenușie conversa cu un grup de patru oameni. Unul dintre ei avea vreun metru nouăzeci și un toc de pistol la șold. Alături, o fată în pantaloni și doi oameni mai în vîrstă — un bărbat mărunțel și o femeie cu părul cărunt, atît de înaltă încît pe lîngă ea omulețul părea de-a dreptul pitic. Se mai învîrteau pe acolo alți trei-patru bărbați — evident mexicani. Aștia păreau să fie toți pasagerii. Scara era pusă, dar nimeni nu avea aerul că se grăbește să urce. Un însoțitor de bord mexican coborî pe scară și dădu semne că așteaptă. După cît se părea, nu existau megafoane. Mexicanii intrară în avion, dar pilotul mai stătea la o parolă cu americanii.

Lîngă mine era parcat un „Packard“ mare. Am coborît și am aruncat o privire la certificatul de înmatriculare de pe bord. Poate odată și odată o să mă învăț și eu minte să nu mai îmi bag nasul în toate celea. Tocmai cînd scoteam capul afară, am văzut că femeia înaltă se uita fix în direcția mea.

Apoi Terry ieși din aerogară și se îndreptă spre mine pe aleea prăfoasă și pietruită.

— Am terminat, spuse el. Acum îmi iau rămas bun.

Mi-a întins mîna. I-am strîns-o. Acum arăta bine, doar obosit, tare obosit. Am scos valiza de piele din mașină și am pus-o pe alee. S-a uitat furios la ea.

— Ți-am spus că n-am nevoie de ea, șuieră printre dinți.

— E o sticluță cu băuturică în ea, Terry. Plus o pijama și alte chestii. Anonime toate. Dacă n-ai nevoie de ea, las-o la casa de bagaje. Sau arunc-o.

— Am motivele mele, spuse rece.

— Și eu pe ale mele.

Începu brusc să zîmbească. Luă valiza într-o mînă iar cu cealaltă mă strînse de braț.

— Bine, amice. Tu ești bosul. Și bagă de seamă, dacă se încurcă lucrurile — ai un cec în alb. N-ai nici o obligație față de mine. Am băut împreună de cîteva ori, ne-am împrietenit și am vorbit prea mult despre mine. Ți-am lăsat cinci sutare în cutia cu cafea. Să nu te superi.

— Mai bine n-o făceai.

— N-o să ajung niciodată să cheltuiesc nici jumătate din cîți bani am.

— Noroc, Terry.

Cei doi americani urcau pe scărița avionului. Un tip îndesat cu fața lată și oacheșă ieși în ușa aerogării, ne făcu semn cu brațul și cu degetul.

— Urcă-te, i-am spus. Știu că n-ai omorît-o tu. De-aia mă aflu aici.

Făcu un efort vizibil. Corpul i se încordă. Dădu încet să plece, apoi se uită înapoi.

— Îmi pare rău, dar în privința asta te înșeli, zise el calm. Am să mă îndrept agale spre avion. Ai timp berechet să mă oprești.

Și plecă. L-am urmărit cu privirea. Tipul din pragul aerogării aștepta, dar nu părea prea nerăbdător. Mexicanii nu sînt niciodată nerăbdători. Se aplecă, bătu ușurel cu mîna în valiza lui Tery și zîmbi cu gura pînă la urechi. Apoi se dădu la o parte și Terry intră pe ușă. Peste o clipă ieși pe cealaltă parte, acolo unde te întîmpină de obicei vameșii cînd intri în țară. Se îndreptă cu pași înceți spre treptele avionului. Se opri și privi către mine. Nu făcu semn cu mîna și nici vreo altă mișcare și nici eu. Apoi urcă în avion și scărița fu retrasă.

M-am întors la automobilul meu, am pornit motorul, am băgat în marșarier și am întors ca să ies din parcaj. Femeia înaltă și bărbatul scund mai erau lîngă pistă.

Femeia își scosese batista ca să facă semn cu ea. Avionul rula spre capătul aerodromului ridicînd nori de praf. Făcu un viraj și motoarele intrară în regim cu un zgomot bubuitor. Apoi porni, luînd treptat viteză.

Nori de praf se ridicau în spatele lui. Deodată l-am văzut în aer. M-am uitat după el cum se ridică în văzduhul plin de vîrtejuri și cum dispare spre sud-est, pe cerul albastru golaș. Am plecat. Nimeni de la postul de grăniceri nu s-a uitat la mine, ca și cum fața mea ar fi însemnat la fel de puțin ca și limbile unui ceasornic.

CAPITOLUL 6

Drumul de la Tijuana la Los Angeles e lung și unul dintre cele mai plictisitoare din California. Tijuana e un vax : toți de acolo nu vor altceva decît să-ți ia banii. Puștiul care se învîrte pe lîngă mașină și te privește cu ochi mari și triști milogindu-se : „Dați-mi și mie cinci cenți, conașule“, în propoziția următoare o să încerce să ți-o plaseze pe soră-sa în pat. Tijuana nu e Mexic. Nici un oraș de frontieră nu e altceva decît un oraș de frontieră. Așa cum un port nu e altceva decît un port. San Diego ? Unul dintre cele mai frumoase porturi din lume, dar în el nu găsești nimic altceva decît vapoare și cîteva bărci de pescari. Noaptea însă, e o feerie. Murmurul valurilor e atît de blînd, ca vocea unei băbuțe îngînînd psalmi. Dar Marlowe trebuie să se ducă acasă și să-și numere lingurile.

Drumul spre nord e la fel de monoton ca melodia îngînată de un marinar. Treci printr-un oraș, sui un deal, străbați o plajă, treci prin alt oraș cobori alt deal, mai treci pe lîngă o fîșie de plajă.

Am ajuns acasă pe la două și i-am găsit așteptîndu-mă într-o mașină neagră pe care nu scria poliție, nu avea lumină roșie, ci numai o antenă dublă, chestie pe care n-o au numai mașinile poliției. Apucasem să urc jumătate din trepte cînd au ieșit din mașină și au strigat după mine : era perechea obișnuită, cu costumele obișnuite, cu obișnuitele mișcări voit degajate, ca și cînd tot uni-

versul ar fi rămas cu gura căscată și cu ochii holbați așteptînd să le spună ei în ce parte să se învîrtească.

— Dumneata ești Marlowe ? Vrem să stăm puțin de vorbă.

Îmi flutură pe sub nas insigna. Atît de scurt încît ar fi putut să fie și insigna serviciului de deratizare. Era bălan și cu un aer dezagreabil. Celălalt era înalt, arătos, curățel, cu o scîrboșenie studiată și precisă pe chip. Un mardeiaș purtat prin școli. Aveau ochi deprinși să pîndească și să aștepte, ochi prudenți, răbdători și liniștiți, ochi disprețuitori și reci, ochi de copoi. Ochi pe care-i capătă odată cu parada de sfîrșit de an de la școala de poliție.

— Sergent Green, de la Brigada criminală centrală. Dînsul e detectivul Dayton.

Am urcat mai departe și am descuiat. Nu se face să dai mîna cu curcanii din poliția centrală. Ar fi fost un gest prea intim.

S-au așezat în living-room. Am deschis ferestrele și de afară a pătruns șoapta brizei. Conversația o susținea Green :

— E vorba de un individ numit Terry Lennox. Îl știi ?

— Stăm din cînd în cînd la un pahar. Locuiește la Encino, e însurat cu una bogată. N-am fost niciodată pe la el pe acasă.

— Din cînd în cînd, zici ? spuse Green. Cam cît de des vine asta ?

— Expresia e vagă. Așa am și vrut să fie. Uneori o dată pe săptămînă, alteori din două în două luni.

— Pe nevastă-sa o cunoști ?

— Am văzut-o o dată în treacăt, înainte să se recăsătorească.

— Unde și cînd l-ai văzut ultima oară ?

Mi-am scos din cutia de la capul mesei o pipă și mi-am umplut-o. Green s-a aplecat înainte. Tipul înalt s-a lăsat pe spate, ținînd pregătit un pix deasupra unui carnet cu cotorul roșu.

— Și acum ar trebui să vă întreb : „Dar ce înseamnă toate acestea“, iar dumneavoastră ar trebui să-mi răspundeți : „Noi punem întrebări, nu tu !“

— Aşa că mai bine răspunzi la ele, nu ?

Mi-am aprins pipa. Tutunul era cam umed. Pînă s-o aprind ca lumea mi-au trebuit cîteva clipe bune şi vreo trei chibrituri.

— Timp am, spuse Green, dar am cheltuit deja prea mult din el aşteptîndu-te. Aşa că dă-i drumul. Ştim cine eşti. Şi tu ştii că nu ne-am plimbat pînă aici doar ca să ne facem poftă de mîncare.

— Aşa mă gîndeam şi eu, i-am răspuns. Ne ducem destul de des la localul lui Victor şi doar rareori la *Felinarul Verde* sau la *Taurul şi Ursul*... Asta vine în capătul falezei, localul ăla care încearcă să arate ca un han englezesc...

— Nu mai bate cîmpii.

— Cine a murit ? am întrebat.

Detectivul Dayton luă cuvîntul. Avea o voce bine timbrată, matură, aspră, care nu îngăduia nici o replică.

— Te rog să răspunzi doar la întrebări, Marlowe. Sîntem aici pentru o cercetare obişnuită. N-ai nevoie să ştii mai mult.

Poate că eram obosit şi nervos. Poate că mă simţeam oarecum cu musca pe căciulă. Puteam să învăţ să-l urăsc pe individ şi fără să-l cunosc. Chiar dacă m-aş fi uitat la el din celălalt capăt al unui bufet expres şi tot mi-ar fi venit să-i mut fălcile.

— Lasă gargara, băiete, i-am răspuns. Păstrează-ţi palavrele astea pentru brigada de minori. Dar pînă şi pe ăia i-ar umfla rîsul auzindu-te.

Green chicoti încîntat. Faţa lui Dayton nu-şi schimbă expresia şi totuşi păru deodată cu zece ani mai în vîrstă şi cu douăzeci de ani mai scîrbos. Respiraţia îi ieşea pe nas fluierînd uşor.

— A absolvit dreptul, spuse Green. Pe Dayton nu-l duci cu una cu două.

M-am ridicat alene şi m-am dus la bibliotecă. Am scos de acolo un exemplar legat în piele din codul penal al statului California şi i l-am băgat sub nas lui Dayton.

— Vreţi să fiţi atît de amabil şi să-mi indicaţi articolul care prevede că trebuie să răspund la întrebări ?

Dayton se ţinea tare şi era calm. Avea să mă burduşească, şi amîndoi ştiam asta. Dar trebuia să aştepte momentul potrivit. Ceea ce însemna că nu e sigur că Green îl va susţine în cazul cînd calcă regulamentul. Aşa că spuse numai :

— Fiecare cetăţean e dator să dea concurs poliţiei. În toate felurile, inclusiv acţiune fizică şi în special răspunzînd la orice întrebare care nu este de natură să-l incrimineze în vreun fel şi pe care poliţia consideră necesar să i-o pună.

Vorbea cu un glas vioi, limpede şi dur.

— Aşa ies lucrurile pînă la urmă, i-am zis. Oamenii sînt intimidaţi, direct sau indirect. Legea nu prevede nici o obligaţie de acest gen. Nimeni nu are nevoie să spună nimic poliţiei, nicicînd şi nicăieri.

— Mai termină odată, izbucni Green enervat. Ştii prea bine că umbli cu fofîrlica. Stai jos. Soţia lui Lennox a fost ucisă într-un pavilion de oaspeţi de la reşedinţa lor din Encino. Lennox a întins-o. Sau, în orice caz, nu e de găsit nicăieri. Drept care noi căutăm un suspect într-un caz de omucidere. Asta-ţi ajunge ?

Am aruncat volumul pe un scaun şi m-am aşezat pe canapeaua în faţa căreia stătea Green.

— Şi de ce aţi venit la mine ? i-am întrebat. Nici nu le-am văzut vreodată casa. V-am spus doar.

Green îşi bătea uşurel şoldurile cu palmele. Mai sus, mai jos, mai sus, mai jos. Se uita la mine şi zîmbea larg. Dayton stătea pe scaun şi nu zicea nimic. Muşca din mine doar cu ochii.

— Fiindcă numărul dumitale de telefon a fost scris în ultimele douăzeci şi patru de ore pe un bloc-notes aflat în camera lui Lennox îmi explică Green. E o agendă cu calendar şi fila de ieri a fost ruptă, dar se pot vedea urmele pe pagina de astăzi. Nu ştim cînd te-a sunat. Nu ştim unde s-a dus, de ce sau cînd. Dar trebuie să întrebăm, firește.

— De ce în pavilionul de oaspeţi ? am întrebat eu fără să sper că o să-mi răspundă.

Green roşi un pic.

— Se pare că ea se retrăgea destul de des acolo. Noaptea. Avea musafiri. Servitorii văd printre copaci cînd e lumină. Mașinile vin și pleacă tîrziu, uneori foarte tîrziu. Ceea ce-i prea mult, stricã. Nu-ți fă iluzii. Lennox e omul care ne trebuie. S-a dus la pavilion pe la unu noaptea. L-a văzut din întîmplare majordomul. S-a întors singur peste vreo douăzeci de minute. Și după asta, nimic. Luminile au rămas aprinse. Azi de dimineață ia-l pe Lennox de unde nu-i. Majordomul s-a dus să vadă ce se înîmplă în pavilionul de oaspeți. Cucoana era în pat, goală ca o sirenă și omul nu i-a recunoscut mutra. Practic nu mai avea așa ceva. I-o făcuse cineva terci cu o statuetă de bronz înfățișînd o maimuță.

— Terry Lennox nu era în stare de una ca asta, am zis. Sigur că-l înșela. Chestie veche. Întotdeauna l-a înșelat. Au divorțat și s-au recăsătorit. Nu-mi vine să cred că era prea fericit, dar ce l-ar fi putut apuca așa, dintr-o dată ?

— Nimeni nu știe cum se întîmplă chestiile astea, răspunse Green răbdător. Se întîmplă în fiecare zi. Și cu bărbații și cu femeile. E cîte unul care înghite și înghite și iar înghite. Pînă cînd, deodată, se satură. Uneori nu știe nici el de ce, cum se face că vede roșu într-un anume moment. Important e că se întîmplă, și cineva moare. Așa că noi avem treabă. Așa că-ți punem o întrebare simplă. Așa că nu mai bate cîmpii dacă nu vrei să te umflăm.

— N-o să vă spună nimic, domnule sergent, spuse Dayton înțepat. A citit cartea aia de drept. Ca toți cei care citesc o carte de drept, își închipuie că și găsește legea acolo.

— Tu să iei note și să-ți lași creierașii să se odihnească, zise Green. Dacă ești chiar atît de deștept, o să te lăsăm să ne cînți o baladă tristă la fumoarul de la comisariat.

— Dați-o naibii, domnule sergent, dacă-mi permiteți să mă exprim astfel, cu tot respectul pentru gradul dumneavoastră.

— De ce nu vă bateți ? i-am zis lui Green. O să am eu grijă să-l prind în brațe cînd o să facă buf.

Dayton își puse cu multă grijă deoparte carnetul de note și pixul. Se ridică în picioare cu o strălucire voioasă în ochi. Se apropie de mine și se propti dinaintea mea.

— Hopa sus, minte-sprintenă. Să nu crezi că dacă am fost la Colegiu înseamnă că am învățat să accept toate obrăzniciile unui păduche ca tine.

Am început să mă ridic. Încă nu-mi găsisem echilibrul cînd m-a pocnit. M-a prins cu un croșeu clar de stînga și a mai adăugat și unul de dreapta. Mi-a sunat un clopoțel în cap, dar nu ca să mă cheme la masă. M-am așezat și am început să clatin din cap. Dayton era tot acolo. Dar acum zîmbea.

— Ia să mai încercăm o dată, îmi zise el. Pînă acum nu erai pregătit. Se cheamă că n-a fost un lucru perfect cinstit.

M-am uitat la Green. Își privea degetul mare de parcă ar fi studiat o unghie încarnată. Nu m-am mișcat și nici n-am vorbit, așteptînd să ridice ochii. Dacă mă sculam în picioare, Dayton mă pocnea din nou. De fapt ar fi putut să mă pocnească oricum. Dar dacă m-aș fi ridicat și m-ar fi pocnit, l-aș fi făcut bucățele, pentru că loviturile dovedeau că el nu se pricepe decît la box. Nimerea în plin, dar ar fi fost nevoie de prea mulți pumni ca să mă doboare de tot.

Green zise cu un aer aproape absent :

— Deșteaptă treabă, Billy băiete. I-ai dat individului exact ce ți-a cerut. Doctoria de dezlegat limba.

Apoi ridică ochii și zise pe un ton blînd :

— Încă o dată, Marlowe, ca să trecem în procesul-verbal. Ultima oară cînd l-ai văzut pe Terry Lennox, unde și cum și ce ați vorbit, și de unde vii acum ? Răspunzi ?

Dayton stătea în picioare cu un aer degajat dar bine proptit pe picioare. În ochii lui era o licărire blîndă și dulce.

— Dar cu ălălalt individ ce s-a întîmplat ? am întrebat, fără să-l bag în seamă.

— Care ălălalt individ ?

— Ăla de-a făcut toată treaba din pavilionul de oaspeți. În costumul lui Adam. Nu cumva vrei să spui că tipa a trebuit să se ducă pînă acolo ca să facă pasiențe ?

— Chestia asta o lăsăm pe mai tîrziu — cînd îl găsim pe soţ.

Normal. Dacă n-o fi însă prea mare deranjul, după ce-aţi prins un fazan.

— Să ştii, Marlowe : nu deschizi gura, te băgăm la răcoare.

— Ca martor-cheie ?

— Pe dracu, martor-cheie. Ca suspect. Asupra ta pluteşte bănuiala că ai fost complice sau tăinuitor după săvîrşirea unei crime. Că ai ajutat să scape un suspect. După cît cred eu, l-ai dus pe individ undeva. Şi în momentul de faţă n-am nevoie de altceva decît de-o simplă bănuială. De cîteva zile, căpitanul e cu fundu-n sus. Cunoaşte el regulamentul, dar are cîte-un moment de uitare. Asta ar putea să fie o nenorocire pentru tine. Într-un fel sau altul, trebuie să-ţi smulgem o declaraţie. Cu cît o obţinem mai greu, cu atît sîntem mai siguri că ne este necesară.

— Astea-s prostii pentru el, zise Dayton. Tipul le vede la legi.

— Sînt prostii pentru toată lumea, zise calm Green. Dar dau rezultate. Haide, Marlowe. Am să-mi folosesc autoritatea de poliţist asupra ta.

— E-n regulă, i-am zis. Foloseşte-o. Terry Lennox era prietenul meu. Am investit în el o cantitate substanţială de sentimente. În orice caz, destul de multe ca să nu le stric pur şi simplu pentru că un poliţist îmi spune să ies cu ceva la el. Voi îl acuzaţi de cine ştie ce — poate chiar de ceva mai rău decît ce-mi spuneţi. Aveţi şi nişte argumente : mobilul, împrejurarea favorabilă şi faptul că a fugit. Mobilul e o chestie veche, de mult neutralizată, aproape făcînd parte din convenţie. Nu sînt eu prea mult în admiraţia acestui gen de convenţii, dar ăsta e omul... Niţel cam slab şi cam bleg. Restul nu înseamnă nimic, afară doar de faptul că dacă a ştiut că tipa e moartă, a mai ştiut că el e o victimă sigură în mîinile voastre. La anchetă — dacă se va face aşa ceva şi dacă mă cheamă şi pe mine — va trebui să răspund la un interogatoriu. Dar la întrebările voastre nu sînt obligat să răspund. Ascultă, Green : Văd foarte bine că dumneata eşti băiat

drăguț. Tot așa cum văd că amicul dumitale e doar un curcan înfumurat pe chestia insignei și care face paradă de mușchii lui. Dacă vrei să mă bagi rău de tot la apă, atunci dă-i voie să mă pocnească din nou. Să știi că-i rup creionașul ăla nenorocit.

Green se ridică și mă privi cu tristețe. Dayton nici nu se clintise. Era un tip de pistolar convins că nimerește din primul foc. Îi trebuia timp să-și aline dezamăgirea.

— Am să dau un telefon, zise Green. Dar știu de pe acum ce răspuns o să primesc. Marlowe, ești o biată păsărică prinsă în laț. O păsărică pirpirie. Dă-te la o parte din calea mea !

Această ultimă propoziție nu-mi era adresată mie, ci lui Dayton. Dayton se întoarse, se așeză din nou și puse mîna pe carnetul de procese-verbale.

Green se duse la telefon și ridică încet receptorul. Fața lui, cu nimic ieșită din comun și deloc frumoasă, se încreți într-un rînjet lung, încet și nemulțumit. Asta e nenorocirea cu polițaii. Ești pornit să-i urăști de moarte și cînd colo întîlnești unul care ți se pare deosebit de uman în felul cum se poartă cu tine.

Căpitanul îi zise să mă aducă, fără multe fasoane, la poliție.

Îmi puseră cătușe. Nu percheziționară casa, ceea ce mi s-a părut o mare neglijență din partea lor. Probabil își închipuiau că sînt un om cu prea multă experiență ca să țin acolo vreun lucru periculos pentru mine. Dar greșeau. O percheziție făcută cu pricepere ar fi dus la descoperirea cheilor de la mașină. Și cînd aveau să găsească automobilul — ceea ce, mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuia să se întîmple — aveau să potrivească aceste chei la broasca lui și astfel puteau afla că Terry Lennox fusese întovărășit de mine.

De fapt, așa cum s-a dovedit mai tîrziu, toate astea erau prostii. Automobilul n-a fost descoperit niciodată de nici o poliție. A fost furat probabil în cursul nopții, dus pînă la El Paso, unde i se făcuseră alte chei și acte false ca în cele din urmă să fie vîndut pe piața din Ciudad de Mexico. Acest procedeu este acum atît de curent încît

a devenit pur și simplu banal. Majoritatea banilor se întorc în Statele Unite sub formă de heroină. După concepția gangsterilor, asta face parte integrantă din politica de bună vecinătate.

CAPITOLUL 7

În anul acela, șeful brigăzii criminale era un oarecare căpitan Gregorius, un polițist dintr-o specie pe cale de dispariție dar nu încă moartă, genul acela care rezolvă crimele cu ajutorul lămpilor puse în ochi, cu frînghia udă, picioare trase în șale, genunchiul lovind în vintre, pumnul în plexul solar și bastonul de cauciuc pe șira spinării. Șase luni mai tîrziu, a fost pus sub acuzație în fața juraților pentru sperjur, concediat fără să fie judecat și, ulterior, călcat în picioare de un armăsar, la ferma lui din statul Wyoming.

În momentul acela însă, eu eram o pradă sigură pentru el. Ședea la biroul lui, fără haină și cu mînecile suflecate pînă aproape de umeri. Era chel ca o cărămidă și începuse să se îngrașe, așa cum se întîmplă cu toți bărbații între două vîrste care au fost cîndva mușchiuloși. Avea ochi cenușii ca de pește. Nasul enorm arăta ca o rețea de vase capilare gata-gata să plesnească. Își sorbea cafeaua, dar nu era cîtuși de puțin liniștit. Mîinile lui butucănoase și puternice erau ca acoperite de blană. Avea păr pînă și-n urechi, smocuri proeminente. Tocmai căuta ceva cu mîna pe birou și cînd intră Green ridică ochii.

Green îi zise :

— Tot ce avem împotriva lui, domnule căpitan, este doar faptul că nu vrea să ne spună nimic. Ne-am dus la el numai din pricina numărului de telefon. A fost plecat de-acasă și nu vrea să ne zică unde. Îl cunoaște destul de bine pe Lennox, dar nu spune cînd l-a văzut ultima oară.

— Se crede mare, zise pe un ton indiferent Gregorius. Dar noi i-am putea îmbunătăți oricînd atitudinea.

Spuse toate acestea cu aerul că nu-i pasă nici cît negru sub unghie de cele ce se întîmplă. Și probabil că așa și era. Pe el nu-l teroriza nimeni.

— Chestia este că procurorul-şef şi-a dat seama că problema asta o să facă multă vîlvă prin jurnale. Şi nici nu-l pot ţine de rău pentru asta, fiindcă babacul tipei e cine e. Cred că n-ar fi rău dacă i-am smulge ăstuia vorbele din gură cu cleştele.

Mă privi de parcă aş fi fost un chiştoc de ţigară sau un scaun liber. Ceva care intră în mod obişnuit în raza lui vizuală, fără să prezinte nici un pic de interes pentru el.

Dayton îi vorbi respectuos.

— E mai mult decît evident că întreaga lui atitudine a fost compusă în aşa fel încît să creeze o situaţie în care să poată refuza să vorbească. Ne-a citat articole de lege şi atîta m-a aţîţat că m-a făcut să-l pocnesc. Ştiţi, domnule căpitan, în privinţa asta am luat-o cam tare pe de lături.

Gregorius îi aruncă o privire fără expresie :

— Probabil că eşti destul de uşor de scos din sărite dacă te poate aţîţa un prăpădit ca ăsta. Cine i-a scos cătuşele ?

Green recunoscu că el a făcut-o.

— Pune-i-le la loc, zise Gregorius. Strînge-le bine. Dă-i şi lui ceva care să-l facă să se mai învioreze.

Green puse cătuşele la loc, sau cel puţin începu s-o facă.

— Cu mîinile la spate, lătră Gregorius.

Green îmi prinse mîinile la spate cu cătuşele. Stăteam pe un scaun cu spătar.

— Strînge-le mai bine, zise Gregorius. Să-i muşte în carne.

Green le strînse mai tare. Mîinile începură să-mi amorţească. Gregorius mă privi cu tristeţe.

— Acum poţi vorbi. Grăbeşte-te !

Nu i-am răspuns. A început să rînjească, lăsîndu-se pe speteaza scaunului. A întins încetişor mîna după ceaşca de cafea şi a cuprins-o cu degetele. S-a aplecat puţin înainte. A aruncat cu ea în mine, dar am izbutit să mă feresc ridicîndu-mă brusc de pe scaun. Am căzut pe umăr, m-am rostogolit şi apoi m-am ridicat încet. Între timp mîinile îmi înţepeniseră de tot. Nu le mai simţeam deloc. Începuseră să mă doară braţele deasupra cătuşelor.

Green mă ajută să mă așez la loc pe scaun. Zațul umed mînjise speteaza și chiar și o parte a locului de stat, dar cea mai mare parte căzuse pe podea.

— Tipului nu-i place cafeaua, zise Gregorius. Și mișcările lui sînt iuți. N-are treabă. Reflexe prima-ntîia.

Nimeni nu zise nimic. Gregorius mă cercetă atent, cu ochii lui de pește.

— Să știi, șefule, că o autorizație de detectiv particular nu face mai mulți bani decît o carte de vizită. Ia să-ți auzim declarația, mai întîi verbală. O așternem mai tîrziu pe hîrtie. Fă-o cît mai completă. Să zicem, de pildă, că ne-ai prezenta o relatare amănunțită a tuturor acțiunilor dumitale începînd de aseară de la ora zece. Vreau să zic, o descriere detaliată. Biroul ăsta al nostru cercetează un caz de omor și suspectul principal lipsește. Dumneata ai legături cu el. Tipul își prinde nevasta că-l înșală, îi face capul piftie de nici nu se mai cunoaște carnea de os și de păr, năclăit în sînge. Vechea noastră prietenă, statueta de bronz. Nu e originală, dar își face treaba. Adică îți închipui, șefule, că orice prăpădit de detectiv particular o să poată să vină să-mi țină mie lecții de drept ? Dacă pentru asta ai venit, dom'le, atunci să știi că te așteaptă zile grele. Nu există poliție în țara asta care să-și poată face treaba dacă se ține numai de litera legii. Dumneata ai niște informații și eu am nevoie de ele. Puteai să zici că n-ai și puteam să nu te cred. Dar dumneata n-ai zis nici măcar nu. Să știi, amice, că pe mine nu mă duci cu chestii dintr-astea. Nu mă duci nici pîn-la colț. Hai, dă-i drumu' !

— Dom'le căpitan, sînteți amabil să-mi scoateți cătușele ? Adică, vreau să spun, dacă v-aș da o declarație ?

— Poate că da. Dar fă-o cît mai scurtă.

— De pildă, dacă v-aș zice că nu l-am văzut pe Lennox în ultimele douăzeci și patru de ore, că n-am vorbit cu el și că habar n-am unde s-ar putea afla — asta v-ar satisface, domnule căpitan ?

— Eventual, dacă te-aș crede.

— În schimb, dacă v-aș zice că l-am văzut, și unde, și cînd, dar că habar n-aveam să fi omorît pe cineva și nici măcar că s-a comis o crimă, și, mai departe, că

n-am habar unde-ar putea să fie el în clipa asta, asta nu v-ar satisface deloc, nu-i aşa ?

— Cu ceva mai multe amănunte, aş putea să dau ascultare unei asemenea declaraţii. Mi-ar trebui nişte chestii dintr-astea — unde, cînd, cum arăta, ce s-a vorbit, unde se ducea. Din chestii dintr-astea ar putea să iasă ceva.

— Cu tratamentul pe care mi-l aplicaţi, i-am zis, ceea ce ar ieşi ar fi probabil încriminarea mea pentru complicitate.

Muşchii de la fălci i se încordară. Ochii lui căpătară culoarea zăpezii murdare.

— Şi atunci ?

— Nu prea ştiu, i-am zis. Am nevoie de un avocat. Aş fi dispus să vă dau tot ajutorul. Dar ce-ar fi dacă am aduce aici pe cineva de la procurorul-şef ?

Scoase un hohot de rîs răguşit. Îi trecu foarte repede. Se ridică cu gesturi greoaie şi se plimbă în jurul biroului. Se aplecă deasupra mea, sprijinindu-se cu laba lui enormă de lemnul biroului şi zîmbi. Apoi, fără să i se schimbe cîtuşi de puţin expresia, mă pocni peste vinele gîtului cu un pumn greu ca o ghiulea de fier.

Nu-şi luase cine ştie ce avînt pentru lovitura asta. Şi totuşi parcă am fost decapitat. Mi-a venit în gură un gust de fiere. Simţeam în ea şi sînge. N-am auzit altceva decît un bubuit în creier. Stătea aplecat asupra mea, zîmbitor încă şi acum, şi fără să-şi fi luat mîna stîngă de pe birou. Îi auzeam glasul ca de la mari depărtări.

— Înainte eram bun la bătaie, dar am început să îmbătrînesc. Văd că ştii să primeşti un pumn zdravăn, amice, şi, să ştii, asta-i tot ce pot să-ţi dau. Dar aveam pe-aicea pe la închisoarea oraşului nişte băieţi care ar putea să lucreze şi la abator dacă ar vrea. Poate că n-ar fi trebuit să-i angajăm pentru că nu sînt prea drăguţi, nu sînt nişte boxeri reglementari şi cu pufuleţi de pudrieră ca Dayton ăsta al nostru. Ei n-au patru copii şi o grădină de trandafiri ca Green. Ei trăiesc pentru alte distracţii. Mde, e nevoie de oameni de toate felurile şi nu găseşti uşor mînă de lucru. Mai ai multe idei dintr-alea mici şi ciudate despre ceea ce ai putea să spui dacă ţi-ai da osteneala să vorbeşti ?

— Nu atîta vreme cît sînt încătuşat, domnule căpitan.

Vorbeam cu greutate, m-a durut chiar să şi scot cuvintele astea. S-a lăsat mai tare peste mine şi i-am simţit mirosul de transpiraţie şi duhoarea putreziciunii. Apoi şi-a îndreptat spinarea, a trecut din nou în spatele biroului şi şi-a aşezat fundul solid pe scaun. A luat o riglă cu trei colţuri şi şi-a plimbat degetul mare pe una din muchii, de parcă ar fi fost un cuţit. Şi-a îndreptat privirile asupra lui Green.

— Ce aştepţi, sergent Green ?

— Ordine.

Green scoase cu greutate cuvîntul acesta, de parcă n-ar fi putut să sufere nici măcar sunetul propriului său glas.

— Da' ce aştepţi să ţi se spună ? Doar eşti om cu experienţă — aşa reiese din dosarul tău. Am nevoie de o declaraţie detaliată cu privire la mişcările din ultimele douăzeci şi patru de ore ale individului ăstuia. Poate chiar şi pe o perioadă mai lungă, dar deocamdată măcar atît. Vreau să ştiu ce a făcut clipă de clipă. Vreau declaraţia semnată în prezenţa martorilor şi verificată. Am nevoie de ea peste două ore. Şi apoi îl vreau înapoi aici, îngrijit, curat, spălat şi fără semne. Şi, încă o chestie, Green...

Făcu o pauză şi îi aruncă lui Green o privire cruntă, care ar fi îngheţat pînă şi un cartof aburind.

— ...data viitoare cînd mai pun vreunui suspect cîteva întrebări politicoase, nu mai vreau să te văd stînd acolo şi uitîndu-te de parcă i-aş fi rupt o ureche.

— Am înţeles, domnule căpitan. Apoi se întoarse către mine. Să mergem, îmi zise el cu greutate.

Gregorius îmi rînji cu toţi dinţii. Avea nevoie de dentist — chiar foarte mare nevoie.

— Ia să auzim fraza aia de despărţire, prietene.

— Da, domnule căpitan, i-am răspuns politicos. Probabil că n-aţi avut intenţia, dar, oricum, fără voia dumneavoastră mi-aţi făcut un serviciu. Asta şi cu ajutorul detectivului Dayton. Mi-aţi rezolvat o problemă. Nici unui om nu-i place să-şi trădeze un prieten, dar eu unul nu mi-aş trăda nici măcar un duşman ca să cadă în mîinile dumneavoastră. Nu sînteţi numai o gorilă, sînteţi şi un incapabil. Nu vă pricepeţi nici măcar să conduceţi o

anchetă foarte simplă. Eram pe muchie de cuţit şi aţi fi putut să mă întoarceţi cum doreaţi. Dar nu v-aţi putut stăpîni să nu mă insultaţi, să nu-mi aruncaţi cafeaua în obraz, şi să nu mă loviţi cu pumnii, deşi în situaţia în care mă aflam nu puteam decît să-i primesc fără să ripostez. De-acum înainte nu v-aş mai spune nici măcar cît e ceasul — chiar văzîndu-l acolo, pe perete.

Din cine ştie ce motiv, rămase absolut liniştit şi-mi îngădui să-mi ţin tot discursul. Apoi rînji :

— Amice, eşti doar un prăpădit de duşman al poliţiei. Atîta tot eşti — sticlete pe cont propriu — un individ care nu poate să sufere poliţiştii.

— Există şi locuri unde pe copoi nu-i urăşte nimeni, domnule căpitan. Dar în locurile acelea n-aţi putea ajunge dumneavoastră copoi.

O înghiţi şi pe asta. Am impresia că-i dădea mîna s-o facă. Probabil că pînă în ziua aia încasase şi lovituri mai zdravene. Apoi sună telefonul de pe biroul lui. Se uită într-acolo şi făcu un gest. Dayton înconjură repede biroul şi ridică receptorul.

— Biroul căpitanului Gregorius. La telefon detectivul Dayton.

Apoi ascultă. O uşoară îngrijorare îi încruntă sprîncenele frumos desenate. Într-un tîrziu spuse încetişor :

— Vă rog să aşteptaţi o clipă, domnule comisar.

Îi întinse receptorul lui Gregorius :

— E comisarul Allbright la telefon, domnule căpitan.

Gregorius se făcu negru la faţă :

— Da ? Dar ce mai vrea şi mucosul ăsta nenorocit ?

Luă receptorul, nu-l duse imediat la ureche, ci mai întîi îşi alungă încruntarea :

— Vă ascult, domnule comisar.

Ascultă un timp, apoi răspunse :

— Da, domnule comisar, e aici în biroul meu. I-am pus cîteva întrebări. N-a vrut să ne dea concursul. N-a vrut deloc să ne ajute... Cum aţi spus ?

O încruntare bruscă şi feroce îi răsuci trăsăturile feţei, schimonosindu-i-o şi întunecîndu-i-o ca pămîntul. Pînă şi fruntea i se împurpură. Dar tonul nu i se schimbă cîtuşi de puţin :

— Dacă este un ordin direct, ar trebui, domnule comisar, să-l primesc prin șeful detectivilor... Da, sigur, am să acționez pe baza lui pînă cînd primesc confirmarea. Firește... Aș, de unde ! Nimeni nu l-a atins nici măcar cu o mănușă... Da, să trăiți ! Imediat !

Lăsă receptorul în furcă. Mi se păru că-i tremură puțin mîna. Ridică ochii, îmi cercetă fața și apoi pe a lui Green.

— Scoate-i cătușele, zise cu un glas fără expresie.

Green descuie cătușele. Frecîndu-mi mîinile una de alta așteptam să simt o mie de ace — senzația că sîngele s-a pus în mișcare după amorțeală.

— Du-l la închisoarea districtului, zise încet Gregorius. Suspect de omor. Procurorul-șef al districtului ne-a suflat cazul din palmă. Frumos sistem mai avem și noi pe aici.

Nimeni nu se clinti. Green era lîngă mine și sufla din greu. Gregorius ridică ochii către Dayton.

— Ce naiba aștepți, bă, gogoașă necoaptă ? O înghețată la pahar, sau ce ?

Dayton era cît p-aci să se înece :

— Dar n-am primit nici un ordin, căpitane.

— Spune-mi „domnule căpitan“, lua-te-ar naiba ! „Căpitane“ pot să-mi spună sergenții și ofițerii, dar nu tu, țîncule ! Nu tu. Afară !

— Am înțeles, să trăiți !

Dayton se îndreptă repede spre ușă și ieși. Gregorius se sculă greoi în picioare și se duse la fereastră, rămînînd cu spatele la noi.

— Haide, s-o întindem de-aici, îmi murmură Green la ureche.

— Scoate-l de-aici pînă nu-i zdrobesc fața sub călcîi, zise Gregorius ferestrei.

Green veni către ușă și o deschise. Tocmai cînd dădeam să ies, Gregorius lătră deodată :

— Stai ! Închide ușa !

Green o închise și se rezemă de ea.

— Vino încoace, tu ! lătră iarăși Gregorius, de data asta către mine.

Nu m-am mișcat. Am rămas locului și m-am uitat la el. Nici Green nu s-a clintit. A urmat o pauză încordată. Apoi încet, foarte încet, Gregorius a străbătut încăperea și,

apropiindu-se de mine, şi-a lipit bombeurile de ale mele. Şi-a băgat labele greoaie în buzunar. Se legăna într-o parte şi-n alta.

— Nu l-a atins nimeni nici măcar c-o mănuşă, zise el printre dinţi de parcă ar fi vorbit în sinea lui. Ochii lui priveau detaşaţi, fără expresie. Gura îi tremura convulsiv.

Apoi mă scuipă între sprîncene.

Se dădu înapoi :

— Asta-i tot, mulţumesc.

Se întoarse pe călcîie şi reveni la fereastră. Green redeschise uşa.

Ieşind, îmi căutam batista.

CAPITOLUL 8

Celula numărul trei din arestul criminal are două priciuri, ca în vagoanele de dormit, dar închisoarea nu era prea plină aşa că eram singur în celulă. În general eşti tratat destul de bine. Ţi se dau două pături, nici prea murdare, dar nici prea curate, şi o salteluţă nu prea groasă şi plină de ghemotoace aşezată pe nişte bare de metal încrucişate. Ai closet cu apă, un lighean ca să te speli, şervete de hîrtie şi un săpun de rufe zgrunţuros şi cenuşiu. Sectorul celulelor e curat şi nu miroase a dezinfectant. Treaba o fac tot deţinuţii — cei de încredere, întotdeauna destul de numeroşi.

Paznicii închisorii te cîntăresc din ochi şi ochii lor sînt foarte înţelepţi. Dacă nu eşti beat şi nici nevropat, şi nici nu te comporţi ca atare, ţi se dă voie să-ţi păstrezi chibriturile şi ţigările. Pînă la ancheta preliminară ai voie să rămîi cu hainele tale. După aceea, ţi se pun hainele vărgate, fără cravată, fără curea şi fără şireturi la ghete. Şezi pe prici şi aştepţi. Altceva n-ai de făcut.

În arestul pentru beţivi nu e chiar aşa de bine. Nu sînt priciuri, nici scaune, nici pături, nimic. Zaci pe ciment. Şezi pe closet şi verşi în propriile tale poale. Asta este punctul cel mai de jos al mizeriei. Am văzut-o cu ochii mei.

Deși încă nu se lăsase întunericul, luminile din tavan erau aprinse. Pe partea dinăuntru a ușii de oțel a secției cu celule, în jurul ferestruicii era o împletitură de oțel. Luminile se aprindeau și se stingeau din afara ușii. Se stinseră la ora nouă seara. Nimeni nu intră pe ușă și nu zise nimic. Puteai să te afli tocmai în mijlocul unei fraze dintr-un ziar sau dintr-o revistă. Fără nici un sunet, clinchet sau prevenire — întuneric. Și stăteai așa pînă în zorii zilei de vară și n-aveai nimic de făcut decît să dormi, dacă puteai, să fumezi, dacă aveai ce, și să gîndești, dacă aveai vreun subiect la care să te gîndești și care să nu te facă să te simți mai prost decît cînd nu te gîndești la nimic.

În închisoare, omul n-are nici un fel de personalitate. Reprezintă doar o minoră problemă de rezolvat și cîte un paragraf inserat în diversele procese-verbale. Nimănui nu-i pasă cine-l iubește sau cine-l urăște, cum arată, ce-a făcut în viață. Nimeni nu reacționează în nici un fel la prezența lui, decît dacă face scandal. Nimeni nu-l insultă. Nu i se cere altceva decît să se îndrepte liniștit către celula lui și să stea liniștit de îndată ce ajunge acolo. N-are împotriva cui să lupte, nici un lucru din pricina căruia să se enerveze. Temnicerii sînt oameni liniștiți, lipsiți de animozități și feriți de sadism. Toate poveștile alea pe care le citești despre deținuți care țipă și urlă și bocănesc în pereți sau bat în gratii și-și freacă lingurile de ele, și temniceri care se reped la ei cu măciucile — toate astea or fi, poate, pe la penitenciarele mari. Dar o închisoare bună este unul din cele mai liniștite locuri din lume. Noaptea poți să treci prin sectorul celulelor obișnuite, să iscodești printre gratii și să vezi un ghemotoc învelit în pătură, sau un păr răvășit, sau doi ochi care privesc în gol. S-ar putea să auzi vreun sforăit. Din an în paște ai putea să auzi chiar și un om care se luptă în somn cu un coșmar. Într-o închisoare viața e suspendată, nu are nici un scop, nici un sens. În altă celulă ai putea să vezi un om care suferă de insomnie și care nu e în stare nici măcar să încerce să adoarmă. E așezat pe marginea priciului și nu face nimic. Se uită la tine sau nu se uită. Te uiți la el. Nu zice nimic și nici tu nu zici nimic. Nu e nimic de comunicat.

În colțul sectorului celulelor s-ar putea să fie o a doua ușă de oțel care duce la camera de confruntare. Unul din pereții acesteia e făcut dintr-o plasă de sîrmă vopsită în negru. Pe peretele din spate sînt trase liniile pentru măsurat înălțimea. Deasupra sînt lămpile de neon. Intri acolo, de obicei dimineața, exact înainte de a ieși din tură căpitanul de noapte. Te așezi cu spatele la liniile de măsurat și lămpile se holbează puternic la tine și îndărătul plasei de sîrmă nu se vede nici o lumină. Dar acolo se află o mulțime de oameni : polițai, detectivi, cetățeni care au fost jefuiți sau atacați, sau înșelați, sau dați jos din mașină cu pistolul în coastă, sau privați de economiile strînse ban cu ban o viață întreagă. Nu-i vezi și nu-i auzi. Auzi glasul căpitanului care a fost de serviciu noaptea. Îți ajunge la ureche clar și răsunător. Îți poruncește să mergi de colo-colo sau să faci cutare și cutare mișcare, de parc-ai fi un cățel de la circ. E obosit și cinic și competent. Este regizorul unei piese care ține afișul de mai multă vreme decît oricare alta, dar care nu-l mai interesează :

„Așa, tu ăla. Stai drept. Suge burta. Lasă bărbia în jos. Trage umerii înapoi. Ține capul drept. Uită-te drept înainte. Întoarce-te la stînga. Întoarce-te la dreapta. Uită-te drept în față și întinde mîinile. Cu palmele în sus. Cu palmele în jos. Suflecă-ți mînecile. N-are cicatrici vizibile. Părul castaniu închis, cîteva fire cărunte. Ochi căprui. Un metru optzeci înălțime — poate unu optzeci și doi. Greutatea — circa optzeci și două—optzeci și trei de kilograme. Numele — Philip Marlowe. Ocupația — detectiv particular. Ei, bravo, mi-a făcut plăcere să te văd, Marlowe. Asta-i tot. Următorul“.

Vă rămîn îndatorat domnule căpitan. Vă mulțumesc pentru timpul prețios ce mi l-ați acordat. Ați uitat să mă puneți să deschid gura. Am cîteva plombe foarte drăguțe și o coroană de porțelan de prima calitate. O coroană de porțelan care a costat optzeci și șapte de dolari. Și ați mai uitat, domnule căpitan, să vă uitați și în nasul meu. Acolo ați putea găsi vreo cîteva cicatrici dintr-alea pe care le căutați. Țesut conjunctiv. Operație de sept făcută de un măcelar ! Două ore a durat, pe vremuri. Aud

că acum se face în douăzeci de minute. Deviaţia de sept am căpătat-o odată cînd jucam rugbi, domnule căpitan, o mică eroare de calcul într-o încercare de a bloca balonul. În schimb, am blocat piciorul adversarului — după ce lovise mingea. Penalizare de la linia de cincisprezece metri — şi cam tot atîţia metri de bandaj scrobit de sîngele închegat mi-au scos din nas centimetru cu centimetru, a doua zi după operaţie. Nu mă laud, domnule căpitan. Vă spun doar. Uite aşa, contează şi amănuntele.

În ziua a treia, un temnicier mi-a descuiat celula în mijlocul dimineţii.

— Ţi-a venit avocatul. Stinge ţigara — dar nu pe jos.

Am aruncat-o în closet. M-a dus la vorbitor. Un bărbat înalt, palid, brunet, stătea în picioare şi se uita pe fereastră. Pe masă era o servietă maro, înţesată de hîrtii. S-a întors către mine. A aşteptat să se închidă uşa. Apoi s-a aşezat lîngă servietă, în capătul celălalt al unei mese de stejar scrijelită toată, descinsă cu siguranţă din arca lui Noe. O cumpărase tata Noe de la vechituri. Avocatul a deschis o tabacheră de argint frumos lucrată, a aşezat-o în faţa lui şi m-a măsurat din cap pînă-n picioare.

— Ia loc, Marlowe. Vrei o ţigară ? Mă numesc Endicott. Sewell Endicott. Am primit instrucţiuni să te reprezint în justiţie — fără să te coste vreun ban. Bănuiesc că ai dori să scapi de-aici, nu ?

M-am aşezat şi am luat o ţigară. Mi-a aprins-o cu bricheta.

— Îmi pare bine să vă revăd, domnule Endicott. Ne-am mai cunoscut pe vremuri — cînd eraţi procuror districtual.

Încuviinţă din cap.

— Nu-mi aduc aminte, dar e foarte posibil. Zîmbi uşor. Nu prea era genul meu slujba aia. Mă tem că nu prea am fire de tigru.

— Cine v-a trimis ?

— Nu am permisiunea să ţi-o spun. Dacă mă accepţi ca avocat, onorariul va fi acoperit.

— Bănuiesc că asta înseamnă că l-au prins.

Nu mi-a răspūns, ci doar s-a uitat lung la mine. Am tras un fum din țigară. Era una dintr-alea plină de filtre. Îi simțeai gustul ca de ceață densă strecurată prin vată.

— Dacă te referi la Lennox, zise el, și firește că la el te gîndești, nu ? — nu l-au prins încă.

— Dar de ce atîta mister, domnule Endicott ? În privința persoanei care v-a trimis.

— Cel ce m-a angajat dorește să rămînă anonim. Acesta este privilegiul lui. Mă accepți ?

— Nu știu, i-am răspuns. Dacă nu l-au prins pe Terry, de ce mă rețin pe mine ? Nu m-a întrebat nimeni nimic și nici n-a trecut nimeni pe la mine.

Se încruntă și-și privi degetele lungi și albe.

— Procurorul șef Stringer a preluat cazul și se ocupă personal de el. Poate că deocamdată n-a avut încă vreme să te interogheze. Dar, în orice caz, ai dreptul la procedura reglementară de inculpare și la un interogatoriu preliminar. Te pot scoate de aici pe cauțiune în cadrul procedurii de *habeas corpus*. Probabil cunoști prevederile legii.

— Am fost băgat la zdup ca suspect de omor.

Dădu nervos din umeri.

— Asta e doar o atrăgătoare lozincă generală. Ai fi putut să fii închis în tranzit spre Pittsburgh, sau pe baza uneia sau alteia dintr-o duzină de acuzații posibile. Ceea ce probabil stă în intenția lor este să te declare complice *post factum*. L-ai dus pe Lennox undeva, nu-i așa ?

Nu i-am răspuns. Am aruncat pe jos țigara fără gust și am călcat-o. Endicott a dat iarăși din umeri și s-a încruntat.

— Ei bine, atunci măcar așa, de dragul discuției, să presupunem că ai făcut-o. Ca să te acuze de complicitate după comiterea omorului ar trebui să dovedească intenția nocivă. În cazul de față, asta ar însemna să fi avut cunoștință de faptul că s-a comis o crimă și că Lennox fugea de la locul ei. În orice caz, poți fi eliberat pe cauțiune. Bineînțeles că ceea ce ești de fapt, se numește „martor-cheie". Dar în statul ăsta, un om nu poate fi ținut la închisoare ca martor de bază decît printr-o hotărîre a tribunalului. Nu poate fi martor esențial decît dacă e declarat

ca atare de un judecător. Însă autorităţile pot găsi întotdeauna o cale de a face ceea ce doresc.

— Da, i-am răspuns. Un detectiv numit Dayton mi-a mutat fălcile. Un căpitan de la secţia criminală, pe nume Gregorius, mi-a aruncat în cap cu o ceaşcă de cafea, m-a lovit peste gît atît de tare, că era să-mi crape o arteră — puteţi să şi vedeţi că e încă umflat — şi cînd un telefon de la comisarul de poliţie Allbright l-a oprit să mă dea pe mîna mardeiaşilor ca să mă omoare în bătăi, m-a scuipat în obraz. Aveţi perfectă dreptate, domnule Endicott. Oamenii ăştia ai legii pot face întotdeauna ce vor.

Se uită destul de semnificativ la ceasul de la mînă.

— Vrei să fii eliberat pe cauţiune sau nu vrei ?

— Mulţumesc. Nu cred că ţin neapărat. În ochii publicului, un individ care e eliberat pe cauţiune e deja pe jumătate vinovat. Ulterior, pentru ca să scape, trebuie să aibă un avocat foarte isteţ.

— Asta e o prostie, zise el nervos.

— Se poate să fie o prostie. Şi eu sînt un prost. Altfel nici n-aş fi aici. Dacă sînteţi în legătură cu Lennox, spune-ţi-i să nu-şi mai bată capul cu mine. Nu-i de vină el că mă aflu aici. Mă aflu numai din vina mea. N-am de ce să mă plîng. Asta face parte din convenţie. Meseria mea e să-i primesc pe oamenii care vin la mine cu diverse necazuri. Necazuri mari, necazuri mici, dar întotdeauna necazuri pentru care nu vor să se adreseze poliţailor. Credeţi că ar mai veni cineva la mine dacă orice mardeiaş cu insignă de poliţist ar putea să mă întoarcă pe dos ca să mi se scurgă măruntaiele şi odată cu ele şi curajul ?

— Înţeleg ce vrei să spui, îmi zise el încet. Dar dă-mi, te rog, voie să te corectez într-o privinţă. Nu sînt în legătură cu Lennox. Aproape că nici nu-l cunosc. Sînt doar un funcţionar al tribunalului, aşa cum sînt toţi avocaţii. Dacă aş şti unde se află Lennox nu i-aş putea ascunde această informaţie procurorului-şef. Maximum ce aş putea face ar fi să cad de acord să i-l predau la timpul şi la locul stabilit după ce am avut o întrevedere cu el.

— Nimeni altcineva nu şi-ar da osteneala să vă trimită aici ca să mă ajutaţi.

— Adică mă faci mincinos ?

Se aplecă puţin ca să-şi stingă ţigara, frecînd-o de partea de dedesubt a mesei.

— Dacă nu mă înşel, domnule Endicott, dumneavoastră sînteţi din statul Virginia. În ţara noastră avem un fel de fixaţie istorică în privinţa virginienilor. Întotdeauna cînd ne gîndim la ei, îi vedem ca un fel de floare a cavalerismului şi onoarei Sudului.

Zîmbi :

— E foarte drăguţ ce spui. Ce n-aş da să fie şi adevărat. Dar mă tem că pierdem vremea. Dacă ai fi avut măcar un dram de minte în cap ai fi spus poliţiei că nu l-ai mai văzut pe Lennox de o săptămînă. Nu era neapărată nevoie să fie adevărat. Cînd te puneau să dai declaraţia sub prestare de jurămînt ai fi putut oricînd să le spui cum au stat lucrurile de fapt. Nu există lege care să te pedepsească dacă-i minţi pe poliţişti. Dealtfel şi ei se aşteaptă s-o faci. Sînt mult mai fericiţi dacă-i minţi decît dacă refuzi să le vorbeşti. Aşa, li se pare o sfidare a autorităţii lor. Ce speri să cîştigi în felul ăsta ?

Nu i-am răspuns. De fapt nici nu aveam ce să-i răspund. S-a ridicat în picioare, a întins mîna să-şi ia pălăria, a închis cu zgomot tabachera şi a băgat-o în buzunar.

— Te-ai găsit să joci marea scenă dramatică, zise el cu răceală. Îţi aperi drepturile, vorbeşti despre legi, prerogative şi dreptate. Oare cît de naiv poate să ajungă un om, Marlowe ? Ar fi normal ca un tip ca dumneata să ştie cum stau lucrurile. Autorităţile nu înseamnă justiţie. Ele constituie un mecanism foarte imperfect. Dacă apeşi exact pe butoanele care trebuie şi dacă mai eşti şi norocos, s-ar putea ca justiţia să apară pînă la urmă. Autorităţile nici n-au fost vreodată destinate să fie altceva decît un mecanism. Am impresia că nu eşti în dispoziţia potrivită ca să te laşi ajutat, aşa că eu mă retrag. Dacă te răzgîndeşti, poţi da oricînd de mine.

— Am să încerc să mă mai ţin tare vreo două zile. Dacă pun ei mîna pe Terry nici n-o să le mai pese cum a izbutit să fugă. Singurul lucru care-i interesează este circul pe care-l pot face la proces. Uciderea fiicei domnului Harlan Potter poate să aducă titluri de o şchioapă ziarelor din toată ţara. Un demagog ca Springer ar fi în

stare să plutească pe creasta valurilor stîrnite de vîlva asta şi să ajungă în cele din urmă magistrat-şef al statului. Şi de acolo n-ar mai fi decît un pas pînă la fotoliul de guvernator, după care...

M-am oprit şi am lăsat restul gîndului să plutească în aer.

Endicott mi-a zîmbit batjocoritor :

— Mă tem că nu ştii prea multe despre domnul Harlan Potter.

— Iar dacă n-or să-l prindă pe Lennox, n-or să mai *dorească* să afle cum a fugit. Ştiţi, domnule Endicott, n-or să dorească altceva decît să uite cît mai repede de toată povestea.

— Zi aşa, Marlowe, ţi-ai pus toate gîndurile în ordine în legătură cu povestea asta ?

— Am avut şi timp, berechet. Tot ce ştiu despre domnul Harlan Potter este că, după cîte crede lumea, valorează o sută de milioane de dolari şi că e proprietarul a vreo nouă sau zece ziare. Cum mai merge publicitatea ?

— Publicitatea ?

Glasul îi îngheţase.

— Daaa. Văd că n-a venit nici un gazetar să-mi ia vreun interviu. Mă aşteptam să fac o adevărată explozie în ziare cu povestea asta. Speram să capăt o mulţime de angajamente, să-mi sporesc afacerile. *„Detectiv particular preferă închisoarea denunţării prietenului"*.

Endicott se îndreptă spre uşă şi cînd puse mîna pe clanţă se mai întoarse o dată :

— Eşti amuzant, Marlowe. În unele privinţe eşti de-a dreptul copilăros. E adevărat că o sută de milioane de dolari pot cumpăra o publicitate imensă. Dar să ştii, prietene, că dacă le foloseşti în mod inteligent, pot cumpăra şi o imensă tăcere.

Deschise uşa şi ieşi. Apoi veni un gardian şi mă duse înapoi în celula numărul trei a arestului criminal.

— Mă tem că n-o să rămîneţi prea mult pe la noi, dacă îl aveţi pe domnul Endicott, zise el amabil, în timp ce încuia uşa.

Ce era să-i răspund ? I-am zis că sper să-i fie gura aurită.

CAPITOLUL 9

Gardianul din tura de seară era un blond cu umeri laţi şi cu un fel de rînjet destul de prietenos. Era un om între două vîrste, aşa că trăise destul ca să depăşească stadiul înduioşării ca şi pe cel al furiei. Nu voia altceva decît ca orele de serviciu să treacă uşor şi avea aerul că în privinţa lui toate lucrurile pot să meargă uşor. Deschise uşa de la celula mea.

— Te caută cineva. Un tip de la biroul procurorului. Nu dormeai ?

— E cam devreme pentru mine. Cît e ceasul ?

— Zece şi paişpe.

Rămase în prag şi-şi aruncă ochii prin celulă. O pătură era întinsă pe priciul de jos, cealaltă era împăturită ca să-mi slujească drept pernă. În căldarea de gunoi erau vreo două prosoape de hîrtie folosite, iar pe marginea lavoarului un sul de hîrtie igienică. Gardianul încuviinţă din cap.

— E vreun lucru personal pe-aici ?

— Doar eu.

Lăsă deschisă uşa de la celulă. Trecurăm pe un coridor liniştit pînă la ascensor şi apoi coborîrăm la biroul de informaţii. Lîngă masă stătea un grăsun într-un costum gri şi fuma o lulea. Avea unghiile murdare şi mirosea rău.

— Sînt Spranklin de la biroul procurorului distric-tual, îmi zise el cu o voce aspră. Te cheamă sus domnul Grenz.

Întinse mîna la spate şi scoase o pereche de cătuşe.

— Ia să vedem dacă-ţi vin bine astea.

Gardianul şi cu băiatul de la informaţii îi zîmbiră foarte amuzaţi de gluma lui.

— Ce-i cu tine, Sprank ? Te temi cumva c-o să te caftească în lift ?

— N-am chef să risc nici un fel de încurcături, mîrîi el. Mi s-a întîmplat mie o dată de mi-a scăpat un tip din mînă. Şi să vezi atunci ce m-au muşcat toţi de fund. Hai să mergem, băiete.

Funcționarul de la informații îi întinse un formular și Spranklin își depuse semnătura cu multe înfloriturí.

— Riscurile nu sînt pentru mine, zise el. În orașul ăsta nu știi niciodată ce minuni te mai așteaptă.

O mașină de patrulare aduse un beţiv cu o ureche însîngerată. Ne îndreptarăm spre lift.

— Ai dat-o în bară, băiete, îmi zise Spranklin în lift. E groasă de tot, zău așa (și vorbele acestea păreau să-l umple de satisfacție. În orașul ăsta, oricine poate cădea mesa.

Liftierul întoarse capul și clipi șiret către mine. I-am răspuns cu un zîmbet.

— Ia vezi, băiete, să nu încerci să faci vreo prostie, îmi spuse sever Spranklin. Odată l-am împușcat pe un individ fiin'că a-ncercat să-mi scape printre degete. Toți m-au mușcat de fund.

— Se mai întîmplă din cînd în cînd, nu ?

Spranklin meditä :

— Asta cam așa e. Și așa, și așa, tot te mușcă de fund. E dat dracului orașul ăsta. Ăștia n-au pic de respect.

Ieșirăm din lift și trecînd de o ușă dublă capitonată intrarăm în birourile procurorului districtual. Tabloul de comandă pentru telefoane era mort, cu firele scoase ca pentru noapte. În sala de așteptare nu era nimeni. Prin vreo două birouri mai ardea încă lumină. Spranklin deschise ușa unei cămăruțe luminate în care se afla un birou, un fișier, vreo două scaune și un individ îndesat cu o bărbie aspră și priviri de tîmpit. Era roșu la față și tocmai împingea ceva în sertarul biroului.

— Puteai să bați la ușă ! lătră el la Spranklin.

— Iertați-mă, domnule Grenz, se bîlbîi Spranklin. Mă gîndeam numai la deținut.

Mă împinse în birou.

— Să-i scot brățările, domnule Grenz ?

— Nu știu cine naiba te-a pus să i le pui, zise acru Grenz.

Se uită atent cum îmi desface Spranklin cătușele. Acesta ținea cheia într-un mănunchi cam cît un grepfrut și nu-i fu deloc ușor s-o găsească.

— E-n regulă, acum șterge-o, zise Grenz. Așteaptă afară ca să-l duci înapoi.

— Apăi se cheamă că am cam ieșit din tură, domnule Grenz.

— Ai să ieși din tură cînd ți-oi spune eu c-ai ieșit.

Spranklin se îmbujoră și-și strecură cu greu fundul grăsuliu prin ușa întredeschisă. Grenz se uită sălbatec la el, apoi după ce se închise ușa întoarse aceeași privire către mine. Trăgîndu-mi un scaun m-am așezat.

— Nu ți-am zis să stai jos, lătră Grenz.

Mi-am scos o țigară cam scuturată din buzunar și am băgat-o în gură.

— Și nu ți-am zis că ai voie să fumezi, urlă Grenz.

— În celulă am voie să fumez, așa că nu văd de ce n-aș putea-o face și aici ?

— Pentru că ăsta-i biroul meu și aici *eu* stabilesc regulile.

Dinspre el străbătu către mine, peste birou, un abur puternic de whisky.

— Mai trageți o dușculiță, i-am zis. Asta vă mai liniștește un pic. Am impresia că intrarea noastră v-a întrerupt oarecum.

S-a lăsat cu un gest violent pe speteaza scaunului. S-a învinețit la față.

Am scos cutia de chibrituri și mi-am aprins țigara.

După o pauză destul de îndelungată, Grenz mi-a vorbit cu un glas mai blînd :

— E-n regulă, căpățînosule. Ești un adevărat bărbat, nu ? Dar știi ceva ? Cînd vin aici, toți sînt grozavi și mai ales se dau mari și tari, dar cînd ies, toți sînt de aceeași statură — micuță. Și toți au aceeași formă — încovoiată.

— Despre ce ați dorit să-mi vorbiți, domnule Grenz ? Și nu vă formalizați de prezența mea dacă vreți să mai trageți nițel la măsea. Și eu sînt dintr-ăia care mai dau pe gît cîte un păhărel din cînd în cînd, mai ales dacă sînt obosit și speriat și surmenat.

— Nu pari să fii prea impresionat de încurcătura în care te afli.

— Nu prea văd c-aș fi într-o încurcătură.

— Lasă că mai discutăm noi despre asta. Între timp vreau de la dumneata o declaraţie cît mai completă.

Întinse un deget către magnetofonul de pe măsuţa de lîngă biroul lui.

— Ţi-o luăm acum şi mîine o dăm la transcris. În caz că adjunctul procurorului-şef e mulţumit de declaraţia dumitale s-ar putea să te elibereze, cu condiţia să-ţi dai cuvîntul de onoare că nu părăseşti oraşul. Hai, să începem.

Porni magnetofonul. Glasul lui era rece, hotărît şi exact atît de dezagreabil cît reuşea să şi-l facă. Dar mîna lui dreaptă parcă se simţea mereu atrasă de sertarul de la birou. Deocamdată era încă prea tînăr ca să aibă nasul congestionat, dar nişte vinişoare roşii tot se vedeau, iar albul ochilor avea un colorit nesănătos.

— Am început să mă plictisesc, i-am zis.

— Să te plictiseşti ? De ce ? a izbucnit el.

— De nişte omuleţi neprietenoşi în mici birouri neprietenoase, care scot tot felul de cuvinţele neprietenoase, care n-au absolut nici un sens. Stau de cincizeci şi şase de ore în arestul criminal. Nimeni nu m-a violentat, nimeni n-a încercat să-mi dovedească în vreun fel că e mare şi tare. Nici n-aveau nevoie s-o facă. Puteau aştepta, fiindcă totul le stătea la îndemînă. Dar de ce mă aflu eu acolo ? Am fost băgat la răcoare pe baza unei bănuieli. Dar ce fel de sistem juridic o mai fi şi ăsta care permite ca un om să fie încarcerat în arestul criminal pentru că un poliţist sau altul n-a obţinut răspunsul la cine ştie ce întrebare ? Ce dovezi avea ? Un număr de telefon pe o foaie de hîrtie. Şi ce încerca el să dovedească băgîndu-mă la gros ? Nimic altceva decît că are suficientă putere ca s-o facă. Şi acum dumneavoastră adoptaţi acelaşi ton : încercaţi să mă faceţi să simt cît de multă putere degajaţi în această cutiuţă pe care o denumiţi biroul dumneavoastră. Îl trimiteţi pe tipul acela speriat ca o dădacă să mă aducă aici în toiul nopţii. Credeţi că dacă am stat singur numai cu gîndurile mele timp de cincizeci şi şase de ore am ajuns să am lapte cu griş în loc de creier ? Credeţi că o să vă plîng pe umeri şi o să vă rog să mă mîngîiaţi pe creştet pentru că mă simt îngrozitor de singur în închisoarea aia mare şi pustie ?

Lăsaţi-o baltă, domnule Grenz ! Beţi o înghiţitură şi să ne purtăm ca oamenii civilizaţi ; sînt dispus să vă acord credit că nu vă faceţi decît datoria. Dar înainte de a începe, lăsaţi arma violenţei din mînă. Dacă sînteţi destul de mare şi tare, atunci n-aveţi nevoie de-pumnal, iar dacă aveţi nevoie de el, atunci înseamnă că nu sînteţi destul de mare şi tare ca să mă învîrtiţi cum vreţi.

Şedea acolo fără să se clintească şi mă asculta cu ochii ţintă la mine. Apoi arboră un zîmbet acru :

— Frumos discurs, n-am ce zice. Ei, şi acum, dacă ţi-ai slobozit toată scîrna din vine, hai să-i dai drumul şi la declaraţia aia. Vrei să răspunzi la nişte întrebări anume sau mi-o spui aşa cum doreşti ?

— Vorbeam doar cu păsărelele, i-am răspuns. Nu voiam altceva decît să aud cum îmi mai sună glasul. Nu dau nici un fel de declaraţie. Dumneavoastră sînteţi avocat de meserie şi ştiţi foarte bine că nu pot fi obligat să dau vreo declaraţie.

— Asta-i drept, zise el calm. Cunosc legea. Cunosc şi activitatea poliţiei. Îţi ofer doar o şansă de a te disculpa. Dacă nu vrei să profiţi de ea, îmi convine şi mie de minune. Te pot pune sub acuzaţie mîine dimineaţă la ora zece şi te pot trimite la un interogatoriu preliminar. S-ar putea să obţii eliberarea pe cauţiune — deşi eu am să mă opun — dar chiar dacă ţi-o acordă, o să se fixeze o sumă foarte mare. O să te coste o groază de bani. Iată una din căile pe care putem merge.

Se uită la o hîrtie de pe birou, o citi şi apoi o întoarse cu faţa în jos.

— Şi care ar fi acuzaţia ?

— Articolul 32. Complicitate după crimă. Delict. Pedeapsa merge pînă la cinci ani închisoare.

— Mai bine l-aţi prinde mai întîi pe Lennox, i-am zis, vorbind cu multă grijă.

Grenz mă avea el cu ceva la mînă şi mi-am dat seama de asta din comportarea lui. Nu ştiam exact, cît ştie, dar era clar că ceva tot avea el în cap.

Se lăsă pe speteaza scaunului, luă un toc de pe birou şi începu să-l învîrtească încet între palme. Apoi zîmbi. Era cum nu se poate mai încîntat de sine.

— Știi, Marlowe, Lennox e un om pe care nu-l poți ascunde ușor. Pentru majoritatea oamenilor e nevoie de o fotografie și încă de una foarte bună și clară. Dar în cazul unui individ cu un obraz brăzdat de semne, nu mai e nevoie. Ca să nu mai vorbim de părul alb la un bărbat de numai treizeci și cinci de ani. Avem patru martori, poate chiar mai mulți.

— Martori la ce ?

Îmi venise brusc un gust amar în gură, ca fierea pe care o simțisem după ce mă bătuse căpitanul Gregorius. Asta mi-a amintit că gîtul mă doare încă și că e umflat. L-am frecat ușurel.

— Nu fi fleț, Marlowe. Întîmplător, un judecător de la Curtea de Apel din San Diego și cu nevastă-sa tocmai își conduceau fiul și nora care plecau cu avionul ăla. Toți patru l-au văzut pe Lennox, iar nevasta judecătorului a văzut și automobilul în care a venit și persoana care l-a condus. Știi vreo rugăciune ?

— Asta-i foarte drăguț, i-am răspuns. Dar cum ați dat de ei ?

— S-au transmis buletine speciale la radio și la televiziune. N-a fost nevoie de altceva decît de o descriere amănunțită. Ne-a telefonat judecătorul.

— Sună destul de frumușel, i-am zis cu un aer semeț, de magistrat. Dar să știți că nu e suficient. Mai e nevoie de încă vreo cîteva lucruri. Trebuie să-l prindeți și trebuie să dovediți că a făptuit un omor. Și pe urmă abia trebuie să dovediți că eu o știam.

Mi-a arătat cu degetul o telegramă întoarsă cu fața în jos.

— Cred că pînă la urmă am să trag totuși dușca aia. Prea mult lucrez noapte de noapte.

Deschise sertarul și puse pe masă o sticlă și un păhărel. Îl umplu ochi și îl dădu pe gît dintr-o înghițitură.

— Mai bine, zise el. Mult mai bine. Îmi pare rău că nu-ți pot oferi și dumitale atîta vreme cît ești arestat. Puse dopul la sticlă și-o împinse într-o parte, dar nu cine știe ce, de parcă ar fi vrut să mai poată ajunge o dată la ea. A, da, ziceai că trebuie mai întîi să dovedim ceva. Păi de, amice, se prea poate să avem deja o mărturisire. Ar fi cam albastru, hă ?

Pe toată șira spinării, de sus pînă jos mi se mișca un degețel înghețat, ca o insectă rece care umblă pe tine.

— Atunci ce nevoie mai aveți de o declarație de la mine ?

Grenz rînji :

— Așa ne place nouă, să lucrăm cu toate formele în regulă. Lennox va fi adus înapoi și judecat. Avem nevoie de toate materialele pe care le putem obține. Nu e vorba atîta de ceea ce dorim de la dumneata, cît de pedeapsa cu care ne-am putea învoi, eventual, să te lăsăm să scapi — dacă ne dai o mînă de ajutor.

M-am uitat lung la el. A început să învîrtă niște hîrtii. S-a foit pe scaun, s-a uitat la sticlă și a trebuit să recurgă la o doză enormă de voință ca să se abțină de a nu o înhăța.

— Poate că vrei să auzi cum sună tot libretul, îmi zise el brusc, cu un rînjet cam exagerat și grețos. Ei bine, deșteptule, ca să-ți arăt că nu glumesc, uite-o aici.

M-am aplecat spre biroul lui și el a crezut că mă întind să-i iau sticla. A smuls-o imediat și a pus-o la loc în sertar. Dar eu nu voiam altceva decît să-mi arunc chiștocul în scrumieră. M-am lăsat la loc pe spate și am aprins altă țigară. A început să-mi vorbească repede.

— Lennox a coborît din avion la Mazatlan — un orășel de vreo treizeci și cinci de mii de locuitori pe aeroportul căruia se încrucișează mai multe linii aeriene. A dispărut vreo două-trei ore, apoi un bărbat înalt cu părul negru, pielea oacheșă și ceea ce ar fi putut să constituie niște cicatrici de la o bătaie cu cuțitele, a cerut un bilet pentru orașul Torreon, și și-a dat numele de Silvano Rodriguez. Vorbea spaniolește bine, dar nu destul de bine pentru un om cu un asemenea nume. Era prea înalt pentru un mexican cu pielea atît de oacheșă. Pilotul avionului a raportat cazul. La Torreon polițiștii s-au dovedit prea lenți. Copoii mexicani nu sînt chiar niște mingi de foc. La ce se pricep ei bine e să împuște oamenii. Pînă cînd au ajuns ei la aeroport individul închiriase un avion și plecase mai departe într-un orășel de munte numit : Otatoclan — o mică stațiune turistică de pe malul unui lac. Pilotul avionului Charter făcuse instrucție militară

în Texas. Vorbea bine englezește. Lennox s-a prefăcut că nu înțelege ce-i spune.

— Dacă o fi *fost* într-adevăr Lennox, l-am întrerupt eu.

— Stai o clipă, șefule. Era Lennox cum mă vezi și cum te văd. Mă rog, se cheamă că s-a dat jos la Otatoclan și a luat o cameră la hotelul de acolo, de data asta dîndu-și numele de Mario de Cerva. Avea la el un pistol, un Mauser calibrul 7,65, ceea ce bineînțeles că în Mexic nu înseamnă mare lucru. Dar nu știu de ce, pilotului de la avionul închiriat individul nu i s-a părut a fi chiar curat, așa că le-a șoptit ceva autorităților locale. Aia l-au pus pe Lennox sub supraveghere. Pe urmă au verificat la Ciudad de Mexico cum stau lucrurile și s-au dus peste el.

Grenz a luat de pe birou o linie și a început să privească în lungul ei, un gest fără nici o semnificație, făcut doar ca să nu trebuiască să se uite la mine.

— Aha, i-am zis. Isteț băiat, aviatorul ăla, și drăguț cu clienții lui. Povestea asta pute ca dracu.

Ridică brusc ochii către mine :

— Ceea ce dorim noi, zise el sec, este un proces fulger, omor fără premeditare, mărturisit și necontestat de noi. Există niște chestii în care n-am prea vrea noi să ne băgăm. La urma urmei, familia e destul de influentă.

— Adică Harlan Potter.

Grenz dădu scurt din cap.

— După părerea mea, toată chestia asta este dubioasă. Springer ar fi putut să obțină un adevărat triumf cu ea. Are tacîmul complet. Detalii decoltate, subiect de bîrfă, bani mulți, nevastă frumoasă și necredincioasă, soțul, erou rănit în război — că bănuiesc că de acolo are cicatricile — să fiu al dracului dacă povestea asta n-ar ține titluri de o șchioapă în ziare săptămîni întregi, și încă pe pagina întîia. Toate fițuicile cele mai ordinare din țară ar mînca-o cu lingura. Și cînd colo, noi o facem să treacă aproape neobservată și o lăsăm să se stingă ușurel. Dădu din umeri. Mă rog, dacă așa vrea șeful, ce să-i faci ? El decide. Ei, capăt și eu declarația aia ?

Se întoarse spre magnetofonul care tot timpul ăla bîzîise încetișor, un beculeț arătînd că e pus pe înregistrare.

— Stingeți-l, i-am zis.

S-a răsucit și mi-a aruncat o privire ucigătoare.

— Îți place atît de mult la zdup ?

— Nu e chiar așa de rău. Nu te întîlnești chiar cu lumea cea mai selectă, dar parcă ai tot timpul chef numai de înalta societate ? Hai, domnule Grenz, fiți rezonabil. Ce încercați să faceți din mine ? Un turnător ? Se prea poate să fiu eu încăpățînat, și poate chiar și sentimental, dar nu uitați că sînt și un om practic. Să presupunem că dumneavoastră ați fi obligat să angajați un detectiv particular ca mine... Da, da, mă rog, știu că ideea vă repugnă... dar să presupunem că ați fi într-o situație în care asta v-ar fi singura scăpare. V-ați adresa unui detectiv care și-a dat prietenii pe mîna poliției ?

Mă privi cu o ură cumplită.

— Și mai sînt vreo două chestii, am continuat eu. Nu vi se pare că tactica adoptată de Lennox pentru evadare a fost puțin cam prea transparentă ? Dacă voia să fie prins, atunci nu era nevoie să-și dea chiar atîta osteneală. Iar dacă nu voia să se lase prins, cred că era suficient de deștept ca să nu se deghizeze în mexican tocmai în Mexic.

— Ce vrei să spui ? mă întrerupse Grenz, care începuse acum să-și arate colții.

— Vreau să spun că nu vă pot permite să-mi turnați tocmai mie pe gît bazaconiile alea pe care le-ați scornit și că n-a existat nici un fel de Rodriguez cu părul vopsit și nici vreun Mario de Cerva la Otatoclan și că nu știți mai mult despre locul unde se află Lennox decît despre locul unde și-a îngropat piratul Barbă Neagră comoara.

Își scoase iarăși sticla. Își turnă o măsură și o dădu repede pe gît ca și mai înainte. Apoi, încetul cu încetul, se arătă mai destins. Se răsuci în scaun și stinse magnetofonul.

— Mi-ar fi plăcut grozav să fiu procuror în procesul dumitale, zise el cu o voce stridentă. Ești tipul de om care face pe deșteptul și care-mi place mie cel mai mult să-l pun cu botul pe labe. Tinicheaua asta o să-ți atîrne

multă, multă vreme de coadă, vulpoiule. Ai să te plimbi cu ea, ai să te așezi cu ea la masă și cu ea o să și dormi. Și data viitoare cînd ai să mai calci alături cu drumul, gata, te lichidăm. Acum însă, trebuie să fac un lucru care mă scîrbește la culme.

Pipăi cu mîna pe birou, trase spre el hîrtia întoarsă cu fața în jos și o semnă. Poți să-ți dai întotdeauna seama cînd cineva își scrie propriul nume. Face niște mișcări cu totul speciale. Apoi Grenz se ridică, înconjură biroul și deschise ușa cămăruței, strigîndu-l pe Spranklin. Grăsunul intră împreună cu duhoarea lui caracteristică. Grenz îi înmînă hîrtia.

— Ți-am semnat ordinul de eliberare, îmi zise. Sînt funcționar de stat și uneori am de îndeplinit și îndatoriri neplăcute. Ești cumva curios să știi de ce am semnat ordinul ?

M-am ridicat.

— Dacă țineți neapărat să-mi spuneți...

— Cazul Lennox este închis, amice. Nu mai există un caz Lennox. Azi după-amiază, în camera lui de la hotel, a scris o mărturisire completă și apoi s-a împușcat. La Otatoclan, exact cum ți-am spus.

Am rămas în picioare privind în gol. Cu coada ochiului l-am văzut pe Grenz trăgîndu-se încet înapoi, de parcă s-ar fi temut că am să-l lovesc. Probabil că o clipă am avut o înfățișare cumplită. Apoi se află din nou în spatele biroului și Spranklin mă înhață de braț.

— Hai, mișcă-te odată, mi-a zis cu un glas care aducea mai mult a chelălăit. Omul mai vrea să se mai ducă și pe-acasă noaptea.

Am ieșit cu el și am închis ușa. Am închis-o încetișor de parcă aș fi părăsit o încăpere în care tocmai a murit cineva.

CAPITOLUL 10

Scotocindu-mă prin buzunare, am găsit copia țidulei pe care erau înscrise obiectele de uz personal și predînd-o mi s-a înmînat originalul. Mi-am băgat lucrurile prin buzunare. La un capăt al biroului de informații stătea

aplecat un individ care, în momentul în care dădeam să plec, s-a îndreptat din șale și mi-a adresat cuvîntul. Avea cam un metru nouăzeci înălțime și era subțire ca o trestie.

— Vrei să te duc pînă acasă ?

În lumina aceea urîtă nu părea nici tînăr, nici bătrîn, avea un aer obosit și cinic, dar nu-l puteai bănui că ar fi vreun bișnițar.

— Cît mă costă ?

— Nimic. Sînt Lonnie Morgan de la *Journal.* Tocmai ies din tură.

— A, acoperi rubrica polițienească, i-am zis.

— Doar săptămîna asta. De obicei mă ocup de primărie.

Am ieșit din clădire și ne-am îndreptat spre automobilul lui aflat în parcaj. Am ridicat ochii spre cer. Mai erau cîteva stele dar nu se vedeau bine din cauza luminilor orașului. Era o noapte răcoroasă și agreabilă. Am tras în piept aerul proaspăt. Apoi m-am urcat în automobilul lui și ne-am îndepărtat.

— Locuiesc tocmai la Laurel Canyon, i-am zis. Poți să mă lași unde vrei.

— Aștia te aduc cu mașina, dar puțin le pasă cum te întorci acasă, mi-a zis el. Cazul ăsta mă interesează într-un fel, deși mai mult îmi face greață.

— S-ar părea că nu e vorba de nici un caz, i-am răspuns. Terry Lennox s-a împușcat azi după-amiază. Așa zic ei. Așa zic.

— Foarte comod, zise Lonnie Morgan, privind drept înainte prin parbriz. (Automobilul se strecura liniștit pe niște străzi liniștite.) Așa își ridică mai ușor zidul.

— Care zid ?

— Știi, Marlowe, cineva ridică un zid de jur împrejurul cazului Lennox. Sper că ești destul de isteț ca să-ți dai seama de asta, nu ? Nu face succesul publicitar și de casă pe care-l merită. Procurorul-șef a plecat aseară la Washington. Trebuie să fie un fel de convenție. A părăsit de bunăvoie cea mai dulce bucățică de publicitate care i-a picat în mînă de mulți ani încoace. De ce ?

— N-are rost să mă întrebi pe mine. Eu vin de la răcoare.

— Pentru că cineva a făcut să-i renteze mai mult această atitudine, aia e explicația. Nu mă refer la o chestie ordinară, cum ar fi un teanc de bancnote. Cineva i-a făgăduit un lucru care e foarte important pentru el și nu există decît o singură persoană implicată în acest caz care să aibă posibilitatea să fi făcut acest lucru. Tatăl fetei.

Mi-am sprijinit capul de tapițeria mașinii.

— Nu prea mi se pare probabil, i-am zis. Cum rămîne cu presa ? E drept că Harlan Potter are în buzunar vreo cîteva ziare, dar ce faci cu concurența ?

Mi-a aruncat o ocheadă amuzată, și-apoi s-a concentrat asupra conducerii mașinii.

— Ai fost vreodată gazetar ?

— Nu.

— Ziarele sînt proprietatea unor bogătași care le publică. Toți bogătașii frecventează același club. Firește, există o concurență — o concurență aspră și crîncenă pentru tiraje, pentru zonele și domeniile reportajelor, pentru reportajele în exclusivitate, atîta vreme cît e vorba de lucruri care nu dăunează prestigiului și privilegiilor și situației proprietarilor acestor ziare. Dacă însă lucrurile stau altfel, gata, se pune capacul. Și asta e, prietene, pe cazul Lennox s-a pus capacul de la sicriu. Știi, amice, cazul Lennox — dacă i s-ar fi dat importanța și atenția cuvenită — ar fi putut să sporească fantastic tirajul multor ziare. Are tot ce vrei în el. Procesul ar fi atras aici reporteri de mîna întîi din toată țara. Dar n-o să fie nici un fel de proces. Pentru că Lennox a dispărut înainte de a se putea pune în mișcare procedura. După cum ziceam — foarte comod — pentru Harlan Potter și pentru familia lui.

M-am îndreptat din șale și l-am privit lung :

— Adică vrei să spui că toată povestea e aranjată ?

Gura i s-a strîmbat într-un zîmbet sardonic.

— Poate că Lennox a recurs la ajutorul cuiva ca să se poată sinucide. Poate că s-a împotrivit nițel la arestare. Pe copoii mexicani îi mănîncă întotdeauna degetele să apese mai repede pe trăgaci. Dacă vrei să facem un mic pariu, îți dau multe avantaje înainte : sînt convins că

nimeni nu s-a apucat să numere găurile de glonț din trupul lui.

— Mă tem că greșești, i-am zis. L-am cunoscut destul de bine pe Terry Lennox. Era de mult terminat. Dacă-l aduceau viu înapoi, puteau să facă ce voiau din el, că el se lăsa. Era în stare chiar să și declare că a fost omor cu premeditare.

Lonnie Morgan clătină din cap. Știam ce-o să spună, și nu m-a dezamăgit :

— Cîtuși de puțin. Dacă ar fi împușcat-o sau i-ar fi crăpat țeasta, poate că da. Dar era vorba de mult prea multă brutalitate. Fața ei era făcută terci de nici nu se mai cunoștea. Nu puteau să-l condamne decît pentru omor fără premeditare, și, chiar și așa, tot s-ar fi iscat scandalul.

— S-ar putea să ai dreptate.

S-a uitat iar la mine :

— Zici că-l cunoșteai pe individ. Crezi c-a fost o înscenare ?

— Sînt obosit. Astă-seară nu prea sînt în dispoziție meditativă.

Urmă o pauză îndelungată. Apoi Lonnie Morgan îmi zise calm :

— Dacă aș fi un băiat cu adevărat isteț și nu doar un jurnalist prăpădit, poate că aș socoti că, de fapt, nici n-a ucis-o el.

— E și asta o idee.

Își băgă o țigară în gură și o aprinse frecînd un chibrit de bordul mașinii. Fumă în tăcere. Fața lui suptă era vizibil încordată.

Am ajuns la Laurel Canyon și i-am spus unde s-o cotim din bulevard și pe unde să intrăm în strada mea. Automobilul a urcat încet dealul și s-a oprit în fața scărilor de lemn ale casei mele.

Am coborît.

— Mulțumesc pentru amabilitate, Morgan. Nu vrei să bei ceva ?

— Va trebui să amîn plăcerea pentru altă dată. Bănuiesc că preferi să fii singur.

— Am avut destul timp să fiu singur. Mult prea mult.

— Ai și un prieten de la care trebuie să-ți iei adio. Probabil c-ai ținut mult la el din moment ce i-ai lăsat să te bage la zdup din pricina lui.

— Dar cine a zis că așa am făcut ?

Morgan a arborat un zîmbet firav :

— Faptul că nu pot tipări reportajul nu înseamnă că nu știu adevărul, amice. La revedere. Pe curînd.

Am închis portiera mașinii iar el a întors și a coborît dealul. Cînd luminile din spate ale mașinii au dispărut după colț, am urcat scările, mi-am luat ziarele și am intrat în casa goală. Am aprins toate lămpile și am deschis toate ferestrele. Era un aer tare stătut.

Mi-am făcut o cafea, am băut-o și am scos cele cinci hîrtii de o sută de dolari din cutia de cafea. Erau răsucite strîns de tot și împinse tocmai la fund, într-o parte. Am început să mă plimb în sus și-n jos cu ceașca de cafea în mînă, am deschis televizorul, apoi l-am închis, m-am așezat pe un scaun, m-am ridicat în picioare și iar m-am așezat. Am citit toate ziarele care se adunaseră pe treptele casei. Cazul Lennox începea cu litere de-o șchioapă pe prima pagină, dar pînă în dimineața respectivă se prefăcuse deja într-un material de mîna a treia sau a patra. Era o fotografie a Sylviei, dar nici una de-a lui Terry. Era și o fotografie de-a mea — un instantaneu de a cărui existență nici n-aveam habar. „*Detectiv particular din Los Angeles reținut pentru cercetări*“. Se mai publica și o fotografie mare a casei Lennox din Encino. Avea o înfățișare oarecum englezească, cu tot felul de turnulețe și probabil că-i costa o sută de dolari numai să spele geamurile. Era așezată pe un deal în mijlocul unui teren de aproape un hectar, care în zona Los Angeles însemna o proprietate imensă. Era fotografiat și pavilionul de oaspeți — o miniatură a clădirii principale. Era înconjurat de copaci. Se vedea bine că ambele fotografii fuseseră făcute de la mare depărtare, ca apoi să fie mărite și retușate. Nu exista nici o fotografie a ceea ce ziarele denumeau „camera morții“.

Mai văzusem toate chestiile astea și mai înainte, la închisoare, dar acum citeam reportajele și priveam fotografiile cu alți ochi. Toate puse la un loc nu-mi spuneau altceva decît că a fost ucisă o fată bogată și frumoasă și că presa nu a avut aproape deloc acces la informații.

Așadar, influența misterioasă începuse să acționeze încă din primele momente. Băieții însărcinați să facă reportaje pentru pagina judiciară scrîșniseră probabil din dinți, dar mîrîiseră în van. Asta era clar, și corespundea celor pe care le știam. Dacă Terry a vorbit la telefon cu socru-său, care se afla la Pasadena, chiar în noaptea crimei, cu siguranță că pe proprietatea lor trebuie să fi venit cel puțin zece oameni din garda personală, înainte măcar ca poliția să fi prins de veste.

Un lucru însă nu era deloc clar și nu rima cu celelalte — felul în care fusese ucisă victima. Nimeni n-ar fi putut să mă facă să înghit gogoașa că Terry a făcut această faptă.

Am stins toate luminile și m-am așezat la o fereastră deschisă. Într-un tufiș, un mierloi dintr-aceia care cîntă de parc-ar rîde scoase cîteva triluri și păru că se minunează singur de ce face, după care se culcă.

Aveam un fel de mîncărime pe gît, așa că m-am bărbierit, am făcut un duș și m-am întins în pat, ascultînd, de parcă din depărtările nopții aș fi putut auzi un glas — genul acela de glas liniștit și răbdător care-ți clarifică toate lucrurile. Dar nu l-am auzit și mi-am dat seama că nici n-o să-l aud vreodată. Nimeni n-avea să-mi explice cazul Lennox. Nici nu era nevoie de vreo explicație. Ucigașul mărturisise și era mort. Procuratura n-avea să facă nici măcar o anchetă.

După cum remarcase Lonnie Morgan de la *Journal*, era mai comod așa, chiar foarte comod. Dacă Terry Lennox și-a ucis nevasta, era splendid. Nu mai era nevoie să-l judeci și să scoți la iveală toate amănuntele dezagreabile. Dacă n-a ucis-o el, și-așa era bine un mort e cel mai bun țap ispășitor. Nu mai ripostează la nimic.

CAPITOLUL 11

Dimineața m-am bărbierit iar, m-am îmbrăcat și m-am dus ca de obicei în centru ; mi-am parcat mașina la locul obișnuit, și dacă omul de la parcare știa cumva că sînt o figură publică importantă, înseamnă că și-a jucat splendid rolul, prefăcîndu-se că habar nu are. Am urcat, am străbătut coridorul și am luat cheile ca să-mi deschid biroul.

Un individ negricios și destul de spilcuit nu mă scăpa din ochi :

— Te cheamă Marlowe ?

— Și ce-i cu asta ?

— Rămîi pe-aici. Vrea să te vadă cineva.

Și-a dezlipit spinarea de pe perete și s-a îndepărtat agale.

Am intrat în birou și mi-am luat corespondența. Mai erau și alte scrisori pe masă, unde le pusese femeia de serviciu după ce făcuse curățenie seara. Am tăiat plicurile după ce am deschis ferestrele și am aruncat ceea ce nu-mi trebuia — de fapt mai toate. Am conectat soneria care comunica în camera vecină, mi-am umplut pipa și mi-am aprins-o și apoi m-am așezat la birou așteptînd ca cineva să strige după ajutor.

Mă gîndeam, într-un mod oarecum detașat, la Terry Lennox. Imaginea lui începuse deja să se îndepărteze și să se estompeze — părul alb și fața brăzdată de tăieturi și un farmec palid și genul lui special de mîndrie. Nu l-am judecat și nici nu l-am analizat, după cum nici nu i-am pus vreodată întrebări — cum a căpătat rănile acelea sau cum de a ajuns să se însoare cu o femeie ca Sylvia. Era ca o persoană pe care o cunoști într-o croazieră și ajungi să o știi destul de bine, dar de fapt n-o știi deloc. Dispăruse exact ca o cunoștință de acest fel cînd își ia rămas bun de la tine pe cheiul portului și-i zici : „Să mai ținem legătura, prietene“, deși știi bine că nici tu nici el n-o s-o faceți. Mai mult ca sigur, n-o să-l mai vezi niciodată. Dacă se întîmplă totuși să-l reîntîlnești, va fi pentru tine cu totul altcineva — doar un tovarăș de călătorie într-un vagon restaurant : „Cum mai merg treburile ?“ „Așa și-așa“. „Arăți bine“. „Și dumneata“. „M-am cam îngrășat“. „Parcă cine nu se-ngrașă ?“ „Îți mai aduci aminte de voiajul ăla pe vasul *Franccnia* (sau cum naiba îi zicea) ? „Cum să nu, a fost o călătorie grozavă, nu ?“

Pe dracu, grozavă. Te-ai plictisit de moarte. Vorbeai cu individul pur și simplu pentru că nu era pe-acolo nimeni care să te intereseze. Poate că tot așa a fost cu Terry Lennox și cu mine. Ba nu, nu chiar așa. O bucată din el îmi aparținea. Investisem în el timp și bani, și

trei zile petrecute la răcoare, ca să nu mai vorbim de un pumn în falcă și de-o lovitură la carotidă, pe care o mai simțeam și-acum, ori de cîte ori înghițeam. Acuma murise și nu puteam nici măcar să-i dau înapoi cei cinci sute de dolari. De asta îmi părea cel mai rău. Întotdeauna se întîmplă ca mărunțișurile să te întristeze cel mai mult.

Soneria de la ușă și telefonul țîrîiră în același timp. Am răspuns mai întîi la telefon pentru că soneria nu însemna decît că cineva a intrat în micuța mea sală de așteptare.

— Domnul Marlowe la telefon ? Vă caută domnul Endicott. Rămîneți la aparat, vă rog.

A răsărit și el :

— Aici e Sewell Endicott, mi-a zis, ca și cum n-ar fi știut că prăpădita aia de secretară mi-a comunicat deja numele lui.

— Bună dimineața, domnule Endicott.

— M-am bucurat să aud că ți-au dat drumul. M-am gîndit că poate pînă la urmă ți-a venit gîndul cel bun de a nu te mai împotrivi.

— N-a fost un gînd. A fost pură încăpățînare.

— Mă îndoiesc că vei mai avea vreo încurcătură cu chestia asta. Dar dacă se mai întîmplă totuși ceva și ai nevoie de ajutor, te rog să mă anunți.

— De ce aș avea ? Individul e mort. Ar trebui ca ăia să-și dea foarte multă osteneală ca să poată dovedi că sînt vinovat de deținerea unor secrete. Și pe urmă, ar mai trebui să poată dovedi că a comis o crimă sau că a fugit în mod intenționat.

Își drese glasul :

— Poate, zise el cu multă grijă, nu ți s-a spus că a lăsat o mărturisire completă ?

— Mi s-a spus, domnule Endicott. Dar vorbesc cu un jurist, nu ? Ar fi oare neindicat să sugerez că și o mărturisire ar trebui să poată fi confirmată — atît din punctul de vedere al autenticității cît și din cel al exactității ?

— Mă tem că nu prea am timp pentru discuții juridice, îmi zise brusc. Trebuie să plec cu avionul în Mexic, avînd de îndeplinit o îndatorire destul de tristă. Probabil îți închipui despre ce e vorba, nu ?

— Mda. Depinde pe cine reprezentaţi. Încă nu mi-aţi spus, v-aduceţi aminte, nu ?

— Mi-aduc perfect aminte. Ei, la revedere, Marlowe. Să ştii că oferta mea de ajutor rămîne încă valabilă. Dar dă-mi voie, te rog, să-ţi mai dau şi un mic sfat : nu fi chiar atît de sigur că ai scăpat de încurcătură. Te afli într-o situaţie destul de vulnerabilă.

A închis telefonul. L-am aşezat şi eu cu grijă în furcă. O clipă am rămas cu mîna pe receptor, încruntîndu-mă tare. Apoi mi-am alungat amărăciunea de pe faţă şi m-am sculat să deschid uşa interioară care dădea spre sala de aşteptare.

La fereastră era aşezat un individ care răsfoia o revistă. Purta un costum gri-albăstrui, cu carouri bleu-pal foarte discrete. Picioarele, pe care şi le ţinea încrucişate, erau încălţate cu un fel de mocasini negri — dín aceia cu numai două găuri de şireturi care sînt aproape la fel de comozi ca şi pantofii sport şi care nu-ţi rup ciorapii de fiecare dată cînd mergi două sute de metri. Batista imaculată era împăturită cu marginea paralelă cu buzunarul de la piept şi dindărătul ei se vedea rama ochelarilor de soare. Avea părul des, negru şi creţ. Era foarte bronzat. Ridică ochii strălucitori ca de pasăre şi-mi zîmbi pe sub mustaţa subţirică. Cravata maro avea un nod cît un vîrf de ac pe cămaşa de un alb strălucitor.

Aruncă deoparte revista.

— Ce rahaturi mai scriu şi fiţuicile astea, zise el. Am citit o chestie despre Costello. Da, sigur, ăia ştiu totul despre Costello, cum ştiu şi eu totul despre Elena din Troia.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

Mă măsură fără grabă din cap pînă-n picioare.

— Tarzan călare pe o trotinetă roşie, îmi zise în cele din urmă.

— Cum ?

— Tu, Marlowe. Parc-ai fi Tarzan călare pe o trotinetă roşie. Te-au zgîlţîit tare ?

— Pe ici-pe colo. Dar de unde şi pînă unde a ajuns să te intereseze ?

— După ce a vorbit Allbright cu Gregorius ?

— Nu. După aceea nu m-a mai zgîlţîit nimeni.

Încuviință din cap cu un gest scurt :

— Ai avut un grangur de a vorbit cu Allbright să pună artileria grea pe capul idiotului ăluia.

— Te-am întrebat de ce te interesează. Întîmplător, nu-l cunosc pe comisarul Allbright și nu eu am fost acela care l-a rugat să nu facă nimic. Nu văd de ce ar fi făcut ceva pentru mine ?

M-a privit morocănos vreme îndelungată. S-a ridicat încet, grațios ca o panteră. A traversat încăperea și și-a băgat nasul în biroul meu. Mi-a făcut semn din cap și a intrat. Era un tip dintr-aceia care oriunde ar apărea parc-ar fi cel puțin proprietarii clădirii. Am intrat după el și am închis ușa. Rămăsese în picioare lîngă masă și privea amuzat în jur.

— Ești un tip mărunt, de bani mărunți.

Am trecut în spatele mesei de lucru și am așteptat.

— Ia zi, Marlowe, cîte lovele scoți pe lună ?

Am lăsat replica să treacă și mi-am aprins pipa.

— Eu cred că dacă îți ies șapte sute cincizeci înseamnă c-ai spart banca.

Am pus chibritul ars în scrumieră și am început să pufăi din lulea.

— Ești un ciubucar mărunt, Marlowe. Te mulțumești cu firimituri. Ești atît de mic încît trebuie să te privească omul cu lupa ca să te vadă.

Nu i-am răspuns.

— Ai emoții de două parale. Nici nu faci mai mult de două parale, cu tot ce ai. Te împrietenești cu un individ, bei cîteva pahare cu el, discuți niște tîmpenii cu el, îi strecori ceva metal cînd a băgat-o pe mînecă, și pe urmă te vinzi lui cu arme și bagaje. Semeni cu un băiețel de școală care a citit despre Frank Merriwell. N-ai pic de curaj, n-ai minte-n cap nici de doi bani, n-ai legături, n-ai pic de înțelegere, așa că te dai mare și te aștepți ca lumea să plîngă deasupra hoitului tău. Tarzan pe o trotinetă mare și roșie. Arboră un zîmbet obosit. În registrul meu ești trecut la suma de zero dolari, zero cenți.

Se aplecă peste birou și mă pocni cu dosul palmei peste față, nepăsător și în scîrbă, fără inteția de a mă lovi ca să mă doară și fără să abandoneze zîmbetul de pe buze. Apoi, văzînd că nici cu asta nu mă clintește, se așează

alene, își puse cotul pe birou și-și prinse bărbia bronzată în mîna încă și mai bronzată. Ochii strălucitori ca de pasăre mă priveau fără să aibă în ei altceva decît strălucire.

— Știi cine sînt, bă, mărunțelule ?

— Te numești Menendez. Băieții îți zic Mendy. Unde operezi, în sectorul plajei ?

— Grozav ! ? Dar ce, chiar așa tare m-am lățit ?

— Habar n-am. Probabil că ți-ai început cariera ca pește într-un bordel mexican.

Scoase din buzunar o tabacheră de aur și cu o brichetă tot de aur își aprinse o havană subțire. Suflă un fum acrișor și încuviință din cap. Puse tabachera pe masă și o mîngîie cu vîrfurile degetelor.

— Să știi, Marlowe, că eu sînt un nene dintr-ăla mare și rău. Scot o groază de biștari. Trebuie să scot o groază de biștari ca să-i pot jumuli pe gagiii pe care trebuie să-i jumulesc. Am o casă la Bel-Air care a costat nouăzeci de miare și deja am scos de la teșcherea încă o dată pe-atîta ca s-o aranjez. Am o nevastă mișto — blondă platinată — și doi copilași așezați la școli bune particulare pe coasta de răsărit. Nevastă-mea are pietre în valoare de o sută cincizeci de bătrîne și încă vreo șaptezeci și cinci de miare băgate în blănuri și țoale. Am majordom, două servitoare, bucătăreasă, șofer, ca să nu mai vorbesc de gealatul care umblă la doi pași în urma mea. Oriunde mă duc, sînt tratat ca un rege. Ce e mai bun din toate — halealâ cîtă vrei, pileală pe cinste, țoale a-ntîia, apartamente prima prin hoteluri. Am un hogeac și-n Florida, și un iaht de mers pe Atlantic cu un echipaj de cinci oameni. Am un Nentley, două Cadillace, un Chrysler Station și un Jaguar pentru băiat. Peste vreo doi ani îi iau unul și fie-mi. Și tu ce ai ?

— Nu cine știe ce. Anul ăsta am o casă în care să locuiesc — numai pentru mine.

— Femeie n-ai ?

— Sînt singur. Și pe urmă mai am ceea ce vezi aici și o mie două sute de dolari în bancă și vreo cîteva mii băgate în acțiuni. Ai aflat tot ce voiai să știi ?

— Cît ai cîștigat cel mai mult de la un angajament ?

— Opt sute cincizeci de dolari.

— Isuse Hristoase, chiar aşa ieftin poate să ajungă un tip ?

— Termină cu trăncăneala şi spune-mi ce vrei.

Îşi stinse ţigara fumată numai pe jumătate şi-şi aprinse imediat alta. Se tolăni pe scaun şi-mi rînji răsucindu-şi o buză.

— Eram trei gealaţi într-un adăpost şi mîncam, începu el. Era frig ca dracu, zăpadă de jur împrejur. Mîncam din cutii de conserve. Hrană rece. Ceva obuze, pe urmă tir de mortiere. Eram vineţi de frig, şi cînd zic vineţi, să ştii că aşa era — Randy Starr şi cu mine şi cu Terry Lennox ăsta. O ghiulea de mortieră cade drept între noi, dar din cine ştie ce motiv nu explodează. Nemţoii ăia au şi ei tot felul de şmecherii împuţite şi minuni. Se vede că le merge mintea de-a-ndoaselea cînd e vorba de umor. Uneori crezi că e un proiectil orb şi peste trei secunde se dovedeşte că nu e chiar aşa. Terry îl ia în braţe şi iese din adăpost înainte ca eu sau Randy să fi început măcar să ne dezmeticim cît de cît. Da' ştii ce repede s-a mişcat, fiule ? Parcă era cel mai bun rugbist. Şi se trîntește cu faţa-n jos la pămînt şi aruncă drăcia cît de departe poate şi aia explodează în aer. Mai toate schijele trec peste capul lui, dar una mare îi rade jumate din obraz. Şi tocmai atunci, friţii dau drumul la un atac şi pînă să băgăm noi de seamă nici nu mai eram acolo.

Menendez se opri şi-mi oferi strălucirea calmă şi constantă a ochilor lui negri.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Marlowe, să ştii că nu eşti băiat rău. Şi ţii la tăvăleală. Randy şi cu mine am discutat toată povestea şi am stabilit că ceea ce i s-a întîmplat lui Terry Lennox a fost destul de rău ca să facă pe oricine să se scrîntească. Multă vreme ne-am zis noi că trebuie să fie pe lumea ailaltă. Dar nu era. L-au găbjit friţii. Au tot tras de el şi au bătut la el ca la fasole vreun an şi jumătate. Au făcut ei treabă bună, numai că pe el l-a durut cam tare. A costat bani grei să descoperim şi a costat bani grei pînă am putut da de el. Dar ne dădea mîna, fiindcă după război scoteam piţule babane de la bursa neagră. Şi Terry nu s-a ales cu altceva, pentru că ne-a salvat viaţa, decît cu o jumătate nouă de obraz, nişte păr alb şi nervii în furculiţă. Acolo în răsărit a început să tragă

la măsea, îl adunau cu fărașul cînd de ici, cînd de colo, se cam împrăștiase cumva. Avea el ceva care-i sfredelea prin minte, numai că noi n-am avut niciodată habar. Pe urmă, cînd am auzit iar de el, aflăm că a luat-o pe dama aia bogată, cu acte-n regulă, și că trăiește pe picior mare. Pe urmă se cheamă că divorțează, iar ajunge rău de tot, iar se însoară cu ea și ea dă în primire. Randy și cu mine nu-l putem ajuta cu nimic. Nici nu ne lasă să-l ajutăm, decît doar cu slujba aia de la Vegas pe care n-a ținut-o mult. Și pe urmă, cînd cade mesa rău de tot, nu vine la noi după ajutor, vine la un mărunțel de doi gologani ca tine, un prăpădit pe care-l sucesc și-l răsucesc curcanii cum vor. Așa că pînă la urmă dă *el* ortu' popii și fără să-și ia măcar rămas bun de la noi și fără să ne lase posibilitatea să-l răsplătim. Am niște fire în Mexic, și găseam eu oricînd să-l ascundă p-acolo pe toată viața. Și puteam să-l scot din țară mai iute decît ar scoate un trișor un as din pachet. Și cînd colo el vine să se smiorcăie la tine. Îmi vine să vărs de ciudă. Un prăpădit mărunt, un firicel de praf pe care îl suflă polițaii încotro vor ei.

— Polițaii pot să-nvîrtă pe oricine. Ce-ai vrea să fac în privința asta ?

— Pur și simplu s-o lași baltă, zise sec Menendez.

— Ce să las baltă ?

— Păi strădania asta de a scoate lovele sau reclamă de pe urma cazului Lennox. S-a terminat, e înmormîntat. Terry a murit și noi nu vrem să-l mai necăjească nimeni. Prea mult a suferit băiatul ăsta.

— Iată și un gangster sentimental, i-am zis. Să știi că m-ai dat gata.

— Ține-ți fleanca, bă, vrăbiuță. Vorbește frumos, că Mendy Menendez nu se ceartă cu tipi ca tine. El le zice doar ce vrea. Găsește-ți alt mijloc de a stoarce bișțari. Te-ai prins ?

Se ridică. Întrevederea se terminase. Își luă mănușile de pe birou. Erau albe, glasé. Nu părea să le fi purtat vreodată. Elegant tip, domnul Menendez. Dar îndărătul mănușilor se ascundea grosolănia unei brute.

— Nu umblu după reclamă, i-am zis. Și nimeni nu mi-a oferit gologani. Nici nu văd de ce și pentru ce ar face-o.

— Lasă-te de bancuri, Marlowe, că pe mine nu mă tragi în piept. N-ai stat tu trei zile la gros doar așa, fiindcă ai inima bună. Ai fost plătit pentru asta. Nu zic de cine, dar am eu o idee. Și tipul la care mă gîndesc are bani cu ghiotura. Cazul Lennox e închis și rămîne închis chiar dacă...

Se opri brusc și plesni cu mănușile peste marginea biroului.

— Chiar dacă n-a omorît-o Terry, i-am zis.

Surprinderea lui a fost o pojghiță la fel de subțire ca și aurul de pe o verighetă pentru o căsătorie din interes.

— Nu mi-ar părea rău să merg pe blat cu tine, firicel. Numai că lucrurile nu prea se lovesc. Dar dacă ar avea vreun înțeles — și totuși Terry a vrut ca lucrurile să rămînă așa cum sînt — atunci așa rămîn.

Nici un răspuns din partea mea. După o clipă, începu să rînjească ușurel :

— Tarzan călare pe o trotinetă mare și roșie, zise el cu glas tărăgănat. Da, dom'le, tip tare. Mă lasă să intru aici și să-l calc în picioare. Mare față, dom'le ! Se angajează pentru un gologan de zece cenți sau chiar și de cinci și se lasă învîrtit pe degetul cel mic de oricine. N-are cheag, n-are neamuri, n-are planuri, n-are nimic. Pa și la revedere, bă, amărîtule.

Am rămas liniștit, strîngînd din dinți și uitîndu-mă lung la strălucirea tabacherei lui de aur de pe colțul mesei. M-am simțit bătrîn și obosit. M-am ridicat încet și am întins mîna după tabacheră.

— Ai uitat chestia asta, i-am zis, înconjurînd biroul.

— Mai am vreo cinci, a rînjit el.

Cînd mă aflam destul de aproape de el, i-am oferit-o. A întins nepăsător mîna după ea.

— Ce-ai zice dacă ai primi vreo cinci dintr-astea ? l-am întrebat și l-am lovit cît de tare am putut la plex.

S-a încovoiat de tot, mieunînd. A scăpat tabachera pe jos. S-a lipit de perete și mîinile i se strîngeau convulsiv. S-a luptat din greu pînă să poată trage aer în piept. Era leoarcă de transpirație. Încet de tot și cu un efort vizibil s-a îndreptat și ne-am privit din nou în ochi. Am întins mîna și i-am mîngîiat usor falca cu vîrful degetului. Nici nu s-a clintit. În cele din urmă, a izbutit să scoată un zîmbet pe fața bronzată.

— Nu te-aș fi crezut în stare de așa ceva.

— Data viitoare adu-ți și un pistol — sau nu-mi mai zi „amărîtule".

— Am cu mine un tip care poartă pistol.

— Adu-l înăuntru. O să ai nevoie de el.

— Bă, Marlowe, văd că ești un gagiu pe care nu prea-i bine să-l calci pe coadă.

Am împins tabachera de aur într-o parte cu piciorul, apoi m-am aplecat, am ridicat-o și i-am înmînat-o. A luat-o și i-a dat drumul în buzunar.

— Nu prea știam ce să cred despre tine, i-am zis. De ce-oi fi pierdut vremea ca să vii pînă aici și să mă călărești ! ? Dar pe urmă am început să mă plictisesc. Toți gangsterii și mardeiașii sînt plicticoși. Treaba e la fel de monotonă, parcă ai juca cărți cu un pachet în care nu sînt decît ași. Ai totul — dar de fapt n-ai nimic. Șezi doar acolo și te holbezi la tine însuți. Nici nu mă mir că Terry n-a venit la tine după ajutor. Ar fi avut senzația că ia bani cu împrumut de la o tîrfă.

Își duse delicat două degete la stomac.

— Îmi pare rău c-ai spus chestia asta, pișpirică. Să știi că ești în stare să faci pe deșteptul mai des decît trebuie, și n-o să-ți fie prea moale.

Se duse la ușă și o deschise. Gorila de afară se deslipi de perete și se întoarse. Menendez făcu un semn cu capul. Haidamacul intră în birou și mă măsură din cap pînă-n picioare cu o privire fără expresie.

— Uită-te bine la el, Chick, îi zise Menendez. Bagă bine la cutiuță, să-l ții minte. Asta așa, ca chestie. S-ar putea ca într-o bună zi să ai o treabă cu el.

— L-am văzut eu, patroane, zise brunetul sclivisit, vorbind printre dinți, așa cum le șade bine celor de teapa lui. N-am eu grețuri din pricina lui.

— Să nu-l lași niciodată să te pocnească în burtă, îi zise Menendez rînjind acru. Croșeul lui de dreapta nu e chiar de glumă.

Haidamacul se mulțumi să-mi zîmbească batjocoritor.

— N-o să ajungă el destul de aproape pentru asta.

— Ei, la revedere, pișpirică, îmi zise Menendez și ieși.

— Pa și pusi, îmi zise calm gorila. Mă cheamă Chick Agostino. Cred că ai să mă recunoști.

— Ca pe-un ziar murdar, i-am zis. Să-mi aduci aminte să nu-ţi calc niciodată pe obraz.

Muşchii de la fălci i se încleştară vizibil. Apoi se întoarse brusc şi ieşi după şeful lui.

Uşa s-a închis încet cu dispozitivul pneumatic. Am tras cu urechea dar nu le-am auzit paşii prin hol. Umblau încet ca pisicile. Totuşi, ca să fiu mai sigur, după un minut am deschis uşa şi m-am uitat afară. Nu era nimeni în sala de aşteptare.

M-am întors în birou şi după ce m-am aşezat pe scaun am petrecut o vreme întrebîndu-mă de ce un speculant destul de important prin partea locului, ca Menendez, socotea că merită să vină personal la mine la birou şi să mă avertizeze să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, exact la un minut după ce am fost prevenit în mod asemănător — deşi în termeni diferiţi — de Sewell Endicott.

N-am ajuns la nici o concluzie, aşa că m-am gîndit că aş putea să-mi iau revanşa. Am ridicat receptorul şi am cerut o convorbire cu cazinoul *Terrapin* din Las Vegas, convorbire personală, domnul Randy Starr e chemat de Philip Marlowe. Nici o brînză. Domnul Starr nu era în oraş, dar am fost întrebat dacă doresc să vorbesc cu altcineva. Nu doream. Nici măcar cu Starr nu doream prea mult să vorbesc. A fost doar un capriciu de moment. Era mult prea departe ca să mă atingă.

După aceea, trei zile nu s-a mai întîmplat nimic. Nimeni nu m-a bătut, nimeni n-a tras gloanţe în mine şi nici nu mi-a telefonat ca să mă prevină să nu-mi bag nasul peste tot. Nimeni nu m-a angajat să-i caut fiica rătăcită, soţia care a călcat alături cu drumul, colierul pierdut sau testamentul furat. Am stat pur şi simplu acolo şi m-am uitat pe pereţi. Cazul Lennox a murit aproape la fel de repede cum s-a născut. A urmat doar o scurtă anchetă la care n-am fost chemat. S-a ţinut la o oră foarte neobişnuită, fără să fie anunţată dinainte şi fără juraţi. Reprezentantul procuraturii şi-a confirmat propriul verdict, în sensul că moartea Sylviei Potter Westerheym di Giorgio Lennox a fost cauzată cu intenţii de omucidere de către soţul ei, Terence William Lennox, decedat între

timp în afara jurisdicţiei procuraturii susmenţionate. Foarte probabil că la dosar s-a luat act şi de mărturisirea înregistrată. Foarte probabil că a fost verificată în suficientă măsură pentru a-l satisface pe procuror.

Apoi s-a emis autorizaţia de înmormîntare. Trupul defunctei a fost transportat cu avionul în Nord şi înhumat în cripta familiei. Presa nu a fost invitată. Nimeni n-a dat interviuri şi cel mai puţin din toţi a vorbit domnul Harlan Potter, care niciodată nu dădea interviuri. Era aproape la fel de greu de văzut ca şi Dalai Lama. Indivizii care posedă o sută de milioane de dolari duc o viaţă cu totul specială, îndărătul unui paravan alcătuit din servitori, gorile de pază, secretare, avocaţi şi funcţionari docili. E foarte probabil că mănîncă, dorm, se tund şi poartă şi haine. Dar niciodată nu poţi şti lucrul ăsta cu certitudine. Tot ceea ce citeşti sau auzi despre ei a fost prelucrat de o bandă de tipi de la protocol, care încasează bani grei ca să creeze şi să întreţină mitul unei personalităţi — ceva simplu, clar şi curat — ca o seringă sterilizată. Nu e nevoie să corespundă realităţii. Trebuie doar să se potrivească bine cu faptele ştiute şi faptele ştiute se pot număra pe degetele de la o mînă.

În cea de a treia zi, cam pe seară, a sunat telefonul şi m-am trezit vorbind cu un individ care spunea că se numeşte Howard Spencer, că e reprezentantul unei edituri new-yorkeze pentru California, sosit în oraş într-o scurtă călătorie de afaceri şi că are o problemă pe care ar dori s-o discute cu mine. M-a poftit să mă întîlnesc cu el, a doua zi dimineaţă la ora unsprezece, în barul hotelului Ritz-Beverly.

L-am întrebat despre ce fel de problemă e vorba.

— E destul de delicată, dar perfect morală, mi-a răspuns. Dacă nu cădem de acord, firește că sînt gata să vă plătesc un onorariu pentru timpul pierdut.

— Vă mulţumesc, domnule Spencer, dar n-o să fie nevoie. V-am fost recomandat de vreuna din cunoştinţele mele sau cum aţi ajuns la mine ?

— Cineva care vă cunoaşte din auzite — şi a auzit şi de recenta dumneavoastră ciocnire cu autorităţile, domnule Marlowe. Aş putea zice chiar că asta e ceea ce m-a interesat. Totuşi, afacerea mea nu are nici o legătură

cu povestea aceea tragică. E vorba pur și simplu de... Mă rog, mai bine să discutăm toată problema la un pahar, decît la telefon.

— Sînteţi sigur că doriţi să fiţi văzut cu un individ care a fost la răcoare ?

Rîse. Și rîsul și glasul lui erau foarte agreabile. Vorbea cu accentul pe care-l aveau new-yorkezii pe vremuri, înainte de a învăţa să vorbească afectat.

— Din punctul meu de vedere, domnule Marlowe, asta constituie mai degrabă o recomandare. Dar, daţi-mi voie să adaug, nu atîta faptul că aţi fost la răcoare — cum v-aţi exprimat dumneavoastră — ci faptul, să zicem, că păreţi să fiţi extrem de discret, chiar şi cînd sînteţi supus presiunilor.

Individul ăsta vorbea cu virgule și punct și virgulă, ca un roman clasic. Sau cel puţin la telefon.

— E-n regulă, domnule Spencer. O să fiu acolo la ora unsprezece.

Mi-a mulţumit și a închis telefonul. Mă întrebam cine mi-o fi făcut trampa. M-am gîndit că s-ar putea să fie Sewell Endicott și i-am telefonat să-l întreb. Dar era plecat din oraș de o săptămînă. Nu se întorsese încă. N-avea prea mare importanţă. Chiar și în domeniul meu de activitate tot se mai întîmplă uneori să mai găseşti cîte un client mulţumit de tine. Și aveam nevoie de un angajament, pentru că aveam nevoie de bani — sau cel puţin așa credeam, pînă cînd m-am întors acasă și am găsit scrisoarea în care era portretul lui Madison.

CAPITOLUL 12

Se afla în cutia de scrisori de lîngă scara casei mele — avînd forma unei colivii de păsări, albă cu roșu. O ciocănitoare din lemn instalată pe capacul coliviei era ridicată, dar tot nu m-aș fi uitat înăuntru pentru că nu primesc niciodată corespondenţa acasă. Numai că ciocănitoarea își pierduse foarte de curînd ciocul. Lemnul era rupt de puţină vreme. Probabil vreun băieţel îndemînatic o nimerise cu pistolul lui pneumatic.

Scrisoarea avea eticheta Correo Aero și un stol întreg de timbre mexicane iar adresa era scrisă de o mînă pe care poate că n-aș fi recunoscut-o dacă în ultima vreme nu m-aș fi gîndit mai tot timpul la Mexic. N-am putut deslușii data poștei. Era ștampilată cu mîna și tușiera era destul de uscată. Plicul era gros. Am urcat scările și m-am așezat în living-room s-o citesc. Era o seară foarte tăcută, după cum mi s-a părut. Poate că scrisoarea unui mort aduce cu ea propria ei tăcere.

Textul începea fără dată și fără preambul :

„Stau la fereastra unei camere de la etajul doi al unui hotel nu prea curat dintr-un oraș numit Otatoclan — un orășel de munte pe malul unui lac. În fața mea, chiar sub fereastră, se află o cutie poștală și cînd o să vină băiatul cu cafeaua pe care i-am comandat-o, o să-mi pună scrisoarea la cutie și o s-o țină la vedere în mînă ca s-o observ înainte s-o bage în cutie. După ce va face acest lucru, va căpăta o hîrtie de o sută de pesos, ceea ce înseamnă o groază de bani pentru el.

Dar de ce bat cîmpii de atîta vreme ? Pentru că un individ oacheș, cu ghete ascuțite și cu cămașa murdară stă în fața ușii mele și nu-și ia ochii de la ea. Așteaptă ceva. Nu știu ce anume, dar nu mă lasă să ies. Nu contează prea mult, din moment ce scrisoarea va fi expediată. Vreau să primești banii ăștia fiindcă n-am nevoie de ei, și fiindcă altfel cu siguranță că i-ar șterpeli jandarmeria de aici. Nu sînt destinați să cumpere nimic. Dacă vrei, n-ai decît să spui că sînt scuzele mele pentru că ți-am dat atîta bătaie de cap și un semn de stimă pentru un băiat tare de treabă. Ca de obicei, am făcut iarăși tot ce nu trebuia, dar mai am încă pistolul. Mă obsedează gîndul că probabil ai ajuns la o concluzie într-o anumită privință. S-ar fi putut să fiu eu ucigașul, și poate chiar am fost, dar treaba cealaltă cu siguranță că n-aș fi fost în stare s-o fac. Brutalitatea aia cumplită nu e deloc genul meu. Așa că ceva are un gust foarte acru. Dar n-are nici o importanță, cîtuși de puțin. Acum lucrul principal este să împiedic un scandal de care nu e nevoie și care nu folosește nimănui. Tatăl ei și cu soră-sa nu mi-au făcut niciodată vreun rău. Trebuie să-și trăiască și ei viața lor și eu sînt sătul pînă-n gît de a mea. Nu Sylvia a făcut

din mine un om de nimic, pentru că asta eram încă dinainte. Nu ţi-aş putea da un răspuns prea clar la întrebarea de ce s-a măritat cu mine. Bănuiesc că a fost pur şi simplu un capriciu. Cel puţin ea a murit tînără şi frumoasă. Lumea zice că poftele prea mari îi îmbătrînesc pe bărbaţi dar le ţin tinere pe femei. Lumea spune tot felul de prostii. Zice că bogaţii se pot apăra întotdeauna şi că în lumea lor e veşnic vară. Eu am trăit în mijlocul lor şi i-am văzut că sînt plictisiţi şi speriaţi de singurătate.

Am scris o confesiune. Mă simt cam abătut şi destul de speriat. Prin cărţi poţi să citeşti uneori despre situaţii dintr-astea, dar în ele nu este scris chiar adevărul. Cînd ţi se întîmplă chiar ţie, cînd nu ţi-a mai rămas altceva decît pistolul din buzunar, cînd eşti strîns cu uşa într-un hotel mic şi soios dintr-o ţară străină, şi nu ai decît o singură cale de scăpare — crede-mă, te rog, prietene, că situaţia n-are în ea nimic înălţător şi nici măcar dramatic. Este pur şi simplu urîtă şi sordidă şi cenuşie şi înspăimîntătoare.

Aşa că uit-o şi uită-mă şi pe mine. Dar mai întîi, te rog să bei pentru mine un „burghiu" la localul lui Victor. Şi data viitoare cînd îţi faci cafea, toarnă-mi şi mie o ceaşcă şi pune şi o picătură de whisky în ea, aprinde-mi o ţigară şi pune-o alături de ceaşcă. Şi după aceea, dă uitării toată povestea. Terry Lennox a intrat şi apoi a ieşit din scenă. Aşadar, rămîi cu bine.

Bate la uşă. Bănuiesc că trebuie să fie băiatul cu cafeaua. Dacă nu e, înseamnă c-o să iasă cu nişte împuşcături. În general îmi plac mexicanii, dar nu-mi plac închisorile lor. Rămîi cu bine.

Terry".

Asta era tot. Am împăturit din nou scrisoarea şi am pus-o la loc în plic. Fusese într-adevăr băiatul cu cafeaua. Altfel, scrisoarea nu mi-ar fi parvenit niciodată. Sau în orice caz nu cu un portret al lui Madison în ea. Un portret al lui Madison e o bancnotă de cinci mii de dolari.

Era aşezată în faţa mea pe masă — verde şi foşnitoare. Nu mai văzusem în viaţa mea o asemenea hîrtie. Mulţi dintre oamenii care lucrează prin bănci n-au văzut nici ei

așa ceva. E foarte probabil ca indivizi de teapa lui Randy Starrr sau Mennendez să le poarte, pentru că se pot ține în port-vizit. Dacă te-ai duce la o bancă și ai cere o asemenea bancnotă, n-ar avea de unde să ți-o dea. Ar trebui să ți-o scoată de la Banca Rezervelor Federale. Și asta ar putea să dureze zile întregi. Pe tot cuprinsul Statelor Unite nu sînt în circulație mai mult de o mie de hîrtii ca asta. A mea avea o strălucire agreabilă. Parcă ar fi avut micul ei soare propriu.

Am stat acolo și m-am uitat la ea multă vreme. În cele din urmă, am pus-o într-un port-vizit și m-am dus la bucătărie să fac o cafea. I-am îndeplinit întocmai rugăminţile, indiferent dacă a fost sau nu o chestiune sentimentală. Am turnat cafeaua în două cești și într-a lui am adăugat un pic de whisky și am așezat-o în partea mesei în care stătuse în dimineața cînd l-am dus la avion. I-am aprins o țigară și i-am așezat-o într-o scrumieră lîngă ceașcă. Priveam aburul cum se ridică din ceașcă și firicelul de fum pe care-l zămislea țigara. Afară în tufișuri o pasăre tot zburda, vorbea singură cu ciripeli firave și din cînd în cînd îi auzeam fîlfîitul aripilor.

Apoi cafeaua n-a mai făcut aburi și țigara a încetat să mai fumege și a rămas doar un chiștoc stins pe marginea unei scrumiere. Am aruncat-o în cutia de gunoi de sub chiuveta de la bucătărie. Am vărsat cafeaua, am spălat ceașca și am pus-o la loc.

Și cu asta, basta. Nici nu părea să fi fost mare lucru de făcut pentru cinci mii de dolari.

După o vreme, m-am dus la cinema la ultimul spectacol. Un film fără nici un haz. Nici nu prea vedeam ce se întîmplă. Doar niște fețe mari și multă zarvă. Cînd m-am întors acasă, am dat drumul la un Ruy Lopez foarte monoton și nici din ăla n-am înțeles mare lucru. Așa că m-am culcat.

Dar n-am putut să adorm. Pe la trei dimineața, mă plimbam prin cameră și-l ascultam pe Haciaturian lucrînd într-o fabrică de tractoare. Ziceau că e concert de vioară. Eu ziceam că parcă e o curea de ventilator slăbită și s-o ia dracul.

Pentru mine, o noapte albă e un lucru la fel de rar ca și un poștaș burtos. Dacă n-ar fi fost vorba de întîl-

nirea de a doua zi dimineaţă cu domnul Howard Spencer la barul de la Ritz-Beverly, aş fi dat pe gît o sticlă întreagă şi m-aş fi îmbătat criţă. Şi dacă mi s-ar mai fi întîmplat o dată să văd un tip politicos beat mort într-un Rolls-Royce Silver Wraith, aş fi plecat cît puteam de repede în mai multe direcţii deodată. Nu există capcană mai fatală decît cea pe care ţi-o întinzi singur.

CAPITOLUL 13

La ora unsprezece, mă aflam în cea de a treia lojă din dreapta barului, cum intri din anexa restaurantului. Stăteam cu spatele la perete şi puteam vedea pe oricine intra sau ieşea. Era o dimineaţă senină, fără ceaţă şi fără nici un pic de fum, de fapt fără pic de umezeală, şi soarele scînteia pe suprafaţa piscinei care începea chiar de la peretele de sticlă al barului şi se întindea pînă la capătul celălalt al restaurantului. O fată cu un costum de baie supraelastic şi un corp de zile mari tocmai urca scăriţa de la trambulina înaltă a piscinei. M-am uitat lung la dunga albă care se ivea între coapsele ei bronzate şi costumul de baie. Am privit-o cu ochi foarte trupeşti. Apoi a dispărut, întrucît streaşina joasă o ascundea privirilor mele. O clipă mai tîrziu, am văzut-o spintecînd fulgerător aerul într-o săritură acrobatică. Picăturile de apă au ţîşnit destul de sus ca să prindă o rază de soare şi să se prefacă într-un curcubeu aproape la fel de frumos ca şi fata.

Apoi a ieşit din piscină, şi-a desfăcut casca de baie, şi-a scuturat părul oxigenat şi s-a îndreptat cu mişcări şerpuitoare către o măsuţă albă unde s-a aşezat lîngă un individ muşchiulos cu pantaloni de dril alb şi cu ochelari fumurii şi atît de tare bronzat încît nu putea să fie altcineva decît îngrijitorul bazinului. Tipul a întins mîna şi a bătut-o pe coapsă. Ea a deschis o gură cît o căldare de pompier şi a hohotit. Asta a pus capăt interesului pe care-l manifestasem pentru ea. Nu-i auzeam rîsul dar îmi ajungea să-i văd gura imensă pe care a dezvăluit-o cînd a tras fermoarul şi şi-a arătat dinţii.

Barul era destul de gol. Cu vreo două separeuri mai departe, doi șmecherași agitați încercau să-și vîndă unul altuia niște poze, folosind gesturi semnificative în loc de bani. Pe masă între ei era așezat telefonul și din două în două minute jucau între ei un joc — să vadă cine-l cheamă mai întîi pe producătorul Zanuck, cu o idee nou-nouță. Erau tineri, oacheși, zeloși și plini de vitalitate. Puneau într-o conversație telefonică atîta activitate musculară cîtă aș fi folosit eu ca să car un grăsan pînă la etajul doi sau trei.

Mai era și un individ trist, ceva mai departe, pe un scaun de la bar ; vorbea cu barmanul care lustruia un pahar și-l asculta cu acel zîmbet de plastic pe care-l arborează oamenii cînd fac eforturi să se abțină să nu urle. Individul era un bărbat bine îmbrăcat, între două vîrste, și era afumat rău. Ținea să vorbească, dar nu s-ar fi oprit chiar dacă n-ar fi ținut cu adevărat să vorbească. Era politicos și prietenos și atît cît l-am putut eu auzi, nu părea să îngaime prea rău cuvintele, dar îți dădeai bine seama că se scoală cu sticla în brațe și n-o mai lasă din mînă pînă seara, cînd pică adormit. Așa o să fie tot restul vieții și așa îi era viața acum. N-aveai să afli niciodată cum a ajuns să fie așa căci chiar dacă ți-ar spune, nu ți-ar spune adevărul. În cel mai bun caz, ar fi o amintire deformată a adevărului, așa cum îl cunoaște el. În toate barurile liniștite din lume există cîte un individ trist ca ăsta.

M-am uitat la ceas și am constatat că acest editor atotputernic întîrziase deja douăzeci de minute. Aveam de gînd să aștept o jumătate de oră și apoi să plec. Nu rentează niciodată să-l lași pe client să stabilească el toate regulile jocului. Dacă e în stare să te sucească și să te învîrtească după cum vrea el, o să creadă că și alții pot s-o facă, și nu de-aia te angajează el. În momentul ăsta n-aveam chiar atît de tare nevoie de un angajament încît să-l las pe cine știe ce înfumurat de pe coasta de răsărit să mă trateze ca pe un grăjdar, chiar dacă o fi fost vreun tip de șef dintr-ăla dintr-un birou cu lambriuri de la etajul optzeci și cinci cu un șir de butoane în față și dictafon și o secretară îmbrăcată într-o uniformă

specială creată de Casa de mode Hattie Carnegie, cu ochii aceia mari, frumoși și promițători. Era genul de șef care-ți spunea să fii acolo la nouă fix și dacă nu-l așteptai liniștit și cu un zîmbet încîntat pe mutră în momentul cînd sosea, două ore mai tîrziu, purtat pe aripile unui whisky dublu, făcea o adevărată criză de turbare șefească jignită, care necesita cinci săptămîni petrecute la Acapulco pentru a-și putea reveni.

Bătrînul chelner de la bar trecu agale pe acolo și aruncă o privire blîndă spre băutura mea slabă — scotch cu apă. Am clătinat din cap și el și-a înclinat părul cărunt și tocmai atunci în local a intrat un vis. O clipă mi s-a părut că în bar nu se mai aude nici cel mai mic sunet, că șmecherii buni de gură au amuțit și că bețivul de la bar a încetat să mai bolborosească și că totul e exact ca atunci cînd dirijorul bate în pupitru și ridică brațele și le ține suspendate în aer.

Era subțirică și destul de înaltă, îmbrăcată cu un taior alb de in și cu o eșarfă alb-negru cu picățele. Părul ei avea auriul palid al unei prințese din basme. Exista pe el o pălăriuță în care vîrfurile pletelor aurii se strîngeau ca o păsărică în cuibarul ei. Ochii îi erau albaștri ca albăstrelele, o culoare rar întîlnită, iar genele erau lungi și aproape că erau prea palide. Ajunse la masa din partea opusă și tocmai își scotea o mănușă albă și lungă cînd bătrînul chelner îi trase masa ca să se așeze, cu o grabă cu care nici un chelner nu o va face vreodată pentru mine. Visul se așează, își puse mănușile sub bareta de la poșetă și-i mulțumi cu un zîmbet atît de dulce, de o puritate atît de perfectă, încît bietul om rămase ca lovit de dambla. Îi zise ceva cu glas foarte scăzut. El se îndepărtă în grabă copleșit. Iată un individ care avea într-adevăr o misiune în viață.

Am sorbit-o din ochi. Mi-a surprins privirea. Și-a ridicat ochii cam de un centimetru și jumătate, după care am dispărut complet din raza ei, vizuală, de parcă nu aș mai fi fost acolo. Dar oriunde aș fi fost, tot cu respirația tăiată de emoție aș fi rămas.

Sînt blonde și blonde, și cuvîntul ăsta a ajuns să fie astăzi un fel de glumă șablon. Toate blondele au părțile

lor bune şi părţile lor rele, poate doar cu excepţia celor metalice care, pînă se oxigenează, sînt tot atît de blonde ca şi un zulus iar din punctul de vedere al inimii, la fel de moi ca un trotuar. Există micuţa blondă chipeşă care ciripeşte şi scoate triluri, dar există şi blonda corpolentă, statuară, care te ţine la distanţă cu o privire albastră ca gheaţa. Există apoi blonda care te priveşte de dedesubt şi care miroase frumos şi are o licărire ca razele soarelui pe apă şi se agaţă de braţul tău, şi întotdeauna cînd o duci acasă e grozav, grozav de obosită. Face gestul acela deznădăjduit şi are blestemata aia de durere de cap şi îţi vine s-o iei la palme, numai că te bucuri că ai descoperit chestia cu durerea de cap înainte de a fi investit în ea prea mult timp, prea mulţi bani şi prea multe speranţe. Pentru că durerea de cap o să rămînă întotdeauna acolo, o armă care nu se uzează niciodată şi este la fel de ucigătoare ca şi pumnalul asasinului plătit sau sticluţa cu otravă a Lucreţiei Borgia.

Există şi blonda moale şi dispusă şi alcoolică, căreia nu-i pasă ce pune pe ea, atîta vreme cît e de nurcă, şi nici unde merge, atîta vreme cît e vorba de un local elegant unde curge gîrlă şampania demisec. Mai e şi blondişoara micuţă şi înfiptă care e niţeluş palidă şi vrea să nu rămînă nimănui datoare, şi e plină de raze însorite şi de bun simţ şi se pricepe strașnic la judo, fiind în stare să arunce peste umăr un şofer de camion, fără să scape măcar o vorbuliţă din ultimul editorial al lui *Saturday Review*. Şi pe urmă mai e şi blonduţa foarte palidă cu o anemie de un gen care nu ucide dar nici nu se vindecă. Tînjeşte lînced prin locuri întunecoase şi vorbeşte în şoaptă ca din neant şi n-o poţi atinge nici măcar cu un deget, în primul rînd pentru că nu vrei, şi în al doilea rînd pentru că citeşte *Pustiul* lui T.S. Eliot sau pe Dante în original, sau pe Kafka şi Kierkegaard sau studiază provensala. Adoră muzica şi cînd Filarmonica din New York cîntă Hindemith îţi poate spune care din cei şase contrabaşi a intrat cu o fracţiune de secundă prea tîrziu. După cîte am auzit, şi Toscanini e în stare de aşa ceva. Asta înseamnă că sînt cel puţin doi.

Și, în sfîrșit, există și exponatul splendid care va supraviețui celor trei șantajiști de înaltă clasă și apoi se va căsători cu vreo doi milionari, în schimbul sumei de un milion de căciuli, și-și va încheia existența cu o vilă roz-pal la Cap d'Antibes, cu un Alfa Romeo, cu pilot și copilot cu tot, și cu un grajd întreg de aristocrați uzați, pe care îi va trata cu aerul distrat și afectuos al unui duce vîrstnic care-i spune noapte-bună majordomului său.

Visul din fața mea n-avea nimic din toate acestea, și nici măcar ceva din genul ăsta. Era greu de clasificat, la fel de exotică și de limpede ca apa pîraielor de munte, la fel de inefabilă ca și culoarea acestora. Tot mă mai holbam la ea cînd un glas din spate îmi spuse :

— Am întîrziat îngrozitor. Îmi cer scuze. E din cauza ăsteia. Mă numesc Howard Spencer. Dumneavoastră sînteți domnul Marlowe, firește.

Am întors capul și m-am uitat la el. Era un bărbat între două vîrste, cam durduliu, îmbrăcat ca și cum nu s-ar fi preocupat niciodată de haine, dar proaspăt bărbierit și cu părul cam rar bine lins pe capul puțin lățăreț. Purta o vestă țipătoare parte peste parte — o chestie pe care n-ai s-o mai vezi în California decît cel mult la vreun bostonian venit în vizită. Avea ochelari fără ramă și bătea cu mîna într-o servietă jerpelită care, evident, explica vorbele „din cauza ăsteia".

— Trei manuscrise noi-nouțe. Romane. Ar fi jenant pentru mine să le pierd înainte să avem șansa de a le respinge. Făcu un semn bătrînului chelner care tocmai se dădea înapoi după ce așezase cu grijă un pahar înalt cu ceva verde în fața visului. Eu unul am o slăbiciune pentru gin cu suc de portocale. De fapt e o băutură cam tîmpițică. Și dumneavoastră la fel ? Bravo !

Am încuviințat din cap și bătrînul chelner s-a îndepărtat.

Arătînd către servietă, l-am întrebat :

— De unde știți că o să le respingeți ?

— Dacă ar face măcar două parale, nu mi le-ar fi lăsat înșiși autorii la hotel. Le-ar fi preluat vreo agenție newyorkeză.

— Păi atunci de ce le mai luaţi ?

— Parţial, ca să nu jignesc pe nimeni. Parţial, din pricina acelei şanse de unu la mie pentru care trăiesc toţi editorii. Dar în majoritatea cazurilor te afli la un cocteil şi ţi se prezintă tot felul de oameni şi unii dintre ei au scris romane şi tu eşti cu gîtlejul destul de bine umezit ca să manifeşti bunăvoinţă şi dragoste pentru neamul omenesc, aşa că le zici că ţi-ar face mare plăcere să vezi manuscrisul. Apoi ţi-l lasă la hotelul unde stai cu o iuţeală atît de greţoasă încît eşti silit să te prefaci că-l citeşti. Dar mă tem că nu prea vă interesează editorii şi problemele lor.

Chelnerul ne aduse băutura. Spencer îşi înşfăcă paharul şi trase o duşcă zdravănă. Nici n-o băgă în seamă pe blonda de vizavi. Mă bucuram de întreaga lui atenţie. Era un om foarte potrivit pentru a stabili contacte cu alţii.

— Dacă face parte din misiunea respectivă, din cînd în cînd se mai întîmplă să citesc şi eu cîte o carte, i-am zis.

— Pe aici prin zonă stă unul dintre cei mai importanţi autori de-ai noştri, zise el în treacăt. S-ar putea să-l fi citit. Roger Wade.

— Îhî !

— V-am înţeles. Zîmbi cu tristeţe. Nu prea vă omorîţi după romanţurile istorice. Dar se vînd al dracului de bine.

— Dar n-am vrut să spun nimic, domnule Spencer. I-am răsfoit o dată una din cărţi. Mi s-a părut de o banalitate revoltătoare. Greşesc foarte tare dacă vorbesc astfel ?

Zîmbi echivoc :

— A, nu. Foarte mulţi oameni sînt de acord cu dumneavoastră. Dar chestia este că în momentul de faţă orice nouă carte de-a lui devine în mod automat un best-seller. Şi, dat fiind costul producţiei în zilele noastre, orice editor trebuie să aibă şi el vreo doi autori de mare succes.

M-am uitat peste masă la fata aurie. Îşi terminase limonada, sau ce-o fi fost, şi se uita la un ceas microscopic. Barul începuse să se mai umple, dar nu era încă zgomotos. Cei doi şmecheraşi încă mai fluturau din mîini, iar beţiva-

nul trist de pe scaunul de la bar era acum flancat de doi tovarăși de suferință. Mi-am întors privirile către Howard Spencer.

— Are vreo legătură cu problema dumneavoastră ? l-am întrebat. Adică, vreau să zic, tipul ăsta, Wade.

Încuviință din cap. Mă mai cercetă o dată cu extrem de multă grijă.

— Vorbiți-mi un pic despre dumneavoastră, domnule Marlowe, adică, dacă nu cumva aveți ceva împotriva unei asemenea rugăminți.

— Ce să vă spun ? Sînt detectiv particular autorizat, și nu chiar de ieri de-alaltăieri. Sînt un lup singuratic, necăsătorit, cam între două vîrste și deloc bogat. Am fost la închisoare, și nu numai o dată. Nu mă ocup de probleme legate de divorțuri. Îmi place băuturica, îmi plac și femeile, și șahul, și încă vreo cîteva lucruri. Poliția nu mă iubește prea mult, dar sînt vreo doi curcani cu care mă înțeleg binișor. Sînt de prin partea locului, născut la Santa Rosa, mi-au murit ambii părinți, n-am nici frați, nici surori, și într-o bună zi, cînd o să mă trimită cineva pe lumea ailaltă într-o fundătură întunecoasă — dacă așa o să fie, după cum i se poate întîmpla în zilele noastre oricărui tip din branșa mea, și multor oameni din orice branșă sau din nici o branșă — nimănui n-o să i se pară că viața și-a pierdut sensul pentru el sau pentru ea.

— Înțeleg. Dar toate astea nu-mi spun exact ceea ce doream să aflu.

Mi-am terminat ginul cu suc de portocale. Nu-mi plăcea. I-am zîmbit :

— Am lăsat la o parte un singur detaliu, domnule Spencer. Am în buzunar un portret al lui Madison.

— Un portret al lui Madison ? Mă tem că nu prea...

— O hîrtie de cinci mii de dolari. O port întotdeauna la mine. E mascota mea.

— Dumnezeule mare, îmi zise cu glasul stins. Dar nu e îngrozitor de primejdios ?

— Cine zicea că dincolo de o anumită limită toate primejdiile sînt la fel ?

— Cred că Walter Bagehot [1]. Vorbea despre coşarii care caută hornuri înalte. Apoi rînji. Iertaţi-mă, dar eu *sînt* şi rămîn editor. Aveţi dreptate, domnule Marlowe. Am să risc cu dumneavoastră. Dacă n-aş face-o, mi-aţi zice să mă duc naibii. E adevărat ?

I-am răspuns şi eu cu un rînjet similar. A chemat chelnerul şi a cerut din nou aceeaşi băutură.

— Uitaţi-vă despre ce e vorba, îmi zise el cu multă grijă. Avem mari necazuri cu Roger Wade. Nu e în stare să termine o carte. A început să scape frînele din mînă şi trebuie să existe vreo pricină ascunsă. Tipul parcă se destramă din ce în ce mai rău, cu fiecare zi ce trece. Are accese cumplite, de beţie şi de violenţă. Din cînd în cînd se face nevăzut zile întregi. Nu de mult şi-a aruncat nevasta pe scări şi a trebuit să fie internată în spital cu cinci coaste rupte. Ei nu se ceartă, ca să zic aşa, în sensul obişnuit al cuvîntului. Tipul pur şi simplu îşi pierde minţile cînd bea. Spencer se lăsă pe spate şi-mi aruncă priviri sumbre. Trebuie neapărat să-l facem să-şi termine cartea. Avem absolută nevoie de ea. Aş putea zice chiar că, în oarecare măsură, pînă şi slujba mea depinde de asta. Dar mai avem nevoie şi de altceva pe deasupra. Vrem să salvăm un scriitor foarte capabil, care poate realiza lucruri mult mai bune decît a produs vreodată. Ceva merge prost, chiar foarte prost. Uite, de data asta am venit în California şi nici n-a vrut să mă primească. Îmi dau seama că toată povestea sună mai degrabă ca un caz de dat pe mîna unui psihiatru. Doamna Wade nu e de acord. E convinsă că soţul ei e întreg la minte, dar are ceva care-l roade şi-i mănîncă zilele. De exemplu, cineva care îl şantajează. Sînt căsătoriţi de cinci ani. S-ar putea să-i fi revenit în minte sau pe conştiinţă ceva din trecutul lui. S-ar putea chiar să fie — dar asta e doar aşa, o ipoteză la nimereală — vreun accident de la care a fugit, şi cineva îl are la mînă. Nu prea ştim noi cum stau lucrurile. Dar am vrea să ştim. Şi sîntem dispuşi să plătim bine rezolvarea necazului. Dacă se dovedeşte a fi o chestiune medicală, mă rog, asta este. Dacă nu, trebuie să existe o cheie a enigmei.

[1] Economist, jurist, gazetar şi critic literar englez (1826—1877).

Și între timp, doamna Wade trebuie ocrotită. Altfel s-ar putea ca data viitoare s-o ucidă. Nu se știe niciodată.

A venit și al doilea rînd de băutură. Pe-a mea am lăsat-o neatinsă și m-am uitat la el cum dă jumătate dintr-a lui pe gît dintr-o înghițitură. Mi-am aprins o țigară și l-am privit pur și simplu.

— După cîte îmi dau eu seama, nu un detectiv vă trebuie, ci un vrăjitor. Ce naiba aș putea să fac ? Dacă m-aș afla întîmplător pe-acolo exact la momentul respectiv, și dacă nu mă copleșește cu forța sau violența lui, l-aș putea eventual expedia la podea și apoi la culcare. Dar asta ar însemna că ar trebui *să mă aflu* acolo. E cel mult o șansă contra o sută. Vă dați seama de asta.

— E cam de statura dumneavoastră, dar nu e de aceeași condiție fizică, adăugă Spencer. Și am putea aranja să vă aflați acolo tot timpul.

— Greu. Și pe urmă bețivanii sînt vicleni. Cu siguranță că și-ar alege momentul cînd nu sînt acolo ca să-și facă el trăsnaia. Nu sînt pe piață în chip de infirmier.

— Un infirmier n-ar sluji la mare lucru. Roger Wade nu e genul de om care să accepte așa ceva. E un tip foarte talentat pe care ceva l-a făcut să-și iasă puțin din făgașul obișnuit și să-și piardă stăpînirea de sine. A cîștigat cam prea mulți bani scriind maculatură pentru debili mintali. Dar singura salvare pentru un scriitor este să scrie. Dacă a mai rămas ceva valoros în el, o să iasă la iveală.

— Mă rog, să zicem că sînt mort după el, i-am replicat ostenit. E grozav. Dar e și foarte primejdios. Are conștiința vinovată și încearcă să și-o înece în alcool. Ei bine, domnule Spencer, nu e genul meu de muncă.

— Am înțeles. Se uită la ceas cu o încruntare speriată care-i strînse pungă întreaga față și o făcu să pară îmbătrînită și zbîrcită. În orice caz, nu vă puteți supăra pe mine că am încercat.

Întinse mîna după servieta lui umflată în timp ce eu îmi aruncam privirile spre fata aurie. Tocmai se pregătea să plece. Chelnerul cărunt se tot împletica pe lîngă ea cu nota de plată. Îi oferi niște bani și un zîmbet frumos iar el păru atît de încîntat de parcă ar fi dat mîna cu Tatăl-a-tot-țiitorul. Ea își făcu buzele, își

puse mănușile albe iar chelnerul trase masa aproape pînă în mijlocul sălii, ca să-i lase loc să iasă.

M-am uitat o clipă la Spencer. Privea încruntat paharul gol de pe marginea mesei. Își luase servieta pe genunchi.

— Ascultați, i-am zis. Am să mă duc să-l văd pe individ și am să încerc să-l cîntăresc din ochi, dacă mi-o cereți insistent. Am să stau de vorbă cu nevastă-sa. Dar, după cîte cred, el o să mă dea afară în brînci.

Un glas, care nu era al lui Spencer, zise :

— Nu, domnule Marlowe, n-aș crede să facă una ca asta Dimpotrivă, cred că, probabil, o să te simpatizeze.

Ridicînd privirea, m-am uitat drept în ochii viorii. Stătea în picioare la capătul mesei. M-am ridicat și m-am răsucit către fundul separeului, în modul acela stîngaci și jenat în care trebuie să rămîi în picioare cînd nu poți să ieși din boxă.

— Te rog să nu te ridici, îmi zise ea cu un glas asemănător materialului cu care se căptușesc norii albi într-o zi de vară. Știu că îți datorez niște scuze, dar mi s-a părut destul de important pentru mine să am prilejul de a te observa puțin înainte de a mă prezenta. Mă numesc Eileen Wade.

Spencer zise țîfnos :

— Să știi, Eileen, că nu-l interesează treaba.

Ea zîmbi dulce :

— Nu sînt de aceeași părere.

Am încercat să-mi vin în fire. Rămăsesem acolo în picioare dar fără un echilibru prea stabil, cu gura căscată și respirînd totuși greu, ca o studentă emoționată la examen. Era într-adevăr o apariție.

Văzută de aproape, îți cam lua piuitul.

— N-am spus că nu mă interesează, doamnă Wade. Ceea ce am spus, sau, mai bine zis, am vrut să spun, e că nu mi s-a părut să fie de vreun folos. Și că s-ar putea să fie o greșeală cumplită din partea mea să încerc. S-ar putea chiar să stric foarte rău lucrurile.

Deveni foarte gravă. Zîmbetul dispăruse :

— Domnule Marlowe cred că te cam grăbești să iei o hotărîre. Nu poți judeca oamenii după ceea ce fac. În

cazul cînd îi judeci, totuși, trebuie s-o faci după ceea ce sînt.

Am încuviințat vag din cap, pentru că asta era exact felul în care mă gîndisem și eu în privința lui Terry Lennox. Judecat după fapte, nu făcea doi bani, cu excepția acelei clipe fulgerătoare de glorie din adăpostul de pe front — dacă nu cumva Menendez mințise — însă faptele sînt departe de a spune întreaga poveste. Fusese un om pe care era imposibil să-l antipatizezi. Parcă într-o viață de om întîlnești multe persoane despre care poți spune un asemenea lucru ?

— Și pentru asta trebuie să-i cunoști, adăugă ea pe un ton amabil. La revedere, domnule Marlowe. Dacă te răzgîndești cumva... Deschise repede poșeta și-mi întinse o carte de vizită. Și, în orice caz, îți mulțumesc că te-ai deranjat să vii pînă aici.

L-a salutat din cap pe Spencer și s-a îndepărtat. Am urmărit-o cu privirea pînă a ieșit din bar și a trecut prin anexa cu pereți de sticlă către restaurant. Mergea admirabil și avea un trup superb. N-am pierdut-o din ochi decît cînd a cotit prin arcada ce dădea în hol. I-am văzut și ultima licărire a fustei albe de in cînd dădea colțul. Apoi m-am lăsat la loc pe canapeaua din boxă și am înhățat paharul de gin cu suc de portocale.

Spencer mă supraveghea. În ochii lui era o licărire aspră.

— Drăguță treabă, i-am zis, dar merita să vă uitați măcar din cînd în cînd la ea. Un vis ca ăsta nu merită să zacă acolo lîngă dumneavoastră douăzeci de minute fără să-l băgați în seamă.

— Da, ce prostie din partea mea, nu ? Încerca să zîmbească dar de fapt nu ținea foarte mult la asta. Nu prea îi plăcuse felul în care mă zgîisem la ea. Oamenii au idei atît de ciudate despre detectivii particulari. Cînd te gîndești să bagi unul în casă...

— Să nu vă gîndiți că pe cel aflat aici de față o să vi-l băgați în casă, i-am zis. Sau, în orice caz, trebuie mai întîi să născociți o altă poveste. Sînt convins că puteți realiza mai mult decît să încercați să mă convingeți că cineva — oricine, indiferent dacă e beat sau treaz — ar

fi în stare să o arunce pe scări pe splendoarea aia și să-i rupă cinci coaste.

Roși. Mîinile i se strînseră convulsiv pe servietă :

— Adică mă socotiți mincinos ?

— Ce importanţă are ? V-ați jucat bine rolul. Se prea poate ca și dumneavoastră să vi se fi aprins un pic călcîiele după cucoană, la urma urmei.

Se ridică brusc :

— Nu-mi place tonul dumneavoastră. Și nu sînt sigur dacă-mi place măcar persoana *dumneavoastră.* Vă rog, fiți amabil și uitați întreaga poveste. Sper că banii ăștia sînt de-ajuns ca să vă compenseze timpul pierdut.

Aruncă o hîrtie de douăzeci de dolari pe masă și apoi mai adăugă vreo cîţiva pentru chelner. Rămase o clipă în picioare, privindu-mă lung, de sus. Ochii îi scăpărau și era încă roșu la faţă.

— Sînt căsătorit și am patru copii, îmi zise brusc.

— Felicitări.

A scos un sunet ciudat din gît, apoi s-a răsucit pe călcîie și a plecat cu pași iuți. M-am uitat puţin în urma lui și apoi nu m-am mai uitat. Mi-am terminat băutura, mi-am scos pachetul de ţigări, l-am scuturat ca să salt o ţigară, am băgat-o în gură și am aprins-o. Bătrînul chelner s-a apropiat și s-a uitat la bani.

— Mai doriţi să mai comandaţi ceva, vă rog ?

— Nu. Toţi banii ăia sînt pentru dumneata.

Îi ridică încetișor :

— Vă rog, domnule, asta e o hîrtie de douăzeci de dolari. Domnul care i-a lăsat n-a văzut bine.

— Doar știe să citească. Banii sînt toţi ai dumitale.

— Vă mulţumesc foarte mult. Dacă nu cumva e o greșeală, domnule...

— Nu e nici o greșeală.

Dădu din cap de mai multe ori și se îndepărtă fără să-i dispară îngrijorarea de pe faţă. Barul începuse să se umple. Vreo două fecioare cu trupuri aerodinamice trecură pe acolo cîntînd și fluturînd din mîini. Cunoșteau pe cei doi șmecherași din boxa mai îndepărtată. Atmosfera începuse să fie smălţată de păpușele și unghii stacojii.

Am fumat ţigara pînă la jumătate, încruntînd din sprîncene şi uitîndu-mă urît fără să ştiu exact la ce, iar apoi m-am ridicat, dînd să plec. M-am întors ca să-mi iau ţigările şi din spate m-a izbit ceva. Era tocmai ce-mi trebuia. M-am răsucit pe călcîie şi am dat cu ochii de profilul unui amic cu faţa lătăreaţă, îmbrăcat într-o flanelă albă exagerat de umflată. Avea braţul întins al personalităţilor care umblă amarnic după popularitate şi zîmbetul cu gura pînă la urechi al individului care nu pierde niciodată la o vînzare.

I-am apucat braţul întins şi i l-am învîrtit ca pe un titirez.

— Ce s-a întîmplat, sufleţel ? Nu fac ăştia destul loc între mese pentru o personalitate atît de mare ca a dumitale ?

Îşi eliberă braţul şi făcu urît :

— Nu te umfla aşa în pene, naţie, că acuşi îţi mut fălcile.

— Ha-ha ! S-ar putea să fii centru înaintaş la iankei şi să loveşti mingea cu bîta.

Îşi încordă pumnul uriaş, ameninţîndu-mă.

— Vai, iubiţel, dar menajează-ţi manichiura.

La această replică a mea încercă să-şi stăpînească tulburarea :

— Ia nu mai fă pe deşteptul, rînji el. În orice caz, o amînăm pe altă dată, cînd oi avea mai puţine lucruri în cap.

— Dar chiar se poate să ai şi mai puţine ?

— Hai, şterge-o de-aici, mîrîi el. Încă un banc dintr-ăsta isteţ, şi-o să-ţi aduni plombele de pe jos.

I-am răspuns tot cu un rînjet :

— Dă-mi un telefon, frumuşelule. Dar screme-te să faci un dialog mai bun.

Expresia de pe faţă i se schimbă. Începu să rîdă :

— Ai ceva treabă cu filmele, bă, frumosule ?

— Doar cu pozele de pulpe apetisante.

— Mă tem c-o să-ţi văd mutra la rubrica de fapte diverse, îmi spuse el în încheiere şi se îndepărtă continuînd să rînjească.

Totul a fost doar o prostie însă, oricum, a avut darul să mă scape de dispoziţia tristă în care mă aflam. Am

străbătut anexa și holul hotelului pînă la intrarea principală. M-am oprit înainte de a ieși ca să-mi pun ochelarii de soare. Abia după ce m-am urcat în mașină mi-am adus aminte să mă uit la cartea de vizită pe care mi-o dăduse Eileen Wade. Nu era una dintr-alea obișnuite, ci gravată în mod special, și de fapt nu avea pe ea decît adresa și un număr de telefon. *Doamna Roger Stearns Wade, Idle Valley Road, nr. 1247, Telefon : Idle Valley* 5—6324.

Știam o mulțime de lucruri despre cartierul Idle Valley și știam că se schimbase în mare măsură din vremea cînd avea un corp de gardă, cu portar și cu o poliție angajată special, cu cazinoul pentru jocuri de noroc de pe lac și cu animatoare la prețul de cincizeci de dolari bucata. După ce fusese închis cazinoul, cartierul începuse să fie populat de oameni bogați dar liniștiți. În felul acesta, devenise un rai al proprietarilor de pămînt. Lacul era acum proprietatea unui club, ca și malurile lui și dacă nu ești în grațiile ălora de la club, nu ajungi niciodată să te zbengui în apa lacului. Era foarte exclusivist, în singurul sens al cuvîntului care mai stăruie în afară de înțelesul că e pur și simplu scump.

Eu mă potriveam cu cartierul Idle Valley tot atît de bine ca un arpagic pe o înghețată de banane.

Tîrziu, în cursul după-amiezii mi-a telefonat Howard Spencer. Îi trecuse furia și voia să-mi spună că îi părea rău și că n-a condus bine discuția, și că poate m-am răzgîndit între timp.

— Am să-i fac o vizită, dacă mă invită el. Altfel, în nici un caz.

— Am înțeles. S-ar putea să iasă o primă frumușică din chestia asta...

— Ascultați, domnule Spencer, i-am zis pierzîndu-mi răbdarea. Destinul nu-l poți angaja plătindu-l cu o primă. Dacă doamna Wade se teme de individ, n-are decît să se mute de-acasă. Asta o privește. Nimeni n-ar putea s-o ocrotească de propriul ei soț, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Nu există în lumea întreagă o forță de protecție capabilă să facă un asemenea lucru. Dar dumneavoastră nu vreți să faceți numai asta. Vreți să știți de ce, și cum, și cînd a luat-o individul razna,

și apoi să aranjați lucrurile ca să nu se mai întîmple încă o dată — cel puțin pînă cînd termină cartea aia. Dar asta depinde de el. Dacă ar ține mult să scrie cartea aia afurisită, s-ar feri singur de băutură pînă cînd izbutește. Dumneavoastră vreți al dracului de multe lucruri.

— Dar toate lucrurile merg mînă în mînă. E vorba de una și aceeași problemă. Însă cred că înțeleg. Operația este puțin cam prea subtilă pentru genul dumneavoastră de activitate. Mă rog, la revedere. Astă seară plec înapoi la New York.

— Vă doresc călătorie plăcută.

Mi-a mulțumit și a închis telefonul. Am uitat să-i spun că cei douăzeci de dolari ai lui i-am dat chelnerului. Mi-a venit în gînd să-l chem la telefon ca să-i spun, dar pe urmă m-am răzgîndit, fiindcă mi s-a părut că era deja prea trist și necăjit.

Am închis biroul și am pornit către localul lui Victor ca să beau un „burghiu", cum îmi ceruse Terry în scrisoarea lui. M-am răzgîndit. Nu eram într-o dispoziție suficient de sentimentală. M-am dus în schimb la restaurantul Lowry, am băut un Martini și am mîncat un cotlet grozav și o budincă.

Cînd am ajuns acasă, am deschis televizorul și m-am uitat la meciurile de box. Nu făceau două parale, doar niște dansatori care ar fi putut foarte bine să intre în trupa lui Arthur Murray. Nu făceau decît să-și folosească alonja, să se aplece, să eschiveze și să fenteze ca să-și dezechilibreze adversarul. Nici unul din ei nu era în stare să dea o lovitură destul de puternică măcar ca să-și trezească bunica din somnul de după-amiază. Spectatorii urlau și arbitrul tot pocnea din palme ca să-i stimuleze să se lupte ca lumea, dar ei continuau să se legene, să se bîțîie și să plaseze din cînd în cînd cîte o directă de stînga de la mare distanță. Am schimbat canalul și m-am uitat la o piesă polițistă. Acțiunea se petrecea într-un budoar și fețele erau obosite și mult prea familiare, și deloc frumoase. Dialogul era submediocru. Pentru obținerea unor efecte umoristice de compensație, detectivul avea un servitor negru. Dar treaba era inutilă, căci comicul venea chiar din propriul său ridicol. Iar programele

comerciale erau de o calitate menită să îngrețoșeze pînă și o capră crescută cu sîrmă ghimpată și cu cioburi de sticlă.

Am închis televizorul și am fumat încet o țigară densă, mentolată. Mi-a făcut bine la gît. Și tutunul era bun. Din păcate, n-am observat ce marcă era. Tocmai mă pregăteam să trag pe dreapta, cînd mi-a telefonat sergentul detectiv Green, de la Brigada criminală.

— M-am gîndit că poate nu ți-ar displace să afli că acum vreo două zile l-au îngropat pe prietenul dumitale Lennox, chiar în orășelul ăla mexican unde a murit. Familia a fost reprezentată la înmormîntare de un avocat. De data asta ai avut destul de mult noroc, Marlowe. Data viitoare cînd îți mai trece prin cap să-ți ajuți un prieten să fugă din țară, abține-te.

— Cîte gloanțe avea în el ?

— Ce mai e și asta ? lătră polițistul. Tăcu o vreme, după care, cu evidentă grijă, adăugă : Unul, cred eu. De obicei, e suficient cînd își zboară cineva creierii. Avocatul aduce cu el niște amprente, fotografii și ce avea mortul prin buzunare. Mai vrei să știi ceva ?

— Aș mai vrea, dar n-ai cum să-mi spui dumneata. Aș vrea să știu cine a ucis-o pe nevasta lui Lennox.

— Cristoase, dar nu ți-a zis Grenz că a lăsat pe masă o mărturisire completă ? Sau cel puțin așa reiese din ziare. Ce, nu mai citești ziarele ?

— Mulțumesc foarte mult pentru telefon, domnule sergent. Ai fost realmente foarte amabil.

— Ascultă, Marlowe, reluă el cu o voce care scîrțîia. Dacă mai ai ceva idei năstrușnice despre cazul ăsta și ai chef să le spui în gura mare, s-ar putea să-ți atragi o mulțime de neplăceri. Cazul este închis, terminat și pus la naftalină. Și să știi că ăsta e un mare noroc pentru dumneata. În statul nostru, complicitatea după comiterea crimei se pedepsește pînă la cinci ani închisoare. Și dă-mi voie să-ți mai spun ceva. Sînt de multă vreme polițist și un lucru pe care l-am învățat fără posibilitate de tăgadă e că nu întotdeauna te bagă la zdup pentru ceea ce ai făcut. Mai degrabă pentru ceea ce ar suna mai frumos în fața tribunalului. Noapte-bună.

A închis înainte de a-i putea răspunde. Am pus telefonul la loc în furcă, gîndindu-mă că un poliţist cinstit, cu conştiinţa încărcată, se poartă întotdeauna aspru. Dar la fel face şi un poliţist necinstit. Şi, la urma urmei, de fapt aşa face toată lumea, chiar şi eu.

CAPITOLUL 14

A doua zi dimineaţă, soneria a sunat tocmai cînd mă ştergeam pe la urechi de pudra cu care mă dădusem după bărbierit. Cînd am deschis uşa, m-am trezit privind drept în nişte ochi viorii. De data asta era îmbrăcată cu o rochie de culoare maro, tot din in, şi purta o eşarfă portocalie, dar n-avea nici cercei, nici pălărie. Părea niţel palidă, însă n-avea aerul că a mai aruncat-o cineva pe scări. Mi-a zîmbit şovăielnic.

— Domnule Marlowe, ştiu că n-ar fi trebuit să vin aici să te deranjez, mai ales că probabil nici n-ai apucat să-ţi iei micul dejun. Dar nu prea îmi venea să te vizitez la birou şi nu pot să sufăr să discut la telefon probleme personale.

— Desigur. Poftiţi înăuntru, doamnă Wade. Să vă fac şi dumnevoastră o cafea ?

A intrat în living-room şi s-a aşezat pe canapea fără să se uite la nimic. Şi-a balansat încet poşeta, apoi şi-a pus-o în poală, şezînd cu genunchii foarte strînşi. Părea puţin cam preţioasă. Am deschis ferestrele, am ridicat jaluzelele şi am luat scrumiera plină de mucuri de ţigară de pe măsuţa de cocteiluri din faţa ei.

— Mulţumesc foarte mult. O cafea neagră şi amară, te rog. Fără nici un pic de zahăr.

M-am dus la bucătărie şi am întins un şerveţel de hîrtie pe o tăviţă verde de metal. Părea la fel de sărăcăcios ca un guler de celuloid. L-am mototolit şi am scos o chestie dintr-aia cu franjuri, care se vinde în seturi, cu mici şerveţele triunghiulare. Rămăseseră prin casă, împreună cu majoritatea mobilei. Am scos două cești de cafea de porţelan bun, le-am umplut şi am dus tava înăuntru.

Sorbi două înghiţituri.

— E foarte bună. Văd că te pricepi să faci cafea.

— Ultima dată cînd a băut cineva cafea la mine era exact înainte de a mă duce la închisoare. Bănuiesc că ştiţi, doamnă Wade, că am stat la răcoare.

Încuviinţă din cap :

— Firește. Erai suspectat că l-ai ajutat să fugă, nu ?

— Nu mi-au zis. Mi-au găsit numărul de telefon notat pe o agendă din camera lui. Mi-au pus întrebări la care n-am răspuns — mai ales din cauza modului în care îmi erau puse. Dar mă tem că asta nu poate să vă intereseze pe dumneavoastră.

Își puse ceașca pe măsuţă, cu multă grijă, se lăsă pe spate și îmi zîmbi. Refuză ţigara pe care i-o ofeream :

— Nu, mulţumesc, nu fumez. În schimb, să știi că mă interesează povestea. O vecină de-a noastră cunoștea familia Lennox. Bănuiesc că el își pierduse mințile, pentru că, din cîte am auzit, nu părea să fie violent și în nici un caz criminal.

Mi-am umplut o pipă scurtă cu striuri și am aprins-o.

— Așa am și eu impresia. Fusese grav rănit în război. Dar a murit, și acum totul s-a sfîrșit. Și nu cred că ați venit aici ca să vorbim despre asta.

Clătină încet din cap :

— Era prietenul dumitale, domnule Marlowe. Probabil că ai o opinie destul de fermă. Și după părerea mea, chiar și dumneata ești un om destul de hotărît.

Mi-am îndesat tutunul în pipă și am reaprins-o. Nu m-am grăbit deloc și am privit-o peste căușul pipei, în timp ce îndeplineam tacticos această operaţie.

— Uitaţi ce e, doamnă Wade, i-am zis în cele din urmă. Părerea mea nu face doi bani. Se întîmplă în fiecare zi. Oamenii cei mai neverosimili comit crimele cele mai neverosimile cu putinţă. Adeseori, o bătrînică foarte de treabă otrăvește o întreagă familie. Copii la locul lor comit atacuri banditești multiple, uneori chiar și cu împușcături. Directori de bancă avînd un trecut nepătat, mai bine de douăzeci de ani de serviciu sînt demascaţi ca vechi delapidatori. Iar romancieri de succes, foarte populari și presupuși a fi fericiţi, se îmbată și-și bagă

nevestele în spital. Știm al dracului de puține lucruri chiar și despre prietenii noștri intimi.

Credem că o să se simtă ca arsă cu fierul roșu, dar cînd colo nu a făcut altceva decît să strîngă din buze și să-și micșoreze ochii.

— Howard Spencer n-ar fi trebuit să-ți spună acest amănunt. De fapt a fost vina mea. N-am fost destul de înțeleaptă să mă feresc de el. De atunci încoace am învățat și eu că singurul lucru pe care nu trebuie să-l faci niciodată unui bărbat care bea prea mult, e să încerci să-l oprești. Probabil că dumneata cunoști lucrul ăsta mult mai bine decît mine.

— Cu siguranță că nu-l poți opri cu ajutorul cuvintelor. Dacă ai noroc și dacă întîmplător ai și destulă putere, izbutești uneori să-l împiedici să-și facă lui însuși rău sau altcuiva. Dar chiar și pentru asta e nevoie de mult noroc.

Întinse tăcută mîna după ceașca de cafea și farfurioară. Și mîinile erau la fel de gingașe ca și tot restul ființei ei. Unghiile erau de o formă frumoasă și bine îngrijite și abia atinse cu ojă de-o culoare deschisă.

— Ți-a spus Howard că de data asta nici nu l-a putut vedea pe soțul meu ?

— Da.

Își termină cafeaua și, cu grijă, așează ceașca la loc pe tăviță. Cîteva secunde își găsi de lucru cu lingurița. Apoi îmi vorbi fără să ridice ochii spre mine.

— Dar nu ți-a spus de ce, pentru că de fapt nici nu știa. Eu țin foarte mult la Howard, dar e tipul de patron care vrea să le rezolve el pe toate. Se crede mare șef.

Am așteptat, fără să zic nimic. A urmat un nou răstimp de tăcere. Mi-a aruncat o privire iute, pe urmă și-a întors-o din nou de la mine. Cu glas foarte dulce mi-a spus :

— Soțul meu lipsește de-acasă de trei zile. Nu știu unde e. Am venit aici ca să te rog să-l găsești și să-l aduci acasă. O, s-a mai întîmplat și altă dată. O dată a condus chiar el mașina pînă la Portland și acolo i s-a făcut rău într-un hotel și a trebuit să aducă un doctor ca să-l trezească din criză. E de mirare cum de a izbutit să străbată o distanță atît de mare fără să dea de vreun

bucluc. Nu mîncase nimic de trei zile. Altă dată l-au găsit într-o baie turcească de la Long Beach, una dintre instituţiile acelea suedeze unde ţi se dau calmante. Iar ultima dată naufragiase într-un fel de mic sanatoriu particular și probabil nu cu cea mai bună reputaţie. Asta s-a întîmplat acum mai puţin de trei săptămîni. N-a vrut să-mi spună nici numele sanatoriului, nici adresa lui, doar atît mi-a zis că a făcut o cură și că s-a vindecat. Dar părea tare slăbit și era palid ca moartea. L-am zărit o clipă pe individul care l-a adus acasă. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-un fel de costum de cowboy dar atît de complicat și de elegant că nu-l vezi decît prin piese sau în filmele muzicale tehnicolore. L-a lăsat pe Roger pe alee, apoi a băgat în marșarier și s-a îndepărtat fulgerător.

— Se prea poate să fi fost vreo fermă turistică dintre acelea în care niște cowboy domesticiţi își cheltuiesc puţinii gologani pe care-i cîștigă pe un costum dintr-ăsta extravagant, cu care înnebunesc femeile. Tocmai ăsta e rostul lor.

Deschise poșeta și scoase o hîrtie împăturită.

— Ţi-am adus un cec cu cinci sute de dolari, domnule Marlowe. Vrei să-l accepţi ca onorariu ?

Mi-a lăsat cecul pe masă. M-am uitat la el dar nu l-am atins.

— Dar de ce ? am întrebat-o. Spuneţi că lipsește de trei zile. E nevoie de cel puţin trei sau patru zile ca să trezești un alcoolic și să-l hrănești cît de cît. Nu credeţi că o să se întoarcă la fel ca și altă dată ? Sau de data asta vi se pare că ar fi ceva ieșit din comun ?

— Domnule Marlowe, îţi mărturisesc că nu cred să mai poată rezista mult. O să-l distrugă. Intervalele dintre crize sînt din ce în ce mai scurte. Sînt groaznic de îngrijorată. Ba chiar mai mult decît îngrijorată, sînt speriată la culme. E nefiresc. Sîntem căsătoriţi de cinci ani. Lui Roger i-a plăcut întotdeauna să bea, dar n-a fost niciodată un psihopat. Ceva s-a stricat, rău de tot. Vreau neapărat să-l descoperim. Astă-noapte aproape că n-am închis ochii.

— Dar aveţi vreo idee *de ce* bea ?

Ochii viorii mă priveau țintă. În dimineața asta părea o ființă cam fragilă, dar cu siguranță nu neputincioasă. Își mușcă buza și clătină din cap.

— Dacă n-o fi cumva din pricina mea, îmi zise în cele din urmă aproape în șoaptă. Bărbaților li se întîmplă să înceteze să-și mai iubească soțiile.

— Știți, doamnă Wade, nu sînt decît amator în materie de psihologie. Un tip din branșa mea trebuie să se priceapă nițel și la treburi dintr-astea. După cum văd eu lucrurile, mult mai probabil e faptul că a încetat să mai iubească genul de literatură pe care o scrie.

— Se poate, îmi răspunse ea pe un ton calm. Îmi închipui că mai toți scriitorii trec prin asemenea crize. E adevărat că, după cît se pare, nu e în stare să termine cartea la care lucrează. Dar situația nu e de așa natură încît să fie obligat s-o termine pentru a avea din ce plăti chiria. Nu mi se pare un motiv suficient.

— Ce fel de om e cînd e treaz ?

Îmi zîmbi :

— Mde, eu una sigur că-l judec părtinitor. Mi se pare un om adorabil.

— Dar cînd e beat ?

— E groaznic. Mușcător și aspru și crud. Are impresia că e spiritual, cînd de fapt e doar dezgustător.

— Văd că ați trecut peste problema violenței.

Ridică sprîncenele castanii :

— Asta s-a întîmplat doar o dată, domnule Marlowe. Și am impresia că s-a făcut prea mult caz. Eu nu i-aș fi spus nici în ruptul capului lui Howard Spencer, dar i-a spus chiar Roger.

M-am ridicat și am început să mă plimb prin cameră. Avea să fie o zi caniculară. Era deja foarte cald. Am tras jaluzelele la una din ferestre ca să împiedic razele soarelui să pătrundă. Apoi i-am turnat-o de la obraz :

— Ieri după-amiază l-am căutat în anuarul personalităților. Are patruzeci și doi de ani, n-a fost căsătorit decît cu dumneavoastră, n-are copii. Se trage dintr-o familie din provincia Noua Anglie, a studiat la Andover și la Universitatea Princeton. Are dosar din război și încă de comportare foarte bună. A scris douăsprezece romane dintr-alea grase istorice și decoltate, și de capă și spadă,

și, fir-ar al dracului, toate au fost pe lista de best-sellers. Probabil că a cîștigat o groază de bani. Dacă ar fi încetat să-și iubească nevasta, pare să fie tipul care ar spune-o deschis și ar divorța. Dacă ar umbla brambura cu vreo altă femeie, probabil că ați fi aflat și dumneavoastră, și în orice caz, n-ar fi fost silit să se îmbete doar ca să dovedească ce prost se simte. Dacă sînteți căsătoriți de cinci ani, înseamnă că avea treizeci și șapte cînd s-a întîmplat asta. După părerea mea, pînă la vîrsta aceea ar fi trebuit să știe cam tot ce trebuie în privința femeilor. Zic *cam*, fiindcă nimeni nu ajunge vreodată să știe totul.

Am făcut o pauză, am privit-o și ea mi-a zîmbit. Mi-am dat seama că n-am jignit-o. Am continuat :

— Howard Spencer mi-a sugerat — și habar n-am pe ce temei — că ceea ce-l roade pe Roger Wade este ceva ce s-a întîmplat cu multă vreme în urmă, înainte de căsătoria dumneavoastră și că a ieșit acum la iveală și-l obsedează, și-l doare mult mai tare decît e el în stare să suporte. Spencer se gîndea la vreun șantaj. Dacă ar fi adevărat, ați putea să știți și dumneavoastră ?

Ea clătină încet din cap :

— Mă întrebi dacă aș putea să știu dacă Roger dă mulți bani cuiva — răspunsul este nu, asta n-am de unde s-o știu. Nu mă amestec în conturile lui. Ar putea foarte bine să plătească o groază de bani fără ca eu să am habar.

— Atunci, e-n regulă. Necunoscîndu-l pe domnul Wade, nu prea am de unde să știu cum ar reacționa cînd e luat din scurt. Dacă are un acces de violență, s-ar putea să frîngă gîtul cuiva. Dacă această taină — indiferent în ce o fi constînd ea — ar putea să dăuneze reputației sale profesionale sau poziției sociale, sau chiar, dacă luăm un caz extrem, să-i aducă pe polițiști pe-aici ca să-și bage nasul în treburile lui, s-ar putea să plătească — cel puțin o vreme. Dar nici una din aceste supoziții nu ne duce nicăieri. Dumneavoastră vreți să-l găsim, sînteți îngrijorată, chiar mai mult decît îngrijorată. Și atunci eu ce să fac ca să-l găsesc ? N-am nevoie de banii dumneavoastră, doamnă Wade. Sau, cel puțin, nu în momentul de față.

Băgă din nou mîna în poșetă și scoase două bucăți de hîrtie galbenă. Păreau să fie niște hîrtii neimportante. Erau împăturite, iar una din ele chiar fusese mototolită cîndva. Le netezi și mi le înmînă :

— Una am găsit-o pe biroul lui. Era foarte tîrziu, spre dimineață. Știam că a băut și știam că nu s-a dus la culcare. Pe la ora două, am coborît să văd dacă nu i s-a întîmplat ceva — sau în orice caz, ceva grav, dacă nu cumva îl găsesc mort pe podea sau pe canapea, sau mai știu eu ce. Nu era acolo. Cealaltă foaie era în coșul de hîrtii, sau mai bine zis, se agățase de marginea lui, așa că nu căzuse înăuntru.

M-am uitat la prima foaie, cea neboțită. Nu conținea decît un scurt paragraf scris la mașină : *„Nu țin să mă îndrăgostesc de mine însumi și nu mai am pe nimeni altcineva de care să mă îndrăgostesc. Semnat : Roger (F. Scott Fitzgerald* [1]) Wade. Post-scriptum. *De aceea n-am izbutit să termin „Ultimul magnat“.*

— Spuneți-mi, doamnă Wade, dumneavoastră înțelegeți ceva din povestea asta ?

— Poză doar. Întotdeauna a fost un mare admirator al lui Scott Fitzgerald. Zice că Fitzgerald este cel mai mare bețivan din literatură de la Coleridge încoace — iar poetul englez se droga. Fii atent la dactilografie, domnule Marlowe. Textul este bătut clar, cu litere egale, și fără greșeli.

— Am observat. Majoritatea oamenilor nu sînt în stare să-și scrie nici măcar numele ca lumea cînd sînt ametit de băutură.

Am desfăcut și hîrtia mototolită. Tot dactilografiată, tot fără greșeli sau inegalități. De data asta spunea : *„Nu-mi ești simpatic, doctore V. Dar în momentul ăsta, de dumneata am nevoie“.*

Doamna Wade îmi vorbi în timp ce încă mă mai uitam la hîrtie :

— Habar n-am cine e *doctorul V.* Nu cunoaștem nici un doctor al cărui nume să aibă această inițială. Bănuiesc

[1] Fitzgerald, Francis Scott (1896—1940), scriitor american.

că trebuie să fie cel ce ţine sanatoriul la care a fost ultima dată Roger

— Cînd l-a adus acasă ăla în costum de cowboy ? Soţul dumneavoastră n-a pomenit nici un fel de nume — nici măcar de locuri ?

Clătină din cap :

— Nimic. M-am uitat și în cartea de telefon. Sînt zeci de doctori de tot felul al căror nume începe cu litera *V*. Și pe urmă, nu e chiar sigur că e numele de familie.

— Și încă și mai puțin probabil că e doctor. Asta readuce chestiunea banilor gheață. Un om curat ar accepta un cec, dar șarlatanii n-o fac, pentru că cecurile pot fi folosite drept probe materiale împotriva lor. Și un tip dintr-ăsta nu se mulţumeşte niciodată cu bani puţini. Într-o casă dintr-aia, întreţinerea și pensiunea costă enorm. Ca să nu mai vorbim de înțepătură.

Făcu o mutră nedumerită :

— Înţepătura ?

— Majoritatea indivizilor ăstora dubioși își droghează clienții. Este modul cel mai simplu de a se descurca cu ei. Îi trimiți în braţele lui Morfeu pe vreo zece-douăsprezece ore și cînd se trezesc sînt băieți cuminți. Dar folosirea narcoticelor fără autorizaţie îţi poate asigura casă și masă pe socoteala statului. Și asta costă realmente foarte mult.

— Aha, înţeleg. Probabil că Roger avea la el cîteva sute de dolari. Întotdeauna păstrează o asemenea sumă în birou. Nu știu de ce. Presupun că e un simplu capriciu. În momentul ăsta nu e nici un ban acolo.

— Bine. Am să încerc să dau de *doctorul V*. Nu prea știu cum, dar am să mă străduiesc. Luaţi-vă cecul, doamnă Wade.

— Dar de ce ? Nu ai oare dreptul să...

— Mai tîrziu, mulţumesc. Și aș prefera să-l primesc de la domnul Wade. Nu prea o să fie el încîntat de ceea ce fac.

— Dar dacă o fi bolnav și neajutorat...

— Ar fi putut să-și cheme medicul curant sau să vă roage pe dumneavoastră s-o faceţi. Ceea ce nu s-a întîmplat. Înseamnă că n-a vrut să procedeze astfel.

Își puse cecul la loc în poșetă și se ridică. Avea un aer pierit, deznădăjduit.

— Doctorul nostru a refuzat să-l trateze, zise ea cu amărăciune.

— Dar există sute de doctori, doamnă Wade. Oricare din ei l-ar trata măcar o dată. Cei mai mulți dintre ei ar petrece și nițel timp în preajma lui. În zilele noastre, în medicină e o concurență destul de aprigă.

— Înțeleg. Cu siguranță că ai dreptate.

S-a îndreptat încet spre ușă iar eu am însoțit-o.

— Ați fi putut chema din proprie inițiativă un doctor. De ce n-ați făcut-o ?

S-a întors și m-a înfruntat deschis. Ochii îi străluceau. Parcă era și o ușoară urmă de lacrimi în ei. Frumoasă tipă, fără doar și poate.

— Pentru că-mi iubesc soțul, domnule Marlowe. Aș face orice ca să-l ajut. Dar știu și ce gen de om e. Dacă aș chema doctorul ori de cîte ori bea prea mult, n-aș mai avea prea multă vreme un soț. Pe un bărbat în toată firea nu-l poți trata ca pe un copil pe care-l doare gîtul.

— Ba poți, dacă e alcoolic. Și adeseori chiar și trebuie, din nefericire.

Stătea foarte aproape de mine. Îi simțeam în nări parfumul. Sau cel puțin așa mi s-a părut. Nu și-l dăduse cu un pulverizator. Poate că, de fapt, era doar mireasma zilei de vară.

— Să presupunem că ar *exista* într-adevăr ceva rușinos în trecutul lui, îmi zise, scoțînd greu vorbele, una cîte una, de parcă fiecare din ele ar fi avut un gust amar. Chiar și ceva de natura unei crime. Pentru mine n-ar avea nici o importanță. Dar nu vreau să fiu mijlocul prin care se descoperă acest lucru.

— În schimb, e în regulă dacă mă angajează Howard Spencer să-l scot la iveală ?

Încetul cu încetul, fața ei mă onoră cu un zîmbet :

— Chiar crezi că mă așteptam să-i dai lui Howard alt răspuns decît cel pe care i l-ai dat, tocmai dumneata care ai preferat să mergi la închisoare decît să-ți trădezi un prieten ?

— Mulțumesc pentru elogiu, dar nu de asta am stat la pîrnaie.

După o clipă de tăcere, a încuviințat din cap, mi-a spus la revedere, și a început să coboare treptele de lemn. Am privit-o pînă s-a urcat în mașină — un Jaguar gri foarte aerodinamic, ce părea nou-nouț. Merse pînă la capătul străzii și apoi întoarse la rondul de acolo. În timp ce cobora dealul, i-am văzut mănușa fluturînd spre mine în chip de salut. Automobilul a dat colțul și a dispărut.

O parte din fațada casei era acoperită de un oleandru roșu. Am auzit un fîlfîit și o mică pasăre, dintr-acelea care parcă rîd, cînd cîntă, a început să piuie îngrijorată. Am izbutit s-o deslușesc printre ramurile de sus. Stătea agățată și dădea din aripi de parcă și-ar fi ținut cu greu echilibrul. Dinspre chiparoșii de la colțul casei s-a auzit doar un singur ciripit aspru de avertizare. Piuitul a încetat brusc și păsărica dolofană a tăcut.

Am intrat în casă, am închis ușa și am lăsat păsărica să-și facă lecția de zbor. Și păsările trebuie să învețe cîte ceva.

CAPITOLUL 15

Indiferent cît de inteligent te crezi, tot trebuie să existe un lucru de la care să pornești : un nume, o adresă, un cartier, niște cunoștințe, o atmosferă, un punct de referință oarecare. N-aveam altceva decît un text dactilografiat pe o foaie galbenă mototolită care spunea : *„Nu-mi ești simpatic, doctore V. Dar în momentul ăsta, de dumneata am nevoie“*. Cu asta puteam foarte ușor să identific Oceanul Pacific, să petrec o lună străbătînd listele a cinci-șase asociații medicale districtuale, și să închei socotelile cu un zero mare și rotund. În orașul nostru, șarlatanii proliferează ca șoarecii. Pe o rază de o sută cincizeci de kilometri în jurul primăriei orașului se află opt ținuturi și în fiecare oraș din fiecare ținut există doctori, unii, adevărați profesioniști, alții, doar niște medici care dau sfaturi medicale prin poștă, care au diplome ca să taie bătături sau să-ți facă masaj. Dintre

doctorii adevăraţi, unii sînt prosperi, iar alţii sînt săraci, unii au o conştiinţă curată, alţii nu sînt prea siguri că le dă mîna să aibă aşa ceva. Un pacient bănos, cu un delirium tremens incipient ar putea fi o bună vacă de muls pentru tot felul de excentrici bătrîni cărora nu le prea mai merge aşa de bine în comerţul cu vitamine şi antibiotice. Dar fără vreun fir călăuzitor, fără un indiciu cheie n-aveam de unde să pornesc cercetările. Nu posedam aşa ceva, iar Eileen Wade fie că nu avea nici ea nici un indiciu, fie că nu ştia că-l are. Şi chiar dacă aş fi găsit pe cineva care să corespundă şi care ar fi avut un nume cu iniţiala potrivită, se putea dovedi că e vorba doar de un mit, în ceea ce-l privea pe Roger Wade. Aiureala aceea putea să fie doar ceva ce-i trecuse întîmplător prin cap, în timp ce făcea eforturi să se îmbete. Exact aşa cum aluzia la Scott Fitzgerald putea să fie doar o modalitate fantastică de a-şi lua rămas bun.

Într-o situaţie ca asta, omul neînsemnat încearcă să scormonească prin creierul omului important. Aşadar, l-am sunat pe un cunoscut de la Instituţia Carne, o agenţie ultraluxoasă din Beverly Hills, specializată în apărarea înaltei societăţi — apărare însemnînd aproape orice lucru care era pe muchia legalităţii. Omul se numea George Peters şi mi-a zis că-mi poate acorda zece minute, dacă mă grăbesc.

Ocupau o jumătate din etajul doi al uneia dintre acele clădiri roz cu patru etaje, făcute parcă din vată de zahăr, în care uşile de la ascensor se deschid cu ajutorul unei celule fotoelectrice, coridoarele sînt răcoroase şi silenţioase, în parcaj fiecare loc are un nume scris pe el, iar farmacistul din holul principal a făcut scurtă la mînă tot umplînd sticluţe cu somnifere.

Uşa era gri pe dinafară, şi avea o plăcuţă pe care scria cu litere de metal în relief, la fel de curate şi de ascuţite ca un cuţit nou-nouţ: *Instituţia Carne, Inc.* PREŞEDINTE: GERALD C. CARNE, INC. Dedesubt, cu litere mai mici: *intrare*. La urma urmei, putea să fie şi un trust de investiţii.

Biroul pentru informaţii era o cameră micuţă şi urîtă, dar urîţenia era intenţionată şi costisitoare. Mobila

era stacojie și verde închis, pereții erau de un verde deschis fără haz, iar tablourile atîrnate pe ei aveau rame verzi, cu nuanțe cam de trei ori mai închise. Înfățișau bărbați în haine roșii pe cai voinici, suficient de trăsniți ca să sară peste niște garduri foarte înalte. Erau și două oglinzi fără ramă, vopsite într-o nuanță trandafirie destul de delicată și totuși dezgustătoare. Revistele de pe masa de mahon alb lustruit erau foarte recente și fiecare număr era băgat într-o mapă de plastic transparent. Individul care făcuse decorațiunile interioare era departe de a fi fost dintre aceia pe care-i sperie culorile. Mai mult ca sigur că purta cămăși de culoarea ardeiului, pantaloni de culoarea dudelor, pantofi zebrați și chiloți purpurii cu monograma scrisă armonios într-o foarte prietenoasă culoare portocalie.

Dar toată povestea era doar fațadă. Clienților Instituției Carne li se lua o taxă de minimum o sută de dolari pe zi și în schimb ei așteptau să fie serviți la domiciliu. Nu erau obligați să stea cu ceasurile prin sălile de așteptare. Carne fusese colonel în poliția militară și era un individ masiv, cu pielea rozalie și rigid ca o scîndură. Pe vremuri îmi oferise și mie o slujbă, dar nu ajunsesem eu chiar în halul ăla de desperare încît s-o accept. Există o sută nouăzeci de chipuri de a fi ticălos și Carne le cunoștea absolut pe toate.

O ușă glisantă din sticlă mată se deschise și funcționara de la informații se uită la mine. Avea un zîmbet metalic și niște ochi care păreau capabili să-ți numere banii din portofel.

— Bună dimineața. Cu ce vă pot servi ?

— Vreau să vorbesc cu domnul George Peters. Numele meu este Marlowe.

Puse pe ghișeu o agendă mare din piele verde.

— Sînteți așteptat, domnule Marlowe ? Văd că numele dumneavoastră nu este trecut pe lista de audiențe.

— E o problemă personală. Am vorbit cu el adineauri la telefon.

— Înțeleg. Cum se scrie numele dumneavoastră, domnule Marlowe ? Și numele mic, vă rog ?

I-am dat toate explicațiile. Le-a trecut pe un formular lung și îngust, și l-a băgat cu marginea sub un ceas de pontaj.

— Pe cine ar trebui să impresioneze toate minunile astea ? am întrebat-o.

— În instituția noastră sîntem foarte atenți cu toate detaliile, mi-a răspuns ea cu răceală. Domnul colonel Carne spune că nu se știe niciodată cînd faptul cel mai neînsemnat cu putință se poate dovedi un element vital.

— Sau invers, i-am răspuns, dar ea nu m-a înțeles.

După ce a terminat cu scriptologia, a ridicat ochii și mi-a zis :

— Am să vă anunț domnului Peters.

I-am spus că asta mă umple de fericire. Peste un minut s-a deschis o ușă printre lambriuri și Peters mi-a făcut semn să pătrund într-un coridor cenușiu ca de cuirasat, pe parcursul căruia se înșirau birouașe arătînd ca niște celule. Biroul lui era izolat fonic, avea o masă de lucru din oțel cenușiu, cu două scaune asortate, un dictafon gri așezat pe un postament tot gri, un telefon cu garnitură de scris de aceeași culoare ca pereții și podeaua. Pe pereți se aflau vreo două fotografii înrămate — una reprezentîndu-l pe Carne în uniformă, cu casca lui de forma unui ghiocel, iar cealaltă, pe Carne civil, așezat îndărătul unei mese de scris și avînd o expresie insondabilă. Tot înrămată și tot pe perete mai era și o mică inscripție inspiratoare, scrisă cu litere de oțel pe un fond gri :

UN FUNCTIONAR AL INSTITUTIEI CARNE SE ÎMBRACĂ, VORBEȘTE ȘI SE COMPORTĂ CA UN GENTLEMAN ÎN TOATE MOMENTELE ȘI ÎN TOATE LOCURILE. NU SE ADMIT EXCEPȚII DE LA ACEASTĂ REGULĂ.

Peters străbătu încăperea din doi pași mari și dădu la o parte una din fotografii. În peretele gri din spatele ei era instalat un microfon gri. Îl scoase afară, desfăcu un fir și apoi îl împinse la loc. După care trase fotografia înapoi în fața lui.

— În momentul de față aș fi șomer, îmi explică el, dacă porcul n-ar fi plecat, încercînd să rezolve dosarul

nu știu cărui actor prins conducînd sub influența alcoolului. Toate comutatoarele pentru microfoane sînt în biroul lui. A întins sîrme prin toată hardughia. Într-o dimineață i-am propus să instaleze un aparat de fotografiat cu microfilme, folosind infraroșiile și să-l așeze în biroul de informații în spatele unei oglinzi diafane. N-a fost prea încîntat de această idee. Poate pentru că a avut-o altcineva înaintea lui.

S-a așezat în unul din scaunele acelea grele, tari și cenușii. M-am uitat la el. Era un slăbănog deșirat, cu fața osoasă și pe cale de a cheli. Pielea lui avea înfățișarea uzată a unui om care a stat cîndva mult timp și pe orice vreme în aer liber. Avea ochii duși în fundul capului și buza de sus ieșită în afară aproape la fel de mult ca și nasul. Cînd zîmbea, jumătatea de jos a feței îi dispărea prefăcîndu-se în două șanțuri enorme care mergeau de la nări pînă la colțurile gurii lui imense.

— Cum naiba suporți ? l-am întrebat.

— Stai jos, prietene. Respiră liniștit, menține-ți vocea la un nivel scăzut și nu uita că pentru un mărunt sticlete particular ca tine, un salariat al Instituției Carne reprezintă ceea ce este Toscanini pentru maimuța flașnetarului. Făcu o pauză și apoi rînji. Suport pentru că puțin îmi pasă. Sînt bani buni și atunci cînd Carne va începe să se poarte de parcă ar avea impresia că execut o pedeapsă în acea închisoare cu maximum de securitate pe care a condus-o el în Anglia în timpul războiului, îmi iau lichidarea și mă car. Ce supărare ai ? Am auzit că nu demult ai avut niște neplăceri mari.

— Nu de asta mă plîng. Aș dori să mă uit o clipă la dosarul vostru cu clinicile clandestine pentru toxicomani. Știu precis că aveți așa ceva. Mi-a spus Eddie Dowst după ce și-a dat demisia de aici.

A încuviințat din cap :

— Eddie era un tip prea susceptibil pentru Instituția Carne. Dosarul de care vorbești este ultrasecret. În nici o împrejurare nu e voie să dezvăluim persoanelor din afară nici un fel de informații confidențiale. Ți-l aduc imediat.

A ieșit și eu m-am uitat la coșul de hîrtii gri și la linoleumul gri și la colțurile de piele gri ale tamponului de pe birou. Peters s-a întors ținînd în mînă un bibliorraft gri. L-a pus pe birou și l-a deschis.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar în hardughia asta chiar n-aveți nimic care să nu fie cenușiu ?

— Steagul echipei, băiete. Spiritul de organizare. Da, am eu ceva care nu e cenușiu.

Deschise un sertar de la masa de lucru și scoase o havană lungă de vreo douăzeci de centimetri.

— Marca Upmann Thirty, mi-a zis. Am primit-o cadou de la un englez care deși stă de patruzeci de ani în California mai zice și acum „Parlament" în loc de „Congres". Cînd e treaz, e doar un bătrîn efeminat cu foarte mult farmec de suprafață, ceea ce pentru mine e perfect, pentru că mulți oameni, chiar foarte mulți, și Carne printre ei, n-au nici un fel de farmec, nici de suprafață, nici de alt fel. Carne are tot atît de mult farmec cît trebuie să aibă și izmenele unui oțelar. În schimb, cînd nu mai e treaz, clientul meu are o deprindere cam stranie : emite cecuri plătibile de către bănci care nu i-au auzit niciodată numele. Dar întotdeauna își repară greșeala, și cu ajutorul meu, mai mult decît binevoitor, deocamdată a izbutit să vadă închisorile numai pe dinafară. El mi-a dat chestia asta. Ce-ar fi s-o fumăm împreună, ca două căpetenii de piei roșii care plănuiesc un masacru ?

— Nu pot să fumez trabucuri.

Peters se uită cu tristețe la havana uriașă.

— Nici eu. Mă gîndeam să i-o dau lui Carne. Dar de fapt nici nu e o țigară pe care s-o poată fuma un singur om, chiar dacă acest om este însuși Marele Carne. Se încruntă deodată. Știi ceva ? Am impresia că trăncănesc cam prea mult despre Carne. Cred că sînt cam enervat. Trînti havana înapoi în sertar și se uită la dosarul deschis. De ce avem noi nevoie de chestia asta ?

— Sînt în căutarea unui alcoolic bine situat care are gusturi costisitoare și bani suficienți ca să și le satisfacă. Deocamdată, nu s-a apucat încă să emită cecuri fără acoperire. Sau cel puțin n-am auzit eu de chestia asta.

Are însă o tentă de violență în comportare, și nevastă-sa e îngrijorată din pricina lui. Are impresia că individul e ascuns în cine știe ce sanatoriu dintr-ăla particular de trezire din beție, dar prea sigură nu e. Singurul indiciu pe care îl avem, este menționarea în treacăt și destul de incertă a unui anume *doctor V.* Avem doar inițiala. Omul meu lipsește de trei zile.

Peters mă privi gînditor :

— N-a trecut chiar așa multă vreme, zise el. Ce rost are să te agiți ?

— Dacă-l descopăr eu înainte de a se întoarce el, primesc un onorariu.

Se uită încă o dată lung la mine și clătină din cap :

— Nu prea m-am prins eu, dar n-are nimic. Ia să vedem. Începu să răsfoiască dosarul. Chiar așa ușor nu e. Indivizii ăștia apar și dispar. O singură literă nu e cine știe ce mare brînză ca fir călăuzitor.

Scoase o pagină din dosar, mai întoarse altele, iar mai puse una deoparte, și, în sfîrșit, încă una.

— Uite, avem aici trei. Doctorul Amos Varley, osteopat. Clinică mare la Altadena. Face sau făcea vizite la domiciliul pacienților, chiar și noaptea, în schimbul unui onorariu de cincizeci de dolari. Are și două infirmiere autorizate. Acum vreo doi ani a avut o mică încurcătură cu poliția drogurilor din statul ăsta și și-a predat carnetul de rețete. Informațiile pe care le avem nu sînt puse chiar la zi.

Mi-am notat numele și adresa din Altadena.

— Pe urmă îl avem pe doctorul Lester Vukanich, O.R.L.-ist, blocul Stockwell de pe bulevardul Hollywood. Ăsta e un leu. În cea mai mare parte a timpului, dă consultații în cabinet și s-ar părea că s-a specializat în sinuzite cronice. Totul pare să fie foarte curat. Tipicul e următorul : intri și te plîngi de dureri la sinusuri și el îți spală cornetele. Bineînțeles că mai întîi trebuie să te anestezieze cu novocaină. Dar dacă îi plac ochii tăi, nu e nevoie să fie neapărat novocaină. Te-ai prins ?

— Sigur.

Am notat și asta.

— Deci totul e în regulă, continuă Peters citind mai departe. În mod evident, dificultatea e legată de modul de aprovizionare. Așa că doctorul Vukanich al nostru pescuiește foarte mult în largul coastei, la Ensenada și zboară pînă acolo cu avionul lui personal.

— Mă tem că nu va putea să reziste prea mult dacă-și aduce singur drogurile.

Peters stătu nițel pe gînduri și apoi clătină din cap :

— Nu sînt de aceeași părere. Ar putea să reziste la nesfîrșit, dacă nu se dovedește prea lacom. Singura primejdie reală pentru el ar fi nemulțumirea vreunui client — iartă-mă, am vrut să spun pacient — dar probabil că știe cum să rezolve treburi dintr-astea. De cincisprezece ani folosește același cabinet.

— De unde naiba aflați voi chestiile astea ? l-am întrebat.

— Sîntem o instituție, băieți. Nu un simplu lup singuratic ca tine. Unele le stoarcem chiar de la clienți, altele de la oameni dinăuntru. Lui Carne nu-i e frică să chel-tuiască ceva gologani. Și pe urmă, cînd vrea să fie sociabil reușește într-un mod foarte elegant.

— Cred că s-ar da în vînt să audă conversația asta.

— Dă-l dracului ! Ei, ultimul număr din programul nostru de astăzi îl susține un individ numit Verringer. Funcționarul nostru care i-a alcătuit dosarul nu mai lucrează de mult la noi. Se pare că pe vremuri o poetesă s-a sinucis la ferma lui Verringer din Sepulveda Canyon. Tipul ține un fel de colonie artistică pentru scriitori și alți indivizi dintr-ăștia care sînt amatori de izolare și de o atmosferă agreabilă. Tarifele lui sînt destul de moderate. Nu pare să fie în conflict cu legea. Își zice doctor, dar de fapt nu practică medicina. Ar putea la fel de bine să fie și doctor în filologie. Sincer vorbind, nu știu ce caută în dosarele noastre. În afară doar de cazul cînd o fi fost ceva în neregulă cu sinuciderea aia. Luă în mînă o tăietură de ziar lipită pe o foaie albă și, după ce o cercetă, continuă : Da, doză exagerată de morfină. Nu există in-

dicii că Verringer ar fi avut cît de cît cunoștință de acest lucru.

— Îmi place Verringer, i-am zis. Îmi place chiar foarte tare.

Peters a închis dosarul și l-a bătut cu palma.

— Nu l-ai văzut niciodată, mi-a zis, după care s-a ridicat și a părăsit încăperea.

Cînd s-a întors, eram deja în picioare, gata de plecare. Am început să-i mulțumesc, dar el m-a oprit cu un gest:

— Ascultă, trebuie să fie sute de locuri unde s-ar putea ascunde omul tău.

I-am spus că știu acest lucru.

— Dar, apropo, am auzit ceva despre prietenul tău Lennox, care ar putea să te intereseze. Acum vreo cinci sau șase ani, unul din băieții noștri a dat la New York peste un tip care corespunde perfect descrierii respective. Numai că tipul nu se numea Lennox, zice omul nostru, ci Marston. Bineînțeles, există și șansa să se înșele. Tipul era beat mai tot timpul, așa că nu se poate ști nimic precis.

I-am răspuns :

— Nu prea cred să fie vorba de unul și același tip. Ce rost ar fi avut să-și schimbe numele ? Avea un dosar din război care putea fi oricînd verificat.

— Asta n-am știut. Omul nostru se află acum la Seattle. Poți să stai de vorbă cu el cînd se întoarce, dacă te interesează cît de cît. Se numește Ashterfelt.

— Mulțumesc pentru tot, George. Mă tem că ți-am luat mult mai mult de zece minute.

— Cine știe dacă într-o bună zi n-am să am și eu nevoie de ajutorul tău.

— Instituția Carne nu are niciodată nevoie de nimic de la nimeni, i-am răspuns.

A făcut un gest grosolan cu degetul mare. L-am lăsat în celula lui cenușie metalică și am plecat prin sala de așteptare. De data asta mi s-a părut mult mai frumoasă. Culorile țipătoare aveau parcă mai mult sens după coridorul cu celule.

CAPITOLUL 16

În fundul Canyonului Sepulveda, într-o parte a șoselei era o poartă pătrată cu doi stîlpi galbeni. Jumătate din ea — cinci bare verticale — era deschisă. Deasupra intrării era atîrnată pe o sîrmă o pancartă : PROPRIETATE PARTICULARĂ. INTRAREA INTERZISĂ. Atmosfera era caldă şi liniştită şi încărcată de miresmele iuți ale eucaliptilor.

Am intrat pe poartă şi am străbătut o alee cu pietriș din jurul unui bot de deal, am urcat o pantă lină, dincolo de o creastă şi apoi am coborît în partea cealaltă, într-o vale umbroasă. Era teribil de cald acolo, cu cel puțin cîteva grade mai mult decît pe șosea. Acum am putut vedea că aleea cu pietriș se termina cu o buclă în jurul unei pajiști cu bordură de pietre cîndva văruite. În stînga mea, puțin mai departe, se afla o piscină goală, și nimic nu arată vreodată mai gol decît o piscină goală. Era înconjurată pe trei laturi de rămăşiţele unei peluze smălțate de şezlonguri altădată luxoase, dar care acum aveau pernele ieșite de soare şi ponosite. Fuseseră de toate culorile — albastre, verzi, galbene, portocalii, ruginii. Li se cam desfăcuseră marginile, nasturii de la feţele de perne erau săriți iar tapiţeria era umflată de apă. Cea de-a patra latură era ocupată de plasa înaltă de sîrmă a unui teren de tenis. Trambulina de la piscină părea frîntă din genunchi şi obosită. Avusese un înveliș de rogojină care acum atîrna zdrenţuit, iar garniturile de metal erau ruginite.

Am ajuns la bucla pentru întoarcere şi m-am oprit în fața unei clădiri de lemn cu acoperişul putred şi cu un pridvor larg. Intrarea avea două uşi cu o cortină din mărgele, pe care moțăiau nişte muşte imense. De acolo porneau diverse poteci printre stejarii californieni veşnic verzi şi plini de praf, iar printre acestea se aflau nişte căsuțe rustice, răspîndite nearmonic pe coasta dealului, unele aproape complet ascunse. Cele pe care le puteam vedea aveau un aer părăsit. Uşile erau închise, ferestrele erau acoperite de perdele de aba sau ceva în genul ăsta.

Aproape că puteai să pipăi praful gros dé două degete de pe pervazurile lor.

Am oprit motorul și am rămas acolo, cu mîinile pe volan, trăgînd cu urechea. Nu se auzea nici un sunet. Toată proprietatea părea moartă ca un faraon, în afară de faptul că ușile dindărătul șiragurilor de mărgele erau deschise și în penumbra dinăuntru se mișca ceva. Apoi am auzit un fluierat ușor dar clar și în ușă s-a ivit o siluetă de bărbat. A dat mărgelele la o parte și a coborît scările. Făcea toți banii să te uiți la el.

Purta o pălărie neagră și lată de *gaucho*, iar cureluța împletită era prinsă sub bărbie. Avea o cămașă albă de mătase, absolut imaculată, deschisă la gît, cu manșete strîmte și cu mîneci bufante. La gît purta o eșarfă neagră cu franjuri, înnodată inegal, așa că un capăt era scurt, iar celălalt atîrna aproape de burtă. Purta un brîu negru lat și pantaloni negri, foarte ajustați pe șolduri, de culoarea cărbunelui, și tigheliți cu fir de aur pînă mai jos de genunchi, unde erau despicați și se desfăceau larg de tot, iar de ambele părți ale brîului avea ținte de aur. În picioare avea pantofi de bal, din lac negru.

S-a oprit în josul scărilor și s-a uitat la mine, continuînd să fluiere. Era mlădios ca un bici. Avea cei mai mari și cei mai fără de expresie ochi fumurii pe care i-am văzut vreodată, umbriți de niște gene lungi și mătăsoase. Avea trăsături delicate și perfecte, fără nici o urmă de moliciune în ele. Nasul era drept și relativ subțire, gura făcea un botișor frumos, avea o gropiță în bărbie, iar urechiușele i se cuibăreau grațios, lipindu-se de cap. Pielea lui avea acea paloare profundă a pielii pe care n-o atinge niciodată soarele.

Adoptă o poză, cu mîna stîngă proptită în șold și cu dreapta arcuind grațios în aer.

— Salut, zise el. Ce zi frumoasă, nu ?

— Pentru mine e cam prea cald pe-aici.

— Eu prefer căldura.

Afirmația era clară și definitivă și puse capăt discuției. Ceea ce-mi plăcea mie nu era demn să fie luat în considerație de el. Se așeză pe o treaptă, scoase de undeva o pilă lungă cît toate zilele și începu să-și șlefuiască unghiile.

— Ești de la Bancă ? mă întrebă fără să ridice ochii.

— Îl caut pe doctorul Verringer.

Se opri din pilit și privi către orizontul îndepărtat și încălzit.

— Cine mai e și ăsta ? întrebă fără pic de interes.

— Proprietarul locului ăstuia. Ce naiba ești așa laconic ? Ce, te faci că nu știi ?

Își reluă manichiura :

— Ai fost îndrumat greșit, băiețică. Banca e proprietară aici. Au pus ipotecă sau poprire, sau ceva în genul ăsta. Am uitat amănuntele.

Se uită la mine cu expresia unui om pentru care detaliile nu contează nici cît negru sub unghie. M-am dat jos din Oldsmobile și m-am rezemat o clipă de portiera fierbinte, după care m-am îndepărtat puțin către un loc unde speram să fie mai mult aer.

— Care Bancă o fi aia ?

— Dacă nu știi, înseamnă că nu de-acolo vii. Dacă nu vii de-acolo, înseamnă că n-ai nici o treabă pe-aici. Ia-ți tălpășița, scumpeteo. Întinde-o, dar cît mai repede.

— Trebuie să-l găsesc pe doctorul Verringer.

— Instituția nu funcționează, scumpule. Așa cum zice și pe firma aia, intrarea e interzisă. Probabil că vreun găgăuță a uitat să încuie poarta.

— Și tu ești îngrijitorul ?

— Oarecum. Nu mai pune întrebări, drăguțule, că nervii mei nu rezistă prea mult.

— Și ce faci cînd turbezi — dansezi tangouri cu nevasta popîndăului ?

Se ridică brusc, cu o mișcare foarte grațioasă. Îmi zîmbi aproape un minut, dar era un zîmbet cam forțat :

— S-ar zice că o să trebuiască să te arunc la loc în vechea dumitale mașinuță decapotabilă.

— Ceva mai tîrziu. Unde l-aș putea găsi acum pe doctorul Verringer ?

Își băgă pila la loc în cămașă și în locul ei, în mîna lui dreaptă se ivi altceva. O scurtă mișcare, și pumnul îi era apărat de un box de alamă strălucitoare. Pielea i se încordase pe pomeți și în ochii lui mari și fumurii, în străfundurile lor ardea o flacără.

A pornit alene spre mine. M-am dat ușor înapoi, ca să am mai mult spațiu. Nu s-a oprit din fluierat dar scotea niște sunete foarte ascuțite și stridente.

— Nu e nevoie neapărat să ne batem, i-am zis. Nu avem pentru ce să ne batem. Și pe urmă s-ar putea să-ți plesnească pantalonii ăia superbi.

Se mișcă fulgerător. Se năpusti asupra mea dintr-un salt perfect și stînga lui țîșni înainte ca un cap de șarpe. Mă așteptam la o directă așa că mi-am ferit destul de bine capul, dar ceea ce voia el de fapt era încheietura mîinii mele drepte, ceea ce a și izbutit să prindă. Și mi-a strîns-o foarte tare. M-a dezechilibrat și mîna cu pumnarul m-a înconjurat, răsucindu-se ca un lasso. O singură lovitură cu un asemenea instrument pe la ceafă și mă băga în spital. Dacă-l trăgeam, mă prindea lateral sau de braț, puțin mai jos de umăr. Ar fi însemnat paralizia brațului sau paralizia feței — care s-o nimeri. Într-o asemenea situație nu-ți rămîne decît un singur lucru de făcut.

M-am lăsat tras de el, fără să mă opun. În trecere, i-am blocat piciorul stîng pe la spate, l-am apucat de cămașă și am auzit-o rupîndu-se. M-a pocnit ceva în ceafă, dar nu era metal. M-am răsucit spre stînga, iar el s-a dat de-a berbeleacul într-o parte, însă a aterizat ca o pisică. S-a ridicat din nou în picioare, înainte ca eu să-mi fi recăpătat perfect echilibrul. Acum rînjea. Era încîntat de orice. Era îndrăgostit de munca lui. Cît ai zice pește, s-a repezit iar la mine.

De undeva se auzi urlînd o voce puternică de om voinic ca un taur.

— Earl ! Încetează ! Imediat, ai înțeles ?

Gaucho-ul se opri. Pe față îi strălucea un fel de rînjet maladiv. Cu un gest iute făcu să dispară pumnarul în brîul lat ce-i înconjura mijlocul.

Întorcîndu-mă, am dat cu ochii de un bărbat solid într-o cămașă havaiană, care se grăbea să străbată mai repede una din poteci ca să ajungă la noi, și între timp gesticula. Răsufla cam greu cînd s-a apropiat.

— Ai înnebunit, Earl ?

— Să nu mai ziceți una ca asta, dom'le doctor, zise încetișor Earl.

Apoi zîmbi, se răsuci pe călcîie și se duse să se așeze pe treptele casei. Își scoase pălăria de cowboy, apoi un pieptene și începu să-și pieptene părul des și negru, cu o expresie absentă. După mai puțin de două secunde, începu să fluiere încetișor.

Tipul greoi cu cămașa în culori țipătoare stătea și se uita la mine. Adoptînd o poză similară, m-am uitat și eu la el.

— Ce se întîmplă aici ? mîrîi el. Cine sînteți dumneavoastră ?

— Mă numesc Marlowe. Am întrebat de domnul doctor Verringer. Și flăcăul ăsta pe care dumneavoastră îl numiți Earl a vrut să joace diverse jocuri. Probabil că se resimte de pe urma căldurii.

— Eu sînt doctorul Verringer, îmi zise cu multă demnitate. Întorcînd capul, se răsti : Earl, intră în casă !

Earl se ridică fără grabă. Se uită cercetător și gînditor la doctorul Verringer, cu ochii săi fumurii fără pic de expresie. Apoi urcă scările și dădu la o parte cortina de mărgele. Un stol de muște bîzîiră furioase și apoi se așezară la loc, imediat ce se închise ușa interioară.

— Marlowe ? Doctorul Verringer își îndreptă din nou toată atenția asupra mea. Și cu ce vă pot fi de folos, domnule Marlowe ?

— Earl zice că ați cam încheiat afacerile pe-aici.

— Exact. Mai aștept doar anumite formalități juridice înainte de a mă muta. Am mai rămas doar Earl și cu mine pe aici.

— Sînt foarte dezamăgit, i-am zis, arătîndu-mă cît mai dezamăgit cu putință. Credeam că stă la dumneavoastră un domn numit Wade.

Înălță o pereche de sprîncene care ar fi putut interesa pe orice caricaturist.

— Wade ? S-ar putea să cunosc pe cineva cu numele ăsta — e un nume destul de banal — dar cu ce ocazie ar putea să se afle aici ?

— Pentru cură.

Se încruntă. Cînd cineva are sprîncene atît de mari, reușește într-adevăr să se încrunte strașnic.

— E drept că sînt medic, domnul meu, dar nu mai practic de la o vreme. La ce fel de cură vă referiți ?

— Individul e alcoolic. Din cînd în cînd, o ia razna şi dispare. Uneori vine acasă din proprie iniţiativă, alteori e adus acasă de altcineva, iar alteori e nevoie de oarecari eforturi pentru a-l găsi.

Am scos o carte de vizită şi i-am înmînat-o. A citit-o fără nici un semn de încîntare.

— Da' ce-i cu Earl ăsta ? l-am întrebat. Se crede Rudolf Valentino ?

Ridică iarăşi din sprîncene. Mă fascinau pur şi simplu. Unele părţi din ele se răsuceau de la sine cam de vreo trei centimetri. Dădu din umerii lui muşchiuloşi.

— Earl este absolut inofensiv, domnule Marlowe. E doar... uneori... e oarecum visător. Trăieşte într-un fel de lume teatrală, dacă putem să ne exprimăm astfel.

— Dumneavoastră vă exprimaţi astfel, domnule doctor. După părerea mea, face pe nebunul şi încă într-un mod violent.

— Tţ-tţ-tţ, domnule Marlowe. Vai, cu siguranţă că exageraţi. Lui Earl îi place să se îmbrace elegant. În privinţa asta e copilăros.

— Vreţi să spuneţi că e ţicnit. Locul ăsta e un fel de sanatoriu, nu ? Sau a fost, în orice caz ?

— Cîtuşi de puţin. Pe cînd funcţiona încă, era colonie de artişti. Ofeream casă, masă, posibilitatea de a face sport şi de a te distra şi, mai ales, izolare. Şi la un tarif modest. După cum probabil ştiţi şi dumneavoastră, artiştii nu prea sînt oameni bogaţi. Acum, eu prin artişti înţeleg şi scriitori, muzicieni şi aşa mai departe. Pentru mine a fost o ocupaţie foarte agreabilă — atîta vreme cît a ţinut.

Şi, zicînd acestea, se întristă. Sprîncenele se lăsară în jos de tot la colţuri, ca să semene cu gura care se arcuia şi ea tragic. Dacă le mai lăsa să crească puţin, aveau să-i intre în gură.

— Ştiu toate astea, i-am zis. Sînt acolo în dosar. Şi sinuciderea pe care aţi avut-o aici acum cîtăva vreme. Era o chestie de droguri, nu ?

Sprîncenele încetară să mai coboare şi se zbîrliră :

— Care dosar ? mă întrebă înţepat.

— Avem un dosar, domnule doctor, cu ceea ce numim noi „Clinici cu gratii". Sanatorii din care nu poţi să sari

pe fereastră cînd te apucă bîzdîcul. Niște mici sanatorii particulare sau chestii dintr-astea, știți dumneavoastră, care tratează pe alcoolici și drogați, și chiar și cazuri mai ușoare de alienație mintală.

— Bine, dar asemenea clinici trebuie să aibă și autorizație, replică aspru doctorul Verringer.

— Da. Cel puțin în teorie. Uneori însă li se mai întîmplă să și uite chestiile astea.

Se îmbățoșă brusc. Individul avea ceva demnitate, asta trebuie să recunosc.

— Insinuarea mi se pare ofensatoare, domnule Marlowe. Nu am nici cea mai mică idee cum se face că numele meu figurează pe o listă ca cea de care vorbiți dumneavoastră. Mă văd silit să vă rog să plecați.

— Să revenim atunci la Wade. Nu cumva s-ar putea ascunde aici sub un alt nume, eventual ?

— Nu e nimeni pe-aici în afară de Earl și de mine. Sîntem absolut singuri. Acum, dacă aveți amabilitatea să mă scuzați...

— Aș dori să arunc și eu o privire prin jur.

Uneori se întîmplă să-i scoți din sărite într-o măsură suficientă ca să-i obligi să spună ceva ce n-ar trebui. Dar așa ceva nu se putea obține de la un tip ca doctorul Verringer. Și-a păstrat întreaga demnitate. Iar sprîncenele îl susțineau din plin. Mi-am aruncat privirea către casă. Dinăuntru se auzea muzică — muzică de dans. Și parcă prindeai și pocnetul ritmic al degetelor.

— Fac prinsoare că e acolo înăuntru și dansează, am zis. E un tango. Aș putea să jur că dansează singur-singurel în casă. Grozav băiat.

— Aveți de gînd să plecați, domnule Marlowe ? Sau voi fi cumva silit să-l rog pe Earl să mă ajute să vă scot de pe proprietatea mea ?

— Bine, plec. N-are rost să ne supărăm unul pe altul, domnule doctor. Nu erau decît trei nume care începeau cu litera *V* și dumneavoastră păreați să oferiți cele mai mari posibilități dintre toate trei. Era de fapt singurul indiciu real pe care-l aveam — *doctorul V*. L-a scris pe o hîrtiuță înainte de a pleca. *Doctor V*.

— Bine, dar trebuie să fie zeci și zeci de nume care încep cu litera V, spuse pe un ton egal doctorul Verringer.

— Firește. Dar nu chiar atît de multe în dosarul nostru referitor la „Clinicile cu gratii". În orice caz, vă mulțumesc, domnule doctor pentru timpul prețios pe care mi l-ați acordat. Earl mă neliniștește nițel.

M-am întors și m-am apropiat de automobil. M-am urcat la volan, dar pînă cînd să închid ușa, doctorul Verringer se afla deja în coasta mea. Și-a băgat capul înăuntru cu o expresie amabilă pe față.

— N-are rost să ne certăm, domnule Marlowe. Îmi dau seama că în meseria dumneavoastră sînteți adeseori siliți să fiți cam băgăreți. Ce vă neliniștește în privința lui Earl ?

— Din capul locului este evident că toată problema e falsă. Cînd găsești că un lucru e fals, e normal să te aștepți și la altele de același fel. Individul e un maniac depresiv, nu ? În momentul de față are însă o criză de optimism agresiv.

Se uită lung la mine fără să scoată o vorbă. Avea un aer grav și politicos :

— La mine, domnule Marlowe, au stat mulți oameni interesanți și talentați. Nu toți aveau mintea chiar atît de limpede și de bine organizată ca a dumneavoastră. Oamenii talentați sînt adeseori bolnavi de nervi. Dar eu nu am posibilitatea de a-i trata pe alienați sau alcoolici, chiar dacă m-ar ispiti cît de cît un asemenea gen de muncă. Nu am nici personal, cu excepția lui Earl, și el nu prea e genul căruia să-i placă să se ocupe de bolnavi.

— Dar ce gen de om ați zice dumneavoastră că e, domnule doctor ? Mai știe și altceva în afară de fantazare și exhibiționism ?

Se rezemă de portieră. Începu să vorbească în șoaptă, confidențial :

— Părinții lui Earl erau prieteni cu mine, domnule Marlowe, și am ținut foarte mult la ei. Ei nu se mai află printre noi și Earl are absolută nevoie să se ocupe cineva de el. Trebuie să ducă o viață liniștită, departe de zgomotul și ispitele orașului. Are un psihic instabil, dar este funda-

mental inofensiv. După cum ați văzut, eu unul îl pot stăpîni cît se poate de ușor.

— Aveți foarte mult curaj, i-am zis.

Oftă. Sprîncenele îi fluturară ușurel, ca antenele unei insecte bănuitoare :

— A fost un sacrificiu. Și încă unul destul de mare. Credeam că Earl ar putea să mă ajute la treaba de pe aici. Joacă bine tenis, înoată frumos, e un adevărat campion la sărituri de la trambulină și e în stare să danseze pînă în zori. Mai întotdeauna e blîndețea și amabilitatea personificată. Dar din cînd în cînd s-au mai ivit și... incidente. (Făcu un gest larg cu mîna de parcă ar fi împins departe de el niște amintiri dureroase.) Pînă la urmă, aveam de ales între a renunța la Earl sau a renunța la această instituție.

Ridică amîndouă mîinile, la mare distanță una de alta, apoi le întoarse și le dădu drumul să-i cadă moale pe lîngă corp. Ochii i se umeziră de lacrimi nevărsate :

— Am vîndut totul. Această vîlcea tihnită va deveni un mare șantier de construcții. O să fie trotuare și feiinare, și copii cu trotinete și cu tranzistoare care or să urle. O să fie chiar și — scoase un oftat deznădăjduit — televiziune. Cuprinse totul într-un gest foarte larg. Sper ca ăștia să cruțe măcar copacii, dar mă tem că n-au s-o facă. De-a lungul crestelor o să se înalțe în schimb anțene de televiziune. Însă Earl și cu mine vom fi foarte departe de aici, nădăjduiesc.

— La revedere, domnule doctor. Mi se rupe inima pentru dumneavoastră.

Îmi întinse mîna. Era transpirată dar foarte fermă.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru înțelegere și apreciere, domnule Marlowe. Și regret că nu vă pot ajuta în căutarea domnului Slade.

— Wade, i-am zis.

— Da, sigur, Wade, iertați-mă. La revedere și numai bine, domnule.

Am pornit și m-am întors pe aleea cu pietriș exact pe unde venisem. Eram trist, dar nu chiar așa cum ar fi vrut să mă facă doctorul Verringer. Am ieșit pe poarta

dublă și am trecut dincolo de curba șoselei ca să parchez într-un loc unde nu puteam fi văzut de la intrarea proprietății. M-am dat jos și am venit agale de-a lungul drumului pietruit pînă într-un punct de unde puteam vedea poarta dindărătul gardului despărțitor de sîrmă ghimpată. Am rămas acolo sub un eucalipt și am așteptat.

Au trecut vreo cinci minute. Apoi pe aleea aceea de pe proprietatea particulară a apărut un automobil scrîșnind pe pietriș. M-am ascuns cît mai bine. M-am băgat adînc în tufișuri. Am auzit un scîrțîit, apoi trosnetul unui zăvor și zornăitul unui lanț. Motorul s-a ambalat și automobilul s-a întors pe același drum. După ce nu l-am mai auzit, am revenit la mașina mea și am întors-o cu fața spre oraș. În timp ce treceam pe lîngă intrarea proprietății doctorului Verringer, am văzut că poarta e încuiată cu lanț și lacăt. Astăzi nu mai primim musafiri, mulțumesc.

CAPITOLUL 17

Am străbătut cei aproape patruzeci de kilometri pînă în oraș și am luat masa de prînz. În timp ce mîncam, mă simțeam din ce în ce mai deconcertat de toată povestea asta. În felul în care procedam eu era imposibil să descoperi pe cineva. Întîlnești personaje interesante ca Earl și doctorul Verringer, dar nu dai peste omul pe care-l cauți. Irosești benzină, cauciucuri, cuvinte și energie nervoasă într-un joc nerentabil și fără rezultat. Nici măcar nu poți să zici că joci la ruletă încăpățînîndu-te să alegi același număr. Cu trei nume începînd toate cu litera *V* aveam tot atît de puține șanse de a da de urma omului meu, ca și acelea de a-l bate la barbut pe un trișor vestit.

În orice caz, prima încercare dă totdeauna greș, se înfundă, un fir plin de făgăduințe care îți explodează fără zgomot în față. Dar în orice caz n-avea rost ca Verringer să fi spus Slade în loc de Wade. Doar era un om inteligent. Și pe urmă nici nu e posibil să fi uitat atît de ușor, iar dacă uita, atunci uita pur și simplu.

Se prea poate să fie așa, dar se prea poate să nu fie. Oricum, nu era vorba de un prieten sau de o veche cunoștință. Cît mi-am băut cafeaua, m-am gîndit la doctorii Vukanich și Varley. Să mă duc sau să nu mă duc ? Aveau să-mi umple toată după-amiaza. Și la sfîrșitul ei puteam să dau telefon la castelul familiei Wade din Idle Valley iar șeful personalului putea eventual să-mi spună că domnul Wade a revenit la reședința sa și că deocamdată strălucește de curățenie și sănătate.

La doctorul Vukanich nu era greu de ajuns. Ședea doar cu vreo cîteva străzi mai departe de biroul meu. În schimb, doctorul Varley era instalat la dracu-n praznic, tocmai în mijlocul colinelor de la Altadena și pînă acolo te plictiseai la volan, dacă nu cumva mureai de căldură între timp. Să mă duc sau să nu mă duc ?

În cele din urmă, răspunsul a fost da. Din trei motive foarte serioase. Primul : niciodată nu ajungi să știi prea multe despre linia de demarcație și despre oamenii care merg pe ea. Al doilea : tot ce puteam să adaug la dosarul ce mi-l pusese la dispoziție Peters, erau doar mulțumiri și bunăvoință. Al treilea motiv era că tot n-aveam nimic de făcut.

Am achitat nota de plată, mi-am lăsat mașina unde era și am pornit pe jos către blocul Stockwell. Clădirea era o construcție străveche, cu un stand de țigări la intrare, și un lift care se clătina și făcea mofturi pînă să se oprească bine în dreptul unui etaj. Coridorul de la etajul șase era îngust, iar ușile erau din sticlă jivrată. Era mult mai veche și mult mai murdară decît clădirea în care aveam eu biroul. Era plină de doctori, dentiști, vraci ineficaci care practicau „știința creștină", genul de avocați pe care speri să-i vezi apărînd interesele adversarului, genul de doctori și de dentiști care o duc de azi pe mîine. Nu prea abili, nu prea curați, nu prea solicitați, trei dolari onorariul și „vă rog să plătiți infirmiera" ; oameni obosiți și descurajați care-și cunosc exact poziția în viață, genul de pacienți pe care ajung să-i aibă și sumele pe care le pot stoarce de la aceștia. „Vă rugăm, nu solicitați credit", „Doctorul e plecat", „Domnul doctor primește pentru consultații". „Văd că molarul acesta al dumnea-

voastră, doamnă Kazinski, se cam clatină. Dacă doriți, coroanele acestea noi de acril, la fel ca și alea de aur, vi le pot face la prețul de paisprezece dolari. Novocaina o să mai coste încă doi dolari, dacă doriți anestezie". „Domnul doctor primește pentru consultație", „Doctorul e plecat. O să vă coste trei dolari. Vă rog să plătiți infirmiera".

Într-o clădire ca asta nu se poate să nu existe și cîțiva băieți care scot bani, nu glumă, dar fără să-ți dea această impresie. Ei se încadrează perfect în acest tablou general ponosit și sordid, care pentru ei reprezintă un fel de înveliș protector. Avocații venali care își iau cota lor, în mod neoficial, de la eliberările pe cauțiune (de fapt autoritățile nu izbutesc niciodată să încaseze mai mult de doi la sută din totalul cauțiunilor neplătite.) Mamoși care fac avorturi și pozează drept orice vrei și ce nu vrei pentru a-și explica proveniența echipamentului medical. Traficanți de droguri care pozează drept urologi, dermatologi sau specialiști în orice ramură a medicinii în care tratamentul trebuie să fie continuu, iar folosirea regulată a anesteziceior locale este normală.

Doctorul Lester Vukanich avea o sală de așteptare micuță și prost mobilată în care se aflau vreo zece, douăsprezece oameni și toți păreau stînjeniți și chinuiți. Aveau o înfățișare absolut banală. Nu erau marcați de nici un fel de semn. Dar, mă rog, oricum, e foarte greu să deosebești un toxicoman bine tratat de un contabil vegetarian. A trebuit să aștept trei sferturi de oră. Pacienții intrau prin două uși. Un O.R.L.-ist foarte priceput se poate ocupa de patru pacienți deodată, dacă are suficient spațiu.

În cele din urmă, am intrat. A trebuit să mă așez pe un scaun de piele maro aflat lîngă o masă acoperită cu un prosop alb, pe care era instrumentarul. La perete se auzea bolborosind o mică etuvă de sterilizare. Doctorul Vukanich intră cu pași ageri, cu halatul alb și oglinda de oto-rino-laringolog prinsă pe frunte. Se așeză pe un scăunel în fața mea.

— Dureri de cap de la sinuzită, da ? Foarte acute, da ?

Citea o fișă pe care i-o dăduse infirmiera.

I-am spus că am niște dureri îngrozitoare. Că uneori nici nu mai văd, că mi-e teamă să nu orbesc. Că am durerile în special dis-de-dimineaţă cînd dau să mă scol din pat. Tot timpul a încuviinţat foarte înţelept din cap.

— Simptome caracteristice, îmi zise el și puse o capsulă de sticlă peste o chestie care semăna cu un stilou.

Mi-o împinse în fundul gurii :

— Strîngeţi buzele dar nu și dinţii, vă rog.

În timp ce spunea aceste vorbe, întinse mîna și stinse lumina. Încăperea n-avea nici o fereastră. Undeva se auzea fîsîind încetișor un ventilator.

Doctorul Vukanich își retrase tubul de sticlă și reaprinse luminile. Se uită cu multă atenţie la mine.

— N-aveţi nici un fel de congestie, domnule Marlowe. Dacă aveţi dureri de cap, să știţi că nu sinuzita e de vină. De fapt, aș merge pînă acolo încît aș spune că n-aţi avut niciodată în viaţă necazuri dintr-o asemenea pricină. După cîte văd, v-aţi operat cîndva de sept, mai demult.

— Da, domnule doctor. Am fost lovit într-un meci de rugbi.

Încuviinţă din cap :

— Există o mică lamă osoasă care ar fi trebuit să fie retezată. Pe de altă parte însă, nu mi se pare că e de natură de a vă crea dificultăţi respiratorii.

Se lăsă pe spate, așa cum era așezat, și-și puse mîinile pe genunchi.

— De fapt, cam ce doreaţi de la mine ? mă întrebă.

Era tare tras la faţă și avea o paloare neinteresantă. Aducea a șobolan alb tuberculos.

— Voiam să vă vorbesc despre un prieten de-al meu. E cam suferind. De meserie, scriitor. Are bani cu ghiotura dar stă prost cu nervii. Are nevoie de ajutor. Zile întregi nu se ţine decît cu alcool. Ar mai avea nevoie de acel mic amănunt suplimentar. Medicul lui curant nu mai vrea să-l ajute.

— Dar, explicaţi-mi mai precis, ce înţelegeţi dumneavoastră prin ajutor ? întrebă doctorul Vukanich.

— Băiatul n-are nevoie de altceva decît de o înţepătură din cînd în cînd, ca să se. liniștească. Credeam că am

putea, eventual, să cădem la o înțelegere. Ar fi vorba de bani serioși.

— Iertați-mă, domnule Marlowe, dar nu mă ocup de probleme de genul ăsta. Se ridică. Iar modul de abordare mi se pare niţel cam grosolan, dacă-mi permiteţi să v-o spun. Prietenul dumneavoastră poate să mă consulte, dacă are chef. Dar cel mai bine ar fi să sufere de ceva care să necesite un tratament. Onorariul meu este de zece dolari, domnule Marlowe.

— Lăsaţi-vă de bancuri, domnule doctor. Sînteţi pe listă.

Doctorul Vukanich se rezemă de perete şi-şi aprinse o ţigară. Încerca să-mi lase un răgaz. Scoase un rotocol de fum şi-l privi. I-am dat cartea mea de vizită ca să aibă altceva de privit. S-a uitat la ea.

— Despre ce fel de listă e vorba ? mă întrebă.

— A clinicilor cu gratii la ferestre. Mă gîndeam că poate îl cunoaşteţi deja pe prietenul meu. Se numeşte Wade. Îmi închipuiam că poate l-aţi adăpostit pe-aici pe undeva, într-o cămăruţă albă. Lipseşte de-acasă de cîtăva vreme.

— N-ai minte în cap nici cît o păsărică, îmi zise doctorul Vukanich. Nu e genul meu să mă ocup de treburi dintr-astea ieftine cum ar fi cura antialcoolică de patru zile. De fapt nici nu se vindecă nimeni în felul ăsta. N-am nici un fel de cămăruţe albe şi nici nu-l cunosc pe prietenul de care ai pomenit — dacă o fi existînd cu adevărat. Îmi datorezi zece dolari — în numerar — pe moment. Sau preferi să chem poliţia şi să te reclam că mi-ai cerut droguri ?

— Asta ar fi straşnic, i-am răspuns. Hai s-o facem şi pe-asta.

— Ieşi afară de-aici, şmecheraş împuţit !

M-am ridicat de pe scaun :

— Mă tem c-am făcut o greşeală, domnule doctor. Ultima oară cînd prietenul meu a dispărut de-acasă a stat ascuns la un doctor al cărui nume începea cu litera *V*. Era un procedeu foarte discret. L-au luat de-acasă în toiul nopţii şi l-au adus înapoi în acelaşi fel, după ce i-a trecut bîţul. Nici măcar n-au aşteptat să vadă că a ajuns cu bine în casă. Aşa că e normal ca atunci cînd

își ia din nou tălpășița și nu se întoarce o bună bucată de vreme să ne mai verificăm și noi dosarele ca să dăm de firul afacerii. Și ne-am izbit de trei nume de doctori care încep cu litera *V*.

— Interesant, mi-a răspuns cu un zîmbet pierit. Tot mă mai lăsa să fierb în zeama mea. Și pe ce bază v-ați făcut selecția ?

M-am uitat lung la el. Mîna dreaptă i se plimba încetișor în sus și-n jos pe partea dinăuntru a brațului stîng. Fața începuse să i se brobonească de sudoare.

— Îmi pare rău, domnule doctor, dar toate lucrările noastre sînt foarte confidențiale.

— Scuză-mă o clipă, am un alt pacient care...

Lăsă fraza în suspensie și ieși. După plecarea lui, o infirmieră își băgă capul pe ușă, se uită repede la mine și se retrase.

Apoi doctorul Vukanich se întoarse cu pas degajat și cu un aer fericit. Zîmbea și era relaxat. Ochii îi străluceau.

— Cum ? Tot aici ești ? Părea foarte surprins, sau doar se prefăcea. Credeam că mica noastră vizită s-a încheiat.

— Plec acum. Credeam că ați dorit să mai aștept.

Chicoti înfundat :

— Știi una, domnule Marlowe ? Trăim într-o epocă extraordinară. În schimbul unei mici sume de cinci sute de dolari aș putea să te bag în spital cu cîteva oase rupte. E comic, nu ?

— De milioane. V-ați înțepat puțin în venă, domnule doctor ? Phii, ce minunat efect a avut !

Am dat să ies.

— *Hasta luego, amigo* [1], a început el să ciripească. Și nu uita de ăia zece dolari ai mei. Plătește-i surorii.

Se deplasă către un dictafon pentru convorbiri interioare și cînd ieșeam eu, tocmai vorbea în microfon. În sala de așteptare ședeau destul de stînjeniți aceiași doisprezece oameni, sau poate alții dar exact ca cei dintîi. Sora era pe fază :

— Vă costă zece dolari, vă rog, domnule Marlowe. La cabinetul nostru plata se face pe loc, în numerar.

---

[1] Cu bine, prietene (sp.).

M-am strecurat spre ușă prin mulțimea aceea de picioare. A sărit de pe scaun și a înconjurat biroul. Am pus mîna pe clanță și am deschis-o.

— Și ce se întîmplă cînd nu-i obțineți ? am întrebat-o.

— O să constatați dumneavoastră ce se întîmplă, mi-a răspuns țîfnoasă.

— Firește. Dumneavoastră vă faceți doar meseria. Și eu la fel. Aruncați un ochi pe cartea de vizită pe care i-am lăsat-o doctorului și o să vedeți ce meserie am.

Am ieșit. Pacienții din sala de așteptare m-au privit dezaprobator. Nu așa se tratează un doctor.

CAPITOLUL 18

Doctorul Amos Varley era cu totul altfel. Avea o casă mare și veche într-o grădină mare și veche umbrită de stejari înalți și bătrîni. Era o construcție masivă, cu tot felul de dichisuri deasupra marchizelor de la porticuri și cu grilaje albe la intrare, ce se întorceau și se canelau, ca picioarele unui pian de concert de modă veche. Cîțiva bătrîni șubrezi și firavi ședeau în șezlonguri pe verandă, înfășurați bine în pături.

Erau uși duble la intrare și vitralii la ferestre. Holul era mare și răcoros, parchetul bine lustruit și fără nici un covoraș. La Altadena vara e foarte cald. Localitatea este împinsă înspre coline și briza mării trece peste ea fără s-o răcorească. Cu opt ani în urmă, oamenii mai cunoșteau arta de a construi case pentru asemenea climă.

O infirmieră într-un halat alb scrobit îmi luă cartea de vizită și după un răstimp de așteptare, doctorul Amos Varley catadicsi să mă primească. Era un tip voinic, chel și zîmbăreț. Halatul lung era imaculat. Mergea fără zgomot pe pantofii lui cu talpă de crep.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Marlowe ?

Avea o voce amplă și moale menită parcă să aline durerea și să consoleze inimile chinuite : „Aici e nenea doctoru', n-ai de ce să-ți fie frică, totul o să iasă bine". Avea acea manieră blîndă, unsuroasă și încărcată de straturi groase de miere, bună pentru liniștit bolnavii.

Era minunat — şi solid de parcă ar fi fost blindat.

— Domnule doctor, caut un individ numit Wade, un alcoolic înstărit care a dispărut de-acasă. Din antecedentele lui ar reieşi că trebuie să fie ascuns pe undeva printr-o clinică discretă care-l poate trata cu multă abilitate. Singurul fir pe care-l am este o referire la un *doctor V*. Dumneavoastră sînteţi cel de-al treilea *doctor V* pe care-l întreb şi am început să-mi cam pierd speranţele.

Mi-a adresat un zîmbet benign :

— Doar al, treilea, domnule Marlowe ? Dar cu siguranţă că trebuie să fie sute de doctori în Los Angeles şi prin împrejurimi ale căror nume încep cu litera V.

— Firește, dar nu sînt chiar așa de mulți care să aibă și gratii la rezerve. Am observat cîteva aici, în partea stîngă a clădirii, la etaj.

— Bătrîni, îmi zise doctorul Varley cu tristeţe, dar era o tristeţe copioasă, înstărită. Bătrînei singuratici, deprimaţi şi nefericiţi, domnule Marlowe. Uneori... (făcu un gest expresiv cu mîna, un fel de arcuire către exterior, o pauză şi apoi o cădere uşoară ca o frunză moartă care fîlfîie înainte de a se aşeza pe pămînt.) Aici nu tratez alcoolici, adăugă el pe un ton foarte scrupulos. Aşa că v-aş ruga să mă iertaţi, dar...

— Nu-i nici o supărare, domnule doctor, dar întîmplător figuraţi pe lista noastră. Se prea poate să fi fost vreo greşeală la mijloc. Cine ştie ce ciocnire întîmplătoare cu poliţia drogurilor acum cîţiva ani.

— Serios ? Păru nedumerit, apoi lumina ţîşni. A, da, un asistent de-al meu pe care am făcut greşeala să-l ţin în serviciu. Dar foarte scurt timp. A abuzat foarte tare de încrederea pe care i-am acordat-o. Da, da, adevărat.

— Mă rog, eu am auzit o versiune puţin diferită, dar poate că era greşită.

— Şi ce anume aţi auzit, domnule Marlowe ?

Între timp, continua să-mi aplice din plin tratamentul său complet de zîmbete şi tonuri mieroase.

— Că a trebuit să renunţaţi la carnetul de reţete pentru stupefiante.

Asta l-a atins niţel. N-aş putea zice că s-a încruntat de-a binelea, dar, oricum, şi-a mai dat jos cîteva straturi

de miere. Ochii lui albaştri au căpătat o licărire de oţel rece.

— Şi care este sursa acestei informaţii fantastice ?

— O mare agenţie de investigaţii care a avut mijloacele şi posibilităţile de a alcătui dosare pentru lucruri de genul ăsta.

— Fără îndoială că trebuie să fie vorba de o adunătură de şantagişti mărunţi.

— Nu chiar, domnule doctor. Tariful lor de bază e o sută de dolari pe zi. Agenţia e condusă de un fost colonel din poliţia militară. Nu se aruncă el la gologani mărunţi, domnule doctor. Ocupă o poziţie foarte înaltă şi vrea să fie plătit pentru ea.

— Am să-i spun eu vreo cîteva vorbe bine simţite, zise doctorul Varley cu un dezgust glacial. Cum îl cheamă ?

În comportarea doctorului Varley soarele apusese. Avea să fie o seară tare răcoroasă.

— Asta e o chestie confidenţială, domnule doctor. Dar nu e cazul să vă mai gîndiţi la ea. E în firea lucrurilor. Numele Wade nu vă spune nimic, nu ?

— Sper că ştiţi pe unde să ieşiţi, domnule Marlowe.

În spatele lui se deschise uşa unui mic lift. O infirmieră împinse afară un scaun cu rotile. Scaunul conţinea ruinele unui bătrînel dărîmat. Ţinea ochii închişi şi pielea aproape că i se învineţise. Era bine înfofolit. Infirmiera îl împinse fără zgomot pe parchetul lustruit şi-l scoase afară pe o uşă laterală.

Doctorul Varley vorbi cu blîndeţe :

— Bătrîni. Bătrînei bolnavi. Bătrînei însinguraţi. Vă rog să nu mai veniţi pe-aici, domnule Marlowe. S-ar putea să mă iritaţi. Şi cînd sînt iritat, mi se întîmplă să devin destul de antipatic. Aş putea zice chiar *foarte* antipatic.

— N-am nimic împotrivă, domnule doctor. Şi vă mulţumesc pentru timpul acordat. E foarte drăguţ azilul ăsta de muribunzi al dumneavoastră.

— Ce mai e şi asta ?

Făcu un pas către mine şi lepădă şi ultimele straturi de miere ce-i mai rămăseseră. Trăsăturile blînde ale feţei se prefăcură în nişte cute aspre.

— Ce s-a întîmplat ? l-am întrebat. Îmi dau seama că omul meu nu poate să se afle aici. Nici n-ar avea rost să caut aici pe cineva care nu e destul de firav ca să nu reacționeze. Bătrînei bolnăviori. Bătrînei tare singuratici. Chiar dumneavoastră ați spus-o, domnule doctor. Bătrînei nedoriți dar cu bani și cu moștenitori lacomi. Probabil că cei mai mulți dintre ei au fost declarați debili mintali de vreun tribunal.

— Încep să-mi cam pierd răbdarea, zise doctorul Varley.

— Alimentație ușoară, sedative ușoare, tratament ferm. Du-i la soare, du-i înapoi în pat. Pune gratii la ferestre, în cazul că mai opun nițică rezistență. Sînt îndrăgostiți de dumneavoastră, domnule doctor, toți sînt morți după dumneavoastră. Și mor ținîndu-vă de mînă și privind tristețea din ochii dumneavoastră. Și e o tristețe sinceră, zău așa.

— Fără doar și poate, îmi zise cu un mîrîit înfundat din gît. Începuse să-și strîngă pumnii. Ar cam fi fost cazul s-o iau din loc. Dar începuse să mă îngrețoșeze.

— Firește, i-am zis. Nimănui nu-i place să piardă un client bun plătnic. În special dintre aceia cărora nu trebuie nici măcar să le cauți în coarne.

— Cineva tot trebuie s-o facă, mi-a răspuns. Cineva trebuie să-i îngrijească și pe bătrînelii ăștia triști, domnule Marlowe.

— Cineva trebuie să curețe și haznalele. Dacă stai să te gîndești, e o meserie cinstită și foarte curată. La revedere, domnule doctor. Cînd meseria mea m-o face să mă simt murdar, am să mă gîndesc la dumneavoastră, și asta o să-mi reînvie într-o clipă optimismul.

— Scîrbă murdară ce ești ! îmi șuieră doctorul Varley printre dinții mari și albi. Ai merita să-ți frîng spinarea. Meseria mea reprezintă o variantă onorabilă a unei profesii onorabile.

— Daa ! L-am privit cu ochi osteniți. Știu perfect că e așa. Numai că, din nefericire, pute a mort.

Nu mi-a rupt oasele, așa că am putut să mă îndepărtez de el și să ies. Din ușa dublă m-am uitat înapoi. Nu se clintise din loc. Era foarte ocupat, căci trebuia să-și reașeze straturile de miere cum fuseseră mai înainte.

CAPITOLUL 19

În drum spre Hollywood, mă simţeam ca o sfoară mozolită în gură de cineva. Era prea devreme ca să mănînc şi mult prea cald. Intrînd în birou am dat drumul la ventilator. Nu reuşea să răcorească aerul, dar cel puţin îl făcea mai respirabil. Afară pe bulevard circulaţia susura la nesfîrşit. În capul meu gîndurile se lipeau ca muştele pe hîrtia-capcană.

Trei gloanţe trase, şi toate în vînt. Nu făcusem altceva decît să cunosc prea mulţi doctori.

Am telefonat la familia Wade. Mi-a răspuns un accent mexican care mi-a spus că doamna Wade nu e acasă. Am întrebat de domnul Wade. Glasul mi-a răspuns că nici domnul Wade nu e acasă. Mi-am lăsat numele. Părea să-l prindă fără efort. Mi-a zis că e valetul.

I-am telefonat lui George Peters la Instituţia Carne, ca să-l întreb dacă nu cumva mai cunoaşte nişte doctori. Nu era la birou. I-am lăsat un nume fals şi un număr de telefon bun. Timpul se tîra încet, ca un gîndac bolnav. Eram un firicel de nisip în deşertul uitării. Sau un cowboy cu două pistoale dar rămas fără gloanţe. Trei împuşcături şi toate în vînt. Nu pot să sufăr cînd văd că lucrurile intră în serii de trei. Te duci la domnul *A*. Nimic. Te duci la domnul *B*. Nimic. Te duci la domnul *C*. Acelaşi rezultat. O săptămînă mai tîrziu, descoperi că trebuia de fapt să te duci la domnul *D*, numai că habar n-aveai de existenţa lui şi pînă cînd îl descoperi, clientul s-a răzgîndit şi între timp a renunţat la cercetări.

Pe doctorii Vukanich şi Varley i-am tăiat de pe listă. Varley avea prea mulţi gologani ca să se mai încurce cu beţivani înrăiţi. Vukanich era un prăpădit, un saltimbanc care merge pe sîrmă şi se droghează în propriul lui cabinet. Probabil că asistentele lui erau la curent. Cel puţin unii dintre pacienţi trebuie să fi ştiut. Ca să-l dai gata n-aveai nevoie decît de o durere de cap şi de un telefon. Wade nu s-ar fi apropiat de el, nici beat nici treaz. Se prea poate să nu fie el marele geniu al omenirii — mulţi dintre oamenii de succes sînt departe de a fi nişte coloşi

ai intelectului — dar nici atît de tîmpit nu era încît să aibă de-a face cu Vukanich.

Singura posibilitate care mai rămînea era doctorul Verringer. El beneficia de spaţiu şi de izolare. Probabil că avea şi destulă răbdare. Dar canyonul Sepulveda era destul de departe de cartierul Idle Valey. Unde era veriga de legătură ? Cum de ajunseseră să se cunoască ? Iar dacă Verringer era proprietarul terenului şi al casei şi găsise un cumpărător, înseamnă că era pe punctul de a se îmbogăţi. Asta mi-a dat o idee. Am telefonat unui funcţionar de care ştiam că lucrează la o societate imobiliară ca să aflu situaţia exactă a proprietăţii. Nici un răspuns. Îşi încheiaseră programul pe ziua respectivă. Drept care mi-am încheiat şi eu programul pe ziua respectivă şi m-am îndreptat spre La Cienaga, la localul Bar-B-Q al lui Rudy, i-am spus şefului de sală numele şi, aşezat pe un scaun înalt de la bar, cu un whisky în faţă şi cu valsurile lui Marek Weber în ureche, am aşteptat momentul cel mare. După o vreme, am fost poftit dincolo de cordonul de catifea şi am mîncat o friptură *à la Rudy*, „de celebritate mondială“. De fapt era o fleică pusă pe un fund de lemn ars, înconjurată de piré de cartofi rumenit la cuptor, de cîteva ineluşe de ceapă prăjită şi avînd alături una din salatele acelea asortate pe care bărbaţii le mănîncă foarte docili pe la restaurante, deşi probabil că acasă ar începe să urle dacă nevestele le-ar da aşa ceva.

După aceea m-am dus acasă. Nici n-apucasem bine să deschid uşa că a şi sunat telefonul.

— La telefon e Eileen Wade, domnule Marlowe. M-ai rugat să te sun.

— Doar ca să aflu dacă la dumneavoastră e ceva nou. Toată ziua am făcut vizite pe la doctori dar nu mi-am făcut nici un prieten.

— Îmi pare rău, dar nu e nimic nou. Tot nu şi-a făcut apariţia. Nu pot să nu mă îngrijorez. Bănuiesc, deci, că n-aveţi nimic să-mi spuneţi.

Avea glasul scăzut şi deprimat.

— Ţinutul nostru e mare şi foarte populat, doamnă Wade.

— Astă-seară se împlinesc patru zile de cînd lipseşte.

— Ştiu, dar asta nu înseamnă chiar atît de mult.

— Pentru mine, da. Tăcu o vreme, apoi reluă : M-am tot gîndit și m-am răzgîndit, străduindu-mă să-mi amintesc cîte ceva. Trebuie să existe vreun lucru, vreo aluzie sau o amintire oarecare. Roger vorbește despre tot soiul de lucruri.

— Spuneți-mi, doamnă Wade, numele de Verringer vă spune ceva ?

— Nu, mă tem că nu. Ar fi cazul să-mi spună ?

— Mi-ați pomenit de faptul că odată domnul Wade a fost adus acasă de un bărbat înalt în costum de cowboy. Dacă l-ați revedea, doamnă Wade, l-aţi putea recunoaște pe acest bărbat înalt ?

— Presupun că da, răspunse ea șovăielnic, dacă și condiţiile ar fi identice. Dar l-am zărit numai o clipă. Se numea Verringer ?

— Nu, doamnă Wade. Verringer e un bărbat bine legat, între două vîrste, care conduce — sau mai bine zis a condus — un fel de colonie de vacanţă în canyon-ul Sepulveda. Dar e ajutat în muncă de un papiţoi spilcuit numit Earl. Iar Verringer îşi zice doctor.

— Asta e strașnic, zise ea cu aprindere. Nu vi se pare că vă aflaţi pe o pistă bună ?

— S-ar putea să mă înșel total. Am să vă dau telefon cînd o să mai aflu cîte ceva. Voiam doar să mă asigur că Roger nu s-a întors acasă şi că dumneavoastră nu v-aţi amintit nimic precis.

— Mă tem că nu ţi-am fost de prea mare ajutor, îmi zise ea cu tristeţe. Te rog să mă suni la orice oră, indiferent cît de tîrziu.

I-am spus că așa am să fac şi ne-am luat rămas bun.

De data asta, la plecare am luat cu mine un pistol și o lanternă puternică. Pistolul era dintre acelea mici și îndesate, cu ţeava scurtă şi cu gloanţe cu vîrful plat. Nu era exclus ca băieţelul acela, Earl, să aibă şi alte jucării în afară de pumnar. Dacă le avea, era destul de nătîng ca să se și joace cu ele.

Am intrat pe șosea și m-am așternut la drum cu viteza maximă cu care îndrăzneam să merg. Era o seară fără lună și avea să se întunece pînă cînd ajungeam eu la intrarea proprietăţii doctorului Verringer. Şi tocmai de beznă aveam eu nevoie. Porţile erau tot închise, prinse

cu lanţ şi cu lacăt. Am trecut de ele şi am parcat departe de şosea. Mai era puţină lumină pe sub pomi dar n-avea să mai dureze mult. M-am căţărat peste poartă şi m-am îndreptat spre coasta dealului căutînd o potecă. Departe în vale mi s-a părut că aud un pitpalac. O turturică tristă îşi exprima mîhnirea faţă de mizeriile vieţii. Nu era nici o potecă, sau cel puţin n-am putut eu s-o găsesc, aşa că am revenit la drum şi am mers pe marginea aleii. Curînd stejarii luară locul eucalipţilor. După ce am trecut creasta dealului, am văzut cîteva lumini în depărtare. Mi-au trebuit trei sferturi de oră pînă să ajung în spatele piscinei şi al terenurilor de tenis, într-un loc de unde puteam vedea clădirea principală din capul aleii. Era luminată şi dinăuntru se auzea muzică. Mai departe printre copaci se vedea lumină şi în una dintre căsuţe. Peste tot printre copaci erau căsuţe dintr-astea dar nu erau luminate. De data asta am găsit o potecă, am urmat-o şi deodată în spatele căsuţei cu pricina s-a aprins o lumină puternică. Am înţepenit. Era un reflector, însă nu căuta nimic. Era îndreptat direct în jos şi scălda într-o lumină orbitoare pridvorul din spate şi terenul înconjurător. Apoi s-a deschis cu zgomot o uşă şi a ieşit Earl. Atunci mi-am dat seama că am nimerit exact unde trebuia.

În seara aceea, Earl era îmbrăcat în cowboy şi tocmai un cowboy îl adusese acasă pe Roger Wade data trecută. Earl învîrtea în mînă un lasso. Purta o cămaşă neagră cu tighel alb şi o eşarfă cu buline legată lejer la gît. Avea o curea lată de piele cu multe ţinte argintii şi două tocuri de pistol, din piele gofrată. În ele, două pistoale cu mînere de fildeş. Purta pantaloni eleganţi de călărie băgaţi în cizme de călărie noi-nouţe şi cu cusăturile albe vizibile. Pe ceafă îi atîrna un sombrero larg a cărui panglică — pare-se din fir de argint împletit — era lăsată în jos pe cămaşă, capetele nefiind înnodate.

Stătea acolo singur în lumina reflectorului, şi învîrtea prin aer lassoul, sărind în inelul lui, apoi afară, un actor fără public, un fante certăreţ înalt, subţirel şi bine făcut care dădea un spectacol de unul singur şi-l savura din plin, clipă cu clipă. Earl Două-Pistoale, teroarea ţării lui Cremene. Făcea parte din peisajul acelor ferme de

vacanță care sînt atît de pătrunse de spiritul crescătoriilor de cai încît pînă și telefonista e încălțată cu cizme de călărie.

Deodată a auzit un sunet, sau cel puțin s-a prefăcut că aude. Lassoul a căzut la pămînt, mîinile s-au îndreptat cu iuțeala fulgerului către tocurile pistoalelor și în momentul cînd le-a adus în față era deja cu degetele pe cocoș. Străpunse bezna cu privirile. Nu îndrăzneam să fac nici o mișcare. Naiba știe dacă nu cumva porcăriile alea nu erau încărcate. Dar reflectorul îl orbea, așa că nu era în stare să vadă nimic. Băgă pistoalele la loc în tocuri, ridică lassoul și îl strînse, după care intră în casă. Lumina se stinse. Pentru mine, ăsta era semnalul de pornire.

M-am strecurat printre pomi și m-am apropiat de căsuța luminată de pe pantă. Dinăuntru nu se auzea nici un sunet. Am ajuns la o fereastră cu plasă de sîrmă și am privit înăuntru. Lumina provenea de la o veioză de pe noptiera de lîngă pat. În pat era culcat un bărbat în pijama, cu trupul destins, cu brațele așezate peste așternut. Avea ochii larg deschiși și privea drept în tavan. Părea să fie destul de voinic. Fața îi era umbrită în parte, și totuși mi-am dat seama că e palid și nebărbierit, și asta cam de multe zile. Degetele răsfirate zăceau imobile deasupra așternutului. Avea aerul că nu s-a mișcat de ceasuri întregi.

Am auzit pași apropiindu-se pe potecă, în partea cealaltă a căsuței. A scîrțîit o ușă cu plasă de sîrmă și în prag s-a ivit trupul masiv al lui Verringer. Ținea în mînă ceva ce părea a fi un pahar mare cu suc de roșii. A aprins o lampă cu picior. Cămașa lui havaiană strălucea gălbuie. Bărbatul din pat nici nu s-a uitat la el.

Verringer lăsă paharul pe noptieră, își trase un scaun și se așeză lîngă pat. Luă una din mîinile bolnavului și-i pipăi pulsul.

— Cum te mai simți, domnule Wade ?

Glasul era blînd și plin de solicitudine.

Bolnavul nu-i răspunse și nici măcar nu se uită la el. Continuă să privească în tavan.

— Haide, haide, domnule Wade. Să lăsăm la o parte mofturile. Pulsul dumitale e doar puţin mai iute decît e normal. Eşti slăbit, dar altfel...

— Jenny, zise brusc bărbatul culcat, spune-i individului că dacă ştie cum mă simt, să termine dracului şi să nu-mi mai bată capul cu întrebări.

Glasul era clar şi plăcut, dar tonul era aspru şi duşmănos.

— Cine e Jenny ? întrebă cu multă răbdare Verringer.

— Purtătoarea mea de cuvînt. E acolo sus, în colţ.

Verringer ridică ochii :

— Văd un mic păianjen, zise el. Încetează prefăcătoria asta, domnule Wade. Cu mine e inutilă.

— E o păienjeniţă banală dintr-alea săritoare, *Tegenaria domestica*. Mie îmi plac păianjenii. Nu poartă mai niciodată cămăşi havaiene.

Verringer îşi trecu limba peste buze.

— N-am timp de bancuri, domnule Wade.

— Jenny nu se joacă şi nu glumeşte. Wade întoarse încet capul de parcă ar fi cîntărit nu ştiu cîte tone, şi-l privi dispreţuitor pe Verringer. Jenny e foarte serioasă. Se strecoară şi se urcă pe tine. Cînd nu eşti atent, face un mic salt în tăcere. Într-o clipă s-a şi apropiat. Şi atunci face ultimul salt. Te suge pînă te usucă, doctore. Te usucă de tot. Jenny nu te mănîncă. Îţi suge doar sucurile pînă nu mai rămîne altceva decît pielea. Dacă ai de gînd să mai porţi multă vreme cămaşa aia, doctore, aş zice că ar fi şi păcat să mai întîrzie s-o facă.

Doctorul Verringer se lăsă pe speteaza scaunului :

— Am nevoie de cinci mii de dolari, zise el calm. Cînd s-ar putea întîmpla chestia asta ?

— Ai căpătat deja şase sute cincizeci, zise cu acreală Wade. Asta e cam tot ce aveam ca bani lichizi. Cît dracu poate să coste şederea în bordelul ăsta ?

— Lasă prostiile, îi replică Verringer. Ţi-am spus că la mine tariful s-a scumpit.

— Dar nu mi-ai zis că a ajuns astronomic.

— Nu mai umbla cu fofîrlica, Wade, îi zise cu o politeţe rece Verringer. Nu eşti în situaţia de a face glume nesărate. Şi, în afară de asta, ai abuzat de încrederea pe care ţi-am acordat-o şi m-ai trădat.

— Habar n-am avut că ai și încredere.

Verringer începu să bată încetișor brațele fotoliului :

— M-ai chemat la telefon în toiul nopții. Erai într-o situație deznădăjduită. Ziceai că te sinucizi dacă nu vin. N-am vrut să vin, și știi foarte bine de ce. N-am o autorizație corespunzătoare pentru practicarea medicinei în statul ăsta. Încerc să scap de proprietatea asta fără s-o pierd toată. Trebuie să-i port de grijă lui Earl și am impresia că la el se apropie cu pași mari o criză foarte gravă. Ți-am spus că o să te coste o groază de bani. Ai insistat, totuși, și am venit. Am nevoie de cinci mii de dolari.

— Mi se urcase rău la cap băutura, îi răspunse Wade. Nu e posibil să silești un om să-și respecte o făgăduială făcută într-o asemenea împrejurare. Și așa te-am plătit mult prea bine.

— Pe lîngă asta, zise rar Verringer, i-ai pomenit nevestei de numele meu. I-ai spus că vin să te iau.

Wade păru surpins :

— Nici vorbă să fi făcut una ca asta. Nici n-am văzut-o. Dormea.

— Atunci altă dată, probabil. A fost pe-aici un detectiv particular și te-a căutat. Era imposibil să știe unde să vină dacă nu-i spunea cineva. L-am dus eu cu prețul, dar s-ar putea să revină. O să trebuiască să te duci acasă, domnule Wade. Dar în primul rînd, vreau ăia cinci mii de dolari ai mei.

— Ia ascultă, doctore, nu cumva oi fi ăl mai mare șmecher din lume ? Dacă nevastă-mea știa unde sînt, atunci ce nevoie mai avea de detectiv ? Putea să vină personal — dacă i-ar fi păsat chiar atît de mult de mine. Putea să-l aducă și pe Candy, valetul nostru. Candy ți l-ar face așchii pe Băiețelul Bleu în timp ce Băiețelul Bleu s-ar gîndi în ce film joacă azi rolul principal.

— Ești spurcat la gură, Wade. Și la minte.

— Și am și niște bani spurcați, doctore — cinci mii de dolari. Ia încearcă să pui mîna pe ei.

— Ai să-mi dai un cec, zise ferm Verringer. Acum, imediat. Și pe urmă o să te îmbraci și Earl o să te ducă acasă.

— Un cec ? Wade aproape că rîdea. Sigur că am să-ţi dau un cec. Splendid ! Dar cum o să-l încasezi ?

Verringer zîmbi calm :

— Îţi închipui, domnule Wade, că ai să anunţi banca să nu-l onoreze. Dar n-ai s-o faci. Te asigur că n-ai s-o faci.

— Escroc unsuros ce eşti ! urlă Wade la el.

Verringer clătină din cap :

— Din unele puncte de vedere. Dar nu din toate. Caracterul meu e alcătuit din trăsături contradictorii, la fel ca la majoritatea oamenilor. Earl o să te ducă acasă.

— Nu ţine. Flăcăiandrul ăla îmi produce repulsie, replică Wade.

Verringer se ridică încetişor în picioare, întinse mîna şi-l bătu pe umăr pe bărbatul din pat.

— Pentru mine, domnule Wade, Earl este absolut inofensiv. Am diferite mijloace de a-l ţine în frîu.

— Spune-mi şi mie unul din ele, se amestecă în discuţie un glas nou, şi pe uşă intră Earl îmbrăcat în costumul lui de Roy Rogers. Doctorul Verringer se întoarse zîmbitor.

— Nu-l lăsa pe psihopatul ăla să se apropie de mine, urlă Wade dînd pentru prima dată semne de frică.

Earl îşi duse mîinile la cureaua împodobită. Faţa lui era complet lipsită de expresie. Şuiera uşurel printre dinţi. Intră degajat în încăpere.

— Nu trebuia să spui asemenea vorbe, zise repede Verringer întorcîndu-se către Earl. Totul e în regulă, Earl. Mă ocup eu personal de domnul Wade. N-o să-mi fie greu. Am să-l ajut să se îmbrace pînă aduci tu maşina aici, cît mai aproape de cabană. Domnul Wade e tare slăbit.

— Şi-o să fie încă şi mai slăbit, şuieră Earl. La o parte, grăsanule !

— Ei haide, haide, Earl. (Doctorul întinse repede mîna şi înşfăcă braţul tînărului frumuşel.) Sper că nu vrei să te întorci la Camarillo ? E de ajuns o vorbă din partea mea şi...

Mai mult nu izbuti să spună. Earl îşi smulse braţul din strînsoare şi pumnul lui drept se înălţă cu scînteiere

de metal. Boxul nimeri în plin falca lui Verringer. Acesta căzu ca împușcat în inimă. Bufnitura zgudui cabana. Am alergat într-acolo.

Am ajuns la ușă și am dat-o de perete. Earl s-a răsucit pe călcîie aplecîndu-se ușor înainte, uitîndu-se la mine fără să mă recunoască. Făcea spume la gură. S-a repezit ca o fiară.

Am scos pistolul și i l-am arătat. Dar nu a însemnat nimic pentru el. Fie că pistoalele lui nu erau încărcate, fie că uitase complet de ele. El nu știa de nimic altceva decît de pumnarul de alamă. Se apropia din ce în ce mai tare.

Am tras un glonte pe deasupra patului prin fereastra deschisă. În cămăruța aceea, împușcătura a răsunat mult mai puternic decît te-ai fi așteptat. Earl s-a oprit locului. Și-a răsucit încet capul și s-a uitat la gaura din plasa de sîrmă a ferestrei. Apoi s-a întors către mine. Treptat, treptat fața lui a prins viață, acoperindu-se de un rînjet.

— Ce fu asta ? m-a întrebat foarte senin.

— Aruncă boxul ! i-am zis, privindu-l drept în ochi.

S-a uitat surprins la propria lui mînă. Și-a scos boxul și l-a aruncat la întîmplare într-un colț.

— Scoate și cureaua cu pistoale ! i-am zis eu. Să nu te atingi cumva de ele ! numai de cataramă.

— Nu sînt încărcate, mi-a zis zîmbind. Pe naiba, nici măcar nu sînt pistoale, doar niște jucării de-ale actorilor.

— Cureaua ! Repede !

S-a uitat la revolverul meu cu țeavă scurtă :

— Ăla e valabil ? A, da, sigur. Gaura din plasă. Da, da, plasa.

Omul din pat nu mai era în pat. Se afla îndărătul lui Earl. A întins repede mîna și a scos afară unul dintre pistoalele strălucitoare. Asta nu i-a prea plăcut lui Earl, ceea ce se vedea bine pe fața lui.

— Lasă-l în pace, am zis furios. Pune-l la loc de unde l-ai scos.

— Are dreptate, mi-a zis Wade. Sînt pistoale cu capse. S-a dat înapoi și a pus pistolul strălucitor pe masă. Dumnezeule, sînt îngrozitor de slab, ca un braț frînt.

— Scoate cureaua ! i-am zis lui Earl pentru a treia oară.

Cu un tip ca el, cînd începi o treabă trebuie s-o duci la bun sfîrșit. Trebuie să n-o complici, o lași așa simplă și nu te răzgîndești.

Pînă la urmă a făcut-o, și încă foarte amabil. Apoi, ținînd cureaua în mînă s-a apropiat de masă și a luat celălalt pistol, l-a pus în tocul lui și a așezat cureaua la loc. L-am lăsat în pace. Abia atunci a dat cu ochii de doctorul Verringer care era ghemuit la podea lîngă perete. A scos un sunet din care reieșea îngrijorarea sau supărarea, a traversat repede încăperea, s-a dus în baie și a revenit cu o cană cu apă. A turnat apă în capul lui Verringer care a început să împroaște și să scuipe și s-a întors pe partea cealaltă. Pe urmă a gemut. Pe urmă și-a dus mîna la falcă. Pe urmă a încercat să se scoale. Earl l-a ajutat.

— Iartă-mă, doctore. Probabil că am dat drumul la pumn fără să mă uit pe cine pocnesc.

— E-n regulă, nu s-a rupt nimic, zise Verringer îndepărtîndu-l cu un gest. Trage mașina încoace, Earl. Și nu uita cheia lacătului de la poartă.

— Să aduc mașina aici. Sigur. Imediat. Cheia de la lacăt. O am. Imediat, doctore.

Ieși din cameră fluierînd.

Wade ședea pe marginea patului și părea tare slăbit.

— Dumneata ești detectivul de care vorbea doctorul ? mă întrebă el. Cum de m-ai găsit ?

— Păi tot așa întrebînd pe unii și pe alții care se pricep la chestii dintr-astea. Dacă vrei să ajungi acasă, ar fi mai bine să te îmbraci.

Doctorul Verringer se rezema de perete, masîndu-și falca.

— Îl ajut eu, zise cu o voce răgușită. Eu nu fac altceva decît să ajut oamenii și ei nu fac altceva decît să-mi dea cu piciorul în obraz.

— Înțeleg cum vă simțiți, i-am zis.

Am ieșit și i-am lăsat să se descurce între ei.

CAPITOLUL 20

Cînd ieşiră, automobilul era la îndemînă, însă Earl plecase. Oprise maşina, stinsese farurile şi se dusese înapoi către căsuţa mai mărişoară, fără să-mi spună o vorbă. Tot mai fluiera, străduindu-se pe dibuite să-şi amintească o melodie pe jumătate uitată.

Wade s-a urcat cu grijă pe perna din spate a maşinii iar eu lîngă el. Conducea Verringer. Dacă întîmplător îl durea rău falca şi capul, în orice caz nici n-a manifestat vreun semn, nici n-a pomenit de asta. Am trecut creasta dealului şi am coborît pînă la capătul aleii cu pietriş. Earl fusese deja pînă acolo, descuiase poarta şi o lăsase larg deschisă. I-am spus doctorului Verringer unde mi-e maşina şi el a tras-o pe a lui alături. Wade s-a urcat în maşina mea şi a rămas mut, privind în gol. Verringer a coborît şi a înconjurat automobilul venind lîngă el. I-a vorbit cu blîndeţe.

— Cum rămîne cu ăia cinci mii de dolari ai mei, domnule Wade ? Cecul pe care mi l-ai promis.

Wade se lăsă puţin în jos şi-şi sprijini capul pe spătar.

— Am să mă mai gîndesc.

— Bine, dar mi i-ai făgăduit. Am nevoie de ei.

— Violenţă, Verringer, smulgerea promisiunii sub imperiul ameninţărilor. Dar acum sînt ocrotit.

— Bine, dar te-am hrănit şi te-am spălat, insistă Verringer. Am venit în toiul nopţii. Te-am ocrotit, te-am vindecat — cel puţin deocamdată.

— Nu e o treabă care să merite chiar cinci bătrîne, ricană Wade. Şi dealtfel, ai scos destul de prin buzunarele mele.

Verringer nu se dădu bătut :

— Domnule Wade, mi-a făgăduit cineva să-mi facă o trampă în Cuba. Dumneata eşti bogat. Trebuie să-i ajuţi şi pe alţii cînd sînt la ananghie. Eu îl am pe Earl pe cap şi trebuie să-l îngrijesc. Ca să pot profita de acest prilej, am nevoie de bani. O să ţi-i restitui pînă la ultimul gologan.

Începusem să mă foiesc. Aveam o poftă nebună să fumez, însă mă temeam să nu i se facă rău lui Wade din cauza asta.

— Pe dracu', o să-i dai înapoi, zise obosit Wade. Nici n-o să trăieşti de-ajuns ca să apuci să mi-i dai înapoi. Mîine sau poimîine noapte Băieţelul Bleu o să te omoare în somn.

Verringer se dădu un pas înapoi. Nu-i vedeam expresia feţei, dar glasul i se înăspri.

— Sînt mai multe chipuri neplăcute de a muri, zise el, şi mă tem că al dumitale se va număra printre ele.

Se îndepărtă spre maşina lui şi se urcă în ea. Intră pe poartă şi dispăru.

Am băgat în marşarier, am întors şi m-am îndreptat spre oraş. După vreo trei-patru kilometri, Wade a mormăit :

— De ce să-i dau eu grăsanului ăluia cinci mii de dolari ?

— N-ai nici un motiv.

— Atunci de ce mă simt ca un porc pentru că nu i-i dau ?

— N-ai nici un motiv.

Întoarse capul doar atît cît să se uite la mine :

— M-a tratat ca pe un copilaş. Nu mă lăsa aproape nici o clipă singur, de teamă să nu vină Earl şi să mă facă pilaf. Mi-a luat şi ultimul sfanţ din buzunar.

— Probabil că aşa i-ai spus.

— Dumneata ţii cu el ?

— Lasă asta. Pentru mine e vorba doar de o misiune ca oricare alta.

Tăcerea domni încă vreo cîţiva kilometri. După ce trecurăm de marginea unei suburbii, Wade vorbi din nou :

— Poate că pînă la urmă o să-i dau. E falit rău de tot. Proprietatea e blocată de ipoteci. N-o să scoată nici măcar un dolar pe ea. Şi toate numai din cauza psihopatului ăluia. Oare de ce o fi făcînd-o ?

— N-am de unde să ştiu.

— Sînt scriitor. Lumea se aşteaptă de la mine să înţeleg care sînt mobilurile acţiunilor oamenilor. Iar eu nu înţeleg nici o iotă din acţiunile nimănui.

Am intrat în trecătoare şi, după un urcuş, la picioarele noastre s-au întins brusc toate luminile din vale, o mare nesfîrşită. Am intrat pe şoseaua de nord-vest

care merge la Ventura. După o vreme, am trecut și prin Encino. M-am oprit unde era mai puțin întuneric și am ridicat ochii către luminile din vîrful dealului unde se află vilele luxoase. În una din ele locuiseră soții Lennox. Am pornit mai departe.

— Cred că sîntem aproape de locul unde trebuie să cotim, zise Wade. Sau cunoști deja drumul ?

— Îl cunosc.

— Apropo, nu mi-ai spus cum te numești.

— Philip Marlowe.

— Drăguț nume. Apoi glasul i se schimbă brusc și zise : Stai o clipă. Nu ești dumneata tipul care a fost amestecat în treaba cu Lennox ?

— Ba da.

Stătea și se holba la mine în întunericul din mașină. Am trecut de ultimele clădiri din centrul localității Encino.

— Am cunoscut-o și eu pe nevasta lui Lennox, zise Wade. Pe el nu l-am văzut niciodată. Ciudată treabă. Tipii ăia de la poliție te-au cam scărmănat nițel, nu ?

Nu i-am răspuns.

— Poate că nu-ți face plăcere să vorbești de povestea asta ?

— Poate. Dar de ce te interesează ?

— Sînt scriitor, ce naiba ! Trebuie să fie o poveste grozavă.

— Astă-seară fă-te că te odihnești. Probabil că ești foarte slăbit.

— E-n regulă, Marlowe, e-n regulă. Nu-ți sînt prea simpatic. Îmi dau seama de asta.

Am ajuns la încrucișare și am băgat mașina pe drumul lateral și după aceea către colinele joase și intrîndul dintre ele denumit Idle Valley.

— Nu-mi ești nici simpatic, nici antipatic. Nu te cunosc. Nevasta dumitale mi-a cerut să te găsesc și să te aduc acasă. De-ndată ce te dau în primire, am terminat treaba. Și nici măcar n-aș ști să-ți spun de ce m-a ales tocmai pe mine. Așa cum ți-am mai zis, pentru mine e doar o misiune.

Am înconjurat un bot de deal și am intrat pe un drum ceva mai lat și mult mai bine pietruit. Zicea că stă la

mai puţin de un kilometru de acolo, pe partea dreaptă. Mi-a spus şi numărul, pe care-l ştiam deja. Pentru un individ în starea lui se dovedea un vorbitor destul de insistent.

— Şi cît îţi plăteşte ?

— Chestia asta n-am discutat-o.

— Mă rog, oricît ţi-ar da, tot nu e de-ajuns. Îţi datorez foarte multe mulţumiri. Mi-ai făcut un serviciu foarte mare, şefule. Mă tem că nu meritam toată osteneala asta.

— Ăsta e un sentiment pe care-l ai doar astă-seară.

Rîse :

— Ştii ceva, Marlowe ? S-ar putea să ajung să te simpatizez. Dar eşti un pic cam bestie — ca şi mine.

Am ajuns la el acasă. Era o clădire cu etaj, cu şindrilă peste tot, cu un mic portic cu stîlpi şi o peluză întinsă ce pornea de la intrare şi se termina la un pîlc de arbuşti de lîngă gardul alb. În portic era aprinsă o lumină. Am tras maşina pe alee şi am oprit lîngă garaj.

— Te poţi descurca şi fără ajutor ?

— Firește. Coborî din maşină. Nu intri puţin să iei un păhărel ?

— Mulţumesc, dar nu astă-seară. Am să aştept aici pînă cînd intri în casă.

Rămase acolo în picioare suflînd din greu.

— Bine, zise el scurt.

Se întoarse şi merse cu multă grijă pe dalele potecii care ducea pînă la uşa din faţă. O clipă se ţinu de un stîlp alb, apoi încercă uşa. O deschise şi intră. Uşa rămase deschisă şi lumina scăldă peluza verde. Se auzi un brusc amestec de voci.

Am început să dau maşina înapoi ca s-o scot de pe alee, folosind lumina pentru marşarier. Atunci am fost strigat de cineva din casă.

Uitîndu-mă, am văzut-o pe Eileen Wade în pragul uşii deschise. Întrucît mi-am continuat drumul, ea a luat-o la fugă după mine. N-aveam ce să fac, a trebuit să opresc. Am stins farurile şi m-am dat jos din maşină. Cînd a ajuns lîngă mine, i-am zis :

— Trebuia să vă dau telefon, dar m-am temut să-l las singur.

— Normal. Ai avut multe dificultăţi ?

— Mde... Ceva mai mult decît a suna la o sonerie.

— Te rog, poftește în casă și povestește-mi totul.

— Ar fi mai bine dacă s-ar culca. Pînă mîine o să-l aveţi ca nou.

— Candy o să-l ducă la culcare, zise ea. Astă-seară n-o să mai bea — dacă la asta te-ai gîndit cumva.

— Nici prin cap nu mi-a trecut. Noapte bună, doamnă Wade.

— Probabil că ești frînt de oboseală. Dumneata nu vrei să bei nimic ?

Am aprins o ţigară. Parcă ar fi trecut două săptămîni de cînd nu mai simțisem gustul tutunului. Am sorbit fumul cu nesaţ.

— Îmi dai să trag și eu un fum ?

— Cu plăcere, dar nu știam că fumaţi.

— Foarte rar.

S-a apropiat mult de mine și i-am întins ţigara. A tras un fum și a început să tușească. Mi-a înapoiat-o, rîzînd :

— După cum vezi, sînt doar o amatoare.

— Va să zică aţi cunoscut-o pe Sylvia Lennox, i-am zis. De aceea aţi ţinut să mă angajaţi pe mine ?

— Pe cine am cunoscut ? Părea nedumerită.

— Pe Sylvia Lennox.

Între timp îmi recăpătasem ţigara și sorbeam din ea cu o poftă nebună.

— A, zise ea uimită. Fata aia care a fost... ucisă. Nu, n-am cunoscut-o personal. Știam doar cine e. Nu ţi-am spus ?

— A, scuzaţi-mă, uitasem exact ce mi-aţi spus.

Stătea încă acolo, foarte aproape de mine, cuminte, subţirică și înaltă, într-o rochie albă. Lumina ce venea pe ușa deschisă cădea pe buclele ei și le făcea să strălucească ușor.

— De ce m-ai întrebat dacă asta a avut vreo legătură cu dorinţa mea de a te... angaja — cum te-ai exprimat dumneata ? Întrucît eu nu i-am răspuns imediat, a adăugat : Roger ţi-a spus că a cunoscut-o ?

— Cînd am rostit numele meu, mi-a spus ceva despre cazul respectiv. La început n-a făcut legătura cu mine,

dar pe urmă și-a adus aminte. Însă a vorbit atîtea și atîtea lucruri încît zău dacă-mi amintesc măcar jumătate din ce a spus.

— Da, înțeleg. Acum, domnule Marlowe, o să trebuiască să mă întorc în casă, să văd dacă soțul meu n-are nevoie de ceva. Și dacă dumneata nu vrei să intri...

— Vă las în schimb asta, i-am zis.

Am apucat-o de brațe, am tras-o spre mine și i-am dat capul pe spate. I-am sărutat apăsat buzele. Nici nu s-a împotrivit, dar nici n-a reacționat. S-a tras încetișor într-o parte și a rămas acolo uitîndu-se la mine.

— Nu trebuia să faci una ca asta, mi-a zis. Ai greșit. Și ești o persoană tare simpatică.

— Sigur, am greșit foarte tare, am încuviințat eu. Dar toată ziua am fost asemenea unui cățeluș de vînătoare drăguț, credincios și bine dresat, m-am lăsat atras prin farmece în una din cele mai idioate aventuri în care m-am băgat vreodată și să fiu al naibii dacă pînă la urmă n-a ieșit ca și cum ar fi fost o piesă jucată după un text scris de cineva. Știți ceva ? Sînt convins că dumneavoastră ați știut tot timpul unde se află — sau cel puțin ați știut numele doctorului Verringer. Ați vrut doar să mă băgați și pe mine în ciorbă, să mă faceți să fiu legat strîns de el pentru ca să încep să capăt un sentiment al vinovăției și al răspunderii, ca să am grijă de el. Sau am înnebunit cumva ?

— Bineînțeles că ai înnebunit, zise ea cu răceală. Sînt cele mai insultătoare prostii pe care le-am auzit vreodată, și dădu să se îndepărteze.

— Stați o clipă. Sărutul ăla nu lasă cicatrici. Vi se pare doar că ar putea să lase. Și nu-mi spuneți mie că sînt un om prea drăguț. Aș prefera să fiu un porc.

Se opri și se întoarse :

— De ce ?

— Dacă n-aș fi fost prea drăguț cu Terry Lennox, ar mai fi încă în viață.

— Serios ? zise ea calm. Ești chiar atît de sigur ? De ce ? Noapte bună, domnule Marlowe. Și-ți mulțumesc foarte mult pentru aproape toate lucrurile pe care le-ai făcut.

A pornit pe lîngă marginea peluzei. Am urmărit-o cu privirea pînă a intrat în casă. Ușa s-a închis. Lumina de la portic s-a stins. Am făcut semn cu mîna către neant și am plecat.

CAPITOLUL 21

A doua zi dimineaţă, m-am sculat tîrziu din pricina onorariului substanţial pe care-l cîştigasem în seara trecută. Am băut o cafea în plus, am fumat o ţigară în plus, am mîncat o felie de şuncă în plus şi, pentru a trei suta oară în viaţă, am jurat că nu mai folosesc aparatul electric de ras. În felul acesta, ziua a început să devină normală. Am ajuns la birou pe la vreo zece, am luat vreo două scrisori la întîmplare, le-am tăiat plicurile și le-am lăsat pe masa de lucru. Am deschis larg ferestrele ca să las să iasă mirosul de praf şi mizerie care se adunase peste noapte şi care plutea în aerul stătut, prin colţurile încăperii şi între lamelele de la jaluzele. Pe colţul mesei decedase, cu aripile întinse, o molie. Pe pervazul ferestrei, o albină cu aripile zdrenţuite se tîra pe lemnărie bîzîind vag, de parcă ar fi ştiut că n-are nici un rost, că tot e terminată, că a îndeplinit prea multe misiuni de zbor şi că n-o să mai revină niciodată la stup.

Ştiam eu că o să fie una din zilele alea complet trăsnite. Oricui i se întîmplă. Zile în care nu-ţi intră pe uşă decît nişte rotiţe dezaxate, cîini care-şi pierd memoria odată cu dinţii, veverițe care nu-şi găsesc alunele, mecanici care întotdeauna au o rotiţă de angrenaj desperecheată.

Prima apariţie a fost aceea a unui mitocan mătăhălos şi cu părul cînepiu, numit Kuissenen sau nu ştiu ce alt nume finlandez asemănător. Şi-a strecurat fundul masiv pe scaunul clienţilor, şi-a împlîntat două mîini lătăreţe şi bătătorite pe masa de lucru şi mi-a zis că e excavatorist, că stă la Culver City, şi că o muiere afurisită, vecina lui, încearcă să-i otrăvească cîinele. În fiecare dimineaţă, înainte de a-şi lăsa cîinele să alerge prin curtea din dos, trebuia să inspecteze terenul, de la un gard pînă la celălalt, ca să vadă dacă nu sînt bucăţi de carne aruncate din curtea

vecină peste viţa ce acoperea gardul. Deocamdată găsise vreo nouă asemenea bucăţi şi pe toate era un praf verzui despre care ştia el bine că e un ierbicid cu arsenic.

— Şi cît mi-aţi plăti ca să stau la pîndă şi s-o prind asupra faptului ?

Se uită la mine fără să clipească, ca un peşte într-un acvariu.

— Şi la urma urmei, de ce nu faceţi singur treaba asta ?

— Eu trebuie să muncesc ca să-mi cîştig traiul, don' şef. Şi-aşa pierd patru dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi pe oră, numa' dacă viu pînă aici să vă rog pe 'mnea-voastră.

— Cu poliţia aţi încercat ?

— Am încercat. S-ar putea să-i dea ei de rost cîndva, cam pe la anu'. Deocamdată sînt ocupaţi să le facă curte ălora de la Metro Goldwyn Mayer.

— Dar la S.P.A. aţi încercat ?

— Aia ce mai e ?

I-am vorbit despre Societatea pentru protecţia animalelor. Nu-l prea interesa. Auzise de ea dar n-avea pic de încredere. Ăia nu erau în stare să vadă animale mai mici decît calul.

— Don'şef, păi pă uşa 'mneavoastră zice că sînteţi anchetator, spuse el agresiv. Păi atunci mergeţi pă teren şi anchetaţi. Aveţi cincizeci dă dolari dă la mine dac-o prindeţi cu mîţa-n sac.

— Iertaţi-mă, i-am zis. Sînt mult prea ocupat. Şi, oricum, nu prea e genul meu să stau două săptămîni ascuns într-o gaură de cîrtiţă din curtea dumneavoastră — chiar şi pentru suma de cincizeci de dolari.

Se ridică scoţînd flăcări pe nări :

— Mare ştab, ă ? N-ai nevoie dă bişţari, ă ? Nu te poţi deranja pentru a salva viaţa unui biet căţeluş. Să-ţi fie dă nas, ştabule !

— Am şi eu necazurile mele, domnule Kuissenen.

— Dac-o prind, să fiu al dracului dă nu-i sucesc gîtul, zise el (şi n-aveam nici cea mai mică îndoială că ar fi fost în stare s-o facă. De fapt ar fi fost în stare să sucească şi piciorul unui elefant.) Tocmai d-aia voiam eu să pun pă altcineva. Şi toate astea numai fiin'că javra

latră cînd trece cîte o maşină pe lîngă casă. Căţea bătrînă şi acră, asta e.

Tocmai se îndrepta spre uşă cînd am adresat spinării lui următoarea întrebare :

— Sînteţi sigur că pe cîine vrea să-l otrăvească ?

— Cum să nu fiu sigur ?

Aproape că pusese mîna pe clanţă cînd îi pică fisa. Abia atunci se răsuci brusc pe călcîie.

— Ia mai zi o dată, jigodie !

Am clătinat din cap. N-aveam chef să mă bat cu el. Avea destulă putere ca să-mi spargă capul cu biroul. A pufnit zgomotos pe nări şi a ieşit. Era cît pe-aci să ia şi uşa cu el.

Următoarea piesă din colecţie a fost o femeie nici prea tînără, nici prea bătrînă, nici prea curată, nici prea murdară, în mod evident săracă, jerpelită, plîngăreaţă şi proastă. Fata cu care stătea în aceeaşi cameră — în jargonul grupului social din care făcea parte, orice femeie care lucrează este „fată“ — îi fura banii din pungă. Un dolar azi, patru gologani mîine, dar, cu una cu alta, se cam adunau. După impresia ei, să tot fi fost vreo douăzeci de dolari cu totul. Şi ei nu-i dădea mîna. Nu-i dădea mîna nici să se mute de-acolo. Nu-i dădea mîna nici să angajeze un detectiv. Se gîndea că poate m-aş arăta eu dispus să-i sperii niţel colega de cameră, doar aşa, la telefon, fără să pomenesc vreun nume.

Ca să-mi spună toate astea i-au trebuit douăzeci de minute, dacă nu chiar mai mult. Şi cît a povestit şi-a tot frămîntat în mînă poşeta.

— Bine, dar asta o poate face oricare din cunoştinţele dumneavoastră, i-am zis.

— Da, dar mă rog, se cheamă că dumneavoastră sînteţi detectiv, oricum.

— Se poate, dar autorizaţia mea nu-mi îngăduie să ameninţ oameni despre care habar n-am.

— Bine, atunci am să-i zic că am trecut pe la dumneavoastră. Nu e nevoie să-i zic neapărat că e vorba de ea. Să-i zic doar că vă ocupaţi de cazul ăsta.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş face-o. În cazul cînd îi pomeniţi numele meu s-ar putea să-mi dea telefon. Dacă o face, am să-i spun adevărul.

S-a ridicat și s-a pocnit peste burtă cu poșeta ei jerpelită.

— Nu sînteți un adevărat gentleman, mi-a zis pe un ton strident.

— Parcă scrie undeva că trebuie să fiu ?

A ieșit bodogănind.

După prînz, mi-a venit domnul Simpson W. Edelweiss. Avea și o carte de vizită cu care mi-a dovedit că-l cheamă așa. Era directorul unei agenții pentru vînzarea mașinilor de cusut. Era un omuleț istovit de vreo patruzeci și opt-cincizeci de ani, cu mîini și piciorușe micuțe ; purta un costum maro cu mîneci prea lungi și un guler alb cu ștaif ce se ivea dindărătul unei cravate imense purpurii, cu un ac încrustat cu diamante negre. Ședea pe marginea scaunului, fără să se agite și mă privea cu ochi negri și triști. Și părul îi era negru, des și aspru, și nu se vedea nici urmă de încărunțire. Mustața scurtă avea o undă roșietică. Puteai foarte ușor să-i dai și treizeci și cinci de ani, dacă nu te uitai la dosul mîinilor.

— Spuneți-mi Simp. Toată lumea îmi zice așa. N-am încotro. Sînt evreu, căsătorit cu o creștină, frumoasă, de douăzeci și patru de ani. A mai fugit de vreo două ori de-acasă.

A scos o fotografie de-a ei și mi-a arătat-o. Pentru el o fi fost frumoasă. Pentru mine era doar o femeie mare și lăptoasă ca o vacă și cu o gură fără expresie.

— Dar ce vă necăjește, domnule Edelweiss ? Eu unul nu mă ocup de divorțuri.

Am încercat să-i înapoiez fotografia, dar el mi-a făcut semn că nu vrea s-o ia.

— Pentru mine clientul este întotdeauna un domn, am adăugat. Sau cel puțin pînă cînd nu-mi înșiră o droaie de minciuni.

Mi-a zîmbit :

— N-am de ce să mint. Și nu e vorba de nici un divorț. Vreau doar să-mi vină Mabel înapoi. Dar ea n-o să vină înainte de o găsesc eu. Poate că la ea e un fel de joc, cine știe.

Mi-a vorbit despre ea cu multă răbdare și fără pic de dușmănie. Îi plăcea să bea, să se zbenguie, după părerea lui nu prea era o soție bună, dar poate că educația îl făcuse

pe el prea rigid. De fapt era foarte inimoasă și el o iubea. El nu se legăna cu iluzia că ar fi cine știe ce minune a naturii, doar un muncitor serios care aduce toată leafa acasă. Aveau un cont comun la bancă. Ea retrăsese toți banii, dar el se așteptase la asta. Cam bănuia cu cine se înhăitase ea de data asta, și dacă era vorba de individul ăla, cu siguranță că avea s-o lefterească și pe urmă s-o lase mască.

— Îi zice Kerrigan. Monroe Kerrigan. Nu sînt eu ăla care să dea în catolici. La urma urmei, sînt destui bandiți și printre ovrei. Kerrigan ăsta e bărbier, atunci cînd lucrează. Acum nu sînt eu omul ăla care să lovească în bărbieri. Dar ce e sigur este că mulți dintre ei sînt puțintel cam vagabonzi și morți după cursele de cai. Nu sînt deloc serioși.

— Și nu înseamnă că o să primiți vești de la ea cînd rămîne fără bani ?

— De obicei o apucă rușinea. S-ar putea să-și facă felul.

— Bine, domnule Edelweiss, dar asta este o treabă din domeniul „dispărut de la adresă". Ar trebui să mergeți la autorități și să faceți o reclamație în scris.

— No ! Nu sînt eu omul care să dea în poliție, dar nu vreau să umblu cu chestii dintr-astea. Ar însemna s-o fac de rîs pe Mabel.

Se părea că lumea este plină de oameni în care domnul Edelweiss nu voia să dea. Puse niște bani pe birou.

— Două sute de dolari, îmi zise el. Bani peșin. Eu prefer să fac lucrurile după cum mă taie capul.

— Bine, dar povestea o să se repete.

— Fără doar și poate. Dădu din umeri și-și întinse ușor mîinile în lături. Dar ea are douăzeci și patru de ani și eu aproape cincizeci. Parcă se putea să fie altfel ? O să se mai astîmpere și ea după o vreme. Partea proastă e că nu avem copii. Ea nu poate face copii. Știți, nouă ovreilor ne place să avem mulți copii. Așa că și Mabel știe chestia asta. Și tocmai pentru asta se simte umilită.

— Sînteți un om foarte iertător, domnule Edelweiss.

— Ei, ce vreți, doar eu nu sînt creștin. Și vă rog să mă credeți că nu sînt eu omul care să dea în creștini. Dar la mine chestia pornește din inimă. Nu e vorba numai de

vorbe. Eu chiar o și fac. A, cît pe-aci să uit chestia cea mai importantă.

Scoase o carte poștală ilustrată și o împinse peste birou, în urma banilor.

— Uitați-vă ce mi-a trimis din Honolulu. În Honolulu banii curg gîrlă. Unul din unchii mei era bijutier acolo. De-acuma s-a retras din afaceri. Stă în Seattle.

M-am uitat din nou la fotografie :

— O să trebuiască să merg pe urmele ăsteia, i-am zis. Iar pe asta o să trebuiască s-o dau la copiat.

— Parcă vă și auzeam c-o să spuneți așa, domnule Marlowe, chiar înainte de a ajunge la dumneavoastră. Așa că am venit pregătit. Scoase un plic în care mai erau cinci copii. Îl am și pe Kerrigan, dar numai așa, un instantaneu.

Umblă în alt buzunar și-mi dădu alt plic. Uitîndu-mă la Kerrigan, nu mă surprinse deloc faptul că avea o față dintre acelea fără cute, de om necinstit. Trei exemplare și din fotografia lui Kerrigan.

Domnul Simpson W. Edelweiss îmi dădu o nouă carte de vizită pe care era numele și domiciliul lui, și numărul de telefon. Îmi spuse că speră că n-o să coste prea mult, dar că, în orice caz, e gata să facă față la orice cerere de suplimentare a fondurilor și că speră să mai afle vești de la mine.

— Cred că două sute de dolari ar putea să ajungă, dacă doamna o mai fi în Honolulu, i-am zis. Acum, ce-mi trebuie mie ar fi o descriere fizică amănunțită a ambelor persoane, pe care s-o pot transmite printr-o telegramă. Înălțimea, greutatea, vîrsta, culoarea părului și a ochilor, tenul, orice cicatrici vizibile sau alte semne particulare, cum era îmbrăcată și ce alte haine și-a mai luat cu ea și cîți bani erau în contul pe care l-a curățat. Dacă ați mai trecut prin lucruri dintr-astea, domnule Edelweiss, cu siguranță că știți ce-mi trebuie.

— În privința lui Kerrigan ăsta am un fel de simțămînt deosebit, nu știu cum să vă explic. Nu prea mă simt eu chiar așa liniștit.

Am mai pierdut vreo jumătate de oră storcînd informații de la el și notîndu-le pe hîrtie. Pe urmă s-a ridicat

liniştit, mi-a strîns liniştit mîna, s-a înclinat şi a ieşit tot atît de liniştit din birou.

— Şi vă mai rog încă ceva. Spuneţi-i lui Mabel că totul e în regulă, mi-a zis el din uşă.

Pînă la urmă s-a dovedit că e o chestie banală care intra în făgaşul obişnuit. Am telegrafiat unei agenţii din Honolulu, după care am trimis o scrisoare par avion cu fotografiile şi cu toate informaţiile pe care nu le putusem băga în telegramă. Au descoperit-o lucrînd ca ajutoare de cameristă într-un hotel de lux, frecînd căzile şi mozaicul din băi şi aşa mai departe. Kerrigan făcuse exact ceea ce se aşteptase domnul Edelweiss — o jumulise în timp ce ea dormea şi spălase putina, lăsînd-o încurcată şi cu nota de plată de la hotel. Ea amanetase un inel pe care Kerrigan nu i l-ar fi putut lua fără luptă, şi scosese destui bani ca să plătească hotelul, dar nu suficienţi ca să-şi poată plăti drumul pînă acasă. Drept care, Edelweiss sări într-un avion ca s-o aducă înapoi.

Era un bărbat prea bun pentru ea. I-am trimis o notă de plată pentru douăzeci de dolari onorariu şi costul unei telegrame foarte lungi. Agenţia din Honolulu a pus mîna pe cei două sute de dolari. Avînd un portret al lui Madison în safe-ul de la birou îmi dădea mîna să mă las plătit prost.

Şi aşa a trecut o zi din viaţa unui D. P. Nu chiar o zi tipică, dar nici chiar atipică. Nimeni nu ştie ce-l determină pe un om să rămînă cu asemenea meserie. De îmbogăţit nu te îmbogăţeşti, şi nici măcar nu e cine ştie ce distracţie. Uneori mai eşti şi bătut măr, sau împuşcat, sau aruncat la pîrnaie. Cîteodată se mai întîmplă să fii şi ucis. Din două în două luni te hotărăşti s-o dai dracului de meserie şi să-ţi găseşti o profesie de om cu scaun la cap, atîta timp cît mai eşti încă în stare să umbli cu capul sus, fără să-ţi tremure. Şi pe urmă sună soneria de la intrare şi deschizi uşa de la sala de aşteptare şi te trezeşti cu o mutră nouă prezentînd o problemă nouă, o doză nouă de amărăciuni, şi cîţiva gologani.

— Poftiţi înăuntru, domnule Cutăricâ. Cu ce vă pot fi de folos ?

Vreun motiv trebuie să existe.

Peste trei zile, spre sfîrșitul după-amiezii, mi-a telefonat Eileen Wade și m-a rugat să viu în seara următoare la ei acasă să beau un păhărel. Aveau niște prieteni invitați la o petrecere. Roger voia să mă vadă și să-mi mulțumească așa cum se cuvine. Și, dacă n-aveam nimic împotrivă, puteam să le trimit și o notă de plată ?

— Nu-mi datorați nimic, doamnă Wade. Pentru puținul pe care l-am făcut mi-am luat plata.

— Probabil că am fost de-a dreptul ridicolă jucînd rolul femeii victoriene în privința aceea. În zilele noastre, un sărut nu pare să însemne mare lucru. O să vii, nu ?

— Bănuiesc că da. Deși rațiunea mă îndeamnă să n-o fac.

— Roger și-a revenit pe deplin. A început să lucreze.

— Bravo !

— Dar astăzi ai un aer îngrozitor de solemn. Probabil că iei viața mult prea în serios.

— Din cînd în cînd. De ce ?

A rîs încetișor, mi-a spus la revedere și a închis.

Am rămas o vreme la birou, luînd viața în serios. Apoi am încercat să mă gîndesc la ceva nostim, ca să pot să rîd în hohote. N-a mers nici așa, nici așa, drept care am scos din safe scrisoarea de rămas bun a lui Terry Lennox și am mai citit-o o dată. Asta mi-a amintit că încă nu mă dusesem la Victor să beau „burghiul“ pe care mă rugase el să-l beau în memoria lui. Era tocmai momentul potrivit să găsesc barul liniștit, așa cum i-ar fi plăcut și lui să-l vadă, dacă ar fi fost pe-aici prin preajmă ca să meargă cu mine. Mă gîndeam la el cu un fel de tristețe vagă și cu un mic nor de amărăciune și dușmănie. Cînd am ajuns la bar, aproape că-mi trecuse. Aproape, dar nu de tot. Aveam prea mulți bani de la el. Mă făcuse el de rîsul lumii, dar mă plătise bine pentru acest privilegiu.

CAPITOLUL 22

În localul lui Victor era atîta liniște încît în momentul în care intrai pe ușă parcă auzeai cum cade mercurul termometrului. Pe un scaun de bar, o femeie într-un taior

negru, care în sezonul acela nu putea fi făcut decît din vreo fibră sintetică (de pildă, orlon), şedea singură în faţa unei băuturi de un verde pal şi fuma cu un port-ţigaret lung de jad. Avea înfăţişarea aceea concentrată şi încordată care uneori oglindeşte o nervozitate aproape dementă, alteori foamea de dragoste, sau pur şi simplu rezultatele unei drastice cure de slăbire.

M-am aşezat la două scaune de ea şi barmanul m-a salutat din cap fără să zîmbească.

— Un „burghiu", i-am zis. Dar fără bitter.

A pus în faţa mea un şerveţel şi nu m-a slăbit din ochi.

— Ştiţi ceva, mi-a spus el cu încîntare. Într-o seară v-am auzit vorbind cu prietenul dumneavoastră şi am achiziţionat şi eu o sticlă de suc de lămîie, marca Rose. Dar n-aţi mai venit de mult pe aici şi abia astă-seară am deschis-o.

— Prietenul meu e plecat din oraş, i-am zis. Dă-mi unul dublu, dacă n-ai nimic împotrivă. Şi mulţumesc pentru deranj.

S-a îndepărtat. Femeia în negru mi-a aruncat o privire, apoi şi-a afundat-o în pahar.

— Pe aici foarte puţini oameni beau dintr-astea, a zis ea într-o şoaptă atît de uşoară încît la început nici nu mi-am dat seama că vorbeşte cu mine. Apoi a întors din nou capul spre mine. Avea nişte ochi negri foarte mari, şi cele mai roşii unghii pe care le-am văzut vreodată. Dar nu părea să fie o damă agăţabilă şi nici glasul ei nu părea să spună „vino peste mine".

— Mă refer la „burghie".

— Un tip m-a învăţat şi pe mine să le îndrăgesc, i-am răspuns.

— Trebuie să fie englez.

— De ce ?

— Sucul de lămîie. E la fel de britanic ca şi peştele rasol cu sosul ăla îngrozitor de anchois care arată de parcă ar fi sîngerat bucătăreasa în farfurie. De-aia au ajuns să li se spună „lămîi". Vreau să spun, englezilor, nu peştelui.

— Eu credeam că e o băutură mai tropicală, pentru caniculă. Îmi sugera Malaiezia sau vreo altă ţară îndepărtată.

— S-ar putea să aveţi dreptate.

Şi cu asta a întors capul de la mine. Barmanul mi-a pus paharul în faţă. Cu sucul acela de lămîie în el „burghiul“ avea o înfăţişare misterioasă, ca o ceaţă galben-verzuie. L-am gustat. Era deopotrivă dulce şi picant. Femeia în negru mă urmărea cu privirea. Apoi şi-a ridicat şi ea paharul, apropiindu-l de mine. Am băut amîndoi deodată. Atunci am observat că şi ea bea acelaşi lucru.

Mişcarea următoare ar fi fost o chestie banală, aşa că n-am făcut-o. Am rămas tot unde mă aflam.

— Nu era englez, i-am zis după o clipă. Bănuiesc doar că a fost pe acolo în timpul războiului. Veneam din cînd în cînd împreună aici, tot aşa cam pe la ora cînd se deschide localul. Înainte de a începe tumultul gloatei.

— E o oră agreabilă, m-a aprobat ea. Este aproape singura oră plăcută într-un bar. După ce şi-a golit paharul, a adăugat : S-ar putea să-l fi cunoscut şi eu pe prietenul dumneavoastră. Cum se numea ?

Nu i-am răspuns imediat. Am aprins o ţigară şi am privit-o pe doamna în negru pînă cînd şi-a scos chiştocul din ţigaret, l-a stins şi l-a înlocuit cu altă ţigară. Am întins bricheta aprinsă spre ea.

— Lennox, i-am zis.

Mi-a mulţumit pentru foc şi m-a scrutat cu o privire iscoditoare. Apoi a încuviinţat din cap.

— Da, l-am cunoscut foarte bine. Poate chiar prea bine.

Barmanul a venit alene spre noi şi s-a uitat la paharul meu.

— Încă un rînd din aceeaşi băutură, i-am zis. Într-un separeu.

Am coborît de pe scaun şi am rămas în aşteptare. S-ar fi putut să mă refuze brutal, sau, dimpotrivă, să accepte. Dar nu-mi păsa. O dată la un an, chiar şi în ţara noastră mult prea preocupată de relaţiile sexuale, unui bărbat i se poate întîmpla să se întîlnească şi să stea la taifas cu o femeie fără să fie neapărat nevoie să aducă vorba de pat. Tocmai acesta era probabil cazul, sau poate că-şi închipuia că umblu şi eu după ce pică. Dacă era aşa, s-o ia naiba. Şovăi, dar nu prea multă vreme. Îşi adună mănuşile negre şi poşeta neagră din piele de căprioară

cu ramă și închizătoare de aur și străbătu barul către un separeu din colț unde se așeză fără o vorbă. Îmi alesei locul din fața ei, dincolo de măsuță.

— Mă numesc Marlowe.

— Iar eu sînt Linda Loring, răspunse ea calm. Văd că sînteți cam sentimental, domnule Marlowe, sau mă înșel ?

— Pentru că am venit aici să beau un „burghiu“ ? Păi atunci dumneavoastră ?

— Mie s-ar putea să-mi placă.

— De ce nu și mie ? Dar ar fi o coincidență nemaipomenită.

Îmi zîmbi vag. Avea cercei cu smaralde și un ac cu smarald la reverul taiorului. Păreau să fie veritabile, dat fiind felul în care erau șlefuite — plate și cu muchiile bizotate. Pînă și în lumina slabă din bar păreau să aibă o licărire interioară.

— Va să zică dumneavoastră sînteți omul acela.

Chelnerul ne aduse băuturile și le așeză în fața noastră. După ce s-a îndepărtat, am răspuns :

— Sînt o persoană care l-a cunoscut pe Terry Lennox, care l-a îndrăgit și care din cînd în cînd a mai băut cu el cîte un pahar-două. Era un fel de chestie secundară — o prietenie întîmplătoare. N-am fost niciodată acasă la el și nici nu i-am cunoscut nevasta. Am văzut-o doar o dată într-o parcare.

— Dar cred că povestea a fost niței mai complicată, nu ?

Întinse mîna după pahar. Purta un inel cu un smarald montat într-un roi de diamante. Pe degetul alăturat, o bentiță de platină arăta că e măritată. După părerea mea, trebuie să fi avut peste treizeci și cinci de ani, dar nu mai mult de un an-doi.

— Poate. Individul mi-a dat multă bătaie de cap. Și-acum mai îmi dă. Și dumneavoastră ?

Se sprijini într-un cot și ridică ochii spre mine cu o privire care însă nu exprima nimic deosebit :

— V-am spus că l-am cunoscut cam prea bine. Prea bine ca să mi se mai pară că are mare importanță ce i s-a întîmplat. Avea o nevastă bogată care-i oferea tot ce și-ar fi dorit, și nu-i cerea altceva în schimb decît să fie lăsată în pace.

— Mi se pare destul de rezonabil.

— Nu fiți sarcastic, domnule Marlowe. Așa sînt făcute unele femei. Nu se pot stăpîni. Ar fi greu de presupus că el n-a știut de la început. Dacă ținea morțiș să-și dovedească mîndria, ușa era deschisă. Nu era neapărat nevoie s-o omoare.

— De acord cu dumneavoastră.

Se îndreptă și mă privi cu asprime. Colțurile buzelor i se ridicară :

— Așa că pe urmă a dat bir cu fugiții și — dacă cele ce le-am auzit sînt adevărate — dumneavoastră l-ați ajutat. Bănuiesc că vă mîndriți cu acest lucru.

— Nu. Am făcut-o doar pentru bani.

— Nu e deloc o chestie amuzantă, domnule Marlowe. Sincer vorbind, nici nu prea știu de ce stau aici și beau cu dumneavoastră.

— Asta e o greșeală care se poate îndrepta ușor, doamnă Loring. Am întins mîna după pahar și am dat băutura pe gît. M-am gîndit că poate mi-ați putea spune cîte ceva despre Terry — ceva ce nu știu eu. Nu mă interesează să fac speculații asupra motivului pentru care Terry Lennox i-a terciuit fața nevesti-si prefăcînd-o într-un burete însîngerat.

— E o exprimare cam brutală, după părerea mea, îmi zise ea furioasă.

— Nu vă plac aceste cuvinte ? Nici mie. Și nici n-aș sta aici să beau „burghie“ dacă aș crede cît de cît că el a fost în stare să facă așa ceva.

Se uită lung la mine. După un răstimp, îmi vorbi rar :

— S-a sinucis și a lăsat o mărturisire completă. Ce altceva ați mai putea dori ?

— Avea un pistol la el. În Mexic ăsta poate fi un pretext suficient pentru orice polițai fremătînd de nervozitate ca să-l umple de plumbi. O mulțime de polițiști americani și-au săvîrșit omorurile în același fel — unii prin uși care nu s-au deschis destul de repede ca să le facă pe plac. Cît despre mărturisire, eu unul n-am văzut-o.

— Fără îndoială că a fost plăsmuită de poliția mexicană, îmi răspunse ea cu acreală.

— Nu, ăia n-ar ști cum s-o falsifice, sau cel puțin nu într-o localitate mică, așa cum e Otatoclan. Nu, probabil confesiunea este destul de autentică, dar nu e o dovadă că Terry și-a ucis nevasta. Sau cel puțin, nu pentru mine. Pentru mine e pur și simplu o dovadă că Terry n-a găsit altă cale de scăpare. Aflat într-o încurcătură de acest gen, un anumit tip de om — dacă vă amuză, n-aveți decît să spuneți că e un caracter slab sau moale sau sentimental — ar putea lua hotărîrea de a scuti pe alții de o publicitate extrem de penibilă.

— Asta e de domeniul fanteziei, comentă ea. Un om nu se omoară și nici nu se lasă omorît cu bună-știință doar ca să salveze pe alții de nițică bîrfă sau de un scandal. Sylvia era deja moartă. Cît despre sora și tatăl ei — ei se puteau descurca și singuri, cum nu se poate mai bine. Domnule Marlowe, oamenii care au suficienți bani se pot apăra întotdeauna foarte ușor.

— Mă rog, s-ar putea să mă înșel în privința motivului. S-ar putea să mă înșel în toate privințele. Acum un minut erați furioasă pe mine. Doriți să plec chiar acum — ca să vă puteți bea în liniște „burghiul" *dumneavoastră* ?

Brusc, zîmbi :

— Scuzați-mă, vă rog. Încep să cred că sînteți un om sincer. Mai înainte mi se păruse că încercați să vă găsiți o justificare și pentru alte lucruri în afară de chestia cu Terry. Dar nu știu cum, am impresia că mă înșelam.

— Nu încerc să mă justific cîtuși de puțin. Am făcut un lucru nechibzuit și am plătit cu vîrf și îndesat pentru el. Sau cel puțin pînă la un punct. Nu pot să neg că declarația scrisă lăsată de el m-a scăpat de niște consecințe încă și mai grave. Dacă-l aduceau înapoi și-l judecau, bănuiesc că-mi aruncau și mie în spinare vreo două-trei lucruri grave. Pînă și cea mai nevinovată dintre aceste acuzații și tot m-ar fi costat mult mai mult decît îmi dă mîna să plătesc.

— Ca să nu mai vorbim de autorizația dumneavoastră, îmi zise ea sec.

— Poate. A fost o vreme cînd orice curcan mahmur îmi putea face de petrecanie. Acum lucrurile s-au mai

schimbat. Eşti audiat de o comisie a autorităţilor statale care îţi eliberează autorizaţia. Aceste autorităţi nu se dau în vînt chiar aşa tare după poliţia municipală.

Gustă din băutură şi apoi zise rar :

— Dacă ţinem seamă de una şi de alta, nu vi se pare că pînă la urmă lucrurile au ieşit mai bine aşa ? Fără proces, fără titluri senzaţionale mari de-o şchioapă, fără împroşcături cu noroi menite doar să sporească tirajul ziarelor, fără pic de respect pentru adevăr, pentru fair-play sau pentru sentimentele oamenilor nevinovaţi.

— Păi nu ziceam şi eu tot aşa ? Şi dumneavoastră m-aţi contrazis şi aţi zis că părerea mea e de domeniul fanteziei.

Se lăsă pe speteaza scaunului şi-şi rezemă capul de tapiţeria separeului.

— E de domeniul fanteziei ideea că Terry Lennox s-ar fi putut sinucide doar ca să realizeze acest lucru. Nu însă şi faptul că toate taberele au avut de cîştigat prin rezolvarea lucrurilor fără proces.

— Cred că am nevoie de încă un „burghiu", zisei eu făcîndu-i semn chelnerului. Parcă simt o răsuflare îngheţată în ceafă. Nu cumva sînteţi rudă cu familia Potter, doamnă Loring ?

— Sylvia Lennox era sora mea, îmi zise ea simplu. Credeam că ştiţi.

Chelnerul se apropie agale şi primi mesajul meu urgent. Doamna Loring clătină din cap şi zise că nu mai doreşte nimic. Plecarea chelnerului îmi dădu posibilitatea să continui :

— Aşa cum a muşamalizat toată afacerea bătrînul Potter — iertaţi-mă, vă rog, domnul Harlan Potter — e pur şi simplu un noroc chior să poţi afla că soţia lui Terry a avut o soră.

— Sînt convinsă că exageraţi. Tatăl meu nu e chiar atît de puternic, domnule Marlowe, şi în nici un caz nu e chiar atît de nemilos. Recunosc că are într-adevăr o serie de idei tare demodate în legătură cu izolarea şi intimitatea ferită de privirile altora. Nu dă niciodată interviuri, nici măcar pentru propriile lui ziare. Nu se lasă niciodată fotografiat, nu ţine niciodată discursuri, călătoreşte mai ales cu automobilul sau cu avionul per-

sonal, cu echipajul lui propriu. Şi totuşi nu e deloc lipsit de omenie. Îl simpatiza foarte mult pe Terry. Zicea că Terry e gentleman douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi nu numai în răstimpul celor cincisprezece minute dintre sosirea invitaţilor şi momentul cînd îşi sorb primul cocteil.

— Mă tem însă că, spre sfîrşit, Terry cam alunecase rău pe o anumită pantă.

Chelnerul a sosit cu cel de-al treilea „burghiu“ al meu. I-am sorbit aroma dar am continuat să-l ţin în mînă fără să-l ating.

— Şi să ştiţi, domnule Marlowe, că moartea lui Terry a fost o lovitură serioasă pentru el. Iar dumneavoastră începeţi să fiţi din nou sarcastic. Vă rog să renunţaţi. Tata ştia că unora toată povestea o să li se pară suspect de bine aranjată. Ar fi preferat de o mie de ori ca Terry să fi dispărut pur şi simplu. Dacă Terry i-ar fi cerut ajutor, cred că i l-ar fi acordat.

— A, nu, doamnă Loring. Era vorba de uciderea propriei lui fiice.

Avu un gest iritat şi mă privi cu răceală :

— Mă tem că ceea ce o să vă spun o să vi se pară cam prea brutal. Tata o ştersese din catastif de multă vreme pe soră-mea. Cînd se vedeau, el abia dacă-i vorbea. Dacă şi-ar da glas gîndurilor — ceea ce n-a făcut niciodată şi nici n-o va face — sînt convinsă că şi-ar exprima tot atîtea îndoieli ca şi dumneavoastră în legătură cu Terry. Dar de vreme ce Terry era mort, ce mai conta ? Ar fi putut să-l ucidă ăia într-un accident de avion sau într-un incendiu, sau într-un accident de maşină. Dacă Sylvia tot trebuia să moară, păi atunci a fost momentul cel mai potrivit s-o facă. Peste zece ani ar fi fost doar o babă cu manii sexuale ca unele din femeile alea înspăimîntătoare pe care le vezi pe la seratele de la Holywood — sau, cel puţin, le vedeai pînă acum cîţiva ani. Drojdia găştii internaţionale.

Deodată am simţit că turbez, fără vreun motiv temeinic. M-am ridicat în picioare şi m-am uitat peste paravanul separeului. Cel de alături era încă gol. În cel următor se afla un individ care stătea singur şi citea

în liniște ziarul. M-am așezat cu zgomot, am împins paharul la o parte și m-am aplecat peste masă. Rămăsesem însă suficient de înțelept ca să nu vorbesc prea tare :

— Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Loring, ce naiba încercați să-mi vindeți mie aici ? Că Harlan Potter ar fi o persoană numai lapte și miere căreia nici prin gînd nu i-ar trece să-și folosească influența asupra unui procuror cu veleități politice pentru a mușamaliza o anchetă într-un caz de omor în așa fel încît omorul să nu mai fie nici măcar anchetat ? Că avea îndoieli în privința vinovăției lui Terry dar n-a permis nimănui să ridice măcar un degețel ca să descopere pe adevăratul asasin ? Că nu și-a folosit puterea politică pe care o reprezintă ziarele sale și contul lui de la bancă și cei nouă sute de tipi care se dau peste cap încercînd să ghicească ce vrea el de la ei înainte ca măcar el să știe ce dorește ? Că n-a aranjat lucrurile în așa fel încît un jurist blînd ca un mielușel, și nimeni altcineva, nici măcar un funcționar de la procuratură sau de la poliția municipală să se ducă pînă în Mexic ca să vadă dacă Terry și-a tras de-adevărat un glonte în cap și n-a fost trimis pe lumea cealaltă, doar așa, ca amuzament de către cine știe ce indian amator de tragere la țintă ? Doamnă Loring, tatăl dumneavoastră valorează o sută de milioane de dolari. N-am de unde să știu cum le-a agonisit, dar știu al dracului de bine că nu le-a căpătat așa, din senin, fără să-și făurească o organizație cu tentacule destul de întinse. Doar nu e un nătăfleț. E un bărbat aspru și dur. În zilele noastre, trebuie neapărat să fii un asemenea bărbat ca să poți strînge o asemenea sumă de bani. Și trebuie să tratezi și să faci afaceri cu tot felul de oameni ciudați. S-ar putea ca să nu-i întîlnești niciodată sau chiar să nici nu le strîngi mîna vreodată, dar ei se învîrtesc întotdeauna pe acolo pe la margine și fac afaceri cu tine.

— Ai o minte de păsărică, și m-am săturat de dumneata, îmi zise ea furioasă.

— Bineînțeles. Nu știu să fac muzică dintr-aia care vă place dumneavoastră s-o auziți. Dar vă rog să-mi permiteți să vă spun totuși ceva. În noaptea în care a murit

Sylvia, Terry a vorbit la telefon cu tatăl dumneavoastră. Despre ce ? Ce i-a spus tatăl dumneavoastră ? „Ei, băiete, du-te frumușel în Mexic și împușcă-te niţeluș. Hai să ne spălăm rufele astea numai între noi, în familie. Știu eu că fii-mea e o tîrfă și că oricare din duzina aia de porci beţi ar fi putut să-și iasă din minţi și să-i zdrobească faţa. Dar asta e o chestie fără prea multă importanţă, băiete. Lasă, nu-ţi fă probleme că individul o să plîngă de remușcare cînd o să se trezească din beţie. Tu ai dus-o grozav de bine, ai fost ţinut în catifea și acum ar cam fi timpul să achiţi nota de plată. Ceea ce dorim noi este să păstrăm numele frumos de Potter la fel de imaculat și de aromat ca liliacul alb. Ea s-a măritat cu tine fiindcă avea nevoie de un paravan. Acum că e moartă îi trebuie mai mult ca oricînd așa ceva. Și ăla eşti tu. Dacă poţi să te pierzi și să faci pe mortul în păpușoi, perfect. Dar dacă te lași descoperit, atunci trebuie să-ţi iei rămas bun. Ne vedem la Morgă“.

— Și dumneata chiar crezi că taică-meu vorbește așa ? mă întrebă doamna în negru cu o voce seacă și înghe-ţată.

M-am lăsat pe speteaza scaunului și am scos un hohot dezagreabil :

— Am mai putea da dialogul la cizelat, dacă asta poate fi de vreun folos.

Își strînse lucrurile și se strecură pe lîngă canapea.

— Aș dori să-ţi adresez un mic avertisment, zise ea încet și cu multă grijă, un foarte mic și simplu cuvînt de prevenire. Dacă crezi că taică-meu e un om de acest fel și dacă dumneata umbli de colo pînă colo exprimîndu-ţi genul de gînduri pe care tocmai mi l-ai împărtășit mie, cariera dumitale în orașul ăsta, în profesia pe care ţi-ai ales-o sau în oricare altă profesie, este menită să fie extrem de scurtă și să se încheie în mod foarte subit.

— Perfect, doamnă Loring. Perfect. Am încasat-o de la autorităţi, o încasez de la huligani, acum o încasez și de la persoanele din lumea bună. Cuvintele diferă, dar sensul e același. Ţine-te deoparte ! Eu am venit aici să beau un „burghiu“, fiindcă așa mi-a cerut cineva. Și cînd colo, uitaţi-vă la mine. Sînt virtualmente un schelet din osuar.

Se ridică în picioare şi-mi făcu un semn scurt din cap :

— Trei „burghie". Duble. Poate că te-ai îmbătat.

Am aruncat pe masă o sumă exagerată de bani şi, cînd a ajuns în dreptul meu, m-am ridicat şi eu :

— Dumneavoastră, doamnă Loring, aţi băut unul şi jumătate. De ce aţi făcut-o ? De ce atît de mult ? V-a rugat cineva s-o faceţi sau a fost propria dumneavoastră idee ? Şi limba dumneavoastră s-a dezlegat niţel.

— Cine ştie, domnule Marlowe ? Cine ştie ? Parcă cine poate şti cu adevărat ceva ? Văd că acolo la bar e un individ care nu ne scapă din ochi. E vreo cunoştinţă de-a dumitale ?

Am întors capul, mirat că ea observase înaintea mea. Pe ultimul scaun de lîngă uşă era aşezat un slăbănog negricios.

— Se numeşte Chick Agostino. E pistolarul unui patron de tripouri numit Menendez. Hai să-l atacăm şi să-l doborîm la pămînt.

— Cu siguranţă că eşti beat, zise ea repede şi dădu să plece.

Am pornit în urma ei. Individul s-a răsucit cu scaunul şi a privit înaintea lui. Cînd am ajuns în dreptul lui, am făcut un pas lateral şi i-am băgat simultan mîinile la subţiori. Poate că de fapt chiar eram puţin afumat.

S-a răsucit înapoi furios şi s-a dat jos de pe scaun.

— Hei, fii atent, puştiulică, a mîrîit el.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe doamnă oprindu-se cu un pas înainte de a ieşi şi întorcînd privirile spre noi.

— Nici un pistol, domnule Agostino ? Vai, ce nesocotinţă din partea dumneavoastră. Se poate, tocmai acum cînd se lasă întunericul ? Dacă vi se întîmplă să vă împiedicaţi de vreun pitic dat dracului ?

— Şterge-o ! mîrîi el sălbatec.

— Vai, aţi desprins citatul ăsta dintr-o revistă literară ?

Se strîmbă cumplit dar nu se mişcă.

Lăsîndu-l acolo, o urmai pe doamna Loring pînă la planşeul de sub portalul localului. Un şofer cărunt stătea acolo, făcînd conversaţie cu tinerelul de la parcaj. Duse mîna la şapcă şi luînd-o la picior se întoarse cu un Cadillac ultrastrălucitor. Deschise portiera şi doamna Lo-

ring se urcă. Închise portiera în urma ei de parcă ar fi pus capacul de la o casetă de bijuterii. Înconjură automobilul şi se urcă la volan.

Doamna Loring coborî geamul de la portieră şi se uită la mine, pe jumătate zîmbitoare.

— Noapte bună, domnule Marlowe. A fost foarte drăguţ — sau nu ţi s-a părut ?

— Numai că nu ne-am bătut.

— Vrei să spui că dumneata te-ai bătut — şi mai ales cu propriile dumitale gînduri.

— Cam aşa se întîmplă de obicei. Noapte bună, doamnă Loring. Nu locuiţi pe-aici, nu ?

— Nu chiar. Stau în Idle Valley. La capătul celălalt al lacului. Soţul meu e doctor.

— Nu cumva vi se întîmplă să cunoaşteţi o familie numită Wade ?

Se încruntă :

— Da, îi cunosc pe soţii Wade, dar de ce ?

— De ce vă întreb ? Pentru că sînt singurii oameni din Idle Valley pe care-i cunosc.

— Aha, înţeleg. Ei, încă o dată noapte bună, domnule Marlowe.

Se rezemă de pernele maşinii şi Cadillac-ul, torcînd politicos, se strecură încetişor în mijlocul traficului de pe Strip.

Întorcîndu-mă, era cît pe-aici să mă izbesc de Chick Agostino.

— Cine-i păpuşica ? rînji el. Şi, ai grijă, data viitoare cînd îţi mai vine să faci pe deşteptul, mai bine simplifică peisajul.

— Nu e dintre persoanele amatoare să te cunoască, i-am răspuns.

— E în regulă, minte sprintenă. I-am luat numărul de la maşină. Lui Mendy îi place să mai ştie cîte un mic amănunt de genul ăsta.

Se auzi trîntindu-se portiera de la o maşină din care sări un bărbat înalt de cel puţin doi metri şi lat de un metru douăzeci. Îi aruncă o privire lui Agostino, apoi făcu un pas uriaş şi-l înşfăcă strîns de gît.

— De cîte ori trebuie să vă spun vouă, cuţitarilor de două parale, să nu vă mai aţineţi pe unde vin eu să mănînc ? urlă matahala.

Îl zgîlţîi bine pe Agostino şi-l trînti dincolo de trotuar, izbindu-l de un perete. Chick se frînse moale din mijloc şi începu să tuşească. Matahala reluă cu aceeaşi voce tunătoare :

— Data viitoare, să fiu al naibii dacă nu te fac praf, şi poţi să mă crezi, neamule, că o să ai încă pistolul în mînă cînd o să te ridice cu targa.

Chick clătină din cap dar nu zise nimic. Huiduma mă fripse cu privirea şi apoi îmi rînji :

— Ce noapte splendidă, zise el intrînd în local.

M-am uitat la Chick cum se îndreaptă din şale şi cum îşi recapătă o parte din calm.

— Cine e domnul acesta cu care văd că eşti prieten la toartă ? L-am întrebat.

— Willie Magoon „Muntele", mi-a răspuns el cu vocea răguşită. Un tip de la brigada de moravuri. Se crede un dur.

— Vrei să spui că nu e chiar convins ? l-am întrebat politicos.

Mi-a aruncat o privire fără expresie şi s-a îndepărtat. Mi-am scos maşina din parcaj şi m-am dus acasă. La Hollywood se poate întîmpla orice, absolut totul e posibil.

CAPITOLUL 23

Un Jaguar scund şi suplu urca dealul din faţa mea şi am încetinit ca să nu fiu scăldat în praful de granit ce se ridica de pe kilometrul acela prost pavat de la intrarea în Idle Valley. Avea aerul că l-au lăsat anume în halul ăsta ca să-i alunge pe şoferii de duminică, răsfăţaţi de rularea lină pe superautostrăzi. Mi s-a părut că zăresc o eşarfă în culori strălucitoare şi o pereche de ochelari de soare. Şoferiţa mi-a făcut semn cu mîna, aşa, într-o doară, ca între vecini. Apoi praful a alunecat pe partea cealaltă a drumului şi s-a adăugat peliculei albe care era deja bine întinsă pe frunzele arbuştilor şi pe iarba

arsă de caniculă. Am ajuns astfel cam la liziera crîngului și pavajul se întindea acum neted și bine făcut și totul părea să fie lustruit și îngrijit. Gorunii se strîngeau în pîlcuri către drum, de parcă ar fi fost curioși să vadă cine trece pe acolo, iar vrăbiuțele cu căpșoare trandafirii țopăiau de colo-colo ciugulind lucruri pe care numai o vrabie s-ar putea gîndi că face să le ciugulească.

Am trecut apoi pe lîngă niște plopi pufoși, dar eucalipți n-am întîlnit. Pe urmă o dumbravă de plopi din Carolina, astupînd vederea unei case albe. Apoi o fată care ducea un cal pe marginea drumului. Era îmbrăcată cu pantaloni și cu o cămașă în culori țipătoare și mesteca vîrful unei rămurele. Calul părea tare încălzit, dar nu era înspumat, iar fata îl mîngîia și-i vorbea cu blîndețe. Îndărătul unui gard de zid un grădinar își conducea mașina electrică de tuns iarba peste o peluză vastă și unduioasă care se termina la porticul unui conac în stil colonial, mărimea *de luxe*. De undeva se auzea un pian de concert pe care cineva făcea exerciții pentru mîna stîngă.

Am lăsat în urmă toate acestea iar lăcărirea de pe lac sugera fierbințeală și strălucire și am început să fiu atent la numerele de pe porțile caselor. Mai văzusem doar o singură dată casa familiei Wade, și încă și atunci pe întuneric. Nu era chiar atît de mare cum mi se părruse în noaptea aceea. Aleea era plină de automobile, așa că am parcat pe marginea drumului și am intrat pe poartă. Ușa de la casă mi-a deschis-o un majordom mexican ce purta haina albă. Era un mexican subțirel, curățel și frumușel, și haina cădea foarte elegant pe el. Avea înfățișarea unui mexican care cîștigă cincizeci de dolari pe săptămînă și nu se omoară prea tare cu munca.

Mi-a zis „*Buenas tardes, señor*,“ [1] și mi-a zîmbit ciudat, ca și cum ar fi tras o dușcă-două înainte. „*Su nombre de usted, por favor ?*“ [2]

— Marlowe, i-am zis. Dar pe cine vrei să impresionezi, Candy ? Nu ții minte că am vorbit la telefon ?

---

[1] Bună seara, domnule (sp.).
[2] Cum vă numiți, vă rog ? (sp.).

A rînjit, iar eu am intrat. Era același gen de petrecere din totdeauna, toată lumea vorbind prea tare, fără ca cineva să asculte, agățîndu-se cu desperarea muribundului de un pahar de băutură, toți ochii strălucind din cale afară, iar obrajii fiind îmbujorați sau palizi, sau broboniți de sudoare, după cantitatea de alcool consumată sau capacitatea de absorbție a individului respectiv. Apoi Eileen Wade apăru, într-o formă foarte concretă, lîngă mine. Era îmbrăcată în ceva bleu-pal care nu-i venea deloc rău. Ținea un pahar în mînă, dar nu era decît un lucru făcut de formă.

— Vai ce bine îmi pare c-ai putut să vii ! îmi zise ea pe un ton grav. Roger dorește să te vadă în biroul lui. El nu poate să sufere petrecerile ; lucrează.

— Cum, în gălăgia asta infernală ?

— S-ar părea că nu-l deranjează niciodată. Candy o să-ți aducă ceva de băut — sau dacă preferi să te duci să-ți iei singur...

— Cred că așa am să fac. Îmi cer scuze pentru seara aceea.

Îmi răspunse cu un zîmbet :

— Cred că ți-ai mai cerut scuze. De fapt, a fost un fleac.

— Pe dracu, un fleac.

Și-a păstrat zîmbetul destul ca să mă salute din cap, să se întoarcă și să se îndepărteze avîndu-l încă pe buze. Am descoperit că băuturile se aflau undeva în colțul celălalt al încăperii, lîngă o ușă foarte mare de sticlă ce dădea pe terasă. De fapt era o măsuță cu rotile. Tocmai străbătusem jumătate din încăpere, încercînd să nu mă lovesc de nimeni, cînd am auzit o voce strigînd :

— A, domnul Marlowe !

Întorcîndu-mă, am dat cu ochii de doamna Loring, așezată pe o canapea lîngă un bărbat cu înfățișare afectată, cu ochelari fără ramă și cu un fel de murdărie pe bărbie care putea să fie foarte bine și un început de barbișon. Doamna avea un pahar în mînă și părea strașnic de plictisită. El stătea țeapăn, cu brațele încrucișate și cu privirea severă.

M-am îndreptat spre ei. Ea mi-a zîmbit și mi-a întins mîna.

— Ţi-l prezint pe soţul meu, doctorul Loring. Edward, dumnealui e domnul Marlowe.

Individul cu barbişon îmi aruncă o privire rapidă şi înclină din cap şi mai rapid. Altfel nu făcu nici o mişcare. Avea aerul că-şi cruţă energia pentru lucruri mai importante.

— Edward e foarte obosit, zise Linda Loring. Edward e întotdeauna foarte obosit.

— Asta li se întîmplă multor doctori, sună răspunsul meu. Vreţi să vă aduc ceva de băut, doamnă Loring ? Sau dumneavoastră, domnule doctor ?

— Ea a băut destul, zise individul fără să se uite la vreunul din noi. Eu unul nu beau. Cu cît văd mai mulţi oameni care beau, cu atît mă bucur mai tare că eu nu beau.

— Întoarce-te acasă, micuţă Saba, zise ca prin vis doamna Loring.

El s-a răsucit şi a făcut o strîmbătură. Am plecat de lîngă ei şi m-am îndreptat spre bar. În prezenţa soţului ei, Linda Loring părea cu totul schimbată. Glasul ei avea ceva atît de tăios, iar chipul ei purta un zîmbet atît de batjocoritor, pe care nu-mi aduc aminte să le fi folosit faţă de mine nici măcar cînd era furioasă.

Candy se afla lîngă măsuţa cu rotile. M-a întrebat ce aş dori să beau.

— În clipa asta, nimic, mulţumesc. Domnul Wade doreşte să-mi vorbească.

— *Es muy occupado, señor.* Foarte ocupat.

Nu mi s-a părut că o să-mi placă vreodată Candy. După ce m-am uitat pur şi simplu la el, a adăugat :

— Dar mă duc să văd. *De pronto, señor.* [1]

Se strecură cu multă grijă prin mulţime şi se întoarse într-o clipă :

— În regulă, amice, să mergem, îmi zise el vesel.

L-am urmat de-a curmezişul încăperii şi apoi în lungul casei. Mi-a deschis o uşă, am intrat, a închis-o în urma mea şi o mare parte din zgomot s-a atenuat. Camera, situată în colţul casei, era mare, răcoroasă şi liniştită, cu o uşă dublă de sticlă ce dădea înspre boschetele de

---

[1] Imediat, domnule (sp.).

trandafiri, iar o fereastră laterală avea și instalație de aer condiționat. Vedeam lacul, îl vedeam pe Wade întins pe o canapea lungă de piele de culoare deschisă. Pe o masă de lucru solidă dintr-un lemn destul de deschis la culoare era o mașină de scris și un teanc de foi galbene.

— Mulțumesc foarte mult că ai venit, Marlowe, zise el alene. Parchează-te pe undeva. Ai băut un pahar-două ?

— Încă nu. M-am așezat și m-am uitat la el. Mai era încă palid și tras la față. Cum merge lucrul ?

— Bine, în afară de faptul că obosesc prea repede. Păcat că o beție de patru zile îți trece atît de greu și atît de încet. Adeseori reușesc să lucrez cel mai bine după o escapadă. În meseria asta a mea e foarte ușor să-ți încordezi toți mușchii și să ajungi să fii țeapăn și amorțit ca un lemn. Atunci nimic din ce scrii nu face doi bani. Dacă e marfă bună, îți vine ușor. Tot ce ai citit sau ai auzit în contradicție cu ceea ce spun e doar o adunătură de gogoși.

— Poate că depinde și de personalitatea scriitorului, am îndrăznit eu să spun. Lui Flaubert nu-i venea deloc ușor să scrie, și totuși scria bine.

— Ei bravo ! zise Wade ridicîndu-se. Va să zică l-ai citit pe Flaubert și în felul ăsta ai ajuns intelectual, critic, savant al lumii literare. Își frecă fruntea. Sînt în cură de dezintoxicare și nu pot s-o sufăr. Nu pot să sufăr pe nimeni care ține un pahar în mînă. Și eu trebuie să vin acolo în mijlocul lor și să le zîmbesc, scîrbelor ălora. Știu cu toții prea bine că sînt alcoolic. Și tocmai de-aia se întreabă de ce mă feresc și fug eu ? Nu știu care idiot de freudist a prefăcut această problemă într-o chestie banală. Au ajuns s-o cunoască pînă și puștii de zece ani. Dacă aș avea un copil de zece ani — ceea ce Dumnezeu n-a vrut — piciul m-ar întreba : „Tăticule, de ce te feresti și fugi cînd te îmbeți ?“

— După cît am auzit eu, povestea e de dată recentă

— S-a agravat, dar de fapt niciodată nu m-am ținut eu bine la băutură. Cînd ești tînăr și dîrz, poți să suporți multe pedepse. Dar cînd ai sărit peste patruzeci de ani, nu mai reacționezi la fel.

M-am lăsat pe speteaza scaunului și mi-am aprins o țigară :

— Despre ce doriți să-mi vorbiți ?

— Marlowe, după părerea *dumitale*, care e lucrul de care mă feresc și fug eu ?

— N-am idee. N-am destule informații. Și pe urmă, toată lumea fuge de un lucru sau altul.

— Da, dar nu toată lumea se îmbată. Care e lucrul de care fugi *dumneata* ? De tinerețea dumitale, de conștiința vinovăției sau de recunoașterea faptului că ești doar o rotiță minusculă dintr-o mașinărie foarte mică ?

— Am înțeles. Dumneata ai nevoie de o persoană pe care s-o poți ofensa în liniște. Bine, amice, dă-i drumul, descarcă-te. Cînd o începe să mă doară am să te anunț.

A rînjit la mine și și-a răvășit părul des și creț. Își împunse pieptul cu degetul arătător :

— Marlowe, ai în fața dumitale o rotiță minusculă dintr-o mașinărie măruntă. Toți scriitorii sînt un vax și eu sînt unul din cele mai mari vaxuri. Am scris douăsprezece cărți de succes comercial și dacă voi ajunge să termin vreodată teancul ăla de maculatură de pe birou, probabil că va însemna că am scris-o și pe a treisprezecea. Nici una dintre ele nu valorează nici măcar cît praful de pușcă de care ar fi nevoie ca s-o arunce în brațele lui Scaraoțchi. Am un cămin agreabil într-o zonă foarte exclusivistă care aparține unui multimilionar foarte exclusivist. Am o nevastă fermecătoare care mă iubește, și un editor fermecător care deasemenea mă iubește, dar nimeni nu mă iubește atît cît mă iubesc eu. Sînt un porc egoist, o prostituată sau un proxenet din lumea literară — alege dumneata epitetul potrivit — și în general sînt un măgar fără pereche. Așadar, cu ce mă poți ajuta ?

— Ei și ce-i cu asta ?

— De ce nu te enervezi ?

— Nu am de ce să mă enervez. Stau și te ascult exprimîndu-ți ura față de propria-ți persoană. E o chestie plictisitoare, dar nu mă jignește în nici un fel.

Rîse aspru :

— Ești simpatic. Hai să bem ceva.

— Nu aici, amice. Nu cît sîntem numai noi doi. Nu ţin cine ştie ce să te văd cum dai pe gît primul pahar. Nimeni n-o să te poată opri şi-mi închipui că nimeni n-o să încerce măcar s-o facă. Dar nu e cazul nici să te ajut eu să bei.

Se ridică în picioare :

— Nu e nevoie să bem aici. Hai să ieşim şi să privim la o splendidă colecţie din elita pe care ajungi s-o cunoşti cînd cîştigi destui bani împuţiţi ca să locuieşti în acelaşi cartier luxos ca şi ea.

— Uite ce e, amice, termină. Pune punct. Oamenii ăştia nu sînt cu nimic deosebiţi de toţi ceilalţi.

— Daa, zise el îndîrjit, dar ar trebui să fie. Dacă nu se deosebesc de alţii, atunci la ce bun să mai trăiască ? Ei reprezintă clasa suspusă a ţinutului nostru şi nu sînt cu nimic mai buni decît nişte camionagii cu maţele scăldate în whisky de proastă calitate. Ba nici măcar nu se ridică pînă la nivelul ălora.

— Las-o moartă, am repetat. Dacă vrei neapărat să te pileşti, n-ai decît. Dar n-are rost să vii să-ţi verşi fierea pe o gloată care se poate îmbăta şi fără să trebuiască să zacă în patul doctorului Verringer, sau să-şi piardă minţile şi să-şi arunce nevestele pe scări.

— Mda, replică el deodată calm şi gînditor. Ai trecut cu bine examenul, prietene. Ce-ar fi să vii să stai o vreme la noi ? Mi-ai putea face foarte mult bine, pur şi simplu prin prezenţa dumitale.

— Nu prea văd cum.

— Ba eu văd. Pur şi simplu, să stai aici. O mie de dolari pe lună te-ar interesa ? Sînt primejdios cînd mă îmbăt. Dar nu vreau să fiu primejdios şi nu vreau să mă îmbăt.

— N-aş avea cum să te opresc.

— Încearcă, să zicem, trei luni. Aş termina cartea aia blestemată şi pe urmă o vreme aş pleca la mama dracului. Aş zace undeva în munţii Elveţiei şi m-aş purifica.

— Să termini cartea, zici ? Ai chiar atîta nevoie de banii ăia ?

— Nu. Am nevoie doar să termin un lucru început. Dacă nu izbutesc, s-a zis cu mine. Ți-o cer așa, prietenește. Pentru Lennox ai făcut ceva mai mult decît atît.

M-am ridicat, m-am apropiat de el și l-am privit cu asprime :

— Eu l-am împins la moarte pe Lennox, șefule. L-am împins la moarte.

— Pfui ! Marlowe, nu mă lua pe mine cu sentimentalisme dintr-astea ieftine. Își duse mîna la gît. M-am plictisit pînă-n gît de sentimentalismul ăsta moale.

— Moale ? Sau pur și simplu blînd ?

Se dădu înapoi și se împiedică de marginea canapelei, dar nu-și pierdu echilibrul.

— Să te ia naiba, îmi zise fără asprime. Nu-i nimic de făcut. Bineînțeles că nu pot să te țin de rău pentru asta. Dar există un lucru pe care aș dori să-l știu, pe care trebuie să-l aflu. Dumneata nu știi despre ce e vorba și nici eu nu sînt sigur dacă-l știu. De un singur lucru sînt convins și anume, că *este*, fără doar și poate, ceva, și trebuie neapărat să aflu ce anume.

— În legătură cu cine ? Soția dumitale ?

Își strînse buzele într-o strîmbătură :

— Ba cred că în legătură cu mine. Hai să mergem să bem păhărelul ăla.

Se duse pînă la ușă, o deschise și ieși din cameră în urma mea.

Dacă se străduia pur și simplu să mă scoată din apele mele, trebuie să recunosc că reușise de minune.

CAPITOLUL 24

Cînd a deschis ușa, zarva din salon ne-a explodat drept în față. Părea mai răsunătoare decît înainte, dacă așa ceva era cu putință. Răsuna mai tare cam cu vreo două pahare în plus. Wade salută cu un cuvînt pe unul și pe altul, iar oamenii părură că se bucură să-l vadă. Dar erau atît de cherchelițti, încît s-ar fi bucurat și dacă-l vedeau pe un vechi pionier din Alaska, cu tîrnă-

copul în mînă. În momentul acela, pentru ei viața era doar un mare și amuzant spectacol de revistă.

Cînd ne îndreptam spre bar, ne-am întîlnit nas în nas cu doctorul Loring și soția lui. Doctorul s-a ridicat în picioare și a făcut un pas înainte ca să dea piept cu Wade. Pe fața lui se citea o expresie de ură bolnăvicioasă.

— Ce bine îmi pare că te văd, domnule doctor ! zise Wade amabil. Bună, Linda ! Dar unde v-ați ascuns atîta vreme ? A, nu, pardon, mă tem că am pus o întrebare stupidă. Eu...

— Domnule Wade, începu Loring cu o voce în care se detecta un tremur ușor — vreau să-ți spun ceva. Ceva foarte simplu și, nădăjduiesc, foarte concludent. Las-o în pace pe nevastă-mea.

Wade îl privi plin de curiozitate :

— Ești obosit, domnule doctor. Și nu bei nimic. Dă-mi voie să-ți aduc eu ceva de băut.

— Nu beau niciodată, domnule Wade. Și asta o știi prea bine. Am venit aici cu un scop și acum mi l-am îndeplinit.

— Mde, bănuiesc că am înțeles ce-ai vrut să spui, replică Wade, păstrîndu-și tonul afabil. Și întrucît ești musafir în casa mea, nu pot să-ți răspund nimic altceva decît că mă tem că ai luat-o nițeluș razna.

Tocmai se făcuse o pauză în conversațiile din jur. Băieții și fetițele erau toți numai ochi și urechi. Superproducție. Doctorul Loring își scoase din buzunar o pereche de mănuși, le netezi, apucă una din ele de un deget și o repezi cît putu de tare în obrazul lui Wade.

Wade nici nu clipi măcar :

— Pistoale și cafea în zori de zi ? întrebă el calm.

M-am uitat la Linda Loring. Era îmbujorată de mînie. S-a ridicat încet de pe scaun și l-a înfruntat pe doctor.

— Dumnezeule mare, ce cabotin ești, scumpule ! Încetează să mai faci pe actorașul de duzină, că te faci de rîs. Sau preferi să o ții tot așa pînă cînd ajungi să te pocnească și pe tine cineva în obraz ?

Loring se răsuci pe călcîie și ridică mănușile înspre ea. Wade se interpuse :

— Ușurel, doctore. În cartierul ăsta nu sîntem deprinși să ne pocnim nevestele decît între patru ochi.

— Dacă te referi la dumneata, să știi că nu-i o noutate pentru mine, rînji batjocoritor Loring. Și n-am nevoie de lecții de politețe din partea dumitale.

— Eu nu iau decît elevi promițători, replică Wade. Îmi pare rău că trebuie să pleci atît de repede. Ridicînd glasul, strigă : Candy ! *Que el Doctor Loring salga de aqui en el acto !* [1] Se răsuci către Loring : În caz că nu știi spaniolește, doctore, asta înseamnă că ușa e acolo ! Și făcu un semn cu mîna.

Loring îl privi lung, fără să se clintească :

— Te-am avertizat demult, domnule Wade ! zise el pe un ton glacial. Și m-au auzit o serie de oameni. A doua oară nu te mai previn.

— Chiar te rog să n-o faci, replică Wade cu politețe rece. Dar dacă totuși o mai faci, ai grijă să-ți alegi un teren neutru. Dă-mi, te rog, cevá mai multă libertate de acțiune. Îmi pare rău, Linda, dar tu ți l-ai ales drept soț.

Își frecă ușurel obrazul, acolo unde-l pocnise mănușa. Linda Loring arborase un zîmbet amar, și dădu din umeri.

— Plecăm, zise Loring. Vino, Linda !

Ea se așeză și întinse mîna după pahar. Își privi soțul, calmă și disprețuitoare.

— Tu pleci, îi zise ea. Nu uita că trebuie să mai faci o serie de vizite.

— Pleci și tu cu mine, răspunse el furios.

Ea îi întoarse spatele. El întinse brusc mîna și o apucă ferm de braț. Wade îi puse mîna pe umăr și-l întoarse spre el.

— Încet, doctore, tot n-ai să le poți cuceri pe toate.

— Jos laba de pe mine !

— Sigur, sigur, dar ia-o mai încetișor, îi zise Wade. Știi ce, doctore, am o idee : de ce nu consulți un doctor bun ?

Cineva scoase un hohot zgomotos. Loring se încordă ca un animal pregătit să sară asupra prăzii. Wade simți

---

[1] Să plece imediat de aici doctorul Loring (sp.).

tensiunea şi cu un gest degajat îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Asta îl lăsă pe doctorul Loring cu buzele umflate. Dacă se ducea după Wade se făcea de rîs mai rău decît pînă atunci. N-avea altceva de făcut decît să plece, ceea ce şi făcu. Străbătu repede încăperea în pas de marş, privind drept înainte către locul unde Candy îi ţinea uşa deschisă. Ieşi. Candy închise uşa, cu o faţă fără nici o expresie, şi reveni la bar.

M-am îndreptat spre el şi i-am cerut nişte scotch. N-am văzut unde s-a dus Wade. Dispăruse pur şi simplu. N-o vedeam nici pe Eileen. Am întors spatele salonului şi i-am lăsat pe toţi să fiarbă în zeama lor pe cînd îmi terminam paharul.

O fetiţă cu părul de culoarea noroiului şi cu o bentiţă în jurul frunţii răsări lîngă mine, puse un pahar pe măsuţa cu rotile şi behăi. Candy încuviinţă din cap şi pregăti un nou cocteil.

Fetiţa se întoarse spre mine :

— Vă interesează mişcările de stînga ? mă întrebă ea. Avea ochii sticloşi şi-şi tot trecea limbuţa roşie peste buze de parcă ar fi căutat vreun rest de ciocolată. Cred că toată lumea ar trebui să se preocupe de ele, continuă ea. Dar dacă pui această întrebare bărbaţilor de pe aici, toţi nu vor altceva decît să te pipăie.

Am încuviinţat din cap şi i-am privit peste marginea paharului năsucul cîrn şi pielea urît bronzată.

— Nu că m-ar supăra cine ştie ce dacă o fac cu delicateţe, îmi mărturisi ea, întinzînd mîna după paharul oferit de Candy. În timp ce bea jumătate din el, îmi arătă măselele.

— Pe mine să nu contezi, i-am zis.

— Cum te cheamă ?

— Marlowe.

— Cu *e* sau fără *e* la coadă ?

— Cu.

— Ah, Marlowe, cîntă ea. Vai, ce nume trist şi frumos !

Îşi lăsă jos paharul pe trei sferturi gol, închise ochii, îşi dădu capul pe spate, desfăcu braţele (cît pe-aci să

mă pocnească peste ochi) și începu să recite cu un glas palpitînd de emoție :

Acesta-i chipul ce-a pornit pe mări o mie de corăbii
Și-a aprins a'Troiei turnuri falnice ?
Frumoasa mea domniță, fă-mă nemuritor cu un sărut.

Deschise ochii, își înșfăcă paharul și clipi șiret către mine.

— Ai fost grozav, iubițel. Ai mai scris ceva versuri în ultima vreme ?

— Nu cine știe ce.

— Dacă vrei, ai voie să mă pupi, zise ea sfioasă.

Un tip cu o haină de șantung și cu cămașa deschisă la gît veni prin spatele ei și rînji la mine peste capul fetiței. Avea părul roșu tuns scurt și o față ca un plămîn căzut. Era cel mai urît individ pe care l-am văzut vreodată. O mîngîie pe fetiță pe creștetul capului.

— Haide, pisicuțo. E timpul să mergem acasă.

Ea se năpusti furioasă asupra lui :

— Vrei să spui că trebuie să uzi iarăși blestematele alea de tuberoze ? urlă ea.

— Stai puțin, pisicuțo...

— Ia-ți labele de pe mine, violator de fecioare, țipă ea și-i aruncă în obraz ce mai rămăsese în pahar — mai bine zis o linguriță de băutură și două bucăți de gheață.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fetițo, dar sînt soțul tău, urlă el, bîjbîind să-și găsească batista și să-și șteargă mutra. Te-ai prins ? Sînt soțul tău.

Ea a scos niște suspine cumplite și s-a aruncat în brațele lui. M-am strecurat pe lîngă ei și m-am îndepărtat. Toate petrecerile astea seamănă între ele, pînă și în ceea ce privește dialogul. Între timp, musafirii au început să plece îndreptîndu-se către aerul nopții. Glasurile se stingeau în curte, motoarele mașinilor porneau, adiourile țîșneau în dreapta și-n stînga săltînd ca niște mingi de ping-pong. M-am îndreptat spre ușa de sticlă și am ieșit pe terasa cu dale de mozaic. Terenul din față cobora ușor spre lacul nemișcat ca o pisică adormită. Lîngă mal se afla un mic debarcader din lemn de care

---

[1] Citat din *Doctor Faust*, de dramaturgul elisabetan Christopher Marlowe (1564—1593).

era legată cu un otgon o barcă cu vîsle. Către malul celălalt, care nu era prea îndepărtat, se vedea un cufundar negru care tot făcea alene piruete ca un patinator. Şi totuşi nu stîrnea nici măcar vălurele.

M-am tolănit într-un fotoliu de aluminiu cu pernuţe, mi-am aprins pipa şi am fumat-o în tihnă, întrebîndu-mă ce naiba căutam eu acolo. După cît se părea, Roger Wade izbutea să-şi găsească destulă stăpînire de sine ca să se ţină bine în frîu, atunci cînd voia. Se descurcase foarte bine cu Loring. Eu unul nu m-aş fi mirat cîtuşi de puţin dacă i-ar fi turtit doctorului bărbia ascuţită. Desigur că asta ar fi însemnat o încălcare a codului manierelor elegante, dar Loring îl încălcase mult mai grav.

Dacă un asemenea cod mai înseamnă ceva sau mai are vreo valoare, atunci sensul lui este că nu-ţi alegi un salon plin de oameni drept loc unde să ameninţi un bărbat şi îl pocneşti cu mănuşa peste faţă cînd soţia ta se află alături şi practic o acuzi că face un joc dublu. Pentru un om care abia îşi revenise dintr-un acces cumplit de alcoolism, Wade se descurcase admirabil. Se purtase mai mult decît corect. Bineînţeles, eu nu avusesem ocazia să-l văd beat. Habar n-aveam cum s-o fi purtat cînd era băut. De fapt nici nu ştiam că e alcoolic. Există o mare deosebire. Un om care bea prea mult la anumite ocazii rămîne acelaşi om ca atunci cînd nu s-a atins de băutură. În schimb un alcoolic, un alcoolic adevărat nu mai e cîtuşi de puţin acelaşi. Comportarea lui este întotdeauna imprevizibilă şi nu poţi şti cu siguranţă nimic despre el, decît că va fi cu totul altfel decît l-ai cunoscut.

În spatele meu răsunară nişte paşi uşori şi Eileen Wade străbătu terasa şi terenul dinspre lac şi se aşeză lîngă mine, pe marginea unui fotoliu.

— Ei, ce părere ai ? mă întrebă ea calmă.

— Despre gentlemanul care nu prea ştia să-şi ţină mănuşile prin buzunare ?

— A nu. Se încruntă, dar apoi rîse. Nu pot să sufăr oamenii care fac scene dintr-astea. Nu că n-ar fi un doctor foarte bun. Să ştii că scena asta a mai jucat-o în faţa a cel puţin jumătate din bărbaţii de prin car-

tier. Linda Loring nu e o stricată. Nu arată a femeie uşoară, nu vorbeşte şi nu se poartă ca una dintr-alea. Habar n-am de ce doctorul Loring se comportă ca şi cum ea ar fi astfel.

— Poate că o fi vreun beţiv adus pe calea cea bună, i-am răspuns. Foarte mulţi dintre ei devin cam prea puritani.

— E posibil, încuviinţă ea privind către lac. Aici e un loc foarte tihnit. În mod normal, ţi-ai putea închipui că un scriitor ar trebui să fie fericit aici — dacă scriitorii sînt vreodată fericiţi, indiferent unde. Apoi îşi întoarse privirile spre mine. Va să zică nu te laşi convins să faci ce te-a rugat Roger ?

— N-are nici un rost, doamnă Wade. N-aş putea realiza nimic. V-am mai spus toate astea. N-aş putea fi sigur că o să mă aflu aici la momentul potrivit. Ar însemna să nu mă mai mişc de aici. Or, asta e imposibil, chiar dacă n-aş avea nimic altceva de făcut. Dacă-l apucă nebunia, de exemplu, asta s-ar putea întîmpla fulgerător. Dar deocamdată n-am văzut nici un semn că-l apucă turbarea. Mie mi s-a părut că are capul bine înfipt pe umeri.

Coborî ochii şi-şi privi mîinile :

— Dacă ar fi în stare să-şi termine cartea, cred că lucrurile s-ar îndrepta mult.

— Dar eu nu-l pot ajuta s-o facă.

Îşi ridică privirile şi-şi lăsă mîinile pe braţele fotoliului de grădină. Se aplecă puţin înainte :

— Ba poţi, dacă el socoate că eşti în stare. Tocmai asta e toată chestia. Ţi s-ar părea chiar atît de dezgustător să fii un musafir în casa noastră şi să fii plătit pentru asta ?

— Doamnă Wade, ceea ce îi trebuie lui e un psihiatru. Dacă aţi cunoaşte vreunul care să nu fie şarlatan.

Păru surprinsă, aproape speriată :

— Psihiatru ? De ce ?

Mi-am scuturat pipa şi am rămas cu ea în mînă, aşteptînd să se răcorească înainte de-a o putea pune în buzunar.

— Dacă ţineţi să auziţi opinia unui amator, iat-o : el crede că are o taină îngropată adînc în minte şi nu

reușește să-i dea de rost. S-ar putea să fie cine știe ce secret vinovat despre el însuși, s-ar putea să fie legat de altcineva. Crede că asta îl face să bea, pentru că nu izbutește să descopere ce e. Probabil își închipuie că orice s-o fi întîmplat, s-a petrecut cînd era beat și că o să-l poată dezvălui mergînd acolo unde ajung oamenii cînd se îmbată — cînd se îmbată rău de tot, ca el. Ei bine, asta e treabă de psihiatru. Mă rog, deocamdată toate bune. Dacă nu e ăsta adevărul, atunci înseamnă că se îmbată pentru că vrea să se îmbete sau pentru că nu se poate stăpîni — și chestia cu secretul este doar scuza pe care și-o găsește. Nu e în stare să-și scrie cartea sau în orice caz nu izbutește s-o termine. Pentru că se îmbată. Adică, supoziția ar fi că nu-și poate termina cartea pentru că bînd își pierde simțurile și cunoștința. De fapt însă, s-ar putea ca lucrurile să stea exact invers.

— A, nu. În nici un caz. Roger e foarte talentat. Sînt absolut sigură că încă n-a dat lumii capodoperele de care e capabil.

— V-am spus că era doar opinia unui amator. Deunăzi, în dimineața aceea mi-ați spus că poate nu-și mai iubește nevasta. Și asta e o chestie în care s-ar putea ca lucrurile să stea exact invers.

S-a uitat spre casă, apoi s-a întors cu spatele la ea. M-am uitat și eu într-acolo. Wade stătea în picioare în spatele ușii și ne privea. În momentul în care m-am uitat și eu, s-a îndreptat spre măsuța cu rotile și a întins mîna după o sticlă.

— N-are nici un rost să încerci să-l împiedici, zise ea repede. Eu n-o fac niciodată. Absolut niciodată. Bănuiesc că ai dreptate, domnule Marlowe. Pur și simplu nu e nimic de făcut decît să-l lași să-și urmeze calea.

Între timp pipa se răcorise, așa că am băgat-o în buzunar.

— Dacă tot scotocim prin ascunzișurile sertarelor, cum rămîne cu posibilitatea ca lucrurile să stea invers?

— Îmi iubesc soțul, îmi răspunse ea simplu. Nu chiar ca o fetiță, dar îl iubesc. O femeie nu e decît o singură dată în viață fetiță îndrăgostită. Bărbatul pe care l-am iubit pe atunci e mort. A murit în război. Lucru destul de ciudat, numele lui avea aceleași inițiale ca și al dumi-

tale. Acum nu mai contează — în afară de faptul că uneori nu prea-mi vine să cred că a murit. Cadavrul lui n-a fost descoperit niciodată. Dar asta s-a întîmplat cu mulţi soldaţi dispăruţi. Mă privi iscoditor. Uneori — nu prea des, firește, — cînd intru în vreun băruleţ liniştit sau în holul unui hotel bun la o oră liniştită, cînd trec pe puntea unui vapor în zorii zilei, sau tîrziu, după miezul nopţii, am senzaţia că parcă-l văd aşteptîndu-mă într-un colţ întunecos. Făcu o pauză şi plecă ochii în jos. E o prostie. Mi-e şi ruşine. Eram foarte îndrăgostiţi unul de altul — genul acela de iubire nebună, misterioasă şi absurdă pe care n-o trăieşti decît o dată în viaţă.

A încetat să-mi mai vorbească şi a rămas acolo aproape ca în transă, privind dincolo de lac. Am întors capul spre casă. Wade stătea în picioare îndărătul uşii de sticlă, cu paharul în mînă. M-am uitat din nou la Eileen. Pentru ea, eu nu mai existam. M-am ridicat şi m-am dus în casă. Wade stătea acolo cu paharul în mînă. Băutura părea să-l apese destul de tare. Nici privirea lui nu mai era normală.

— Ai făcut progrese cu nevastă-mea, Marlowe ?

Îmi spuse asta făcînd o schimă.

— Nu m-am dat la ea, dacă la asta te referi.

— Exact la asta mă refer. Deunăzi seara, ai sărutat-o. Probabil îţi închipui că eşti un cuceritor care triumfă repede, dar să ştii, amice, că-ţi pierzi vremea de pomană. Chiar dacă ai avea şlefuiala şi lustrul necesar.

Am încercat să trec pe lîngă el, dar mi-a blocat drumul cu un umăr foarte solid.

— Nu te grăbi să pleci, şefule. Ne place prezenţa ta pe aici. N-avem prea des ocazia să avem detectivi particulari prin casă.

— Eu sînt în plus, i-am zis.

A ridicat paharul şi a sorbit din el. Cînd l-a lăsat jos, mi-a rînjit greţos.

— Ar trebui să-ţi acorzi ceva mai mult timp ca să-ţi pregătești și să-ţi organizezi rezistenţa, i-am zis. Vorbe goale, eh ?

— E în regulă, antrenorule. Te pomenești că-i fi vreunul din ăla care se ocupă de dezvoltarea personali-

tăţii oamenilor ? Ar trebui să ai mai multă minte în cap şi să nu te străduieşti degeaba să educi un beţiv. Beţivii nu se educă, prietene. Se dezintegrează. Şi o parte a acestui proces este extrem de amuzantă. Sorbi iarăşi din pahar, aproape golindu-l. Iar cealaltă parte e groaznică, cumplită. Dar, dacă-mi permiţi să citez vorbele scînteietoare ale bunului doctor Loring — ticălosul ticăloşilor înarmat cu trusa neagră — las-o în pace pe nevastă-mea, Marlowe. Bineînţeles că te atrage. Pe toţi îi atrage. Ţi-ar place să te culci cu ea. Multora le-ar place. Ai vrea să te împărtăşeşti din visurile ei şi să te îmbeţi de parfumul amintirilor ei. Poate că şi eu aş vrea. Dar nu e nimic de împărtăşit, amice — nimic, nimic, nimic. Te trezeşti singur singurel în beznă. Îşi termină băutura şi întoarse paharul cu fundul în sus. Gol ca ăsta, Marlowe. Nu rămîne nici o picătură înăuntru. Ascultă-mă pe mine, că eu sînt ăla care ştie cum stau lucrurile.

Lăsă paharul pe marginea măsuţei cu rotile şi se îndreptă spre scări, mergînd cît mai ţeapăn. După ce urcă vreo zece trepte, ţinîndu-se de balustradă, se opri şi se sprijini de ea. Se uită în jos spre mine cu un rînjet acru.

— Marlowe, te rog, iartă-mi sarcasmul de duzină. De fapt eşti un tip simpatic. N-aş vrea să ţi se întîmple ceva rău.

— Ca de pildă ?

— Poate că încă n-a ajuns să-ţi vorbească despre farmecul acela de neuitat al primei ei iubiri, despre tipul care a fost dat dispărut pe frontul din Norvegia. Nu-i aşa, amice, că tu n-ai vrea să fii dat dispărut, nu ? Doar eşti sticletele meu particular, al meu propriu şi special. Tu mă găseşti cînd dispar în splendoarea sălbatecă a canyon-ului Sepulveda. Frecă balustrada lustruită cu o mişcare circulară. M-ar durea pînă în adîncul sufletului dacă te-ai pierde. Ca individul ăla care se tot trata cu suc de lămîie. A dispărut atît de fulgerător încît uneori te şi întrebi dacă a existat vreodată. Îţi închipui cumva că poate ea l-a inventat pur şi simplu, doar aşa ca să aibă o jucărie cu care să se amuze ?

— De unde să ştiu eu ?

Se uită din nou la mine. Acum fața îi era brăzdată de riduri și gura îi era schimonosită de amărăciune și ciudă :

— De unde ar putea să știe cineva ? Poate că nici măcar ea nu știe. Bebe a obosit. Bebe s-a jucat prea multă vreme cu jucării stricate. Bebe vrea să facă nani.

Și a plecat în sus pe scări. Am rămas acolo în picioare pînă cînd a venit Candy și a început să facă ordine, punînd paharele pe o tavă, cercetînd sticlele să vadă dacă a mai rămas ceva, fără să mă bage cîtuși de puțin în seamă. Sau cel puțin așa mi s-a părut. Apoi deodată mi-a zis :

— *Señor*, a mai rămas o băutură bună. Păcat s-o pierdem.

Și-mi întinse o sticlă.

— Bea-o dumneata.

— *Gracias, señor, no me gusta.*[1] *Un vaso de cerveza no más.* Un pahar de bere ajunge pentru mine.

— Ești foarte înțelept.

— Destul un bețiv în casă, îmi zise el uitîndu-se lung la mine. Vorbesc bine englezește, nu ?

— Da, splendid.

— Dar gîndesc spaniolește. Uneori am gînduri foarte sîngeroase. Stăpînul meu e prietenul meu. N-are nevoie de ajutor, *hombre*. Am eu grijă de el, înțelegi ?

— Da, faci o treabă strașnică, javră.

— *Hijo de la flauta*[2], îmi zise el șuierînd printre dinții albi.

Ridică o tavă încărcată și dintr-o mișcare abilă de picolo și-o așează aproape de umăr, ținînd-o pe palma întoarsă în sus.

M-am dus la ușă și mi-am deschis-o singur, întrebîndu-mă cum naiba ajunsese expresia „fiu de flaut" să devină o insultă în spaniolă. Dar n-am stat să mă gîndesc prea mult la asta. Aveam mult prea multe alte lucruri de care să mă mir. Boala familiei Wade nu era numai alcoolul. Alcoolul era pur și simplu o reacție deghizată, nu mai mult.

---

[1] Mulțumesc, domnule, nu-mi place (sp.)
[2] Pui de lele ; literal : fiu de flaut. (sp.).

Mai tîrziu în seara aceea, cam între nouă jumătate și zece am dat telefon la familia Wade. După ce a sunat de vreo opt ori fără răspuns, am închis. Dar nici nu-mi ridicasem bine mîna de pe receptor cînd a început să sune la mine. Era Eileen Wade.

— A sunat cineva aici, și am avut un fel de intuiție că s-ar putea să fii dumneata. Tocmai mă pregăteam să fac un duș.

— Da, doamnă Wade, eu am sunat, dar nu era ceva important. Mi s-a părut că are mintea cam învălmășită cînd am plecat — vreau să spun, Roger. Am impresia că între timp am ajuns să simt o oarecare răspundere față de el.

— Se simte foarte bine, mi-a răspuns. E în patul lui și doarme tun. Cred că doctorul Loring l-a tulburat de fapt mai mult decît a vrut să arate. Cu siguranță că ți-a spus tot felul de prostii.

— Mi-a zis că e obosit și că vrea să se ducă la culcare. Ceea ce mie mi s-a părut destul de înțelept.

— Dacă asta e tot ce a zis, bine. Ei, noapte bună, domnule Marlowe, și mulțumesc foarte mult că ai telefonat.

— N-am spus că asta e tot ce a zis. Am zis doar că mi-a zis așa.

Urmă o pauză, după care reluă :

— Oricui i se poate întîmpla să vorbească vrute și nevrute, din cînd în cînd. Nu-l lua prea tare în serios pe Roger, domnule Marlowe. La urma urmei, imaginația lui e destul de puternic dezvoltată. Așa e și firesc. N-ar fi trebuit să bea, atît de curînd după ultimul acces. Te rog, încearcă să dai totul uitării. Îmi închipui că printre alte lucruri a fost și mojic cu dumneata.

— N-a fost mojic. A spus o mulțime de lucruri foarte coerente. Soțul dumneavoastră e un individ care se dovedește în stare să se autocerceteze cu multă atenție, chiar cu foarte multă atenție și să vadă exact ce e în el. Darul ăsta îl are foarte puțină lume. Cei mai mulți oameni trec prin viață irosindu-și mai bine de jumătate din energie în încercarea de a-și apăra o demnitate pe care de fapt n-au avut-o niciodată. Noapte bună, doamnă Wade.

A închis telefonul iar eu mi-am întins tabla de şah. Mi-am umplut pipa, mi-am aşezat piesele, mi-am inspectat trupele şi armele şi uniformele, şi am jucat un turneu al campionilor între Gorceakov şi Meninkin — şaptezeci şi două de mutări şi apoi remiză, — o adevărată partidă de campionat, forţa irezistibilă care întîmpină obiectul nemişcat, o bătălie fără armuri, un război fără vărsare de sînge şi o risipă de inteligenţă umană la fel de complicată şi rafinată cum poţi găsi oriunde, cu excepţia unei agenţii publicitare.

CAPITOLUL 25

O săptămînă nu s-a mai întîmplat nimic decît că mi-am văzut de treburi şi afaceri care în momentul acela tocmai că nu prea erau cine ştie ce. Într-o zi, George Peters de la Instituţia Carne mi-a dat telefon şi mi-a spus că a trecut întîmplător prin canyon-ul Sepulveda şi că, doar aşa, din curiozitate, a vizitat sanatoriul doctorului Verringer. Dar doctorul Verringer nu mai era acolo. Veniseră în schimb mai multe echipe de la cadastru care măsurau terenul pentru o parcelare. Ăia cu care a vorbit nici măcar nu auziseră de Verringer.

— S-ar părea că bietul fraier a pierdut proprietatea din cauza unei ipoteci, adăugă Peters. Am verificat. I-au dat o mie de dolari ca să fie chit, doar aşa, ca să scutească timp şi cheltuieli, şi acum cineva o să cîştige un milion de dolari pe an numai pentru că parcelează terenul şi vinde loturi de casă. Vezi, asta-i deosebirea dintre crimă şi afaceri. Pentru afaceri trebuie să dispui de capital. Uneori mi se pare că asta e singura diferenţă dintre ele.

— Observaţia este de un splendid cinism, dar şi pentru crimele în stil mare ai nevoie de capital.

— Şi unde-l găseşti, amice ? Nu la pungaşi dintr-ăia care jefuiesc dughenele cu băuturi spirtoase. Pa şi pusi. Pe curînd.

Într-o joi, aproape de unsprezece noaptea, mi-a telefonat Wade. Avea vocea dogită, aproape gîlgîitoare şi

totuși nu știu cum se face că i-am recunoscut-o. Și auzeam limpede cum gîfîia, trăgîndu-și greu răsuflarea.

— Sînt în stare proastă, Marlowe. Foarte proastă. Nu mă mai pot ține. Ai putea veni repede încoace ?

— Sigur... dar dă-mi-o o clipă pe doamna Wade.

Nu mi-a răspuns. S-a auzit un zgomot puternic, apoi o tăcere de moarte, apoi s-au auzit o mulțime de lucruri trîntindu-se. Am țipat în receptor dar n-am primit nici un răspuns. Timpul trecea. În cele din urmă, s-a auzit un clinchet ușor, ceea ce însemna că receptorul a fost repus în furcă, după care mi-a venit tonul.

Peste cinci minute eram deja pe drum. Am ajuns în circa patruzeci de minute, dar nici eu nu știu cum. Parcă aveam aripi cînd am ajuns la trecătoare și am intrat pe bulevardul Ventura unde luminile mă orbeau și, cotind brusc, am reușit să mă strecor printre camioane și în general m-am făcut rău de rîs. Am trecut prin Encino cu aproape o sută pe oră și cu un far aprins puternic pe aripa dreaptă cînd treceam pe lîngă mașinile parcate, ca să înghețe pe oricine ar fi dat să pășească sau să pornească să traverseze. Am avut genul ăla de noroc de care beneficiezi doar atunci cînd puțin îți pasă. Nu tu poliție, nu tu sirene, nu tu semnale luminoase. Doar niște vedenii de coșmar, cam ce-ar fi putut să se întîmple în reședința familiei Wade. Eileen era singură în casă cu un bețiv violent, zăcea la piciorul scării cu gîtul frînt, se afla îndărătul unei uși încuiate și cineva urla de afară încercînd să dea buzna înăuntru, alerga desculță pe un drum luminat de lună, fugărită de un negru uriaș cu un satîr în mînă.

Nici urmă de așa ceva. Cînd am intrat cu Oldsmobilul pe aleea lor, luminile erau aprinse în toată casa iar ea stătea în pragul ușii deschise, cu o țigara în gură. M-am dat jos și am străbătut dalele de piatră, apropiindu-mă. Era îmbrăcată în pantaloni și bluză deschisă la gît. M-a privit calmă. Dacă a fi existat vreun pic de emoție sau tulburare pe acolo, înseamnă că doar eu o adusesem cu mine.

Primul lucru pe care l-am spus a fost la fel de aiurit ca și restul comportării mele :

— Parcă știam că nu fumați.

— Cum ? A, nu, de obicei nu fumez. Scoase țigara din gură, o aruncă jos și o călcă. Doar așa, din cînd în cînd. I-a telefonat doctorului Verringer.

Avea un glas placid și detașat, un glas ca acela pe care-l auzi plutind în noapte peste ape. Complet lipsit de încordare.

— Nu se poate, i-am răspuns. Doctorul Verringer nu mai stă pe aici. Mie mi-a telefonat.

— A, da ? Eu l-am auzit doar telefonînd și rugînd pe cineva să vină repede. Credeam că trebuie să fie doctorul Verringer.

— Unde-i acum ?

— A căzut jos. Probabil că s-a aplecat prea tare pe spate cu fotoliul. I s-a mai întîmplat și altă dată. Cred că s-a rănit la cap. I-a curs puțin sînge, dar nu prea mult.

— Bine, atunci e-n regulă. Nu ținem să vedem prea mult sînge. Dar v-am întrebat unde e ?

M-a privit cu un aer grav. Apoi mi-a arătat cu degetul :

— Pe-acolo pe undeva. La marginea drumului sau printre tufele de lîngă gard.

M-am aplecat înainte și am privit-o crunt în ochi :

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce, nici nu v-ați uitat ?

Între timp însă, mi-am dat brusc seama că e într-o stare de șoc. Apoi mi-am întors privirile către grădină. Nu vedeam nimic, dar e drept că lîngă gard era foarte întuneric.

— Nu, nu m-am uitat, mi-a răspuns cu un calm desăvîrșit. Găsește-l dumneata. Eu una mi-am luat o porție suficientă. Ba chiar o porție mai mare decît o pot înghiți. Găsește-l dumneata.

S-a răsucit pe călcîie și a intrat în casă, lăsînd ușa deschisă. N-a ajuns prea departe. Cam la un metru de la pragul ușii s-a prăbușit pe podea și acolo a rămas. Am ridicat-o cum am putut și am întins-o pe una din cele două canapele așezate față-n față, de-a lungul unei măsuțe de cocteiluri din lemn deschis la culoare. I-am luat pulsul. Nu părea să fie nici slab, nici neregulat. Ținea

ochii închiși și pleoapele îi erau vinete. Am lăsat-o acolo și am ieșit din casă.

L-am găsit și pe el, exact așa cum spusese Eileen. Zăcea căzut pe o parte în umbra unui hibiscus. Avea pulsul rapid și agitat și respirația anormală. O porțiune a capului, mai spre ceafă, era năclăită de sînge. I-am vorbit și l-am zgîlțîit puțin. I-am tras și vreo două palme. A mormăit ceva dar nu și-a revenit. Am tras de el pînă cînd l-am așezat în capul oaselor, pe urmă, urcîndu-i unul din brațe peste umărul meu, m-am întors cu spatele la el, l-am suit în spinare și am încercat să mă ridic. Am căzut. Era greu ca un bloc de beton. Ne-am așezat amîndoi pe iarbă, am tras de cîteva ori aer în piept și am mai făcut o încercare. În cele din urmă, am izbutit să-l aduc în poziția pe care o folosesc pompierii pentru salvarea victimelor, și am străbătut peluza, îndreptîndu-mă spre ușa deschisă. Distanța mi s-a părut la fel de mare ca cea parcursă într-o călătorie pînă-n Siam și înapoi. Cele două trepte de la intrare mi s-au părut înalte de trei metri. Am mers clătinîndu-mă pînă la canapea și îngenunchind am reușit să-l rostogolesc și să-l întind pe ea. Cînd m-am îndreptat din nou din șale, mă durea spinarea de parcă mi-ar fi plesnit coloana vertebrală în cel puțin trei locuri.

Eileen Wade nu mai era acolo. Puteam face ce doream în camera aceea. De fapt, în momentul acela eram mult prea obosit ca să-mi mai pese de cineva. M-am așezat și m-am uitat la el, așteptînd să-l văd că respiră. Apoi i-am examinat capul. Era plin de sînge. I se năclăise părul. Nu arăta chiar așa de rău la față, dar cu rănile astea de la cap nu știi niciodată la ce să te aștepți.

Apoi m-am trezit cu Eileen Wade stînd lîngă mine, privindu-l liniștită, cu aceeași expresie detașată.

— Îmi pare rău că am leșinat. Nici nu știu de ce mi s-a întîmplat una ca asta.

— Cred că n-ar fi rău să chemăm un doctor.

— I-am telefonat doctorului Loring. Știi, e medicul meu curant. Dar n-a vrut să vină.

— Atunci încercați să chemați pe altcineva.

— A, nu, că vine pînă la urmă. La început n-a vrut, dar o să vină de îndată ce o să poată.

— Unde-i Candy ?

— Are zi liberă. E joi. Bucătăreasa şi Candy sînt liberi joia. Aşa e obiceiul pe aici. Poţi să-l aşezi în pat ?

— Nu pot, fără ajutorul cuiva. Mai bine aţi aduce un pled sau o pătură. E destul de cald afară, dar în situaţii dintr-astea e foarte uşor să faci o pneumonie.

Mi-a zis că aduce un pled. Mi s-a părut un gest destul de amabil din partea ei. Dar nu izbuteam să gîndesc prea limpede. Eram complet dărîmat de efortul pe care-l făcusem.

L-am acoperit cu un pled dintr-alea cu care te înveleşti pe puntea vaporului. Peste cincisprezece minute a venit doctorul Loring, perfect pus la punct, cu guler scrobit şi ochelari fără ramă, avînd pe faţă expresia unui om care a fost pus să cureţe în urma unui cîine după ce a vărsat.

Îi examină capul lui Wade :

— Contuzii şi o rană superficială, declară el. Nici un risc de comoţie cerebrală. După părerea mea, respiraţia lui indică în mod destul de evident starea în care se află.

Întinse mîna după pălărie. Îşi ridică trusa.

— Aveţi grijă să nu-i fie frig. Puteţi să-i spălaţi uşor capul ca să îndepărtaţi sîngele. Dacă doarme o să-i treacă.

— Domnule doctor, dar nu-l pot duce singur pînă sus, i-am zis eu.

— Atunci lăsaţi-l unde e. S-a uitat la mine cu un aer total nepăsător. Noapte bună, doamnă Wade. După cum ştii, nu tratez alcoolici. Chiar dacă aş face-o, soţul dumitale n-ar putea fi pe lista pacienţilor mei. Sînt convins că nu ţi-e greu să înţelegi de ce.

— Nu v-a rugat nimeni să-l trataţi, i-am zis. Am cerut doar o mînă de ajutor ca să-l pod duce în dormitorul lui şi să-l dezbrac.

— Dar cine mai eşti şi dumneata ? m-a întrebat doctorul Loring pe un ton care te îngheţa.

— Mă numesc Marlowe. Am fost aici la petrecerea de acum o săptămînă. V-am fost prezentat de soţia dumneavoastră.

— Interesant. Dar în ce context ai cunoscut-o pe soţia mea ?

— Dar ce dracu, parcă asta contează ? Nu vreau altceva decît să...

— Nu mă interesează ce vrei, mi-a retezat-o.

S-a întors către Eileen, a salutat-o scurt din cap şi a dat să iasă. M-am interpus între el şi uşă, rezemîndu-mă cu spatele de ea.

— O clipă, doctore. Probabil că a trecut multă vreme de cînd ţi-ai mai aruncat ochii pe bucăţica aia de proză numită jurămîntul hipocratic. Omul ăsta m-a chemat la telefon şi eu stau destul de departe de aici. După glas mi-am dat seama că e ceva în neregulă, aşa că am încălcat toate regulile de circulaţie ca să ajung pînă aici. L-am găsit zăcînd pe pămînt şi l-am cărat înăuntru şi te rog să mă crezi că nu e uşurel ca o pană. Valetul e plecat şi nu e nimeni pe aici care să mă ajute să-l duc sus în dormitor. Ce părere ai ?

— Dă-te la o parte din calea mea ! şuieră el printre dinţi. Altfel telefonez şerifului şi-l pun să trimită aici un agent. Ca profesionist...

— Ca profesionist eşti o scîrnă de păduche, i-am zis şi i-am lăsat cale liberă.

S-a înroşit — încet, dar vizibil. Se sufoca cu propria lui fiere. Apoi a deschis uşa şi a ieşit. A închis-o la loc cu grijă. În timp ce o închidea, se uita la mine. Privirea lui era cea mai urîcioasă ce mi-a fost adresată vreodată dar şi mutra lui era cea mai urîcioasă ce-mi fusese vreodată hărăzit să văd.

Întorcîndu-mă, am dat cu ochii de Eileen care zîmbea.

— Ce-i aşa amuzant ? am repezit-o eu.

— Dumneata. Nu-i aşa că puţin îţi pasă ce le spui oamenilor ? Nu ştii cine e doctorul Loring ?

— Ba da — şi mai ştiu şi ce e, nu numai cine e.

S-a uitat la ceasul de la mînă :

— Ar trebui să se cam întoarcă valetul. Am să mă duc să văd. Camera lui e în spatele garajului.

A ieşit prin arcadă iar eu m-am aşezat şi m-am uitat la Wade. Marele şi imensul om de litere sforăia. Faţa îi era brobonită de sudoare, dar l-am lăsat tot învelit. Peste două minute, Eileen s-a întors însoţită de Candy.

CAPITOLUL 26

Mexicanul era îmbrăcat cu o cămașă sport, cu carouri albe și negre, cu pantaloni negri cu multe pense, fără curea, pantofi în două culori — alb cu negru — de o curățenie ireproșabilă. Părul lui negru și des era pieptănat cu grijă pe spate și strălucea de briantină sau pomadă.

— *Señor*, zise el și schiță un salut scurt și sarcastic.

— Candy, ajută-l, te rog, pe domnul Marlowe să-l ducă sus pe soțul meu. A căzut și s-a rănit puțin. Îmi pare rău că trebuie să te deranjez.

— *De nada, señora* [1], zise Candy zîmbind.

— Mă tem că eu am să vă spun noapte bună. zise ea adresîndu-mi-se mie. Sînt frîntă de oboseală. Candy poate să-ți dea orice îți trebuie.

A urcat încet scările, sub privirile lui Candy și ale mele.

— Drăguță păpușică, mi-a zis el cu un ton impertinent. Rămîneți peste noapte ?

— Nu cred.

— *Ea làstima.* [2] E foarte singură, tipa asta.

— Puștiule, scoate-ți licărirea aia din ochi. Hai să-l punem în pat.

Se uită cu tristețe la Wade care sforăia pe canapea.

— *Pobrecito* [3], murmură el părînd sincer. *Borracho como una cuba* [4].

— O fi el beat, dar micuț nu e deloc. Apucă-l tu de picioare.

L-am ridicat împreună, și chiar pentru doi bărbați în toată firea era greu ca un sicriu de plumb. Ajunși în capul scărilor, am străbătut o galerie interioară trecînd pe lîngă o ușă închisă. Candy mi-a făcut semn înspre ea cu bărbia.

— *La señora*, mi-a șoptit el. Dacă bați încet, poate dă drumu înăuntru.

Nu i-am replicat nimic pentru că aveam nevoie de el. Am mers înainte cu epava, ne-am oprit în dreptul altei

---

[1] Nu face nimic, doamnă. (sp.)
[2] Păcat ! (sp.).
[3] Micuțul, sărăcuțul. (sp.)
[4] Beat turtă. (sp.)

uși și l-am descărcat pe pat. Apoi l-am apucat pe Candy de braț, aproape de umăr unde doare mai tare apăsarea degetelor. În orice caz m-au durut pe mine degetele. A tresărit puțin, și apoi fața i s-a înăsprit.

— Cum te cheamă, *cholo* [1] ?

— Ia mîna de pe mine, a lătrat el. Și nu-mi zi mie *cholo*. Nu sînt mexican intrat clandestin în America. Mă numesc Juan Garcia de Soto y Sotomayor. Sînt chilean.

— Bine, Don Juan. Ai grijă numai să nu încalci regulamentul pe-aicea. Ține-ți nasul și gura curate cînd vorbești de oameni în slujba cărora ești.

Se scutură ca să scape de strînsoarea mea și făcu un pas înapoi. Ochii lui negri scăpărau scîntei. Își băgă mîna în sîn și scoase un cuțit lung și subțirel. Îi puse vîrful pe deget și-l ținu în echilibru, fără măcar să se uite la el. Apoi lăsă mîna în jos și prinse cuțitul de mîner cît timp se afla încă în aer. Totul se petrecu într-o clipă și fără nici un efort aparent. Mîna i se ridică la înălțimea umărului, apoi țîșni înainte iar cuțitul zbură prin aer și se înfipse în cerceveaua ferestrei, continuînd să vibreze.

— *Ciudado, señor* [2] ! zise el rînjind sinistru. Și țînc labele acasă. Nimeni nu poate juca cu mine.

Străbătu camera cu pași agili, smulse cuțitul din tocul ferestrei, îl aruncă în aer și, răsucindu-se pe călcîie, îl prinse cu mîna pe la spate. Se auzi o pocnitură și cuțitul dispăru sub cămașă.

— Dibaci, dar un pic prea de ochii lumii, i-am zis eu.

S-a apropiat de mine zîmbind batjocoritor.

— Și p-ormă s-ar putea să te trezești cu un cot scrîntit, am adăugat eu. Uite-așa.

L-am apucat de încheietura mîinii drepte, l-am dezechilibrat dintr-o smucitură, i-am răsucit mîna la spate și mi-am pus antebrațul sub cotul lui. M-am apăsat pe el, folosindu-mi antebrațul drept pîrghie.

— E de-ajuns o smucitură și-ți plesnește încheietura cotului. O fisură e suficientă. Cîteva luni îți iei tălpășița din postul de aruncător de cuțite. Dacă smucesc nițeluș

---

[1] (Emigrant) mexican din clasele sărace. (sp.)

[2] Atenție, grijă ! (sp.)

mai tare, îţi pierzi definitiv meseria asta. Scoate pantofii domnului Wade.

I-am dat drumul iar el mi-a rînjit în faţă :

— Bun truc. Ţin minte.

Se întoarse către Wade, întinse mîna să-i apuce un pantof, apoi se opri. Văzînd o pată de sînge pe pernă.

— Cine a rănit stăpînu' ?

— Nu eu, amice. A căzut şi s-a lovit la cap. E o rană superficială. A fost doctorul şi l-a văzut.

Candy răsuflă greoi :

— L-ai văzut căzînd ?

— Nu, căzuse mai înainte. Văd că ţii la el, nu ?

Nu mi-a răspuns. I-a scos pantofii. Împreună am izbutit încetul cu încetul să-l dezbrăcăm, şi Candy i-a scos de undeva o pijama verde cu argintiu. Am reuşit să-l îmbrăcăm şi să-l aşezăm în pat. L-am învelit bine. Încă mai transpira şi mai sforăia. Candy îl privea cu tristeţe, clătinînd încet din capul lui pomădat.

— Cineva trebuie să aibă grijă de el, mi-a zis. Mă duc mă schimb.

— Du-te şi dormi. Îl îngrijesc eu. Dacă am nevoie de tine te strig.

M-a înfruntat cu privirea :

— Vezi, ai grijă bine, mi-a zis pe un ton calm. Ai grijă bine.

După ce a ieşit din cameră, m-am dus la baie şi am făcut rost de o cîrpă udă şi de un prosop mare. L-am întors puţin pe Wade, am întins prosopul pe pernă şi i-am spălat uşurel sîngele de pe cap, cu grijă să nu-l fac să sîngereze din nou. Atunci am văzut o tăietură superficială cam de vreo patru-cinci centimetri. Nu era mare lucru. În privinţa asta, doctorul Loring, avusese dreptate. L-ar fi durut cam tare dacă i-o cosea şi probabil că de fapt nici nu era nevoie. Găsind un foarfece, i-am tuns părul de jur împrejur ca să-i pot lipi un plasture. Apoi l-am răsucit din nou pe spate şi l-am spălat pe obraz. Mă tem că asta a fost o greşeală. A deschis ochii. Erau tulburi şi cu privirile rătăcite, apoi s-au mai limpezit şi a văzut că stau în picioare lîngă pat. Şi-a mişcat o mînă. şi-a dus-o spre ceafă şi a dat de plasture. Buzele lui au şoptit ceva, după care i s-a limpezit şi glasul.

— Cine m-a rănit ? Tu ?

Mîna pipăia plasturele.

— Nu te-a lovit nimeni. Ai căzut singur.

— Am căzut ? Cînd ? Unde ?

— Din locul de unde telefonai. M-ai sunat pe mine. Te-am auzit căzînd. Lăsaseşi telefonul deschis.

— Te-am sunat eu ? Rînji încetişor. Şi-aşa, şefule, eşti disponibil oricînd, da ? Cît e ceasul ?

— E trecut de unu noaptea.

— Unde e Eileen ?

— S-a dus să se culce. A făcut urît.

Căzu pe gînduri şi rumegă aceste vorbe în tăcere. Ochii lui erau plini de durere.

— Oare am... ? Se opri şi tresări.

— După cîte ştiu, nu te-ai atins de ea. Dacă la asta te referi. Ai rătăcit doar pe afară şi ai căzut fleaşcă lîngă gard. Nu mai vorbi. Încearcă să dormi.

— Să dorm ? întrebă cuminte şi încet, ca un copil care-şi repetă cu glas tare lecţia. Cam ce-ar însemna asta ?

— Poate că o pastilă ţi-ar ajuta. Ai ceva pe-aici ?

— În sertarul de la noptieră.

L-am deschis şi am găsit un flacon de plastic cu nişte capsule roşii. Seconal. Reţeta doctorului Loring. Drăguţul de doctor. Reţeta făcută pe numele soţiei domnului Roger Wade.

Am scos două drajeuri şi am pus flaconul la loc după care i-am turnat un pahar de apă din termosul de pe noptieră. Mi-a zis că o pastilă o să fie suficientă. A luat-o, a băut puţină apă, apoi a lăsat capul la loc pe pernă şi a început să privească în tavan. Timpul trecea. M-am aşezat pe un scaun şi am rămas de strajă. Nu părea să-i vină somnul. Apoi mi-a zis încetişor :

— Marlowe, mi-am adus aminte de ceva. Fă-mi, te rog, un serviciu. Am scris nişte aiureli pe care nu vreau să le vadă Eileen. Sînt nişte foi de hîrtie pe capacul maşinii de scris, sub husă. Rupe-le, te rog.

— Cu plăcere. Altceva nu-ţi mai aminteşti ?

— Eileen e bine ? Eşti sigur ?

— Da. E doar obosită. Linişteşte-te, Wade. Nu te mai gîndi la nimic. Nici nu trebuia să-ţi pun întrebări.

— Nu te mai gîndi, zise individul. Acum vocea lui era puţin somnoroasă. Parcă-şi vorbea lui însuşi : „Nu te mai gîndi. Nu mai visa. Nu mai iubi. Nu mai urî. Prinţ nobil, noapte bună“ [1] Cred că am să o iau şi pe cealaltă.

I-am dat-o. Pe urmă a pus capul la loc pe pernă, dar de data asta întors spre mine :

— Ştii, Marlowe, am scris nişte lucruri pe care nu vreau ca Eileen...

— Mi-ai mai zis. Mă ocup de ele după ce adormi.

— A, mulţumesc. Ce bine e să te aibă omul prin preajmă. Foarte bine.

Altă pauză destul de lungă. Începeau să i se îngreuneze pleoapele.

— Marlowe, ai omorît vreodată pe cineva ?

— Da.

— Oribilă senzaţie, nu ?

— Unora le place.

Ochii i s-au închis de tot. Apoi s-au redeschis dar păreau împăienjeniţi :

— Oare cum or fi putînd s-o facă ?

Nu i-am răspuns. Pleoapele i se lăsau tot mai jos, încetul cu încetul, ca o cortină de teatru care coboară milimetru cu milimetru. A început să sforăie. Am mai aşteptat puţin. Pe urmă am stins lumina şi am ieşit.

CAPITOLUL 27

M-am oprit în faţa uşii de la dormitorul lui Eileen şi am tras cu urechea. N-am auzit nici o mişcare înăuntru, aşa că n-am mai bătut la uşă. Dacă voia să ştie ce face Wade, treaba ei. Jos, living-room-ul era luminat şi gol. Am stins cîteva becuri. Stînd lîngă uşa din faţă m-am uitat sus spre galerie. Partea din mijloc a living-room-ului era înaltă, cît pereţii casei, şi era străbătută de grinzile neacoperite care susţineau şi această galerie interioară. Era lată şi mărginită pe două laturi de o balustradă solidă care părea să fie înaltă cam de un metru. Partea de

[1] Din replica lui Horaţio la moartea lui Hamlet.

sus şi stîlpii erau de formă pătrată ca să semene cu grinzile transversale. Ca să ajungi în sufragerie treceai printr-o arcadă tot pătrată, închisă de uşi de sticlă. Bănuiam că deasupra sufrageriei trebuia să fie camerele servitorilor. Această parte a etajului era despărţită printr-un zid, aşa că trebuia să fi fost şi o altă scară pe care puteai ajunge acolo, urcînd dinspre bucătărie. Dormitorul lui Wade era în colţ, deasupra biroului. Vedeam lumina ce străbătea prin uşa deschisă a camerei lui, reflectată pe tavanul înalt şi vedeam şi o parte din ambrazura uşii. Am stins toate luminile, în afară de o lampă cu picior şi m-am îndreptat spre birou. Uşa era închisă, dar rămăseseră aprinse două lămpi, cea cu picior de la căpătîiul canapelei de piele şi cea de birou, cu abajur ca o glugă. Maşina de scris se afla pe o masă solidă, aşezată lîngă această lampă şi alături de ea era un teanc de foi galbene în dezordine. M-am aşezat pe un scaun cu pernuţe şi am studiat situaţia. Ce voiam să ştiu era cum ajunsese Wade să se rănească la cap. Apoi m-am ridicat şi m-am aşezat pe scaunul turnant de la masa de lucru, cu telefonul în mîna stîngă. Arcurile scaunului erau foarte slabe. Dacă mă lăsam pe spate şi mă răsturnam, era posibil să mă lovesc de colţul biroului. Mi-am udat batista şi am frecat lemnul. Nici o picătură de sînge, nimic. Pe masă se aflau o mulţime de lucruri, printre care şi un rînd de cărţi între doi elefanţi de bronz şi o călimară demodată de sticlă de formă cubică. Am încercat şi asta. Nici un rezultat. N-avea nici un rost să mai cercetez, fiindcă dacă-l lovise altcineva, nu trebuia neapărat să fi lăsat arma în cameră. Şi nici nu văd cine ar fi putut s-o facă. M-am ridicat şi am aprins luminile din scafa plafonului. Ele băteau pînă în colţurile cele mai întunecate şi bineînţeles că pînă la urmă am găsit răspunsul care era de fapt foarte simplu : Lîngă perete era răsturnat un coş de hîrtii făcut din metal, din care se vărsaseră diverse lucruri. Era imposibil să fi ajuns singur acolo, aşa că fără îndoială fusese aruncat sau împins cu piciorul. I-am verificat colţurile ascuţite cu batista umezită. De data asta am obţinut pata roşiatică de sînge. Deci, nici un mister. Wade căzuse şi se lovise

cu capul de ascuțișul coșului de hîrtii — foarte probabil își făcuse rana ca o tăietură — se ridicase și izbise cu piciorul în coș, aruncîndu-l în capătul celălalt al camerei. Simplu ca bună ziua. Pe urmă avusese chef să mai soarbă o duşcă. Băutura era pe măsuța de cocteiluri din fața canapelei. O sticlă goală, alta pe trei sferturi plină, un termos cu apă și un bol de argint plin și el cu apă — fostele cuburi de gheață. Nu exista decît un singur pahar, și acela de dimensiuni foarte mari. După ce băuse se simțise ceva mai bine. Cu mintea încă destul de confuză descoperise telefonul scos din furcă și mai mult ca sigur că nu-și mai amintea ce făcuse cu el. Așadar, traversase pur și simplu camera și-l pusese la loc în furcă. Dacă socoteam bine, toate aceste mișcări luaseră cam atîta timp cît așteptasem eu. Telefonul are în el ceva care te obligă. Omul epocii noastre obsedate de mecanisme și dispozitive îl iubește, îl urăște și se teme de el. Dar întotdeauna îl tratează cu respect, chiar și cînd e beat. Telefonul e un fetiș.

Orice om normal ar fi strigat „alo“ în microfon, înainte de a închide, măcar așa, ca să se asigure. Dar nu înseamnă neapărat că tot așa ar fi procedat și un om amețit și abia ridicat după o căzătură. Oricum, n-avea nici o importanță. Ar fi putut s-o facă și nevastă-sa, poate că-l auzise căzînd, auzise bufnitura și coșul de hîrtii izbindu-se de perete, și venise în birou. Între timp probabil că ultimul pahar băut i se urcase rău la cap, așa că s-a strecurat afară cum a putut, a traversat peluza din fața casei și s-a prăbușit acolo unde-l găsisem. Venea cineva să-l ia. Numai că între timp nu mai știa exact cine vine. Poate că bunul doctor Verringer.

Deocamdată, toate bune. Dar ce-ar fi putut să facă nevastă-sa ? Nu-l putea pune pe picioare, nici să-l ajute să-și vină în fire, și poate că-i era și frică să încerce — lucru foarte normal. Așadar, trebuia să cheme pe cineva să vină s-o ajute. Servitorii erau plecați, deci nu putea s-o facă decît prin telefon. Ei bine, de fapt *chemase* pe cineva. Îl chemase pe drăguțul doctor Loring. Fusese doar supoziția mea că-l chemase abia după ce am ajuns eu acolo. Ea însă nu-mi spusese acest lucru.

De aici înainte însă, lucrurile nu prea se mai potriveau. Te-ai fi așteptat ca ea să se ducă să-l caute și să-l găsească, și să se asigure că nu e rănit. Nu putea să-i facă chiar atît de rău să zacă niţel pe pămînt într-o seară caldă de vară. Ea n-avea cum să-l miște de-acolo. Eu, cu puterea mea, și abia izbutisem. Dar în nici un caz nu te-ai fi așteptat s-o găsești în prágul ușii fumînd și neștiind decît foarte vag unde zace el. Dar parcă poți să știi ? N-aveam de unde să cunosc prin ce trecuse ea cu acest om, cît de periculos era el în starea asta, cît de frică i-o fi fost ei să se apropie de el. „Am primit o porţie mai mare decît pot înghiți“ — îmi spusese ea cînd sosisem. „Găsește-l dumneata“. Și apoi intrase în casă și se prefăcuse că leșină.

Tot mă mai chinuiau gîndurile, dar neavînd încotro, le-am lăsat așa. Eram silit să presupun că după ce dăduse piept cu această situaţie de atîtea ori, știa că n-are altceva de făcut decît să lase lucrurile să treacă, și deci asta a și făcut. Pur și simplu. A lăsat totul să treacă. L-a lăsat să zacă acolo pînă cînd urma să vină cineva cu forţa necesară să-l ducă în casă.

Și totuși încă nu eram liniștit. Mă mai sîcîia și faptul că ea își luase tălpășiţa și se dusese în camera ei în timp ce Candy și cu mine îl urcam pe el în dormitor. Zicea că-l iubește pe individ. Era soţul ei, erau căsătoriţi de cinci ani, cînd nu era beat era omul cel mai drăguţ din lume — astea erau chiar cuvintele ei. Cînd era beat era altceva, ceva de care trebuia să te păzești, fiindcă era periculos. Mă rog, s-o lăsăm baltă. Dar mai era ceva care mă necăjea. Dacă ar fi fost cu adevărat speriată, n-ar fi stat acolo în pragul ușii, fumînd. Dacă era pur și simplu amărîtă și închisă în sine și dezgustată — n-ar fi leșinat.

Trebuie să fi fost altceva la mijloc. Vreo altă femeie, poate. Atunci înseamnă că abia de curînd făcuse descoperirea. Linda Loring ? Poate. Așa gîndea doctorul Loring și așa se și exprimase în public, și încă în gura mare. Am încetat să-mi mai fac probleme și am ridicat husa de la mașina de scris. Povestea era acolo — niște foi disparate de hîrtie galbenă scrise la mașină, pe care trebuia să le distrug ca să nu le vadă Eileen. Le-am luat și m-am

apropiat de canapea, hotărînd că merit și eu un păhărel care să însoțească cititul. Lîngă masa de lucru era un mic lavoar. Am clătit paharul înalt, mi-am turnat o doză bună și m-am așezat să citesc. Ceea ce am citit era nebunie curată. Iată :

CAPITOLUL 28

„Au trecut patru zile de cînd a fost lună plină și pe perete se vede un petec pătrat luminat de razele ei, care mă privește ca un ochi mare și chior și lăptos, un ochi de perete. Glumesc. Idioată comparație, lua-o-ar dracu. Scriitor. Totul trebuie să semene cu ceva. Capul meu e așa de moale de parc-ar fi frișcă — dar nu-i la fel de dulce. Iar metafore. Îmi vine să vărs numai cînd mă gîndesc la toată porcăria aia împuțită. Oricum, tot îmi vine să vărs. Probabil că asta am să și fac. Dar nu mă împinge. Lasă-mi nițel timp. Viermii din plexul meu solar se mișcă, se mișcă și iar se mișcă. Mi-ar fi mult mai bine dacă m-aș culca, dar sub pat aș găsi un animal negru și animalul negru ar începe să se tîrască de colo pînă colo, fîșîind și și-ar încovoia spinarea, și ar lovi patul, și atunci aș scoate un urlet pe care numai eu l-aș auzi. Un urlet de vis, un urlet dintr-un coșmar. Nu am de ce să-mi fie frică și nu mi-e frică fiindcă nu am nimic de care să mă tem, și totuși, odată zăceam așa întins în pat și animalul negru tocmai asta îmi făcea, își izbea spinarea de partea de dedesubt a patului și m-am speriat și am făcut pe mine. Asta m-a dezgustat mai mult decît toate celelalte lucruri grețoase pe care le-am făcut.

Sînt murdar. Ar trebui să mă bărbieresc. Îmi tremură mîinile. Transpir. Am un miros neplăcut. Cămașa mi-e udă la subțiori, și pe piept, și pe spinare. Mînecile îmi sînt ude la încheietura cotului. Paharul de pe masă e gol. Acum ar trebui să țin sticla cu amîndouă mîinile ca să pot să-mi mai torn minunea. Poate că aș izbuti să sorb o dușcă din sticlă, ca să-mi mai vin în fire. Băutura asta are un gust de-ți vine rău. Și nici nu duce la nimic. Pînă în cele din urmă, am să ajung să nu mai pot dormi deloc

și întreaga lume o să geamă de groaza nervilor torturați. Sînt bune chestiile astea, Wade ? Mai departe.

Totul e în regulă în primele două-trei zile, și apoi totul e negativ. Suferi și bei ceva și o vreme totul merge mai bine, dar prețul crește tot mai mult și în schimbul lui primești tot mai puțin și pe urmă există întotdeauna și punctul acela cînd nu mai obții nimic altceva decît greață. Atunci cheamă-l pe Verringer. E-n regulă, Verringer, vin la tine. Nu mai există nici un Verringer. O fi plecat în Cuba sau o fi murit. Băiețelul Bleu l-a omorît. Bietul bătrînel, ce soartă, să moară de mîna Băiețelului Bleu. Haide-haide, Wade, scoală-te și să mergem în vreo crîșmă. Crîșme unde n-am fost noi niciodată și nici n-o să ne mai întoarcem vreodată după ce am fost. Oare fraza asta e coerentă ? Nu. Mă rog, n-are importanță că doar nu cer drepturi de autor pentru ea. Și acum o mică pauză pentru un mic film-reclamă.

Ei bine, am izbutit. M-am ridicat. Grozav bărbat ! Am ajuns pînă la canapea și iată-mă aici îngenunchind lîngă ea cu mîinile pe marginea ei, cu fața în palme, plîngînd. Pe urmă m-am rugat la Dumnezeu și m-am disprețuit singur c-am făcut-o. Alcoolic de gradul trei care se autodisprețuiește. La cine naiba te rogi, prostule ? Dacă se roagă un om sănătos — înseamnă credință. Un om bolnav se roagă și înseamnă că e pur și simplu speriat. Mare prostie și cu rugăciunea. Asta este lumea pe care ai creat-o și ți-o creezi singur și cu puținul ajutor pe care-l capeți din afară — mă rog, și aia tot de tine ține. Termină cu răgăciunile, tîmpitule. Scoală-te în picioare și bea o dușcă. Acum e prea tîrziu pentru orice altceva.

Ei bine, am dat-o pe gît. Cu amîndouă mîinile. Ba chiar mi-am turnat-o și în pahar. N-am vărsat mai nici o picătură. Acum, de-aș putea-o ține în mine fără să vomit. Mai bine aș adăuga un pic de apă. Ridic-o încetișor. Ușurel-ușurel, nu prea mult deodată. Se încălzește. Se înfierbîntă. Dacă aș putea să nu mai transpir. Paharul e gol. E iarăși pe masă.

Un abur discret estompează luna, dar în ciuda lui am lăsat paharul jos, cu grijă, cu multă grijă ca pe o crenguță de trandafir într-o vază înaltă și subțire. Trandafirii își înclină capetele înrourate. Poate că și eu sînt o roză.

Zău așa, frate, sînt înrourat. Ei, și-acum să mergem sus. Poate mai sorbi o dușcă, ca să-ți țină la drum. Nu ? Mă rog, cum vrei. O să beau o dușcă sus, cînd ajung acolo. Dacă ajung acolo, să am și eu ceva care să mă atragă. Dacă ajung pînă sus, am dreptul la o răsplată. Un semn de respect din partea mea pentru mine. Vai ce frumoasă e dragostea ce mi-o port — și partea cea mai dulce a ei e că n-am rivali.

Spațiu liber. Am fost sus și m-am întors jos. Nu mi-a plăcut sus. Altitudinea îmi dă palpitații. Dar ating mereu clapele astea ale mașinii. Vai ce vrăjitor e și subconștientul. Măcar dacă ar vrea să lucreze după un program regulat. Și sus se vedea lumina lunii. Probabil era aceeași lună. Luna nu-ți oferă pic de variație. Vine și pleacă, ca și lăptarul, și laptele lunii e întotdeauna același. Luna laptelui e întotdeauna aceeași — stai așa, amice. Ți-ai încrucișat picioarele. Nu e momentul să te afunzi prea adînc în anamneza lunii. Ai o anamneză destul de complicată ca să dai de lucru tuturor oamenilor din valea asta blestemată.

Dormea liniștită pe o parte, fără să scoată un sunet. Își ținea genunchii ridicați spre pîntece. Mi s-a părut prea liniștită. Cînd dormi, întotdeauna trebuie să scoți vreun sunet oarecare. Poate că de fapt nu dormea, poate că numai se străduia să adoarmă. Dacă mă apropiam, aflam. Puteam eventual să și cad acolo. A deschis un ochi — sau numai mi s-a părut ? S-a uitat la mine sau nu s-a uitat ? Nu. S-ar fi ridicat în capul oaselor și m-ar fi întrebat : „Ți-e rău, dragă ?“, „Da, dragă, mi-e rău. Dar nu te îngrijora, dragă, pentru că răul ăsta e răul meu și nu e răul tău și tu dormi liniștită și frumoasă și uită toată povestea, și să nu te atingă niciodată nici un pic de noroi de la mine, să nu se apropie de tine nimic din ceea ce este sumbru și cenușiu și urît“.

Ești un păduche, Wade. Trei adjective la rînd — scriitor păduchios. Pentru numele lui Dumnezeu, nu ești în stare să scrii nici măcar după fluxul conștiinței fără să bagi trei adjective ? Am coborît, ținîndu-mă de balustradă. La fiecare treaptă, stomacul parcă mi se bălăbănea ca o corabie și nu-mi puteam ține mațele la un loc decît făgăduindu-le o răsplată. Am ajuns la parter și am ajuns în

birou și am ajuns pe canapea, și am așteptat să mi se liniștească bătăile inimii. Am sticla la îndemînă. Un lucru poți spune întotdeauna despre aranjamentele pe care le face Wade — și anume, că sticla e întotdeauna la îndemînă. Nimeni n-o ascunde, nimeni n-o pune sub cheie. Nimeni nu zice : „Dragă, nu crezi că ai băut destul ? O să-ți fie rău, dragă". Nimeni nu zice așa ceva. Se dă doar ușurel la o parte, ca trandafirii.

I-am dat prea mulți bani lui Candy. A fost o greșeală. Trebuia să-i dau la început doar o pungă cu alune și încetul cu încetul să ajung să-i dau și o banană. Și apoi o mică schimbare adevărată, înceată și delicată, ca să-l țină veșnic în așteptare, ager. La început îi dai o doză mare, și curînd ajunge să fie interesat. Poate să stea o lună în Mexic, și să ducă o viață ușoară și ticăloasă, pe picior mare, cu cît cheltuiește aici într-o zi. Și cînd pune mîna pe potul ăla, ce face ? Păi, oare un om are vreodată destui bani dacă socoate că poate cîștiga mai mult ? Poate că de fapt e în regulă. Poate că ar trebui să-l curăț pe ticălosul ăsta cu ochi strălucitori. Pentru mine a murit odată un om de treabă, de ce n-ar muri și un gîndac îmbrăcat cu haină albă ?

Dă-l naibii pe Candy. Există întotdeauna un mijloc de a toci vîrful unui ac. Pe ălălalt însă n-am să-l pot uita niciodată. Numele lui e scris cu foc verde pe ficatul meu.

Mai bine aș telefona. Îmi pierd controlul. Parcă-i simt sărind, sărind, sărind mereu. Mai bine aș chema repede pe cineva, pînă cînd nu încep gîngăniile trandafirii să-mi umble pe față. Mai bine să chem, să chem, să chem. S-o chem pe Sue din Sioux City. Alo, Centrala ? Dați-mi Interurbanul. Alo, Interurbanul ? Dați-mi-o pe Sue din localitatea Sioux City. Ce număr are ? Nu-i știu numărul, doar numele, domnișoară. O găsiți plimbîndu-se pe Strada Nr. 10, pe partea umbroasă, sub copacii de grîu cu spicele desfăcute... Da, e în regulă, domnișoară, e în regulă. Anulați convorbirea și dați-mi voie să vă spun ceva, adică, vreau să spun, să vă rog ceva. Cine o să plătească toate petrecerile alea snoabe pe care le dă Gifford la Londra, dacă anulați convorbirea mea interurbană ? Da, vi se pare că slujba dumneavoastră e sigură. Vi se pare. Ascultă, domnișoară, mai bine aș vorbi direct cu Gifford.

Aduceţi-l la telefon. Valetul lui tocmai i-a adus ceaiul. Dacă nu poate vorbi, o să trimitem noi acolo pe cineva care poate.

De ce-oi fi scris toate astea ? La ce oi fi încercat eu să nu mă gîndesc ? Telefon. Mai bine să telefonez acum. Începe să-mi fie rău, foarte, foarte...

*

Asta era tot. Am împăturit strîns foile şi le-am înfundat în buzunarul dinăuntru de la piept, îndărătul portvizitului. M-am dus la uşile cu geam, le-am deschis şi am ieşit pe terasă. Luna era puţin umbrită de nişte nori. Dar în Idle Valley era vară şi vara nu e niciodată umbrită. Am rămas acolo privind lacul imobil şi incolor, gîndindu-mă şi punîndu-mi tot felul de întrebări. Apoi am auzit o împuşcătură.

CAPITOLUL 29

Uşile celor două camere care dădeau spre galeria interioară erau deschise şi camerele erau puternic luminate : camera lui Eileen şi camera lui. În camera ei nu era nimeni. Din camera lui se auzeau zgomotele înăbuşite ale unei încăierări. Am dat buzna înăuntru. Am găsit-o pe ea aplecată deasupra patului, luptîndu-se cu Wade. Licărirea de metal negricios a unui pistol a ţîşnit în aer, două mîini, una mare de bărbat şi una mică de femeie ţineau arma, dar nici una de mîner. Roger şedea în capul oaselor în pat şi, aplecat înainte, o împingea. Ea era într-o haină de casă bleu-pal, un fel de capot matlasat, cu părul răvăşit peste faţă şi acum apucase pistolul cu amîndouă mîinile şi, cu o smucitură rapidă a izbutit să i-l smulgă. M-am mirat că are atîta putere, deşi el era oricum vlăguit de băutură. Roger a căzut pe spate privind-o fioros, gîfîind, iar ea s-a îndepărtat şi s-a lovit de mine.

A rămas locului, rezemîndu-se de mine, ţinînd pistolul cu amîndouă mîinile şi lipindu-l de trup. Era tulburată la culme şi zguduită de suspine şi avea respiraţia întretăiată. Am cuprins-o cu braţele şi am pus mîna pe pistol.

S-a răsucit de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că sînt și eu pe acolo. A făcut ochii mari și trupul ei s-a lăsat moale în brațele mele. A dat drumul pistolului. Era o armă mare și greoaie, un Webley semi-automat fără cocoș. Țeava era încă fierbinte. Ținînd-o cu o mînă pe Eileen Wade, am lăsat pistolul să-mi cadă în buzunar și m-am uitat peste capul ei la Wade. Nimeni n-a scos o vorbă.

Apoi el a deschis ochii iar pe buze îi flutura un zîmbet obosit.

— N-a fost rănit nimeni, a mormăit el. Doar un foc tras la întîmplare în tavan.

Am simțit-o cum înțepenește. Apoi s-a tras deoparte. Ochii i se limpeziseră și își recăpătaseră acuitate. Am lăsat-o slobodă.

— Roger, zise ea cu un glas nu mult mai puternic decît o șoaptă maladivă, de ce-a trebuit să faci una ca asta ?

El avea privirea fixă ca de bufniță ; își linse buza de jos și nu scoase o vorbă. Ea se duse și se rezemă de măsuța de toaletă. Cu un gest mecanic, își degajă fața de pletele care i-o acopereau. O scutură un fior din cap pînă-n picioare, apoi își clătină capul într-o parte și în alta.

— Roger, șopti ea încă o dată. Bietul Roger ! Bietul Roger, cel trist și necăjit !

Acum el se uita drept în tavan.

— Am avut un coșmar, zise el încet. Cineva cu un cuțit în mînă stătea aplecat deasupra patului. Nu știu cine era. Parcă semăna cu Candy. Dar nu se poate să fi fost Candy.

— Bineînțeles că nu, scumpule, zise ea încetișor. Se îndepărtă de măsuța de toaletă și se așează pe marginea patului. Întinse mîna și începu să-i mîngîie fruntea. Candy s-a culat de mult. Și de ce ar fi avut Candy cuțit ?

— E mexican. Aia au toți cuțite, zise Roger pe același ton detașat și impersonal. Le plac cuțitele. Și ei nu mă place pe mine.

— Nimeni nu te place pe dumneata, i-am zis eu brutal.

Eileen întoarse repede capul :

— Vai, te rog... Te rog, nu vorbi așa. N-a știut ce face. A avut un coșmar.

— Unde era pistolul ? am mormăit eu, fără s-o slăbesc din ochi și fără să-i dau lui nici o atenție.

— În noptieră. În sertar, spuse el, după care întoarse capul spre mine și-mi întîlni privirea.

În sertar nu fusese nici un pistol și el știa foarte bine că eu știu asta. Nu fuseseră decît pilulele și cîteva fleacuri, dar în nici un caz un pistol.

— Sau sub pernă, adăugă el. Nu-mi aduc aminte prea bine. Am tras un foc — ridică o mînă greoaie și arătă cu degetul — acolo sus.

Am ridicat ochii. Într-adevăr, în tencuiala tavanului părea să fie o gaură. M-am apropiat pînă într-un anumit punct de unde o puteam vedea. Da, era o gaură cam de genul celor pe care le fac gloanțele. Un glonte tras de un asemenea pistol ar putea să treacă și dincolo, în pod. Am revenit lîngă pat și am rămas privindu-l de sus, cu multă asprime.

— Prostii. Ai vrut să te sinucizi. N-ai avut nici un fel de coșmar. Înotai într-un lighean de autocompătimire. N-a fost nici un pistol în sertar și nici sub pernă. Te-ai sculat, ai luat pistolul și te-ai băgat din nou în pat și erai gata să ștergi cu buretele toată povestea aceea încurcată și murdară. Dar cred că n-ai avut curajul. Ai tras un glonte care nu era destinat să lovească nimic. Și nevasta dumitale a venit într-un suflet — asta voiai. Doar milă și compătimire, amice. Nimic altceva. Pînă și lupta a fost mai mult un simulacru. N-ar fi putut să-ți smulgă pistolul din mînă dacă n-ai fi vrut de fapt s-o lași.

— Mi-e rău, zise el. Dar se poate să ai dreptate. Contează chiar așa de mult ?

— Uite ce contează : o să te bage în salonul de psihopați și te rog să mă crezi că tipii care-i au în grijă au tot atîta compătimire pentru bolnavi ca și paznicii sclavilor înlănțuiți din statul Georgia.

Eileen se ridică brusc în picioare

— De-ajuns, zise ea poruncitor. Știi bine că-i e rău.

— Așa vrea el, să-i fie rău. Nu fac altceva decît să-i amintesc ce-ar putea să-l coste.

— Nu e momentul potrivit să i-o spui.

— Întorceţi-vă în camera dumneavoastră.

Ochii ei albaştri scînteiară :

— Cum îndrăzneşti să...

— Întorceţi-vă în camera dumneavoastră. În afară de cazul cînd vreţi să chem poliţia. După lege, cazuri dintr-astea trebuiesc anunţate imediat.

Wade aproape că rînji :

— Da, cheamă poliţia. Aşa cum ai făcut şi cu Terry Lennox, nu ?

N-am dat nici o atenţie spuselor lui. N-o scăpam din ochi pe ea. Părea istovită, firavă şi tare frumoasă. Fulgerul acela de mînie dispăruse. Am întins mîna şi i-am atins braţul.

— E-n regulă. Nu vă temeţi, i-am zis. N-o să mai repete încercarea. Duceţi-vă şi vă culcaţi.

S-a uitat lung la el şi a ieşit din cameră. După ce am scăpat de ea, m-am aşezat pe marginea patului, unde şezuse ea.

— Mai vrei pilule ?

— Nu, mulţumesc. N-are importanţă dacă dorm sau nu. Mă simt mult mai bine.

— Am avut dreptate în chestia cu împuşcătura ? A fost doar un simulacru dement, nu ?

— Mai mult sau mai puţin, îmi răspunse el, întorcînd capul într-o parte. Bănuiesc că am fost cam ameţit.

— Să ştii că nimeni nu te poate împiedica să te sinucizi, dacă ţii morţiş s-o faci. Îmi dau seama de asta. Şi dumneata îţi dai seama.

— Da. Tot nu se uita la mine. Ai făcut ce te-am rugat — cu povestea aceea din maşina de scris ?

— Îhî. Dar sînt surprins că-ţi aminteşti. Ai scris nişte lucruri tare trăsnite. Ciudat însă, dactilografia e foarte clară.

— A, asta o pot face oricînd — fie beat, fie treaz — sau în orice caz, pînă la un punct.

— Nu-ţi fă griji în privinţa lui Candy. Să ştii că te înşeli dacă crezi că nu ţine la dumneata. Şi am greşit cînd am spus că nimeni nu ţine la dumneata. Încercam doar s-o enervez pe Eileen, s-o scot din sărite.

— Dar de ce ?

— Pentru că astă-seară a simulat un leşin.

Clătină uşor din cap :

— Eileen nu leşină niciodată.

— Atunci e adevărat că s-a prefăcut.

Nici asta nu-i plăcu.

— Ce voiai să spui cînd ai scris că un om de treabă a murit pentru dumneata ?

Se încruntă şi se gîndi mult :

— Prostii. Ţi-am spus că am avut un vis...

— Vorbesc despre aiurelile alea pe care le-ai scris la maşină.

Acum mă privea, întorcînd capul pe pernă de parcă ar fi cîntărit o tonă.

— Alt vis.

— Să schimbăm metoda. Cu ce te are Candy la mînă ?

— Las-o baltă, meştere, îmi zise şi închise ochii.

Ridicîndu-mă, am închis uşa :

— Ascultă, Wade, nu poţi să fugi şi să tot fugi aşa la infinit. Sigur, Candy ar putea să fie un şantagist. Asta nu-i greu. Ar putea chiar să se poarte şi cu mănuşi — să te simpatizeze şi totodată să te sugă de bani. Despre ce e vorba ?... E o femeie la mijloc ?

— Va să zică îl crezi pe idiotul ăla de Loring ? îmi zise el tot cu ochii închişi.

— Nu chiar. Dar cum rămîne cu sora ei — aia care a murit ?

Într-un fel a fost o încercare desperată, dar întîmplător a dat rezultate. A deschis brusc ochii. În colţul gurii i s-a ivit o băşicuţă de spumă.

— De aceea... de aceea eşti aici ? mă întrebă el încet, în şoaptă.

— Ştii bine că nu e aşa. Am fost chemat. Dumneata m-ai chemat.

Îşi răsuci capul în toate părţile pe pernă. Cu tot Seconalul, era foarte nervos. Faţa îi era scăldată de sudoare.

— Nu sînt primul soţ iubitor vinovat de adulter. Lasă-mă-n pace, lua-te-ar dracu ! Lasă-mă-n pace !

M-am dus în baie, am luat un prosop curat şi i-am şters bine faţa. I-am zîmbit batjocoritor. Eram cel mai josnic ticălos dintre toţi ticăloşii. Aştepţi pînă cînd omul

e la pămînt şi apoi îl loveşti cu piciorul, o dată şi încă o dată. E slăbit. Nu se poate împotrivi şi nici nu-ţi poate răspunde la lovitură cu altă lovitură.

— Într-o bună zi, o să discutăm noi şi chestia asta, i-am zis.

— Nu sînt nebun, mi-a răspuns.

— Vrei să spui că speri că nu eşti nebun.

— De multă vreme trăiesc ca în iad.

— Bineînţeles. Asta se vede cu ochiul liber. Ceea ce interesează e să ştim de ce. Poftim — ia asta.

Am mai scos un drajeu de Seconal din noptieră şi i-am adus un pahar cu apă. S-a ridicat într-un cot şi a dat să apuce paharul dar a greşit distanţa cu cel puţin zece centimetri. I l-am pus în mînă. A izbutit să bea şi să înghită hapul. Apoi s-a lăsat pe pernă, moale şi dezumflat, cu faţa golită de orice emoţie. Nasul i se învineţise. Puteai să zici că e pe jumătate mort. Astă-seară n-avea să mai arunce pe nimeni în josul scărilor. Şi, foarte probabil, nici în vreo altă seară.

Cînd pleoapele i s-au închis, am ieşit din cameră. Pistolul greu mi se lovea de şold, făcînd să-mi atîrne buzunarul. Am pornit să cobor scările. La Eileen uşa era deschisă. În cameră era întuneric, dar razele lunii erau destul de puternice ca să o văd stînd în picioare, aproape de prag. A strigat ceva care aducea a nume de persoană, dar nu era numele meu. Am făcut un pas spre ea.

— Vă rog, vorbiţi încet, i-am zis. A adormit la loc.

— Ştiam eu c-o să te întorci, mi-a zis ea într-o şoaptă blîndă. Chiar şi după zece ani.

M-am uitat lung la ea. Unul dintre noi era sigur sărit de pe linie.

— Te rog, închide uşa, mi-a zis ea cu acelaşi glas mîngîietor. Toţi anii ăştia m-am păstrat numai pentru tine.

M-am dus la uşă şi am închis-o. În momentul acela, părea să fie o idee foarte nimerită. Cînd m-am întors înspre ea, începuse deja să cadă în braţele mele. Drept care am prins-o. Altceva nici nu era de făcut. S-a lipit strîns de mine şi părul ei mi-a mîngîiat faţa. Gura i s-a ridicat spre mine ca să fie sărutată. Tot trupul îi tremura. Buzele i s-au întredechis, şi dinţii, şi limba îi fremătau.

Apoi și-a lăsat brațele în jos și a făcut o mișcare bruscă și capotul s-a desfăcut. Sub el era goală ca *Dimineața de septembrie* [1], dar de șapte ori mai puțin sfioasă.

— Pune-mă în pat, a gîfîit ea.

M-am supus. Strîngînd-o în brațe, i-am atins pielea, pielea moale și carnea moale și chemătoare. Am ridicat-o și am dus-o cîțiva pași pînă la pat, pe care am așezat-o. Mă ținea încă strîns cu brațele pe după ceafă. Din gîtlejul ei ieșeau un fel de sunete șuierătoare. Apoi a început să se zbată și să geamă. Era crimă curată. Nici un armăsar nu putea să fi fost într-o dispoziție mai erotică decît a mea. Începeam să-mi pierd și ultima picătură de stăpînire. Oriunde te-ai afla pe lumea asta, nu ți se întîmplă prea des să primești asemenea invitații de la o asemenea femeie.

M-a salvat Candy. S-a auzit un ușor scîrțîit și, întorcîndu-mă, am zărit clanța răsucindu-se. M-am eliberat din strînsoare și m-am repezit la ușă. Deschizînd-o și strecurîndu-mă afară l-am văzut pe mexican alergînd cît putea de repede pe coridor și în jos pe scări. Pe la jumătatea treptelor s-a oprit și s-a întors, rînjind la mine. Apoi a dispărut.

Am revenit la ușă și am închis-o — de data asta pe dinafară. Dinspre femeia culcată în pat ajungeau pînă la mine tot felul de sunete stranii. Dar între timp pierduseră orice altă semnificație. Nu mai erau decît niște sunete nefirești. Vraja se rupsese.

Am coborît repede scările, am intrat în birou, am înșfăcat sticla de scotch și am dat-o pe gît. Cînd n-am mai putut să înghit, m-am rezemat de perete gîfîind și am lăsat alcoolul să ardă în mine pînă cînd vaporii lui mi-au ajuns la creier.

Trecuse cam multă vreme de la cină. Trecuse multă vreme de la orice altă întîmplare de domeniul normalului. Whiskyul m-a pocnit în cap repede și tare dar am continuat să beau pînă cînd camera a început să se împăienjenească și mobila s-o ia razna și lampa să strălucească ici-colo, ca flăcăruile de pe comori sau ca fulgerele dintr-o

---

[1] Referitor la un vers din *Barbara Frietchie*, de poetul american John Greenleaf Whittier (1807—1892).

seară de vară. Apoi m-am întins pe canapeaua de piele, încercînd să ţin sticla în echilibru pe piept. Părea cam goală. S-a rostogolit şi a căzut cu zgomot pe parchet.

Acesta a fost ultimul incident pe care l-am mai putut consemna cu precizie.

CAPITOLUL 30

O rază de soare mi-a gîdilat glezna. Am deschis ochii şi am văzut coroana unui copac mişcîndu-se delicat pe cerul albastru ceţos. Răsucindu-mă puţin, am simţit pielea canapelei atingîndu-mi obrazul. Mă durea capul de parcă mi-l crăpase cineva cu toporul. M-am ridicat în capul oaselor. Eram învelit cu un pled. L-am aruncat într-o parte şi mi-am lăsat picioarele pe parchet. Am aruncat o privire încruntată la ceas. Arăta aproape şase jumătate. M-am ridicat în picioare — ceea ce a necesitat o deosebită tărie de caracter. A necesitat şi foarte multă voinţă. A necesitat o mulţime de lucruri din partea mea, şi eu nu mai dispuneam chiar de toate cîte le avusesem altădată. Anii grei şi aspri mă cam istoviseră. Am reuşit să mă tîrăsc pînă la micul lavoar, mi-am scos cravata şi cămaşa, mi-am răcorit faţa, după care mi-am turnat apă şi în cap. Eram ud leoarcă. Am luat prosopul şi am început să mă şterg frecîndu-mă sălbatec. Mi-am îmbrăcat din nou cămaşa, mi-am pus cravata şi m-am întins să-mi iau sacoul, şi pistolul din buzunar s-a lovit de perete. L-am luat din buzunar, am tras butoiaşul din cadru şi am scos cartuşele rînd pe rînd ; cinci erau pline, unul era doar o dulie înnegrită. Apoi m-am gîndit că n-are nici un rost, din moment ce întotdeauna se mai pot găsi altele. Aşadar, le-am pus la loc şi am ascuns revolverul într-un sertar al biroului.

Cînd am ridicat ochii, Candy se afla în pragul uşii, elegant şi spilcuit în haina lui albă, cu părul bine netezit, fără cărare, şi de un negru strălucitor, şi cu ochii duşmănoşi.

— Cafea ?

— Mulţumesc.

— Am stins lămpile. Stăpînul e bine. Doarme. I-am închis ușa. De ce te-ai îmbătat ?

— N-aveam încotro.

Rînji obraznic :

— Nu ţi-a mers cu ea, hă ? Te-a dat afară, sticlete particular.

— N-ai decît să crezi ce vrei.

— Văd că azi dimineaţă nu mai eşti aşa tare, sticlete particular. Nu mai eşti deloc tare.

— Adu prăpădita aia de cafea, am urlat la el.

— *Hijo de la puta* [1].

Dintr-un salt, l-am prins de braţ. Nici nu s-a mişcat. S-a uitat pur şi simplu dispreţuitor la mine. Am rîs şi i-am dat drumul.

— Ai dreptate, Candy. Nu sînt deloc tare.

A plecat. S-a întors într-o clipă cu o tăviţă şi o cafetieră de argint, cu zahăr şi frişcă şi un şerveţel triunghiular de o albeaţă imaculată. A aşezat tăviţa pe măsuţa de cocteiluri, a luat sticla goală şi restul arsenalului pentru băut. A ridicat de pe jos încă o sticlă.

— Proaspătă. Făcută acum, mi-a zis pe cînd ieşea.

Am băut două cești de cafea. Apoi am încercat o ţigară. Mergea. Făceam încă parte din seminţia omenească. Apoi Candy a reapărut în odaie.

— Vrei mîncare ? întrebă morocănos.

— Nu, mulţumesc..

— Atunci șterge-o. N-avem nevoie de tine.

— Adică cine „n-avem“ ?

Deschise o casetă şi-şi luă o ţigară. O aprinse şi îmi suflă impertinent fumul în nas.

— Îngrijesc eu şeful, îmi zise..

— Îţi rentează ?

Se încruntă, apoi înclină din cap :

— A, da. Bani buni.

— Şi cît mai iei pe deasupra — ca să nu torni ceea ce ştii ?

Îşi reluă spaniola :

— *No entendido* [2].

---

[1] Fiu de otreapă (sp.).

[2] N-am înţeles (sp.).

— Ba ai înțeles foarte bine. De cîți bani îl scuturi ? Bănuiesc că nu mai mult de două sutare.

— Ce e aia, sutare ?

— Două sute de dolari.

Rînji :

— Sticlete, dai tu mie două sutare și eu nu spun stăpînului că as' noapte ai ieșit din camera ei.

— Cu două sute de dolari poți să cumperi un tren întreg de emigranți clandestini ca tine.

Dădu din umeri :

— Stăpînu e foarte rău cînd bea mult. Mai bine scoate gologanii, sticlete.

— Fleacuri pentru *pachuco* [1] i-am răspuns cu dispreț. Tu nu te atingi decît de gologani mărunți. O mulțime de oameni sînt gata să se coboare la jocuri dintr-astea cînd sînt amețiți de băutură. Oricum, știe ea ce face. N-ai nimic de vîndut.

În ochii lui a apărut o licărire periculoasă :

— Să nu mai vii p-aici, voinicule.

— Plec.

M-am ridicat în picioare și am înconjurat masa. El s-a deplasat doar atît cît să rămînă cu fața la mine. Eram atent ce face cu mîna, dar în mod evident în dimineața asta n-avea cuțitul la el. Cînd am ajuns destul de aproape, i-am tras o palmă.

— Știi, tuciuriule ? Eu nu mă las insultat de servitori. Am treburi aici și am să vin ori de cîte ori am chef. De-acum înainte să-ți ții gura. Altfel s-ar putea să te pocnească vreun pistol peste mutră. Și atunci fețișoara aia frumușică a ta n-o să mai arate ca acum.

N-a reacționat în nici un fel, nici măcar la palma pe care i-am tras-o. Și totuși aceasta și cu cuvîntul „tuciuriu" trebuie să fi fost niște ofense mortale pentru el. Dar de data asta a rămas pur și simplu acolo fără să se clintească și cu fața imobilă ca de lemn. Apoi, fără o vorbă, a luat tăvița și a plecat cu ea.

— Mulțumesc pentru cafea, am strigat în urma lui.

---

[1] Filfizon mexican (sp.)

Nu s-a oprit. După plecarea lui mi-am pipăit bărbia, am constatat că sînt nebărbierit şi m-am hotărît s-o iau din loc. Îmi cam ajungea cîte înghiţisem de la familia Wade.

Tocmai cînd străbăteam living-room-ul, Eileen cobora scările. Purta pantaloni albi, sandale şi o bluză bleu-pal. Se uită la mine total surprinsă.

— Nu ştiam că eşti aici, domnule Marlowe, îmi zise ea cu aerul că nu m-a văzut de o săptămînă şi că tocmai atunci picasem la ei să iau ceaiul.

— I-am pus pistolul într-un sertar al biroului.

— Pistolul ? Abia atunci păru că i se luminează mintea. A, da, seara trecută a fost puţin cam agitată, nu ? Dar credeam că te-ai dus acasă.

M-am apropiat de ea. Purta la gît un lănţişor subţire de aur şi un fel de pandantiv fantezi auriu şi bleu, pe un fond alb smălţuit. Partea de smalţ albastru avea forma unor aripi, dar nu întinse. Deasupra lor era un pumnal de smalţ alb şi auriu care străpungea un sul. N-am putut să citesc ce scria pe acesta. Era un fel de emblemă militară.

— M-am îmbătat. În mod intenţionat şi nu prea elegant. Mă simţeam cam singur şi părăsit.

— N-aveai de ce, îmi replică, şi ochii îi erau limpezi ca pîraiele de munte. Nu era nici pic de viclenie în ei.

— Chestie de opinie. Acum plec şi nu sînt convins că mă mai întorc. Aţi auzit ce-am spus în privinţa revolverului ?

— L-ai pus într-un sertar al biroului. Poate n-ar fi rău să-l pui în altă parte. Dar de fapt n-a vrut chiar să se omoare, nu-i aşa ?

— N-aş putea să răspund la această întrebare. Însă data viitoare s-ar putea să se schimbe lucrurile.

Clătină din cap :

— Nu cred. Nu sînt convinsă. Aseară, domnule Marlowe, a fost extraordinar de frumos din partea dumitale că m-ai ajutat. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Oricum, de încercat aţi încercat, şi încă foarte frumos.

Se îmbujoră. Apoi rîse :

— Astă noapte am avut un vis foarte ciudat, îmi zise ea încet, privind peste umărul meu. Se făcea că aici în

casă se află o persoană pe care am cunoscut-o de mult. O persoană moartă de zece ani. Degetele ei se înălțară și atinseră pandantivul de aur și smalț. De aceea port astăzi medalionul ăsta. El mi l-a dat.

— Și eu am avut un vis ciudat. Dar nu-l spun la nimeni. În schimb, spuneți-mi cum îi merge lui Roger și dacă vă mai pot fi de vreun folos ?

Întîi își plecă ochii, apoi mă privi țintă :

— Parcă ziceai că nu mai revii aici.

— Ziceam că nu sînt sigur. S-ar putea să trebuiască să mă întorc. Dar sper că nu. E ceva în neregulă în casa asta, chiar foarte tare. Și numai în parte se datorește băuturii.

Se uită lung la mine, încruntîndu-se :

— Ce vrei să spui ?

— Cred că știți la ce mă refer.

Se gîndi mult la spusele mele. Degetele ei încă mai mîngîiau pandantivul. Apoi scoase un oftat ușor și plin de îngăduință :

— Întotdeauna mai există și altă femeie, zise ea calmă. Mai curînd sau mai tîrziu. Nu e neapărat o chestiune fatală. Sau te pomenești că nu vorbim despre același lucru, și îndrug doar verzi și uscate ?

— Se poate. Stătea încă pe cea de-a treia treaptă a scărilor. Mai avea încă degetele pe pandantiv. Tot mai arăta ca un vis auriu. În special dacă vă gîndiți că cealaltă femeie e Linda Loring.

Mîna îi căzu în jos și mai coborî o treaptă.

— S-ar părea că doctorul Loring e de aceeași părere cu mine, zise ea pe un ton indiferent. Probabil că are și el vreo sursă de informații.

— Păi parcă ziceați că a mai făcut aceeași scenă la jumătate din bărbații care locuiesc în valea asta.

— Așa am zis ? Păi... În asemenea împrejurări spui tot felul de lucruri convenționale.

Mai coborî o treaptă.

— N-am apucat să mă bărbieresc.

Asta o făcu să tresară. Apoi rîse :

— A, nu mă așteptam să-mi faci curte.

— Dar de fapt la ce vă aşteptaţi de la mine, doamnă Wade — la început, cînd m-aţi convins să plec la vînătoare ? De ce tocmai eu ? Ce puteam eu să vă ofer ?

— Ţi-ai păstrat loialitatea, îmi zise ea calm. Chiar şi în împrejurări în care cu siguranţă n-a fost deloc uşor s-o faci.

— Mă simt foarte măgulit. Dar nu prea cred că ăsta a fost motivul.

Coborî şi ultima treaptă, aşa că acum îşi înălţă privirile spre mine :

— Atunci care a fost motivul ?

— Sau dacă a fost ăsta — atunci era al dracului de firav. Aş putea zice chiar cel mai prost motiv ce se putea găsi.

Se încruntă puţin :

— De ce ?

— Pentru că ceea ce am făcut — această păstrare a loialităţii — e un lucru pe care nici măcar un zevzec nu-l face de două ori.

— Ştii, zise ea în treacăt, conversaţia asta începe să fie grozav de enigmatică.

— Dumneavoastră sînteţi o persoană foarte enigmatică, doamnă Wade. La revedere şi toate bune, şi dacă realmente ţineţi la Roger, n-ar strica deloc să-i găsiţi un doctor ca lumea — şi încă foarte repede.

Rîse iar :

— O, aseară a fost doar un acces foarte uşor. Ar trebui să-l vezi cînd are un acces adevărat. Cred că pînă după-amiaza o să se ridice din pat şi o să se apuce de lucru.

— Pe dracu.

— Zău, crede-mă. Eu una îl cunosc foarte bine.

Ultima lovitură pe care i-am dat-o sună destul de scîrbos şi o primi drept în faţă :

— De fapt nu prea vreţi să-l salvaţi, nu-i aşa ? Vreţi doar să aveţi aerul că încercaţi să-l salvaţi.

— Ăsta e un lucru pe care nu meritam deloc să mi-l spui, replică ea alegîndu-şi cu grijă cuvintele.

A trecut pe lîngă mine şi a intrat în sufragerie. Living-room-ul a rămas gol aşa că m-am îndreptat spre uşa principală şi am ieşit afară. În valea aceea însorită

și izolată era o dimineață splendidă de vară. Era prea departe de oraș ca să ajungă pînă acolo ceața amestecată cu fumul industriilor, iar șirul de munți nu prea înalți o fereau de umezeala oceanului. Mai tîrziu avea să se facă foarte cald, dar nu într-un mod supărător, nu brutal ca arșița deșertului, și nici o căldură jilavă și lipicioasă ca cea a orașului — mai degrabă o climă greu de găsit, plăcută și rafinată. Idle Valley era o așezare ideală. Perfectă. Oameni drăguți, cu case drăguțe, automobile drăguțe, cai drăguți, cîini drăguți și poate chiar și copiii drăguți.

Dar un individ numit Marlowe nu voia altceva decît să plece cît mai departe și cît mai repede de acolo.

CAPITOLUL 31

M-am dus acasă, am făcut duș, m-am bărbierit, m-am schimbat și am început să mă simt iarăși curat. Mi-am pregătit micul dejun, am mîncat, am spălat vasele, am măturat bucătăria și intrarea de serviciu, mi-am umplut pipa și am sunat-o pe telefonista permanentă din clădirea unde aveam biroul. Parcă am tras un glonte în aer. Ce rost avea să mă duc la birou ? Ce mă aștepta acolo în afară doar de o nouă molie moartă și un nou strat de praf ? În seif mă aștepta portretul lui Madison. Puteam să mă duc pînă acolo și să mă joc cu el și cu cele cinci hîrtii noi-nouțe de o sută de dolari, care încă mai miroseau a cafea. Puteam s-o fac, dar nu prea aveam chef. Mă cam acrisem pe dinăuntru. Nici una din aceste hîrtii nu îmi aparținea cu adevărat. La urma urmei, ce-mi plătise cu ele ? De cîtă loialitate poate să aibă nevoie un mort ? Pfui ! Priveam viața prin negura mahmurelii.

Era genul de dimineață care pare că nu se mai sfîrșește niciodată. Eram turtit și obosit și dărîmat și minutele care treceau păreau să cadă în vid cu un fîșîit moale, ca rachetele epuizate. Afară în tufișuri ciripeau păsărelele, iar mașinile treceau neîncetat în sus și-n jos pe bulevardul Laurel Canyon. De obicei nici nu le auzeam. Dar acum

eram morocănos și țifnos și sîcîit și ultrasensibil. M-am hotărît să-mi îngrop mahmureala.

În mod normal nu prea beau dimineața. Clima din California de Sud e prea blîndă pentru un păhărel luat înainte de prînz. Nu se metabolizează destul de repede. Însă de data asta mi-am făcut un cocteil de la gheață și m-am așezat într-un fotoliu, cu cămașa deschisă la gît. Am frunzărit o revistă ilustrată, am citit o poveste aiurită despre un individ care ducea o viață dublă și avea doi psihiatri — unul, o ființă omenească, iar celălalt, un fel de insectă dintr-un furnicar. Cetățeanul făcea naveta între ăștia doi și toată istoria era complet trăsnită, dar nostimă, într-un fel destul de extravagant. Îmi sorbeam băutura pe îndelete, înghițitură cu înghițitură, avînd grijă să nu depășesc măsura.

Pe la prînz a sunat telefonul și un glas m-a anunțat :

— La telefon Linda Loring. Te-am sunat la birou și telefonista de la centrală mi-a spus să încerc că poate ești acasă. Aș vrea să te văd.

— De ce ?

— Prefer să-ți explic cînd ne întîlnim. Bănuiesc că din cînd în cînd te mai duci totuși pe la birou ?

— Da. Din cînd în cînd. Ies ceva bani la afacerea asta ?

— Nu prea mă gîndisem la chestia asta. Dar dacă vrei să fii plătit, n-am nimic împotrivă. Aș putea trece pe la biroul dumitale peste vreo oră.

— Valabil.

— Ce-i cu dumneata ? mă întrebă brusc.

— Am băut cam mult. Dar nu sînt chiar paralizat. O să fiu acolo. Dacă nu cumva preferi să treci pe-aici.

— Nu, mi-ar conveni mai bine la birou.

— Am o căsuță foarte drăguță și liniștită aici. E într-o fundătură, nu sînt vecini prin preajmă...

— Implicațiile nu mă atrag prea tare — dacă le înțeleg bine.

— Nimeni nu mă înțelege, doamnă Loring. Sînt enigmatic. S-a făcut, am să mă străduiesc să mă tîrăsc pînă la chițimia mea.

— Mulțumesc foarte mult.

A închis telefonul.

A durat destul de mult pînă să ajung la birou, fiindcă m-am oprit pe drum să mănînc un sandviș. Am aerisit camera, am conectat soneria interioară și mi-am băgat capul în sala de așteptare. Se afla deja acolo și ședea pe același scaun pe care stătuse și Mendy Menendez și se uita la o revistă — se prea poate să fi fost chiar aceeași. Astăzi era îmbrăcată cu un taior de gabardină bej și arăta destul de elegantă. A lăsat revista, m-a privit cu gravitate și mi-a zis :

— Ar mai trebui udată feriga dumitale din Boston. Mă tem că ar trebui și răsădită. Are prea multe rădăcini aeriene.

I-am ținut ușa deschisă. Dă-o naibii de ferigă din Boston. După ce a intrat și am lăsat ușa să se închidă i-am ținut scaunul rezervat clienților, iar ea, ca toată lumea, a inspectat camera cu privirea. Am trecut de partea cealaltă a mesei de lucru, la scaunul meu.

— Văd că nu e vorba chiar de un palat, a început ea. N-ai nici măcar o secretară în instituția asta ?

— E o viață sordidă, dar m-am deprins.

— Și am impresia că nici nu-ți aduce prea mulți bani.

— Eh, nu prea știu. Depinde. Vrei să vezi un portret de-al lui Madison ?

— Ce-i aia ?

— O hîrtie de cinci mii de dolari. Onorariu. Îl am în seif.

M-am ridicat și m-am dus într-acolo. Am învîrtit mînerul, l-am deschis, am descuiat un sertar interior, am deschis un plic și i-am pus hîrtia în față, pe masă. S-a uitat cu oarecare uimire la bancnotă.

— Nu te lăsa înșelată de înfățișarea camerei. Odată am lucrat pentru un tip care avea venituri de circa douăzeci de milioane. Pînă și babacul dumitale i-ar zice bună ziua. Biroul lui nu era mai bun decît al meu, în afară de faptul că tipul fiind cam tare de ureche introdusese izolație fonică în tavan. Pe podea avea linoleum maro, nici un covor.

Ridică portretul lui Madison, îl răsuci între degete și-l întoarse pe partea cealaltă. Apoi îl puse la loc pe masă.

— Ăsta l-ai primit de la Terry, nu ?

— Dumnezeule mare, doamnă Loring, dar pe toate le știi, zău așa.

Împinse bancnota într-o parte, încruntîndu-se :

— Avea unul la el. Îl purta încă de cînd se căsătorise a doua oară cu Sylvia. Zicea că sînt banii lui de ţicneală. Nu s-a găsit asupra cadavrului său.

— Puteau să existe și alte motive care să explice asta.

— Știu, dar cîți oameni poartă la ei o hîrtie de cinci mii de dolari ? Cîți oameni care-și pot permite să-ți ofere atîția bani ți i-ar da sub forma asta ?

Nu merita să-i răspund prin cuvinte, ci doar încuviințînd din cap. Ea continuă brusc :

— Și ce trebuia să faci în schimbul acestei sume, domnule Marlowe ? Sau poate nu vrei să-mi spui ? În cursul acelei ultime călătorii pînă la Tijuana a avut destul timp să-ți vorbească. Deunăzi seara mi-ai arătat foarte limpede că nu crezi în confesiunea așternută de el pe hîrtie. Ți-a dat cumva o listă a amanților soției lui ca să-l poți găsi printre ei pe asasin ?

Nici la asta nu i-am răspuns, dar din alte motive.

— Și nu cumva, în mod cu totul întîmplător, apare pe listă și numele lui Roger Wade ? m-a întrebat ea cu asprime. Dacă Tery nu și-a ucis nevasta, înseamnă că asasinul trebuie să fi fost vreun bărbat violent, irresponsabil, un dement sau un beţiv cu apucături sălbatice. Numai un asemenea bărbat ar fi putut — ca să folosesc propria dumitale exprimare respingătoare — să-i turtească fața, prefăcîndu-i-o într-un burete însîngerat. Oare de aceea te faci atît de util soților Wade ? De acea ai ajuns să fii ca o mamă care vine regulat în casa lor și-l îngrijește cînd e beat, îl găsește cînd s-a rătăcit și-l aduce acasă cînd e neputincios ?

— Numai o clipă, doamnă Loring că vreau să te corectez în privința cîtorva mici amănunte. E posibil ca Tery să-mi fi dat sau să nu-mi fi dat gravura asta splendidă. Dar în orice caz nu mi-a dat nici o listă și n-a pomenit nici un nume. Nu mi-a cerut să fac nimic decît ceea ce pari să fii convinsă că am făcut — și anume, să-l duc pînă la Tijuana. Faptul că am ajuns să am relații cu soții Wade este opera unui editor din New York care e

disperat fiindcă nu izbuteşte să-l determine pe Roger Wade să-şi termine cartea, ceea ce înseamnă că e necesar să se ţină relativ treaz, ceea ce face necesară detectarea cine ştie cărui motiv special şi tulburător care-l face să se-mbete. Dacă există un asemenea motiv şi dacă poate fi descoperit, atunci pasul următor ar fi necesitatea unui efort de a-l elimina. Şi zic efort fiindcă aşa cum stau lucrurile, nu prea sînt şanse să realizezi un asemenea lucru. Dar în orice caz, se poate încerca.

— Îţi pot spune eu în două vorbe de ce se îmbată, îmi vorbi ea de sus. Vedeta aia blondă şi anemică cu care s-a însurat e de vină.

— A, n-am ştiut. Eu unul nu i-aş prea zice anemică.

— Serios ? Vai ce interesant.

Ochii îi scînteiau.

Am ridicat de pe masă portretul lui Madison :

— Nu rumega prea mult chestia asta, doamnă Loring. Să ştii că încă nu m-am culcat cu cucoana. Îmi pare rău dacă trebuie să te dezamăgesc.

M-am dus pînă la casa de bani şi am pus bancnota bine, în compartimentul încuiat. Am închis şi am răsucit cadranul cu cifrul.

— Dacă stau să mă gîndesc bine, mi-a zis ea cît eram întors cu spatele, am foarte mari îndoieli că se culcă cineva cu ea.

M-am întors şi m-am aşezat pe colţul biroului :

— Doamnă Loring, am impresia că începi să fii cam viperă. Oare de ce ? Nu cumva ţi-a picat cu tronc prietenul nostru alcoolic ?

— Nu pot să sufăr comentariile de genul ăsta, mi-a replicat ea muşcător. Le urăsc. Probabil că din pricina scenei ăleia idioate pe care a făcut-o soţul meu ai ajuns să-ţi închipui că ai dreptul să mă ofensezi. Nu, nu mă dau în vînt după Roger Wade. N-am făcut-o niciodată — nici măcar cînd nu se îmbăta şi cînd ştia să se poarte. Şi cu atît mai puţin acum cînd a ajuns în halul în care e.

M-am trîntit pe un scaun, am întins mîna după chibrituri şi am privit-o lung. Ea s-a uitat la ceas.

— Voi ăştia care vă scăldaţi în gologani sînteţi într-adevăr cineva, am început eu. Aveţi impresia că orice vă trăsneşte prin cap să ziceţi, oricît de urîcios ar fi, e perfect acceptabil. Dumneata ai voie să faci observaţii batjocoritoare despre Wade şi nevasta lui în faţa unui om pe care aproape nu-l cunoşti, dar dacă eu îţi plătesc cu aceeaşi monedă ţi se pare o ofensă. Mă rog, hai să jucăm la mize mici. Pînă la urmă, orice beţiv se încurcă cu femei uşoare. Wade e beţiv dar dumneata nu eşti o femeie uşoară. Asta a fost doar o sugestie făcută în treacăt de nobilul dumitale soţ pentru a mai înveseli puţin o serată mondenă. El nu crede ce spune, o zice doar aşa, ca să stîrnească hohote de rîs. Aşadar, pe dumneata te scoatem din cauză şi căutăm în altă parte o femeie rea de muscă. Cît de departe trebuie oare să căutăm, doamnă Loring — ca s-o găsim pe acea care te-a implicat suficient încît să te facă să vii pînă aici, ca să faci schimb de ironii cu mine ? Ar trebui să fie cineva oarecum ieşit din comun, nu-i aşa ? Pentru că altfel nu văd de ce ţi-ar păsa ?

Rămase perfect calmă, privindu-mă doar. Trecu mai bine de jumătate de minut. Se albise pe-la colţurile gurii şi mîinile îi înţepeniseră pe poşeta de gabardină asortată cu taiorul.

— Văd că nu ţi-ai pierdut timpul în zadar, ce zici ? replică ea în cele din urmă. Şi ce bine s-a nimerit ca editorul ăsta să aibă ideea de a te angaja tocmai pe dumneata ! Va să zică, Terry nu ţi-a pomenit nici un fel de nume ! Nici o literă măcar. Dar de fapt nici nu conta, nu-i aşa, domnule Marlowe ? Oricum, instinctul dumitale nu dă greş niciodată. Dacă-mi permiţi, te-aş întreba ce intenţionezi să faci în continuare ?

— Nimic.

— Vai, dar asta ar însemna irosirea zadarnică a talentului dumitale ! Şi cum poţi să împaci o asemenea atitudine cu obligaţia pe care o ai faţă de acel portret al lui Madison ? Cu siguranţă că trebuie să existe totuşi vreun lucru pe care-l poţi face.

— Între noi fie vorba, ajungi să spui nişte banalităţi ! Va să zică, Wade a cunoscut-o pe sora dumitale. Mulţumesc foarte mult că mi-ai spus-o, chiar dacă ai făcut-o pe ocolite. Dealtfel, asta fusese şi supoziţia mea. Şi ce-i

cu asta ? Înseamnă că el este doar un exemplar din ceea ce trebuie să fi fost o colecţie destul de bogată. Să lăsăm deci lucrurile aici. Şi să ajungem la motivul pentru care ai ţinut să mă vezi. Am impresia că s-a cam pierdut pe drum în învălmăşeală, nu ?

Se ridică. Se uită încă o dată la ceas :

— Jos mă aşteaptă o maşină. Te-aş putea convinge în vreun fel să vii pînă la mine acasă şi să bei o ceaşcă de ceai ?

— Zi mai departe. Hai să auzim totul pînă la capăt.

— Îţi par chiar atît de suspectă ? Am un musafir care ar dori să te cunoască.

— Bătrînul ?

— Eu nu-i zic aşa, mă repezi ea.

M-am ridicat şi m-am aplecat peste masa de lucru.

— Scumpo, dar uneori eşti de milioane. Zău aşa. Ai ceva împotrivă dacă-mi iau şi un pistol ?

A făcut o grimasă :

— Sper că nu ţi-e frică de un bătrîn ?

— De ce nu ? Sînt convins că dumitale îţi este — şi încă cum !

A scos un oftat :

— Da, mă tem că ăsta e adevărul. Întotdeauna mi-a fost frică de el. Uneori izbuteşte să fie destul de înspăimîntător.

— Atunci poate ar fi mai bine să iau două revolvere, i-am zis, dar am regretat imediat.

CAPITOLUL 32

Era cea mai nemaipomenită casă ce mi-a fost dat vreodată să văd. O cutie pătrată şi cenuşie cu trei caturi, acoperişul mansardat, cu pante abrupte şi întrerupte de vreo douăzeci sau treizeci de lucarne duble şi cu o mulţime de ştucaturi şi alte ornamente în jurul lor, sau între ele — ca un tort de nuntă. Intrarea avea de fiecare parte stîlpi dubli de piatră, dar adevărata poantă era o scară exterioară în spirală cu balustrada de piatră, în

vîrful căreia, colac peste pupăză, se afla un foișor din care probabil că aveai o priveliște asupra întregului lac.

Curtea pentru automobile era pavată cu piatră. Ceea ce se pare că i-ar fi trebuit cu adevărat acestei reședințe era o alee lungă cu plopi, un parc cu căprioare și o grădină romantică, o terasă cu trei nivele și cîteva sute de tufe de trandafiri în fața ferestrei bibliotecii și cîte o alee lungă înverzită în dreptul fiecărei ferestre, terminîndu-se în pădure și tăcere și pustietate tihnită. Ceea ce avea de fapt, era un zid de bolovani în jurul unui teren de cel puțin șase-șapte hectare — ceea ce reprezintă o proprietate imensă în țărișoara noastră atît de înghesuită. De o parte și de alta a aleii de la intrare erau șiruri de chiparoși cu coroana perfect rotunjită. Ici-colo mai erau și alte pîlcuri de tot soiul de arbori ornamentali care nu păreau deloc să fie de prin California. Marfă de import. Cine o fi fost ăla care construise casa, avusese de gînd să tragă coasta Atlanticului dincoace de Munții Stîncoși. Se străduise el din răsputeri dar nu izbutise.

Amos, șoferul negru între două vîrste, a oprit ușurel Cadillacul în fața intrării dintre pilaștri, a sărit jos și a înconjurat mașina ca să deschidă portiera doamnei Loring. M-am dat jos înaintea ei și l-am ajutat să i-o țină. Am susținut-o cînd a coborît. De cînd ne urcasem în mașină în fața clădirii unde era biroul meu, abia dacă schimbase două vorbe cu mine. Părea obosită și speriată. Poate că o deprima arhitectura aia cretină. Ar fi putut să deprime pînă și un măgar rîzăreț, făcîndu-l să gungurească la fel ca o porumbiță îndoliată.

— Cine a construit clădirea asta ? am întrebat-o. Pe cine era furios tipul ?

În sfîrșit, a zîmbit :

— N-ai mai văzut-o pînă acum ?

— N-am ajuns chiar atît de departe în valea asta.

M-a condus către cealaltă parte a aleii și a arătat cu degetul în sus :

— Omul care a clădit-o a sărit din foișorul ăla și a aterizat cam acolo unde te afli dumneata. Era un conte francez, se numea La Tourelle, și, spre deosebire de majoritatea conților francezi, avea o groază de bani. Era însurat cu Ramona Desborough, care nici ea nu era chiar

o sărăntoacă. Pe vremea filmelor mute, cîştiga treizeci de mii de dolari pe săptămînă. La Tourelle a construit edificiul ca să le slujească de cămin. Cică ar fi o miniatură a castelului de la Blois de pe Loara. Bănuiesc că pe ăla îl cunoşti, nu ?

— Aşa cum îmi cunosc propriul buzunar. Acum îmi aduc aminte. Pe vremuri, a fost una din poveştile ventilate de revistele duminicale. Ea l-a părăsit şi el s-a omorît. Parcă a rămas şi un testament destul de ciudat, nu ?

Încuviinţă din cap :

— A lăsat fostei neveste cîteva milioane ca să aibă bani de taxi şi restul i-a băgat într-un fel de fundaţie din care nu-i mai putea scoate nimeni. Una din clauze prevedea ca domeniul să rămînă exact aşa cum era. Nu trebuia să se modifice nimic, în fiecare seară trebuia să se pună masa ca pentru banchetele în stil mare şi nimeni n-avea voie să intre pe poartă în afară de servitori şi de avocaţi. Testamentul a fost încălcat, bineînţeles. În cele din urmă, domeniul a fost ciopîrţit în oarecare măsură şi cînd m-am măritat cu doctorul Loring mi l-a dat tata drept cadou de nuntă. Probabil că l-a costat o avere numai ca să-l aranjeze ca să poată fi din nou locuibil. Nu pot să sufăr casa asta. Am urît-o din prima clipă.

— Bine, dar ce, parcă eşti obligată să stai aici ?

Dădu din umeri, oarecum obosită :

— Cel puţin o parte din timp. Măcar una din fiicele lui trebuie să dea anumite semne de stabilitate. Şi pe urmă, doctorului Loring îi place să stea aici.

— Cred şi eu. Orice individ care e în stare să facă o scenă ca aia din casa lui Wade, poartă în mod normal ghetre şi la pijama.

Ridică din sprîncene :

— Vai, domnule Marlowe, dar îţi mulţumesc că ai manifestat atîta interes. Mă tem însă că am discutat destul despre acest subiect. Nu vrei să intrăm ? Tatei nu prea îi place să fie lăsat să aştepte.

Am traversat din nou aleea şi am urcat treptele de piatră şi jumătatea din dreapta a uşilor mari duble s-a deschis fără zgomot. Un individ luxos şi arogant s-a dat la o parte ca să ne facă loc să intrăm. Holul era mai mare decît întregul spaţiu locativ al casei în care stăteam

eu. Avea dușumeaua mozaicată iar în spate păreau să fie niște vitralii, și dacă ar fi pătruns ceva lumină prin ele aș fi putut să-mi dau seama ce mai era pe-acolo. Din hol am mai trecut prin alte uși duble sculptate și am intrat într-o cameră întunecoasă, care în nici un caz nu putea să aibă mai puțin de douăzeci de metri lungime. Acolo ședea un bărbat, așteptînd în tăcere. Ne-a întîmpinat cu o privire glacială.

— Am întîrziat, tată ? întrebă în grabă doamna Loring. Ți-l prezint pe domnul Philip Marlowe. Domnul Harlan Potter.

Bătrînul se uită pur și simplu la mine și înclină bărbia cam de vreun centimentru — maximum un centimentru și jumătate.

— Sună să aducă ceaiul, zise el. Stai jos, domnule Marlowe.

M-am așezat și l-am privit. El mă cerceta ca un entomolog care examinează o gînganie. Nimeni n-a scos un cuvînt. Pînă a sosit ceaiul, a domnit o tăcere deplină. A fost așezat pe o imensă tavă de argint de pe o măsuță chinezească. Linda s-a așezat la masă și a umplut cești-le.

— Două cești, a zis Harlan Potter. Tu poți să bei ceaiul în altă cameră, Linda.

— Da, tată. Domnule Marlowe, preferi ceaiul mai dulce ?

— Mi-e indiferent. Glasul meu părea să răsune ca un ecou în depărtare, făcîndu-se din ce în ce mai mic și mai prizărit în singurătate.

I-a dat bătrînului o ceașcă și pe urmă mi-a dat și mie una. Apoi s-a ridicat fără o vorbă și a ieșit din cameră. M-am uitat în urma ei. Am sorbit din ceai și mi-am scos o țigară.

— Te rog, nu fuma. Sufăr de astmă.

Am pus țigara la loc în pachet. M-am uitat lung la el. Nu prea știu cum te simți cînd valorezi circa o sută de milioane, dar omul nu părea să se amuze prea tare. Era mătăhălos, avea cel puțin un metru nouăzeci și totul era construit la aceeași scară. Purta un costum de tuid gri fără vată la umeri. Nici n-avea nevoie. Purta o cămașă albă și o cravată de culoare închisă și n-avea batistă în buzunarul de la piept. În schimb se vedea acolo

tocul de la ochelari. Era negru, ca și pantofii. Și părul era negru, fără nici un fir cărunt. Era pieptănat într-o parte și periat cu multă grijă. Aveam impresia că dedesubt parcă nu e nimic decît țeasta goală. Sprîncenele erau groase și negre. Glasul părea să vină de foarte departe. Și-a băut ceaiul de parcă ar fi fost unt de ricin.

— O să cîștigăm puțin timp, domnule Marlowe, dacă îți expun situația așa cum o văd eu. Sînt convins că te amesteci în treburile mele. Dacă așa stau într-adevăr lucrurile, am de gînd să pun capăt acestei imixtiuni.

— Dar nu vă cunosc suficient treburile, domnule Potter, ca să mă pot amesteca în ele.

— Nu sînt de acord.

Mai bău puțin ceai și apoi puse ceașca deoparte. Se lăsă pe speteaza fotoliului imens în care ședea iar ochii lui cenușii și deosebit de aspri mă făcură bucățele-bucățele.

— Știu cine ești, firește. Și știu cum îți cîștigi existența — dacă ți-o cîștigi — și cum ai ajuns să fii amestecat în povestea cu Terry Lennox. Mi s-a relatat că l-ai ajutat pe Terry să plece din țară, că ai îndoieli în privința vinovăției lui, și că, între timp, ai intrat în legătură cu un bărbat pe care-l cunoștea fiica mea actualmente decedată. În ce scop anume, nu mi s-a explicat. Explică-mi dumneata.

— Dacă individul respectiv poartă un nume, vă rog să mi-l spuneți.

Zîmbi ușurel, dar nu chiar cu aerul că s-ar fi îndrăgostit de mine :

— Wade. Roger Wade. Un fel de scriitor, cred. După cîte am auzit, autor de cărți cam scabroase care nu m-ar interesa să le citesc. De asemenea, am mai înțeles că individul este un alcoolic periculos. S-ar putea ca asta să-ți bage idei ciudate în cap.

— Poate n-ar fi rău, domnule Potter, să mă lăsați să-mi păstrez propriile mele idei. Nu sînt importante, firește, dar altceva nu am. În primul rînd, nu cred că Terry și-a ucis nevasta, atît din pricina felului în care a fost comisă crima, cît și din pricina faptului că nu mi se pare să fi fost genul de om în stare de așa ceva. În al doilea rînd, n-am intrat în legătură cu Wade. Mi s-a cerut să locuiesc în casa lui și să fac tot ce pot ca să-l opresc de la băutură pînă cînd termină o comandă pentru

o carte. În al treilea rînd, dacă e un alcoolic periculos, eu unul n-am văzut nici un semn grăitor în această privinţă. În al patrulea rînd, primul contact l-am stabilit la cererea editorului său din New York şi în momentul acela habar nu aveam măcar că Roger Wade v-a cunoscut cît de cît fiica. În al cincilea rînd, am refuzat această ofertă de angajare şi apoi doamna Wade mi-a cerut să-i găsesc soţul care era plecat undeva la tratament. L-am găsit şi l-am adus acasă.

— Foarte metodic, îmi zise el sec.

— Staţi, domnule Potter, că n-am încetat încă să fiu metodic. În al şaselea rînd — sper că n-am greşit numărătoarea — dumneavoastră, sau cineva care a urmat ordinele dumneavoastră a trimis un avocat numit Sewell Endicott să mă scoată din închisoare. Nu mi-a spus cine l-a trimis, dar nu putea să fie altcineva la mijloc. În al şaptelea rînd, cînd am ieşit de la închisoare, un bandit numit Mendy Menendez m-a zgîlţîit cum a vrut şi m-a avertizat să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala şi mi-a turnat o poveste întreagă cum că Terry i-ar fi salvat viaţa, lui şi unui patron de tripouri din Las Vegas, numit Randy Starr. După cîte ştiu, povestea ar putea să fie şi adevărată. Menendez se prefăcea supărat că Terry nu i-a cerut lui să-l ajute să ajungă în Mexic, rugîndu-se în schimb de un păduche ca mine. El, Menendez, ar fi putut s-o facă în două moduri diferite, la fel de uşor cum ai ridica un deget, şi de trei ori mai bine decît am făcut-o eu.

— Sînt convins, zise Harlan Potter cu un zîmbet sumbru, că nu ai cîtuşi de puţin impresia că aş putea număra printre cunoştinţele mele pe domnul Menendez şi pe domnul Starr.

— N-am de unde să ştiu, domnule Potter. E peste puterile mele să înţeleg cum de un om ca dumneavoastră cîştigă atîţia bani. Următoarea persoană care m-a prevenit să nu mă amestec în treburile tribunalului a fost fiica dumneavoastră, doamna Loring. Ne-am întîlnit din întîmplare într-un bar şi am intrat în vorbă pentru că amîndoi beam „burghie“ — băutura favorită a lui Terry, dar prea puţin la modă prin partea locului. Nici n-am ştiut cine e, pînă cînd nu mi-a spus singură. Eu i-am zis cîte ceva

despre sentimentele și gîndurile pe care le am în privința lui Terry, iar ea mi-a sugerat ideea că am să fac o carieră foarte scurtă și nefericită dacă vă scot pe dumneavoastră din sărite. Sînteți scos din sărite, domnule Potter ?

— Cînd voi fi, îmi replică el cu răceală, nu va fi nevoie să mă întrebi. Nu vei avea nici cel mai mic dubiu în această privință.

— Așa mă gîndeam și eu. Mă cam așteptam eu să văd plutonul de execuție picînd din senin, dar deocamdată nu și-a făcut apariția. Și nici polițiștii nu m-au sîcîit cine știe ce, așa cum s-ar fi putut întîmpla. S-ar fi putut să fiu tratat ceva mai puțin elegant. Bănuiesc că dumneavoastră, domnule Potter, nu ați dorit altceva decît liniște. Dar ce anume am făcut ca să vă tulbur ?

Arboră un rînjet care aducea puțin și a zîmbet acru. Își strînse degetele lungi și galbene, puse picior peste picior și se lăsă pe spate încă și mai comod.

— E o lovitură destul de dibace, domnule Marlowe, și ți-am permis să-ți faci jocul. Acum, fii, te rog, atent la ce-ți spun. Ai perfectă dreptate socotind că nu doresc altceva decît liniște. De asemenea, e foarte posibil ca legătura dumitale cu soții Wade să fie pur și simplu incidentală, accidentală și coincidentală. Să rămînă așa. Eu unul sînt familist într-o epocă în care acest cuvînt nu mai înseamnă aproape nimic. Una dintre fiicele mele s-a măritat cu un pedant din Boston, iar cealaltă a contractat o serie de căsătorii nesocotite, ultima fiind cu un sărăntoc complezent, care i-a permis să ducă o viață de nimic și lipsită de moralitate, pînă cînd, deodată și fără nici un fel de motiv serios, și-a pierdut stăpînirea de sine și a ucis-o. Dumitale ți se pare imposibil să accepți această idee datorită sălbăticiei cu care a fost comisă crima. Dar te înșeli. A împușcat-o cu un pistol automat Mauser, exact acela pe care l-a luat cu el în Mexic. Iar după ce a împușcat-o, a făcut ceea ce a făcut ca să acopere urma glonțului. Recunosc sălbăticia acestui gest, dar nu uita că omul luptase în război, fusese grav rănit și suferise o mulțime, și-i văzuse și pe alții suferind. Se prea poate să nu fi avut intenția de a o ucide. Se prea poate să fi avut loc o mică încăierare între ei, întrucît de fapt revolverul aparținea fiicei mele. Era o armă mică dar

puternică, calibrul 7,65 milimetri, modelul numit P.P.K. Glontele i-a străbătut capul și s-a oprit în peretele din spatele unei perdele de creton. N-a fost descoperit imediat și acest amănunt nici n-a fost dat publicității. Acum, hai să analizăm situația. Se întrerupse și se uită lung la mine. Ai chiar așa mare nevoie să fumezi ?

— Iertați-mă, domnule Potter, am scos-o fără să mă gîndesc. Puterea obișnuinței.

Pentru a doua oară am pus țigara la loc.

— Terry și-a ucis soția. Din punctul de vedere — cam cu ochelari de cal — al poliției, avea motive suficiente s-o facă. În plus, mai avea și o altă justificare excelentă în jurul căreia se putea alcătui pledoaria — că era pistolul ei, în posesia ei și că el a încercat să i-l smulgă din mînă, și nu a izbutit, și ea s-a împușcat. Un bun avocat pledant ar fi putut să întoarcă lucrurile foarte frumos din condei. Probabil ar fi fost achitat. Dacă mi-ar fi telefonat atunci, aș fi putut să-l ajut. Dar întrucît a prefăcut omorul într-o crimă brutală ca să acopere urmele glontelui, nu mai era nimic de făcut. Trebuia să fugă, și pînă și asta a făcut-o într-un mod foarte stîngaci.

— Firește, domnule Potter. Dar mai întîi v-a dat telefon la Pasadena, nu ? Cel puțin așa mi-a zis.

Matahala dădu din cap :

— I-am spus să dispară, iar eu urma să văd ce pot face. Nu voiam să știu unde se află. Asta era obligatoriu. Nu-mi puteam permite să ascund un criminal.

— Da, sună destul de bine, domnule Potter.

— Oare detectez o notă de sarcasm în cuvintele dumitale ? Nu contează. După ce am aflat amănuntele, nu mai era nimic de făcut. Nu puteam îngădui să se țină genul de proces la care duce în mod obișnuit o asemenea crimă. Ca să fiu sincer, chiar m-am bucurat cînd am aflat că s-a împușcat în Mexic, lăsînd în urmă o declarație prin care mărturisea totul.

— Nici nu-mi vine greu să vă înțeleg, domnule Potter.

Se încruntă la mine amenințător :

— Ai grijă, tinere. Nu-mi place ironia. Acuma înțelegi de ce nu pot îngădui nici un fel de noi cercetări din partea nici unei persoane ? Și de ce am făcut uz de toată influența mea pentru ca ancheta aceea să fie cît mai

scurtă cu putință și să se bucure de cît mai puțină publicitate ?

— Desigur — dacă sînteți convins că el a omorît-o.

— Bineînțeles că el a omorît-o. Din ce motiv însă, asta e altă problemă. Nu mai contează. Nu sînt o figură a vieții mondene și nici nu intenționez să devin așa ceva. Întotdeauna mi-am dat foarte multă osteneală să evit orice gen de publicitate. Mă bucur de oarecare influență dar nu abuzez de ea. Procurorul șef al districtului Los Angeles e un om ambițios care are mult prea multă înțelepciune ca să-și distrugă cariera doar pentru a obține o notorietate momentană. Parcă deslușesc o licărire ironică în ochii dumitale, Marlowe. Alung-o. Trăim în ceea ce se numește o democrație, domnia majorității poporului. Un ideal splendid, dacă poate fi tradus în viață. Oamenii sînt aleși, dar numai mașinăria partidului propune candidații, iar mașinăriile partidelor din S.U.A. trebuie să cheltuiască sume imense ca să poată fi eficace. Cineva trebuie să le furnizeze acești bani și acest cineva — indiferent dacă e un individ, un grup financiar, sau orice vrei dumneata — se așteaptă în schimb la oarecare considerație. Lucrul la care mă aștept eu — și la care se așteaptă cei în genul meu — este să ni se permită să ne trăim viața în singurătate și discreție decentă. Posed mai multe ziare, dar nu sînt pe gustul meu. Le consider o amenințare permanentă la adresa puținei discreții și intimități care ne-a mai rămas. Chelălăielile lor neîncetate despre libertatea presei înseamnă — cu cîteva excepții onorabile — libertatea de a face negustorie cu bîrfeli, crime, pornografie, lucruri de senzație, ură, insinuări, precum și foloasele politice și financiare ale propagandei. Un ziar este doar o afacere creată pentru a scoate bani de pe urma reclamelor. Acest lucru este strîns legat de tirajul ziarului și dumneata știi de ce factori depinde tirajul.

M-am ridicat și m-am învîrtit în jurul scaunului. M-a privit cu atenție glacială. M-am așezat din nou. Aveam nevoie de un pic de noroc. Ba nu, fir-ar-al dracului, aveam nevoie de noroc cu carul.

— E-n regulă, domnule Potter. Dar de aici unde ajungem ?

Nu asculta ce-i spuneam. Se încrunta la propriile lui gînduri.

— Banii au o caracteristică specială, continuă el. În cantităţi mari capătă tendinţa de a-şi trăi o viaţă a lor proprie, şi chiar de a-şi dezvolta propria lor conştiinţă. Puterea banilor ajunge să fie foarte greu de controlat sau de ţinut în frîu. Omul a fost întotdeauna un animal venal. Creşterea populaţiei, costul uriaş al războaielor, presiunea neîncetată a impozitelor care ajung să însemne confiscarea averilor — toate aceste lucruri îl fac pe om din ce în ce mai venal. Omul de rînd este obosit şi speriat, iar unui om obosit şi speriat nu-i dă mîna să aibă idealuri. Trebuie să cumpere hrană pentru familia lui. În epoca noastră am fost martorii unui înspăimîntător declin al moralei publice ca şi al celei particulare. Nici nu poţi cere calităţi morale de la oameni a căror viaţă e alcătuită din supunerea faţă de lucrurile de proastă calitate. Şi nu poţi să te aştepţi la lucruri de bună calitate în condiţiile producţiei de serie. Nici n-ai nevoie de calitate, întrucît durează prea mult. Aşadar, o înlocuieşti prin aspectul elegant, prin modă, care reprezintă o escrocherie comercială destinată să producă o demodare artificială. Producţia de masă n-ar putea să-şi vîndă la anul mărfurile dacă n-ar face ca ceea ce a vîndut anul ăsta să pară demodat peste cîteva luni. Avem cele mai albe bucătării şi cele mai strălucitoare băi din lume. Dar în bucătărioara albă şi superbă gospodina americană obişnuită nu e în stare să facă o mîncare ca lumea, iar baia superbă şi strălucitoare este mai ales un loc pentru deodorante, laxative, somnifere şi pentru produsele acelei escrocherii pe scară internaţională care se numeşte industria cosmetică. Ştii, domnule Marlowe, noi facem cele mai frumoase ambalaje din lume. Dar marfa dinăuntru e în cea mai mare parte bună de aruncat la gunoi.

Scoase o batistă mare şi albă şi-şi tamponă uşor tîmplele. Şedeam acolo cu gura căscată întrebîndu-mă ce l-o fi făcînd pe individ să funcţioneze totuşi ? Ura absolut totul.

— E puţin cam prea cald pentru mine în zona asta, zise el. Sînt deprins cu o climă mai răcoroasă. Am început să

sun ca un articol editorial care a şi uitat unde voia să bată.

— Am înţeles eu bine unde vreţi să bateţi, domnule Potter. Nu vă place deloc felul cum e alcătuită lumea, aşa că vă folosiţi puterea pe care o aveţi pentru ca să împrejmuiţi un colţişor discret şi ferit de privirile oamenilor şi să trăiţi în el cam aşa cum vă amintiţi că trăiau oamenii acum cincizeci de ani, înainte de epoca producţiei în masă. Aveţi o sută de milioane de dolari şi toţi aceşti bani nu v-au adus altceva decît dureri de cap.

Îşi trase batista de colţuri ca să o întindă, apoi o mototoli şi o înfundă în buzunar.

— Şi-atunci ? mă întrebă scurt.

— Păi asta-i totul, altceva nu mai e. Nu vă pasă cine v-a ucis fiica, domnule Potter. De multă vreme vă lepădaseţi de ea ca de un lucru prost. Chiar dacă n-a omorît-o Terry Lennox şi adevăratul asasin se mai plimbă încă liber, puţin vă pasă. N-aţi vrea să aflaţi că a fost prins, fiindcă asta ar reînvia bîrfelile şi scandalul şi ar urma un proces şi apărarea pe care şi-ar alcătui-o el ar face praf izolarea dumneavoastră discretă şi intimă. Firește, în afară de cazul cînd s-ar arăta atît de îndatoritor încît să se sinucidă înainte de a începe vreun proces. Preferabil în Tahiti sau în Guatemala sau în mijlocul deşertului Sahara. Oriunde nu i-ar da mîna procurorului ţinutului să trimită un om care să verifice exact ce s-a întîmplat.

Zîmbi brusc, şi era un zîmbet mare şi colţuros, în care se amesteca şi o cantitate rezonabilă de amabilitate :

— Ia spune, Marlowe, ce vrei de la mine ?

— Dacă prin asta înţelegeţi ce sumă de bani, atunci vă răspund că nimic. Dealtfel nu m-am poftit singur aici. Am fost adus aici. V-am spus adevărul despre felul cum l-am cunoscut pe Roger Wade. Dar el v-a cunoscut fiica şi are într-adevăr antecedente de violenţă, cu toate că eu n-am fost niciodată martor la aşa ceva. Aseară, individul a încercat să se sinucidă. Are obsesii, parcă e bîntuit de strigoi. Are un îngrozitor complex de culpabilitate. Dacă întîmplător aş fi în căutarea unui suspect, el ar fi omul care-mi trebuie. Îmi dau seama că e doar unul dintr-o sută, dar întîmplarea face să fie singurul pe care-l ştiu.

Se ridică, și cînd stătea în picioare era într-adevăr impresionant. Și îndîrjit. Se apropie și rămase în fața mea, dominîndu-mă.

— Ar fi suficient un telefon, domnule Marlowe, ca să rămîi fără autorizația de detectiv particular. Te rog să nu te joci cu mine, că nu tolerez așa ceva.

— Și ar fi suficiente două telefoane ca să mă trezesc sărutînd noroiul din șanț — și fără partea din spate a capului.

Scoase un hohot aspru :

— Nu așa lucrez eu. Bănuiesc că în meseria dumitale destul de ciudată e firesc să-ți închipui una ca asta. Ți-am acordat prea mult din timpul meu. Am să chem majordomul să te conducă.

— Nu e nevoie, i-am răspuns și m-am ridicat și eu în picioare. Am venit aici ca să primesc instrucțiuni. Mulțumesc foarte mult pentru timpul pe care vi l-am răpit.

Mi-a întins mîna :

— Îți mulțumesc că ai venit. Cred că de fapt ești un om destul de cinstit în felul dumitale. Dar nu încerca să fii și erou, tinere. Nu iese nimic din chestia asta.

Am dat mîna cu el. Ți-o strîngea ca o menghină pentru țevi. Mi-a acordat un zîmbet mai binevoitor. Redevenea domnul Stilmare, cîștigătorul, cel ce ține frînele tuturor lucrurilor.

— Într-o bună zi s-ar putea să-ți dau vreo treabă rentabilă. Și te rog să nu pleci de aici cu gîndul că eu cumpăr politicienii sau autoritățile. Nici n-am nevoie. La revedere, domnule Marlowe. Și încă o dată îți mulțumesc pentru că ai venit.

Rămase în picioare urmărindu-mă cu privirea pînă cînd am ieșit din cameră. Tocmai pusesem mîna pe clanța ușii din față cînd Linda Loring își făcu brusc apariția de undeva din umbră.

— Ei ? mă întrebă ea calmă. Cum te-ai înțeles cu tata ?

— Splendid. Mi-a explicat ce înseamnă civilizația. Adică, vreau să spun, cum o vede el. O s-o mai lase el să mai meargă înainte încă nițel. Dar ar fi bine ca ea să-și bage bine mințile în cap și să nu se amestece în viața lui particulară. Dacă nu se astîmpără, el poate oricînd

să-i dea telefon lui Dumnezeu și să anuleze comanda făcută anterior.

— Ești un caz disperat.

— Cine, eu ? Eu un caz disperat ? Vai de mine, doamnă, dar uită-te bine la babacul dumitale. În comparație cu el nu sînt decît un bebeluș cu ochi albaștri și cu o sunătoare nou-nouță.

Am ieșit și Amos mă aștepta cu Cadillacul tras la scară. M-a dus înapoi la Hollywood. I-am oferit un dolar dar n-a vrut să-l primească. I-am propus să-i cumpăr poeziile lui T. S. Eliot, dar mi-a zis că le are deja.

CAPITOLUL 33

A trecut o săptămînă fără să primesc nici o veste de la familia Wade. Era caniculă, și aerul era umed și lipicios și înțepătura acidă a smogului se strecurase pînă în Beverly Hills. Din vîrful falezei Mulholland îl puteai vedea întinzîndu-se plat deasupra orașului, ca o negură ținîndu-se aproape de pămînt. Cînd erai prins în el parcă-i simțeai gustul și mirosul și te înțepa în ochi. Toată lumea se plîngea de el. La Pasadena, (unde se refugiaseră milionarii îmbîcsiți după ce gloata hollywoodiană le spurcase cartierul Beverly Hills) edilii orașului urlau de furie. Totul era din vina smogului. Dacă un cănăraș refuza să mai cînte, dacă întîrzia lăptarul, dacă pechinezul avea purici, dacă un bătrîn nătărău cu guler scrobit suferea un atac de cord în drum spre biserică, de vină era doar smogul. Pe unde stăteam eu, de obicei aerul era limpede dis-de-dimineață, și aproape întotdeauna în cursul nopții. Din cînd în cînd se mai întîmpla să fie limpede o zi întreagă — dar nimeni nu știa de ce.

Tocmai într-o asemenea zi — întîmplător era joi — mi-a telefonat Roger Wade.

— Ce mai faci ? La telefon e Wade.

Glasul îi suna strașnic de bine.

— Minunat, dar dumneata ?

— Sînt treaz, mă tem. Nu mai beau. Scot greu un ban cinstit. Ar trebui să stăm niţel de vorbă. Şi am impresia că-ţi datorez nişte bani.

— Aş, de unde !

— Mă rog, ce părere ai dacă ne-am vedea azi la prînz ? Ai putea veni pe-aici în jurul orei unu ?

— Cred că da. Ce mai face Candy ?

— Candy ? Părea nedumerit. Probabil că în noaptea aceea fusese atît de ameţit încît nu-şi dăduse seama de nimic. A, da, mi-aduc aminte că în seara aceea te-a ajutat să mă aşezi în pat.

— Da. E un tinerel foarte serviabil — din an în Paşte. Şi doamna Wade ce face ?

— Şi ea e bine. S-a dus în oraş după cumpărături.

Ne-am spus la revedere iar eu am început să mă învîrt în scaunul meu turnant. Ar fi fost de datoria mea să-l întreb cum îi merge cartea. Poate că întotdeauna s-ar cuveni să-l întrebi pe un scriitor cum îi merge cartea. Dar pe de altă parte s-ar putea ca el să fie al dracului de plictisit de întrebarea asta.

Peste puţină vreme am mai primit un telefon — un glas necunoscut.

— La telefon e Roy Ashterfelt. Ştii, domnule Marlowe, mi-a spus George Peters să-ţi dau telefon.

— A, da, mulţumesc. Dumneata l-ai cunoscut pe Terry Lennox la New York. Pe atunci îşi zicea Marston.

— Exact. Trăgea tare la măsea şi p-atunci. Dar e clar că e vorba de acelaşi tip. E imposibil să-l confund. P-aici l-am văzut într-o seară la localul Chasen, cu nevastă-sa. Eu eram cu un client. Clientul îi cunoştea. Dar din păcate, mă tem că nu-ţi pot spune numele clientului.

— Înţeleg. De fapt cred că nici nu mai are prea multă importanţă. Care era numele lui mic ?

— Stai numai o clipă să-mi scarpin creierul. A, da, Paul. Paul Marston. Şi mai era o chestie, dacă te interesează. Purta o insignă din armata britanică. O versiune a raţei boşorogite.

— Aha. Şi ce i s-a mai întîmplat ?

— Nu ştiu. Am venit aici în apus. Data următoare cînd l-am văzut era şi el aici — căsătorit cu fiica aia cam

nebunatică a lui Harlan Potter. Dar chestiile astea cred că le știi pe toate.

— Între timp au murit amîndoi. Dar în orice caz îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Pentru puțin. Mă bucur că ți-am putut fi de folos. Prinzi ceva din chestia asta ?

— Aș, de unde ! i-am zis, deși mințeam. Niciodată nu l-am întrebat nimic despre el. Odată mi-a spus că a fost crescut la orfelinat. Ar fi oare posibil să te fi înșelat ?

— Cum, frate, cu părul ăla alb și fața aia scrijelată ? Nici vorbă. Eu nu zic că nu mi s-a întîmplat să uit vreo mutră în viață, dar p-aia imposibil.

— El te-a văzut ?

— Chiar dacă m-o fi văzut, n-a dat semne. Date fiind împrejurările, nici nu te puteai aștepta la așa ceva. Și p-ormă era foarte posibil să nu mă fi ținut minte. Cum îți ziceam, acolo la New York era întotdeauna afumat.

I-am mulțumit încă o dată și mi-a zis că i-a făcut plăcere și conversația a luat sfîrșit.

Am stat o vreme și m-am gîndit la tot ce-mi spusese tipul. Zgomotul traficului de pe bulevard crea un fond muzical *obbligato* pentru meditația mea. Era prea puternic. Vara cînd e cald totul ți se pare prea zgomotos. M-am ridicat, am închis partea de jos a ferestrei și i-am telefonat ofițerului detectiv Green de la brigada criminală. A avut amabilitatea să nu se ferească să vorbească cu mine.

— Ascultă, i-am zis eu după introducerea de rigoare, am auzit despre Terry Lennox ceva care mă lasă mască. Un tip pe care-l cunosc l-a cunoscut la New York sub un alt nume. I-ai verificat dosarul din război ?

— Mă, ce să mă fac eu cu voi ăștia care nu vreți să băgați niciodată nimic la cutiuță ? îmi răspunse aspru Green. Voi pur și simplu nu învățați niciodată să stați cuminți pe crenguța voastră. Chestia aia e închisă, încuiată cu șapte lacăte, cu greutăți de plumb atîrnate de ea și aruncată în fundul oceanului. Te-ai prins ?

— Săptămîna trecută mi-am petrecut o după-amiază întreagă cu Harlan Potter. În casa fiică-si din Idle Valley. Vrei să verifici ?

— Şi ce făceaţi împreună ? mă întrebă el aspru. Asta, în cazul cînd te-aş crede.

— Păi am mai discutat şi noi despre una şi despre alta. El m-a invitat. Îi sînt simpatic. Printre altele, mi-a zis că fata a fost împuşcată cu un Mauser model P.P.K., calibrul 7,65. Ştiai ?

— Continuă.

— Era chiar revolverul ei, şefule. Asta contează niţeluş, poate. Dar te rog să nu mă înţelegi greşit. Nu încerc să scormonesc nici un fel de unghere întunecoase. Asta este o chestiune personală. Unde a căpătat el rana aia ?

Green tăcu. Se auzi o uşă închizîndu-se în camera unde se afla. Apoi îmi zise calm :

— Poate că într-o încăierare cu cuţitele mai la sud de graniţă.

— Hai, Green, dă-o naibii, doar ai avut amprentele lui. Şi le-ai trimis la Washington, ca întotdeauna. Şi ai căpătat în schimb un raport — ca întotdeauna. Nu ţi-am cerut să-mi spui decît un amănunt în legătură cu dosarul lui din armată.

— Dar cine a zis că a avut aşa ceva ?

— Păi, de pildă, Mendy Menendez. După cît se pare, Lennox i-a salvat odată viaţa şi atunci a căpătat rana. A fost luat prizonier de nemţi şi ăia i-au făcut o operaţie şi i-au dat obrazul pe care-l avea.

— Menendez, ă ? Şi ce, îl crezi pe porcul ăla ? Probabil că ai o gaură în cap. Lennox n-avea dosar din război. N-avea nici un fel de dosar sub nici un fel de nume. Acum eşti mulţumit ?

— Dacă zici dumneata... Dar nu prea văd de ce şi-ar fi dat Menendez osteneala să se deplaseze pînă aici ca să-mi vîndă mie castraveţi şi să mă prevină să-mi văd de treabă fiindcă Lennox a fost camarad cu el şi cu Randy Starr, tipul ăla din Las Vegas, şi că nu vor să-şi bage nimeni rîtul în treburile lor. La urma urmei, Lennox era deja mort.

— Cine dracu mai ştie ce poate să-i treacă prin capul unui gangster ? mă întrebă veninos Green. Sau ce urmăreşte el. Poate că Lennox o fi făcut ceva afaceri împuţite cu ei înainte să se însoare cu sacul ăla de bani şi să ajungă un tip respectabil. O vreme a fost şef de sală la

cazinoul lui Starr. Acolo a cunoscut-o pe fată. Un zîmbet, o plecăciune și un smoching. Asta-i face fericiți pe clienți și îi mai ține în frîu și pe trișorii casei. Cred că arăta destul de finuț pentru slujba aia.

— Era fermecător, i-am zis. Chestie cu care poliția n-are treabă. Îți rămîn îndatorat, domnule sergent. Apropo, ce mai face căpitanul Gregorius ?

— E în concediu ca să-și pregătească pensionarea. Nu citești ziarele ?

— Nu pagina polițienească, domnule sergent. Prea e soioasă.

Tocmai încercam să-mi iau rămas bun de la el cînd mă opri :

— Dar ce-a vrut cu dumneata domnul Milion ?

— A, am băut și noi o ceașcă de ceai împreună. Vizită de curtoazie. Zicea că ar vrea să-mi dea o treabă-două de făcut. De asemenea, a sugerat — doar așa ca o aluzie, nu pe șleau — că orice curcan care ar îndrăzni să se uite cruciș la mine o să aibă parte de mari necazuri în viitor.

— Parcă el ar conduce secția de poliție, spuse Green.

— A și spus că n-o conduce el. A mai spus și că nu-i cumpără el pe comisari sau pe procurorii districtuali. S-ar părea că ei se încolăcesc de bunăvoie în poala lui cînd trage el un pui de somn după-amiază.

— Du-te naibii, îmi zise Green și-mi trînti telefonul.

Greu lucru, să fii polițist. Niciodată nu poți să știi cui trebuie să-i faci pe plac și cu cine poți să te joci fără nici un risc.

CAPITOLUL 34

Porțiunea de drum pavat cu piatră spartă dintre șosea și curba dealului dănțuia în căldura amiezii, iar tufișurile ce smălțau pămîntul ars de soare de o parte și de alta erau deja pudrate cu praf de granit. Mirosul de buruieni te îngrețoșa. Bătea o briză ușoară dar fierbinte și acră. Mi-am scos haina și mi-am suflecat mînecile, dar portiera era prea fierbinte ca să-mi rezem brațul pe ea. Un cal

priponit moţăia obosit sub un pîlc de stejari. Un mexican negricios şedea pe pămînt şi mînca ceva dintr-un ziar. Un ciulin se răsuci alene pe drum şi se opri lîngă un bolovan de granit, iar o şopîrlă care fusese acolo cu o clipă mai înainte dispăru fără măcar să pară că s-a mişcat.

Apoi m-am trezit dincolo de deal, pe platou şi într-o ţară străină. Peste cinci minute, am intrat pe aleea vilei soţilor Wade, am parcat maşina şi am străbătut dalele de piatră. Am sunat la uşă. Mi-a deschis chiar Wade. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă cu maro cu mîneci scurte, pantaloni de pînză bleu-pal şi în picioare cu papuci de casă. Părea bronzat şi arăta bine. Avea o pată de cerneală pe mînă şi un firicel de scrum lîngă nas.

M-a condus în birou şi s-a instalat în spatele mesei de lucru. Pe ea era un teanc gros de foi galbene dactilografiate. Mi-am pus haina pe un scaun şi m-am aşezat pe canapea.

— Mulţumesc foarte mult că ai venit, Marlowe. Bei ceva ?

Probabil că am făcut exact mutra pe care o face oricine cînd îl poftește un beţiv să bea ceva. În orice caz, am simţit că asta mi se întîmplă. Mi-a zîmbit ironic :

— Eu unul am să beau o coca-cola.

— Văd că te prinzi în doi timpi şi trei mişcări. N-am impresia că ţin neapărat să beau ceva în clipa asta. Iau şi eu tot o coca-cola.

Apăsă ceva cu piciorul şi după un răstimp îşi făcu apariţia Candy. Părea foarte ţîfnos. Purta o cămaşă albastră şi o eşarfă portocalie dar n-avea haina albă, pantofi alb-negru şi pantaloni eleganţi de gabardină cu talia foarte sus.

Wade comandă cele două coca-cola. Candy mă privi aspru şi se îndepărtă.

— Cartea ? sună întrebarea mea în timp ce arătam spre topul de hîrtie.

— Mda. Pute.

— Nu cred. Cît mai ai ?

— Păi am scris cam două treimi — faţă de cît mi se plăteşte. Ceea ce e al dracului de puţin. Ştii cum îşi dă seama un scriitor cînd s-a terminat cu el ?

— Nu mă pricep deloc la scriitori, i-am răspuns umplîndu-mi pipa.

— Cînd începe să citească de prin cărţile lui mai vechi, în căutarea inspiraţiei. Asta e culmea. Am aici cinci sute de pagini de manuscris dactilografiat, peste o sută de mii de cuvinte. Cărţile mele sînt foarte lungi. Publicului îi plac cărţile lungi. Blestematul ăsta de public tîmpit socoate că dacă sînt multe pagini trebuie să fie şi mult aur în ele. Eu unul nici nu îndrăznesc să le recitesc. Şi nu ţin minte nici jumătate din ce am scris în ele. Mi-e pur şi simplu frică să mă uit la propria mea operă.

— În schimb dumneata arăţi foarte bine. Judecînd după seara aceea, nu mi-aş fi închipuit. S-ar părea că ai mai multă putere şi tărie de caracter decît te credeam eu în stare să dovedeşti.

— În momentul de faţă am nevoie şi de altceva, nu numai de tărie de caracter. Am nevoie de un lucru pe care nu-l capeţi pur şi simplu dorindu-l. Încredere în propria persoană. Sînt un scriitor răsfăţat care şi-a pierdut încrederea. Am o casă frumoasă, o nevastă frumoasă şi încasări frumoase. Dar de fapt nu doresc nimic altceva decît să mă îmbăt şi să uit.

Îşi sprijini bărbia în palma făcută căuş şi privi dincolo de birou.

— Eileen zice că am încercat să mă împuşc. Chiar aşa rău a fost ?

— Păi ce, nu-ţi aduci aminte ?

Clătină din cap :

— Absolut nimic, în afară de faptul că am căzut şi m-am rănit la cap. Şi că după un timp mă aflam în pat. Şi că erai şi dumneata acolo. Te-a chemat Eileen ?

— Da. Nu ţi-a spus ?

— Nu prea mi-a spus mare lucru în ultima săptămînă. Am impresia că s-a săturat. Pînă aici. Îşi duse muchia palmei în dreptul gîtului, sub bărbie. Şi scena aia pe care a făcut-o Loring în salonul nostru nu i-a fost nici ea de prea mare ajutor.

— Doamna Wade zicea că nu contează cîtuşi de puţin.

— Păi normal, ce era să zică ? Întîmplător era adevărul, dar nu sînt convins că ea credea în el cînd l-a spus.

Individul este pur și simplu anormal de gelos. Bei un păhărel-două cu nevastă-sa într-un colț și rîzi puțin și o săruți cînd îi spui noapte-bună și imediat îșI închipuie că trăiești cu ea. Unul din motive fiind că lui nu i se întîmplă acest lucru.

— Ce-mi place mie aici în Idle Valley, este că toată lumea duce pur și simplu o viață normală și comodă !

Se încruntă, și apoi ușa se deschise și Candy aduse două sticle de coca-cola și două pahare pe care le umplu. Puse unul în fața mea fără să se uite la mine.

— Prînzul peste o jumătate de oră, zise Wade. Și unde ți-e haina albă ?

— Azi am zi liberă, îi răspunse Candy cu o față fără expresie. Nu sînt bucătăreasă, stăpîne.

— Ajunge nițică friptură rece sau sandvișuri și bere, zise Wade. Candy, bucătăreasa este liberă astăzi, iar eu am invitat un prieten la masă.

— Credeți că vă e prieten ? rînji Candy. Ar fi bine să întrebați nevasta.

Wade se lăsă pe spate în fotoliu și-i zîmbi :

— Măsoară-ți cuvintele, omulețule. Aici îți merge prea bine. Nu-ți cer prea des favoruri, nu-i așa ?

Candy plecă ochii în pămînt. După o clipă se uită la Roger și rînji :

— E-n regulă, șefule. Pun haina albă. Aduc prînzul, cred.

Se răsuci fără zgomot pe călcîie și ieși. Wade se uită să vadă dacă a închis ușa. Apoi dădu din umeri și se uită la mine.

— Pe vremuri le ziceam servitori. Acum le zicem personal domestic. Mă întreb cît o să mai treacă pînă cînd o să trebuiască să le servim micul dejun la pat. Îi plătesc prea mulți bani individului ăstuia. E prea răzgîiat.

— Salariul — sau îi mai dai și ceva pe deasupra ?

— De pildă ce ? mă întrebă cu asprime.

M-am ridicat și i-am înmînat niște foi galbene :

— N-ar fi rău să le citești. Evident, nu-ți mai amintești că m-ai rugat să le rup. Erau pe mașina de scris, sub husă.

Despături paginile galbene și se lăsă pe spate ca să le citească. Paharul de coca-cola fîsîia în fața lui, nebăgat

în seamă. Citi încet, încruntîndu-se. Cînd ajunse la sfîrșit, le împături la loc și-și plimbă degetul pe îndoitură.

— Eileen le-a văzut ? întrebă el cu multă grijă.

— N-am de unde să știu. Se poate să le fi văzut.

— Cam aiurite, nu ?

— Mie mi-au plăcut. În special partea cu băiatul ăla de treabă care a murit pentru dumneata.

Despături din nou foile de hîrtie și le rupse cu ciudă în fîșii lungi pe care le aruncă în coșul de hîrtii.

— Bănuiesc că un beţiv e în stare să scrie, să spună, sau să facă orice, zise el încetișor. Pentru mine n-au nici un sens. Candy nu mă șantajează. Ține la mine.

— Poate n-ar fi rău să te îmbeţi din nou. Atunci, eventual ţi-ai aminti ce-ai vrut să spui. Ți-ai putea aminti o mulţime de alte lucruri. Am mai discutat noi odată toate chestiile astea — în seara aia cînd a luat foc pistolul. Bănuiesc că și Seconalul te făcuse cam insensibil. Altfel păreai destul de puțin afectat de băutură. Dar acum pretinzi că nu ții minte că ai scris chestiile alea pe care ți le-am dat adineauri. Nici nu e de mirare că nu ești în stare să-ți termini cartea, Wade. E de mirare că mai izbutești să rămîi în viață.

Se aplecă într-o parte și deschise un sertar de la birou. Bîjbîi prin el și apoi scoase un carnet de cecuri cu trei compartimente. Îl deschise și întinse mîna după toc.

— Îți datorez o mie de dolari, îmi zise el calm. Scrise suma pe cec. Apoi și pe cotor. Rupse cecul, înconjură biroul și-l aruncă în fața mea : E-n regulă ?

M-am lăsat pe spate și am ridicat ochii spre el fără să mă ating de cec și fără să-i răspund. Avea fața încordată și strîngea din buze. Ochii îi erau duși în fundul capului, goliți de orice expresie.

— Probabil dumneata îți închipui că eu am omorît-o și l-am lăsat pe Lennox să tragă ponosele în locul meu, zise el încet. Era într-adevăr o stricată. Dar nu poți să-i zdrobești capul unei femei pur și simplu pentru că e o stricată. Candy știe că mă duceam uneori pe acolo. Partea ciudată este că eu nu-l văd în stare să mă dea de gol. S-ar putea să mă înșel, dar nu cred c-o s-o facă.

— Nici n-ar conta dac-ar face-o. Prietenii lui Harlan Potter ar refuza să-l asculte. Și pe urmă, ea nici n-a fost

asasinată cu statueta aia de bronz. A fost împușcată în cap cu propriul ei revolver.

— Se prea poate să fi avut pistol, îmi zise el aproape ca prin vis. Dar nu știam că a fost împușcată. În presă nu s-a spus.

— Nu știai sau nu țineai minte ? l-am întrebat. Nu, în presă nu s-a spus nimic.

— Ce încerci să scoți de la mine, Marlowe ? Vorbea încă și acum destul de blînd, aproape ca în vis. Ce-ai vrea să fac ? Să-i spun nevesti-mi ? Să dau o declarație poliției ? La ce-ar servi ?

— Ziceai că un om cumsecade a murit pentru dumneata.

— N-am vrut să spun altceva decît că dacă s-ar fi făcut o anchetă adevărată s-ar fi putut ca eu să fiu identificat drept unul — dar numai unul — dintre suspecții posibili. Din mai multe puncte de vedere, asta ar fi însemnat că sînt un om sfîrșit.

— Ascultă, Wade. Să știi că n-am venit aici ca să te acuz de crimă. Ceea ce te roade este că nici dumneata singur nu ești sigur de nimic. Ai antecedente de violență față de soția dumitale. Cînd ești beat, habar n-ai ce faci. Ești inconștient și uiți totul. Faptul că zici că nu-i sfărîmi capul unei femei pur și simplu fiindcă e o stricată nu e un argument. Asta este tocmai lucrul pe care l-a făcut cineva. Și individul căruia i s-a pus în seamă treaba asta mi se părea mie că are mult mai puține șanse decît dumneata să fi fost vinovat.

Se îndreptă spre ușa deschisă și rămase acolo privind licărirea de aburi a arșiței pe suprafața lacului. Nu mi-a răspuns. Nici nu s-a mișcat, nici n-a scos vreo vorbă. Peste vreo două minute s-a auzit o bătaie în ușă. Intră Candy aducînd o măsuță cu rotile, cu o față de masă albă scrobită, platouri cu capace de argint, o cafetieră și două sticle de bere.

— Deschid berea, stăpîne ? adresă el întrebarea către spinarea lui Wade.

— Adu-mi o sticlă de whisky, răspunse Wade fără să se întoarcă.

— Scuzați, stăpîne, whisky nu.

Wade se răsuci pe călcîie şi-l luă în primire răstindu-se urît la el, dar Candy nici nu se clinti. Îşi aruncă ochii pe cecul de pe măsuţa de cocteiluri şi-şi suci capul ca să-l poată citi. Apoi ridică ochii către mine şi şuieră ceva printre dinţi. Pe urmă se uită la Wade.

— Acum plec. Ziua mea liberă.

Se întoarse şi ieşi. Wade rîse :

— Aşa că mă duc să-mi iau singur, zise el fără replică şi ieşi.

Am ridicat unul dintre capace şi am văzut nişte sandvişuri cu trei colţuri, artistic decorate. Am luat unul, mi-am turnat nişte bere şi am mîncat sandvişul în picioare. Wade s-a întors cu o sticlă şi un pahar. S-a aşezat pe canapea, şi-a turnat o doză zdravănă şi a început s-o sugă. S-a auzit un zgomot de maşină îndepărtîndu-se de casă — probabil Candy care pleca pe aleea de serviciu. Am mai luat un sandviş.

— Stai jos şi fă-te comod, îmi zise Wade. Trebuie să omorîm timpul o după-amiază întreagă. Deja începuse să se aprindă. Glasul îi vibra şi era vesel. Nu-i aşa, Marlowe, că nu-ţi sînt prea simpatic.

— Această întrebare a mai fost pusă şi a mai primit o dată răspuns.

— Ştii ceva ? Eşti un ticălos destul de nemilos. Ai fi în stare să faci orice numai ca să afli ce vrei să ştii. Ai fi fost în stare chiar să şi faci dragoste cu nevastă-mea în timp ce eu eram beat mort în camera de alături.

— Eşti în stare să crezi chiar tot ce-ţi spune aruncătorul ăla de cuţite ?

Îşi mai turnă nişte whisky în pahar şi-l ridică în lumină.

— Nu chiar totul, nu. Frumoasă culoare are whiskyul, nu-i aşa ? Să te îneci într-un potop auriu — asta nu-i chiar aşa de rău. „La miezul nopţii să te stingi ferit de chin". [1] Cum sună mai departe ? A, scuză-mă, n-ai de unde să ştii. E prea poetic pentru dumneata. Dumneata eşti un fel de sticlete, nu ? Te superi dacă te întreb ce cauţi aici ?

---

[1] Citat din *Odă unei privighetori* de poetul englez John Keats (1795—1821).

Mai bău niște whisky și începu să rînjească la mine. Apoi dădu cu ochii de cecul de pe masă. Întinse mîna după el și-l citi pe deasupra paharului.

— S-ar părea că e semnat pentru a fi încasat de cineva cu numele de Marlowe. Dar mă întreb de ce, ca plată pentru ce ? S-ar părea că eu l-am semnat. Mare prostie din partea mea. Sînt un om ușor de tras pe sfoară.

— Încetează cu teatrul ăsta, i-am zis cu asprime. Unde ți-e nevasta ?

A ridicat politicos ochii :

— Soția mea va fi acasă la momentul potrivit. Nu încape îndoială că între timp eu voi fi trecut dincolo de bine și de rău așa că o să aibă răgaz să te distreze după bunul ei plac. Toată casa o să vă stea la dispoziție.

— Unde e pistolul ? l-am întrebat brusc.

Făcu o mutră complet idioată. I-am spus că-l pusesem în sertarul biroului.

— Cu siguranță că acum nu mai e acolo, mi-a răspuns. Dacă-ți face plăcere, poți să-l cauți. Numai ai grijă să nu furi nici un fel de gumițe.

M-am dus la masa lui de lucru și am inspectat-o. Nici urmă de pistol. Asta era cît de cît ceva. Probabil îl ascunsese Eileen.

— Ascultă, Wade, te-am întrebat unde ți-e nevasta. Cred că ar fi bine să se întoarcă acasă. Nu pentru binele meu, amice, ci pentru al dumitale. Cineva trebuie neapărat să-ți poarte de grijă, și să mă ia dracu dacă o să fiu eu ăla.

Se uită lung la mine, cu o privire vagă. Mai ținea încă cecul în mînă. Lăsă jos paharul și rupse cecul în două, apoi în patru, în opt, și lăsă bucățelele să cadă pe jos.

— Se înțelege de la sine că suma era prea mică, îmi zise. Serviciile dumitale sînt foarte scumpe. Nici măcar o mie de dolari *plus* nevastă-mea nu te pot satisface. Îmi pare foarte rău, dar mai sus de atîta nu pot ridica suma. Decît în domeniul ăsta. Și mîngîie sticla.

— Am plecat.

— Dar de ce ? Ai vrut să-mi amintesc ceva. Ei bine... memoria mea e aici în sticla asta. Rămîi p-aici, prin preajma mea, bătrîne. Cînd voi fi destul de beat, îți voi vorbi despre toate femeile pe care le-am asasinat.

— Bine, Wade, e-n regulă. Mai rămîn niţel p-aici. Dar nu chiar în camera asta. Dacă ai nevoie de mine, sfarmă un scaun de perete.

Am ieșit și am lăsat ușa deschisă. Am traversat living-roomul imens și am ieșit în patio și trăgîndu-mi un șezlong în umbra streșinii m-am întins puţin. Dincolo de lac se vedeau dealurile învăluite într-un abur albăstrui. Briza oceanului începuse să se strecoare printre munţii nu prea înalţi către apus. Purifica aerul printr-un curent și mătura un pic din căldura greu de suportat — tocmai atît cît trebuie. Idle Valley avea o vară ideală. Cred că cineva plănuise astfel lucrurile. Era un bun sistematizator. „Paradisul“ și „Accesul străinilor interzis“. „Rezervat pentru elită“. „Emigranţii din Europa centrală nu sînt admiși“. Numai crema, numai gloata din primele loji, lumea cea mai distinsă. Ca soţii Loring și soţii Wade. Aur curat.

CAPITOLUL 35

Am stat întins acolo o jumătate de oră încercînd să mă hotărăsc ce să fac. O parte din mine voia să-l lase în pace să se îmbete după pofta inimii și să vadă dacă iese ceva din chestia asta. Nu mă gîndeam că ar putea să i se întîmple mare lucru în propriul lui birou din propria lui casă. S-ar fi putut să cadă din nou, dar asta avea să se întîmple mult mai tîrziu. Individul avea o capacitate serioasă. Și nu știu cum se face, dar beţivii nu se rănesc niciodată prea grav. S-ar putea să-l apuce iarăși obsesia lui cu vinovăţia. Dar mai mult ca sigur că de data asta pur și simplu o să adoarmă.

Cealaltă parte din mine voia să plece de acolo și să stea deoparte, dar asta era acea parte din mine căreia nu-i dau niciodată ascultare. Pentru că dacă aș fi ascultat-o vreodată aș fi rămas în orașul unde m-am născut și aș fi lucrat ca vînzător la o fierărie și m-aș fi însurat cu fata patronului și aș fi făcut cinci copii și le-aș fi citit pagina umoristică din ziar duminică dimineaţa și i-aș fi pocnit în cap cînd nu erau cuminţi și m-aș fi

ciorovăit cu nevasta în privinţa banilor de buzunar pe care era sau nu era bine să li-i dăm şi în privinţa programelor de la radio sau de la televizor de care aveau sau n-aveau voie să se bucure. Ba chiar s-ar fi putut să mă şi îmbogăţesc — atîta cît se poate îmbogăţi cineva într-un orăşel — să am o casă cu opt camere, două automobile într-un garaj, să mănînc pui în fiecare duminică, să am revista *Reader's Digest* pe masa din living-room, nevasta cu ondulaţie permanentă şi eu cu un creier ca un sac de ciment Portland. Ţi-o ofer ţie, tăticu'. Eu unul prefer oraşul mare, sordid, murdar şi corupt.

M-am ridicat din şezlong şi m-am înapoiat în birou. Wade şedea acolo, nefăcînd nimic, privind în gol, cu sticla de scotch pe jumătate goală la îndemînă, cu o încruntare nehotărîtă pe faţă şi un licăr fără expresie în ochi. S-a uitat la mine ca un cal care priveşte peste gard.

— Ce vrei ?

— Nimic. Te simţi bine ?

— Lasă-mă-n pace. Am un omuleţ pe umăr care-mi spune poveşti.

Am luat de pe măsuţa cu rotile încă un sandviş şi încă un pahar cu bere. Am mestecat sandvişul şi am sorbit din bere, rezemîndu-mă de birou.

— Ştii ceva ? mă întrebă el brusc, şi deodată vocea lui răsună mult mai limpede. Am avut pe vremuri un bărbat drept secretar. Îi dictam. L-am concediat. Mă enerva pentru că şedea acolo şi mă aştepta să creez. Am greşit. Trebuia să-l păstrez. Mi-au ieşit vorbe că cică m-aş da la bărbaţi. Deştepţii ăia care scriu cronici literare fiindcă altceva nu sînt în stare să scrie s-au prins şi au început să spună vrute şi nevrute pe socoteala mea. Ştii, trebuie să şi-i apere şi ei pe ai lor. Sînt perverşi, toţi pînă la unul. Perversul este arbitrul artistic al epocii noastre, prietene. Perversul este acum în vîrful piramidei.

— Chiar aşa ? Parcă se mai spuneau şi mai demult poveşti dintr-astea.

Nu se uita deloc la mine. Vorbea pur şi simplu. Şi totuşi a auzit ce-am zis.

— Da, de mii de ani încoace. Şi în special în toate marile epoci ale artei. Atena, Roma, Renaşterea, perioada elisabetană, mişcarea romantică din Franţa — cu duiumul. Te împiedicai numai de-alde ăştia. Ai citit vreodată *Ramura de aur* [1] ? Nu, e prea lungă pentru dumneata. Da' există şi o versiune prescurtată. N-ar fi rău s-o citeşti. Autorul dovedeşte că obiceiurile noastre sexuale sînt pur convenţionale — cum ar fi convenţia care te obligă să porţi papion negru la smoching. Eu unul scriu despre subiecte sexuale, dar cu multe zorzoane şi lucruri curate. Ridică ochii spre mine şi rînji batjocoritor. Ştii ceva ? Sînt un mare mincinos. Eroii mei sînt înalţi de doi metri şi zece, iar eroinele mele au făcut bătături pe fund de atîta stat în pat cu genunchii ridicaţi. Dantele şi volănaşe, spade şi caleşti, eleganţă şi tihnă, dueluri şi morţi vitejeşti. Minciuni. Foloseau parfum în loc de săpun, le putrezeau dinţii fiindcă nu-şi spălau niciodată gura, unghiile le miroseau a sos sleit. Nobilimea Franţei urina pe pereţi, pe coridoarele de marmură ale palatului de la Versailles, şi cînd izbuteai în sfîrşit s-o dezbraci pe frumoasa marchiză de cele cîteva rînduri de lenjerie de corp, primul lucru pe care-l observai era că avea nevoie să facă baie. Aşa ar fi trebuit să-mi scriu cărţile.

— Păi de ce n-o faci ?

Scoase un chicot :

— Da, sigur. Şi să stau într-o casă cu cinci camere în cartierul Compton — dacă măcar norocul ăsta l-aş putea avea. Întinse mîna şi mîngîie sticla de whisky. Eşti singurel, tăticu'. Ai nevoie să-ţi ţină cineva de urît.

S-a ridicat şi a ieşit din odaie cu pas relativ sigur. Am aşteptat, fără să mă gîndesc la nimic. Pe lac s-a auzit zgomotul infernal al unei şalupe cu motor. Cînd s-a apropiat, am văzut că e un papuc zburător şi că trage un schior voinic şi bronzat. M-am dus la uşa mare cu geam şi m-am uitat cum ia turnanta. Cam prea strîns, cît p-aci să se răstoarne barca. Schiorul a dansat într-un picior, încercînd să-şi ţină echilibrul, apoi s-a afundat în apă. Barca cu motor s-a oprit şi bărbatul din apă s-a

[1] Studiu comparativ al credinţelor şi instituţiilor omenirii (12 volume) de Sir J. G. Frazer (1854—1941).

apropiat înotînd craul, apoi s-a prins iarăşi de funia pentru remorcat şi s-a urcat din nou pe schiuri.

Wade a revenit cu altă sticlă de whisky. Barca a prins viteză şi s-a îndepărtat. Wade a pus sticla adusă lîngă cealaltă. S-a aşezat şi a început să clocească nişte gînduri.

— Dumnezeule mare, sper că n-ai de gînd să bei atît !

S-a uitat urît la mine :

— Întinde-o, pocitanie ! Du-te acasă şi spală duşumeaua de la bucătărie sau mai ştiu eu ce. Aici îmi stai în gît.

Iarăşi i se îngroşase glasul. Ca de obicei, mai băuse vreo două pahare şi la bucătărie.

— Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă.

— Ar fi imposibil să ajung într-un asemenea hal de decădere încît să am nevoie de tine.

— Bine, mulţumesc. Am să mai zăbovesc aici pînă se întoarce acasă doamna Wade. Ai auzit vreodată de un individ numit Paul Marston ?

Ridică încet capul. Ochii i se concentrară, dar cu un mare efort, şi-l vedeam cum se luptă ca să-şi regăsească stăpînirea de sine. Cîştigă bătălia — cel puţin pentru moment. Faţa lui îşi pierdu orice expresie.

— N-am auzit de el, îmi zise cu multă grijă, scoţînd cuvintele încetişor de tot. Cine e ?

Cînd am băgat din nou capul pe uşă să văd ce face, dormea cu gura deschisă. Avea părul năclăit de sudoare şi mirosea tare a scotch. I se depărtaseră buzele de dinţi într-un fel de grimasă, şi i se vedea limba încărcată şi uscată.

Una din sticlele de whisky era goală. Într-un pahar de pe masă erau cam două degete de băutură, iar cealaltă sticlă era cam pe trei sferturi plină. Am pus sticla goală pe măsuţa cu rotile şi am scos-o din cameră, apoi m-am întors să închid uşile de sticlă şi să las jaluzelele. S-ar putea ca barca cu motor să revină şi să-l trezească. Am închis uşa de la birou.

Am dus masa cu rotile pînă în bucătărie — o încăpere mare şi aerisită şi goală, cu pereţii vopsiţi în albastru şi alb. Tot mai mi-era foame. Am mai mîncat un sandviş

și am băut restul de bere, apoi mi-am turnat o ceașcă de cafea și am băut-o și pe aia. Berea era răsuflată, însă cafeaua era încă fierbinte. Pe urmă m-am întors în patio. A trecut destul de multă vreme pînă cînd papucul zburător a sfîșiat iarăși apa liniștită a lacului. Se făcuse ora patru cînd i-am auzit în depărtare uruitul crescînd tot mai mult pînă cînd s-a prefăcut într-un urlet care-ți spărgea urechile. Ar trebui să se ia măsuri contra ăstora. Probabil că de fapt și existau legi care să le interzică, dar individului din barcă nu-i păsa nici cît negrul sub unghie. Ca și multor cunoscuți de-ai mei, îi plăcea să devină o pacoste pentru alții. M-am apropiat de malul lacului.

De data asta a izbutit. Conducătorul bărcii a încetinit suficient la turnantă și băiatul bronzat care făcea schi nautic s-a aplecat tare de tot înspre centrul curbei. Schiurile aproape că au ieșit din apă, dar a izbutit să se țină la suprafață și apoi papucul zburător a reluat linia dreaptă, schiorul nu a mai căzut și s-au dus înapoi pe unde veniseră și cu asta basta. Valurile stîrnite de barcă veniră în galop ca niște cai războinici, către mal, aproape de picioarele mele. Se izbiră puternic de stîlpii micului debarcader și azvîrliră în sus și-n jos barba legată de el. Cînd mi-a venit ideea să mă reîntorc în casă încă le mai auzeam plescăind.

Cînd am ajuns în patio am auzit clopoțelul. Sunetul venea dinspre bucătărie. A răsunat din nou și mi-am dat seama că nu era posibil să fie clopoței decît la ușa din față. M-am îndreptat într-acolo și am deschis-o.

Eileen Wade stătea în fața ușii dar privind în partea opusă casei. Întorcîndu-se spre mine mi-a zis :

— Iartă-mă, te rog, mi-am uitat cheia. Abia atunci a observat cine i-a deschis. Oo... Credeam că e Roger sau Candy.

— Candy a plecat, că e joi.

A intrat și eu am închis ușa. Ea și-a lăsat poșeta pe masa dintre cele două canapele. Părea liniștită și foarte detașată. Și-a scos mănușile albe din piele de porc.

— S-a întîmplat ceva ?

— Păi, s-a mai băut cîte ceva pe-aici. Nu chiar foarte mult. A adormit pe canapeaua din birou.

— Te-a chemat el ?

— Da, dar nu pentru asta. M-a invitat la dejun. Mă tem însă că el n-a mîncat nimic.

— O ! Se așează încetișor pe o canapea. Știi, am uitat complet că e joi. Înseamnă că e plecată și bucătăreasa. Vai, ce proastă sînt !

— Candy ne-a pregătit dejunul înainte de a pleca. Cred că acum am s-o iau și eu din loc. Sper că mașina mea nu ți-a blocat calea.

Îmi zîmbi :

— Nu. Era loc berechet. Nu vrei să bei un ceai ? Eu una, asta am de gînd să fac.

— Bine.

Nu prea știu de ce am zis asta. De fapt n-aveam chef de nici un ceai. Dar, mă rog, asta s-a întîmplat să spun.

Își dezbrăcă jacheta de in. N-avusese pălărie.

— Am să mă duc o clipă înăuntru să văd dacă Roger e liniștit.

M-am uitat la ea cum se duce pînă la ușa biroului și o deschide. A rămas o clipă în prag, pe urmă a închis-o și s-a întors.

— Doarme și acum. Bușteau. O să trebuiască să mă duc o clipă sus. Mă întorc imediat.

Am urmărit-o cu privirea în timp ce-și strîngea jacheta și mănușile și poșeta, și apoi cum urca scările către camera ei. Ușa s-a închis. M-am dus pînă-n birou cu gîndul să iau de-acolo sticla de băutură. Dacă mai doarme, încă, nu avea nevoie de ea.

CAPITOLUL 36

Închiderea ușilor de sticlă îngreunase atmosfera din încăpere, iar jaluzelele lăsate o întunecau. Plutea un miros acriu în aer și tăcerea era prea grea. Nu erau decît cinci metri de la ușă pînă la canapea și n-am avut nevoie nici de jumătate din această distanță ca să-mi dau seama că pe canapea se află un mort.

Zăcea pe o parte, cu fața spre speteaza canapelei, cu un braț răsucit sub el și cu antebrațul celuilalt aproape

lipit peste ochi. Între pieptul lui și speteaza canapelei era o baltă de sînge, în care zăcea pistolul Webley fără cocoș. O latură a feței era doar o mască mînjită de sînge. M-am aplecat asupra lui, uitîndu-mă la marginea pleoapei larg deschise, la brațul gol și elegant, în scobitura căruia se vedea gaura zdrențuită și înnegrită din cap, prin care încă se mai prelingea sînge.

L-am lăsat așa. Pipăindu-i pulsul, am simțit mîna caldă încă, dar, oricum, era mort. M-am uitat primprejur să văd dacă a lăsat vreo scrisoare sau a mîzgălit la repezeală vreun bilet. Nu exista nimic altceva decît teancul de foi de manuscris de pe birou. Ăștia nu lasă bilete de adio. Mașina de scris era la locul ei, fără husă. Nici acolo nu era nici o scrisoare. Altfel, totul părea destul de firesc. Sinuciderile se pregătesc în foarte diverse feluri — unele cu băutură, unele cu niște dineuri extrem de rafinate, la care se servește și șampanie. Unii se sinucid în frac, alții goi. Au fost oameni care s-au omorît în vîrful zidurilor, prin șanțuri, în baie, în apă, deasupra apei, pe apă. Unii s-au spînzurat în hambare ori s-au otrăvit în garaje cu gaze de eșapament. Această sinucidere însă părea extrem de simplă. Nu auzisem împușcătura, dar probabil că pistolul s-a descărcat tocmai cînd mă aflam la malul lacului și priveam cum ia turnanta tipul din barca aceea cu motor. Zgomotul era foarte puternic. Dar nu prea înțelegeam ce importanță putea să aibă asta pentru Roger Wade. Poate că de fapt nici nu avea. Impulsul final și decisiv coincisese cu duduitul bărcii cu motor. Nu prea-mi plăcea această idee, dar parcă-i păsa cuiva ce-mi place mie ? Bucățele din cecul rupt se aflau încă pe podea, dar le-am lăsat exact acolo. Resturile rupte ale poveștii pe care o scrisese deunăzi-seara se aflau încă și acum în coșul de hîrtii. Pe alea nu le-am lăsat. Le-am scos de acolo, m-am asigurat că le-am luat pe toate și le-am băgat în buzunar. N-a fost prea greu deoarece coșul era aproape gol. N-avea rost să mai îmi bat capul gîndindu-mă unde fusese ascuns pistolul. Nu existau prea multe locuri în care să-l fi putut pune bine. Putea să fie în tapițeria unui scaun sau chiar în interiorul canapelei — sub una dintre perne. S-ar fi putut să se afle pe dușumea, îndărătul cărților, mă rog, oriunde.

Am ieşit şi am închis uşa. Am tras cu urechea. Din bucătărie se auzeau nişte sunete. M-am dus pînă acolo. Eileen îşi pusese un şorţ bleu şi ceainicul tocmai începea să fluiere. Eileen a făcut flacăra mică şi mi-a aruncat o privire scurtă şi impersonală :

— Domnule Marlowe, cum preferi ceaiul ?

— Aşa cum iese din ceainic.

M-am rezemat de perete şi mi-am scos o ţigară, ca să am ce face cu degetele. Am tot tras de ea şi am strîns-o între degete încît pînă la urmă am rupt-o în două jumătăţi dintre care una am aruncat-o pe jos. Ochii ei au urmărit căderea. M-am aplecat şi am ridicat-o. Am turtit cele două jumătăţi laolaltă, prefăcîndu-le într-un mic ghemotoc.

Pregăti ceaiul :

— Întotdeauna îl beau cu frişcă şi zahăr, îmi zise ea peste umăr. Foarte ciudat, cînd de fapt cafeaua o beau neagră şi amară. În Anglia am învăţat să beau ceai. Foloseau zaharină în loc de zahăr. Iar cînd a venit războiul, firește că n-aveau frişcă.

— Ai stat în Anglia ?

— Am lucrat acolo. Am rămas pe tot timpul bombardamentelor. Am cunoscut un bărbat... Dar parcă ţi-am mai spus lucrurile astea.

— Pe Roger unde l-aţi cunoscut ?

— La New York.

— V-aţi căsătorit acolo ?

Se răsuci pe călcîie, încruntîndu-se :

— Nu, ne-am căsătorit la New York. Dar de ce ?

— Aşa. Mai făceam şi eu nitică conversaţie pînă e gata ceaiul.

Se uită pe fereastra dindărătul chiuvetei. De acolo de unde se afla se vedea pînă la lac. Se aplecă pe marginea pervazului şi degetele ei bîjbîiră, găsindu-şi de lucru cu un şervet împăturit, pentru ceai.

— Trebuie să-i punem capăt acestei poveşti, zise ea, şi nu prea ştiu cum. Probabil că ar trebui să fie dat pe seama unei clinici. Nu ştiu, dar parcă nu mă prea văd făcînd una ca asta. Probabil că ar trebui să semnez nişte hîrtii, nu ?

Cînd îmi puse această întrebare, se întoarse spre mine.

— Asta ar putea s-o facă şi singur, adică mai bine zis, ar fi putut-o face pînă mai adineauri.

Tocmai atunci sună soneria ceainicului. Eileen reveni la chiuvetă şi turnă ceaiul dintr-un ceainic în altul. Apoi îl aşează pe cel nou pe tava pe care tocmai aranjase ceştile. M-am apropiat de ea, i-am luat tava din mînă şi am pus-o pe măsuţa din living-room, între cele două canapele. S-a aşezat în faţa mea şi a umplut ceştile. Am întins mîna după a mea şi mi-am pus-o în faţă ca să se răcorească. M-am uitat lung la Eileen în timp ce-şi punea zahăr şi frişcă. A gustat-o.

— Ce-ai vrut să spui cu vorbele alea de la urmă ? mă întrebă ea brusc. Că ar fi putut s-o facă pînă mai adineauri — voiai să spui, adică să se interneze într-un azil ? Chiar asta ai vrut să spui ?

— Mă tem că a fost doar o încercare nesăbuită. Aţi ascuns revolverul ăla de care v-am vorbit ? Ţineţi minte, în dimineaţa următoare serii în care a făcut tot circul ăla de sus ?

— Să-l ascund ? repetă ea încruntîndu-se. Nu. Nici vorbă de aşa ceva. De ce mă întrebi ?

— Şi astăzi v-aţi uitat cheile de la casă ?

— Ţi-am spus că aşa s-a întîmplat.

— Dar nu şi cheia de la garaj. De obicei, în genul ăsta de case cheile de afară sînt toate la fel şi una se potriveşte la toate uşile.

— La garaj n-am avut nevoie de cheie, îmi zise ea cu asprime. Se deschide cu un buton. În spatele uşii garajului se află un buton care declanşează un releu şi cînd ieşi îl apeşi, şi gata. Mai e şi alt buton lîngă garaj, cu care poţi să manevrezi uşa. Adeseori lăsăm garajul deschis. Sau iese Candy şi-l închide.

— Aha, înţeleg.

— Spui nişte lucruri destul de ciudate, îmi zise ea cu vitriol în glas. Aşa ai făcut şi în dimineaţa aia.

— În casa asta, am avut tot felul de experienţe ciudate. Pistoale care se descarcă în toiul nopţii, beţivi care zac în grădina din faţa casei, doctori care vin, dar nu vor să-şi ajute pacienţii. Femei seducătoare care mă cuprind

în braţe şi-mi vorbesc de parcă m-ar lua drept altcineva, valeţi mexicani care aruncă într-o doară cuţitele. Păcat de pistolul ăla. Dar de fapt nu vă iubeaţi cine ştie ce soţul, nu ? Bănuiesc că v-am mai spus o dată chestia asta.

Se ridică încetişor. Era perfect calmă, dar ochii ei viorii nu mai păreau să aibă exact aceeaşi culoare, şi nici aceeaşi blîndeţe. Apoi începură să-i tremure buzele.

— S-a... S-a întîmplat... ceva rău ? mă întrebă, vorbind foarte rar şi întorcînd ochii către birou.

Nici nu apucasem bine să încuviinţez din cap că a şi ţîşnit din odaie. Cît ai bate din palme era la uşa biroului. A deschis-o şi s-a repezit înăuntru. Dacă mă aşteptam cumva să aud un ţipăt înnebunit, am fost dezamăgit. N-am auzit nimic. Mă simţeam îngrozitor. Ar fi trebuit s-o ţin departe de camera aceea şi să fi încercat strategia aceea banală şi idioată cum că e vorba de nişte veşti nu prea bune, că, să te pregăteşti, că, să te ţii tare, că, nu vrei să iei loc, că, mă tem că s-a întîmplat ceva destul de grav. Bla-bla-bla. Şi după ce ai străbătut toată calea asta lungă şi întortocheată, să constaţi că n-ai cruţat pe nimeni de nimic. Ba chiar, adeseori, ai stricat şi mai rău lucrurile.

M-am ridicat şi m-am dus după ea în birou. Stătea în genunchi lîngă canapea. Îi trăsese capul lipindu-l de pieptul ei, mînjindu-se de sînge. Nu scotea nici cel mai mic sunet. Stătea cu ochii închişi. Se legăna pe genunchi înainte şi înapoi, ţinîndu-l strîns.

Am ieşit din birou şi am găsit telefonul şi cartea de telefon. Am sunat cel mai apropiat post de poliţie. De fapt n-avea importanţă, pentru că oricum aveau să retransmită mesajul prin radio. Apoi m-am dus în bucătărie, am dat drumul la apă şi am aruncat bucăţelele de hîrtie galbenă din buzunar în aparatul electric de măcinat gunoiul. Am aruncat peste ele resturile de ceai din celălalt ceainic. În cîteva secunde, totul dispăruse. Am închis robinetul şi am stins motorul. Am revenit în living-room, am deschis uşa din faţă şi am ieşit afară.

Probabil că un ajutor de şerif patrula prin apropiere, fiindcă a ajuns la faţa locului în vreo cinci-şase minute.

Cînd l-am dus în birou, Eileen era tot acolo, îngenunchiată lîngă canapea. Polițistul s-a apropiat imediat de ea.

— Iertați-mă, doamnă. Îmi dau seama perfect în ce stare sînteți, dar n-ar fi trebuit să vă atingeți de nimic.

Eileen întoarse capul, apoi făcu efortul de a se ridica în picioare :

— E soțul meu. A fost împușcat.

Polițistul și-a scos șapca și și-a lăsat-o pe masa de lucru. Întinse mîna după telefon.

— Se numește Roger Wade, zise ea cu o voce stridentă. Celebrul romancier.

— Știu eu cine e, doamnă, zise polițistul și formă un număr.

Ea își plecă ochii către piepții bluzei :

— Aș putea să mă duc pînă sus să mi-o schimb ?

— Sigur. Îi făcu semn din cap drept încuviințare și vorbi la telefon, apoi închise și se întoarse : Ziceți că a fost împușcat. Înseamnă că l-a împușcat cineva ?

— Cred că l-a asasinat omul ăsta, zise ea fără să se uite la mine și ieși repede din odaie.

Ajutorul de șerif se uită la mine. Își scoase carnetul și scrise ceva în el.

— Poate n-ar fi rău să vă iau numele și adresa, zise el pe un ton degajat. Dumneavoastră ați telefonat ?

— Da. Apoi i-am dat numele și adresa.

— Mai rămîneți pe-aici și vedeți-vă de treabă, pînă vine locotenentul Ohls la fața locului.

— Bernie Ohls ?

— Da. Îl cunoașteți ?

— Firește. Îl cunosc de foarte multă vreme. A lucrat la biroul procurorului districtual.

— În ultima vreme nu, zise polițistul. Este șef adjunct al brigăzii criminale, și colaborează cu biroul șerifului orașului Los Angeles. Sînteți prietenul familiei, domnule Marlowe ?

— Din spusele doamnei Wade nu prea părea să fie vorba de așa ceva.

Dădu din umeri și încropi un zîmbet :

— Nu vă îndepărtați de aici, domnule Marlowe. N-aveți pistol la dumneavoastră, nu ?

— Azi nu.

— Poate n-ar fi rău să verific. Ceea ce și făcu. Apoi se uită către canapea. În cazuri dintr-astea nu te prea poți aștepta ca soția să spună lucruri înțelepte. Poate ar fi mai bine să așteptăm afară.

CAPITOLUL 37

Ohls era un bărbat de statură mijlocie, îndesat, cu părul cîrlionțat cînepiu tuns scurt și cu ochi albaștri spălăciți. Avea sprîncene albe și țepoase și pe vremuri, cînd mai purta încă pălărie, întotdeauna erai puțin surprins dacă ,și-o scotea : avea capul mult mai mare decît te așteptai. Era un polițai aspru și dîrz, cu o viziune destul de sumbră asupra vieții, dar de fapt era un om foarte cumsecade. Ar fi trebuit să ajungă căpitan încă de acum cîțiva ani. Luase examenul de cinci-șase ori, reușind printre primii trei. Dar șerifului nu-i plăceau ochii lui și nici el nu se dădea prea tare în vînt după șerif.

Coborî scările frecîndu-și falca. De cîtăva vreme, în birou se tot aprindeau flașurile aparatelor de fotografiat. Mai mulți bărbați intraseră și ieșiseră în repetate rînduri. Eu stătusem pur și simplu în living-room și așteptasem, supravegheat de un detectiv în civil.

Ohls se așează pe marginea unui scaun și-și bălăbăni mîinile. Mesteca o țigară pe care n-o aprinsese. Se uită la mine cu un aer meditativ și posac.

— Îți mai aduci aminte de vremurile cînd aici, în Idle Valley, aveau mica lor închisoare și o forță polițienească particulară ?

Am încuviințat din cap :

— Și tripouri.

— Bineînțeles. N-ai cum să le pui stavilă. Toată valea e încă și acum proprietate particulară. Așa cum era și Arrowhead și Golful Smaraldului. De mult nu mi s-a mai întîmplat să anchetez vreun caz fără să mă izbesc la fiecare pas de o gloată întreagă de reporteri. Probabil că cineva i-a șoptit ceva la ureche șerifului Peterson. Văd că n-au transmis știrea la teleimprimator.

— Foarte înţelept din partea lor, i-am răspuns. Ce face doamna Wade ?

— E mult prea relaxată. Probabil că a înghiţit ceva hapuri. Sînt vreo cinci-şase feluri de pastile p-acolo pe sus — pînă şi Demerol. Aia e mizerie curată. Văd că în ultima vreme prietenii dumitale nu sînt prea norocoşi. Nu ştiu cum se face, dar pier pe capete.

La asta n-am avut ce să-i răspund.

— Întotdeauna m-au interesat sinuciderile prin împuşcare, îmi zise aşa, într-o doară, Ohls. Sînt atît de uşor de falsificat. Soţia zice că tu l-ai omorît. Ce-o fi făcînd-o să spună una ca asta ?

— Nu ştiu dacă vrea să spună chiar asta.

— Păi altcineva n-a fost pe-aici. Zice că tu ştiai unde era pistolul, ştiai că el se îmbată. Ştiai că acum cîteva seri a tras cu pistolul, cînd a trebuit ea să se lupte cu el ca să i-l smulgă din mînă. Şi în seara aia se pare că erai p-aici. S-ar părea că nu eşti de prea mare ajutor, ce zici ?

— Azi după-amiază i-am percheziţionat biroul. Nu era nici un pistol acolo. Îi spusesem ei unde e revolverul şi o rugasem să-l ascundă. Acum zice că ea nu crede în chestii din astea.

— Cam ce înţelegi dumneata prin „acum“ ? mă întrebă Ohls, schimbînd deodată tonul.

— Vreau să zic, cînd s-a întors acasă şi înainte de a telefona eu la poliţie.

— Ai percheziţionat biroul. De ce ?

Ohls ridică mîinile şi le puse pe genunchi. Se uita la mine cu un aer indiferent, de parcă nu i-ar fi păsat ce-i zic.

— Începuse să se îmbete. M-am gîndit că poate n-ar fi rău să pun revolverul în altă parte. Dar atunci seara să ştii că de fapt n-a vrut să se omoare. A fost doar o demonstraţie teatrală.

Ohls încuviinţă din cap. Îşi scoase din gură ţigara pe care o mestecase, o aruncă într-o scrumieră şi o înlocui cu alta proaspătă.

— M-am lăsat de fumat, zise el. Tuşeam prea rău. Dar blestemul ăsta încă mă mai apasă. Nu mă simt în

apele mele dacă n-am o ţigară în gură. Ideea era ca tu să-l supraveghezi pe individ cînd rămîne singur ?

— Aş, de unde. M-a poftit să vîn să dejunez cu el. Am stat de vorbă şi era oarecum deprimat fiindcă nu-i mergea prea bine scrisul. S-a hotărît deodată să tragă iar la măsea. Crezi oare c-ar fi trebuit să-i iau sticla din mînă ?

— Deocamdată nu cred nimic, fiindcă încă nu m-am gîndit la nimic. Încercam doar să-mi imaginez lucrurile. Tu cît ai băut ?

— Numai bere.

— Mare ghinion că te aflai aici, Marlowe. De ce ţi-a dat cecul ăla ? Ăla pe care l-a scris şi l-a semnat şi pe urmă l-a rupt ?

— Păi voiau cu toţii să mă facă să vin şi să stau aici ca să-l ţin în frîu. Cu toţii înseamnă, el, nevastă-sa şi editorul lui, un individ numit Howard Spencer. Trebuie să fie la New York, după cîte îmi închipui. Dacă vrei, poţi să-l întrebi ca să verifici. Am refuzat. După aceea a venit ea la mine şi mi-a zis că soţul ei a dispărut şi că ea e îngrijorată şi că mă roagă să-l găsesc şi să i-l aduc acasă. Asta am făcut. Şi p-ormă, ce crezi că mi s-a întîmplat ? M-am trezit deodată că-l car în spinare după ce l-am ridicat din grădina din faţă, şi că-l duc la culcare. Zău, Bernie, nu m-am băgat singur în chestia asta, şi nu de bunăvoia mea. Parcă au crescut toate în jurul meu aşa, ca un fel de pădure din poveste.

— N-are nici o legătură cu cazul Lennox, hă ?

— Vai de mine, pentru numele lui Dumnezeu ! Dar nu există nici un fel de caz Lennox.

— Asta e prea adevărat, zise Ohls pe un ton sec. Îşi strînse rotulele în palmă. Pe uşa din faţă intră un individ şi vorbi cu celălalt detectiv, după care străbătu încăperea apropiindu-se de Ohls.

— Domnule locotenent, vă raportez că afară se află un oarecare doctor Loring. Zice că a fost chemat. Este doctorul doamnei.

— Dă-i drumul să intre.

Detectivul se înapoie şi doctorul Loring intră cu trusa lui cea neagră şi elegantă. Era foarte calm şi dichisit ;

purta un costum tropical de flanelă. Trecu pe lîngă mine, fără să-mi arunce măcar o privire.

— Sus ? îl întrebă el pe Ohls.

— Da... în camera ei. Ohls se ridică. Apropo, doctore, pentru ce i-ai dat Demerolul ăla ?

Doctorul Loring se încruntă la el :

— Am voie să prescriu pacientei mele ce cred eu de cuviinţă, zise el pe un ton glacial. Nu dau socoteală nimănui. Dar cine zice că i-am dat Demerol doamnei Wade ?

— Eu zic. Flaconul e acolo şi scrie numele dumitale pe el. Văd că în baie are o adevărată farmacie. Se prea poate să nu fii la curent, doctore, dar la noi la centru avem o expoziţie destul de bine garnisită de pilule. Gaiţe, piţigoi, scatii, ciocîrlani şi toate celelalte. Demerolul e cam cel mai prost de pe listă. După cîte am auzit, s-ar părea că e doctoria cu care s-a ţinut în viaţă Goering. Cînd l-au prins, lua optsprezece pastile într-o zi. Doctorii militari au avut nevoie de trei luni ca să-l dezobişnuiască.

— Nu prea înţeleg ce înseamnă aceste vorbe, zise glacial doctorul Loring.

— Serios ? Păcat. Gaiţele sînt Amital de sodiu. Piţigoii sînt Seconal. Scatiii sînt pastilele de Nembutal. Ciocîrlanii sînt nişte barbiturice garnisite cu benzedrină. Demerolul este un somnifer sintetic foarte primejdios datorită faptului că dă naştere la deprinderi. Şi dumneata îl împarţi aşa, la cine vrei şi la cine nu vrei ? Dar ce, doamna suferă de ceva grav ?

— Un soţ beţiv poate fi un lucru foarte grav pentru o femeie sensibilă, replică doctorul Loring.

— Va să zică pe el nu l-ai tratat, ă ? Păcat. Doamna Wade e sus, doctore. Mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

— Eşti impertinent, domnul meu. Am să te reclam.

— Da, oricînd, îi răspunse Ohls. Dar înainte de a mă reclama pe mine, fă altceva. Fă ca doamna să aibă mintea limpede. Trebuie să-i pun nişte întrebări.

— Voi face exact ceea ce voi socoti eu de cuviinţă, dată fiind starea în care se află. Întîmplător, ştii cumva cine sînt eu ? Şi, aşa, ca să clarificăm lucrurile, domnul Wade nu era pacientul meu. Eu unul nu tratez alcoolici

— A, numai pe nevestele lor, zi așa ? îl încolți Ohls: Da, doctore, știu prea bine cine ești. Uite că m-a apucat și diareea de frică. O adevărată hemoragie internă. Numele meu este Ohls. Locotenentul Ohls.

Doctorul urcă mai departe scările. Ohls se așează din nou și-mi zîmbi complice.

— Știi, cu oameni de genul ăsta trebuie să fii foarte diplomat, îmi zise el.

Din birou ieși un bărbat și se apropie de Ohls. Era subțire, cu un aer serios, cu ochelari și cu o frunte de om care gîndește mult.

— Domnule locotenent !

— Spune !

— Rana a fost produsă prin contact, este tipică pentru sinucideri, cu o explozie amplă datorită presiunii gazelor. Din același motiv și ochii sînt exoftalmici. Nu cred că vom găsi amprente pe partea exterioară a revolverului, deoarece s-a scurs prea mult sînge pe el.

— Ar putea fi vorba de omucidere din moment ce individul dormea sau era toropit de beție ? îl întrebă Ohls.

— Desigur, dar nu avem nici un fel de indiciu. Revolverul este un Webley fără cocoș. În mod caracteristic, acest pistol necesită multă putere pentru armare dar în schimb n-are nevoie decît de o apăsare foarte ușoară pe trăgaci. Reculul explică poziția armei. Deocamdată, n-am văzut nici un argument împotriva sinuciderii. Îmi închipui că se va găsi o foarte mare concentrație de alcool în sînge. Dacă e vorba de o cifră foarte ridicată (individul se opri și dădu din umeri semnificativ) aș fi înclinat să mă îndoiesc că e vorba de sinucidere.

— Mulțumesc. A telefonat cineva procurorului ?

Individul încuviință din cap și ieși. Ohls căscă și se uită la ceas. Apoi se uită la mine.

— Vrei s-o-ntinzi ?

— Da, dacă-mi dai voie. Credeam că sînt considerat suspect.

— Ți-am putea face această bucurie ceva mai tîrziu. Să stai pe undeva ca să te putem găsi la nevoie, atîta tot. Ai fost copoi cîndva, așa că știi cum merg lucrurile. Unele chestii trebuiesc pregătite repede, pînă nu scapi

dovezile din mînă. Chestia asta e tocmai invers. Dacă e vorba de un asasinat, cine voia să-l omoare ? Nevastă-sa ? Nu era aici. Tu ? Mă rog, erai singur stăpîn în casă și știai unde e pistolul. Înscenare perfectă. Totul e clar, afară doar de vreun mobil, și poate că n-ar fi rău să acordăm oarecare importanță și experienței tale. Îmi închipui că dacă voiai să ucizi pe cineva, ai fi încercat s-o faci într-un mod mai puțin vizibil.

— Mulțumesc, Bernie. Într-adevăr, cam așa e.

— Personalul de serviciu avea zi liberă. Era plecat. Așa că trebuie să fi fost cineva care a trecut întîmplător pe-aici. Acest cineva trebuia să știe unde e pistolul lui Wade, trebuia să-l găsească destul de beat ca să doarmă sau să fie inconștient, și trebuia să apese pe trăgaci tocmai cînd barca aia cu motor făcea destulă gălăgie ca să acopere zgomotul împușcăturii, și mai trebuia să și fugă înainte de a te întoarce dumneata în casă. Pe baza cunoștințelor pe care le-am dobîndit, deocamdată nu prea-mi vine să cumpăr versiunea asta. Singura persoană care avea toate mijloacele și posibilitățile era tocmai individul care n-ar fi vrut să se folosească de ele — pentru foarte simplul motiv că era singurul individ care se putea bucura de ele.

M-am ridicat, dînd să plec :

— E-n regulă, Bernie. Voi fi acasă toată seara.

— O singură chestie însă, zise Ohls gînditor. Individul ăsta, Wade, era scriitor în stil mare. Bani cu duiumul, faimă cîtă vrei. Personal, nu mă interesează rahaturile astea. Pînă și într-un bordel poți să găsești persoane mai agreabile decît personajele lui. Asta e chestie de gust și ca polițist n-am eu treabă cu poveștile astea. Avînd toți banii ăștia, mai avea și o casă frumoasă în unul din locurile cele mai agreabile din ținut. Avea o nevastă frumoasă, mulți prieteni și nici un fel de griji sau necazuri. Ceea ce aș vrea să știu este ce-l supăra atît de tare încît să-l oblige să apese pe trăgaci ? Cu siguranță că ceva trebuie să fi fost. Dacă știi cumva un asemenea lucru, n-ar fi rău să te pregătești să-l dai la iveală. Pe curînd.

M-am îndreptat spre ușă. Individul care o păzea a întors capul spre Ohls, acesta i-a făcut semn, și am fost

lăsat să ies. M-am urcat în automobil şi a trebuit să trec peste peluză ca să pot înconjura diferitele maşini oficiale care blocau aleea. La poartă, un alt poliţist m-a măsurat cu atenţie dar n-a zis nimic. Mi-am pus ochelarii de soare şi m-am îndreptat spre şoseaua principală. Era goală şi liniştită. Soarele de după-amiază scălda peluzele cu manichiura bine făcută şi casele mari, spaţioase şi scumpe dinlăuntrul lor.

Un om, care nu era complet necunoscut lumii, murise într-o băltoacă de sînge, într-o casă din *Valea Trîndavă* [1], dar liniştea trîndavă nu fusese tulburată. Judecînd după preocuparea pe care o manifestau ziarele, chestia putea la fel de bine să se fi întîmplat şi în Tibet.

La un cot al drumului, gardurile de zid de la două proprietăţi aproape se atingeau, şi acolo era parcată o maşină verde închis de la biroul şerifului. A coborît un poliţist şi a ridicat mîna în sus. Am oprit. A venit la fereastra maşinii.

— Îmi daţi şi mie, vă rog, permisul de conducere să mă uit la el ?

Am scos port-vizitul şi deschizîndu-l i l-am întins.

— Numai permisul, vă rog. N-am voie să mă ating de alte obiecte ale dumneavoastră.

L-am scos şi i l-am dat :

— Care-i necazul ?

S-a uitat prin maşina mea şi mi-a înapoiat permisul.

— Nu-i nici un necaz. Doar o verificare obişnuită. Iertaţi-mă că v-am deranjat.

Mi-a făcut semn să plec şi a revenit la maşina parcată. Chestie tipică pentru poliţişti. Niciodată nu-ţi spun de ce fac vreun lucru. În felul ăsta ţi-e imposibil să descoperi faptul că uneori nici ei nu ştiu.

M-am dus acasă, pe drum mi-am cumpărat nişte răcoritoare, am ieşit să cinez în oraş, m-am întors, am deschis ferestrele şi gulerul şi am aşteptat să se întîmple ceva. A trebuit să aştept multă vreme. Se făcuse nouă cînd m-a chemat Bernie Ohls şi mi-a spus să mă duc la el fără să mă opresc pe drum ca să culeg flori.

---

[1] În limba engleză Idle Valley.

CAPITOLUL 38

Îl aşezaseră pe Candy pe un scaun tare, lipit de peretele din anticamera şerifului. Cînd am trecut pe lîngă el către camera mare şi pătrată în care şeriful Petersen instalase un fel de tribunal în mijlocul unei colecţii de mărturii recunoscătoare primite din partea a tot felul de oameni în decursul celor douăzeci de ani de serviciu credincios în slujba publicului, ochii lui m-au privit cu ură. Pereţii erau încărcaţi de fotografii de cai şi şeriful Petersen apărea în toate. Biroul lui sculptat avea capete de cai la colţuri. Călimara era o copită de cal lustruită şi potcovită, iar tocurile erau plantate într-un obiect similar umplut cu nisip alb. Pe fiecare din acestea se afla cîte o plăcuţă de aur avînd gravată o inscripţie cu o dată. În mijlocul unei imaculate mape de birou cu sugativă era o punguţă cu tutun Bull Durham şi un pachet de foiţă de ţigară. Petersen fuma numai ţigări făcute de el. Ştia să şi le răsucească chiar şi cu o singură mînă şi chiar călare fiind, ceea ce şi făcea adesea, în special cînd conducea parada, încălecînd pe un cal mare şi alb cu şa mexicană încărcată de frumoase podoabe din argint. Cînd călărea, purta un sombrero mexican cu fundul plat. Călărea foarte frumos şi calul ştia întotdeauna cînd să fie cuminte şi cînd să facă o mică demonstraţie pentru ca şeriful — cu zîmbetul său calm şi enigmatic — să poată să ţină din nou calul în frîu cu o singură mînă. Şeriful juca un teatru de bună calitate. Avea un profil frumos, vulturesc, şi deşi carnea i se cam fleşcăise pe sub fălci şi bărbie, ştia el cum să-şi ţină capul ca lucrul acesta să nu se vadă prea mult. Muncea pe brînci cînd era vorba să fie fotografiat. Era trecut bine de cincizeci de ani şi tatăl lui, danez de origină, îi lăsase o avere frumuşică. Şeriful nu semăna a danez, fiindcă avea păr negru, piele oacheşă şi atitudinea calmă şi impasibilă a unei statuete de lemn înfăţişînd o piele roşie — şi cam acelaşi gen de minte. Dar nimeni nu spusese vreodată despre el că e necinstit. În serviciul lui fuseseră şi unii escroci care-l mai păcăliseră, după cum păcăliseră şi publicul, dar nici un firicel din necinstea lor nu se lipise de şeriful Petersen. Fusese mereu reales, fără să-şi dea măcar

osteneala, prin simplul fapt că mergea călare pe cai albi în fruntea parăzilor și că interoga persoane suspecte în fața aparatelor de fotografiat și de televiziune. Așa ziceau legendele fotografiilor. De fapt, el nu interoga niciodată pe nimeni. Nici n-ar fi știut cum s-o facă. Stătea pur și simplu la biroul lui, uitîndu-se urît la suspect și arătîndu-și profilul aparatului de fotografiat. Flașurile se aprindeau și se stingeau, fotografii îi mulțumeau respectuos șerifului, suspectul era luat de-acolo fără măcar să fi deschis gura, iar șeriful se întorcea acasă la ferma lui din valea San Fernando. Acolo putea fi găsit întotdeauna. Dacă nu-l puteai găsi pe el personal, puteai vorbi cu vreun cal de-al lui.

Din cînd în cînd, cam prin preajma alegerilor, cîte un politician neinformat și lipsit de înțelepciune, încerca să pună mîna pe funcția șerifului Petersen, mergînd pînă acolo încît să-i zică „tipul cu profil de efect" sau „jambonul care se afumă singur", dar asta nu-l ajuta cu nimic. Șeriful Petersen era mereu reales, mărturie vie a faptului că în țara noastră poți să ocupi la nesfîrșit o importantă funcție publică fără să ai vreo altă calificare pentru ea decît nasul curat, mutra fotogenică și gura bine închisă. Dacă pe lîngă asta mai faci figură bună și călare, atunci ești de neînvins.

Cînd am intrat împreună cu Ohls, șeriful Petersen se afla în picioare în spatele biroului și fotografii tocmai ieșeau pe altă ușă. Șeriful își pusese pălăria albă de cowboy. Tocmai își răsucea o țigară. Era gata pregătit să se ducă acasă. Se uită sever la mine :

— Cine mai e și ăsta ? întrebă cu glas sonor de bariton.

— Domnule șef, e vorba de Philip Marlowe, zise Ohls. Singura persoană care se afla în casă cînd s-a împușcat Wade. Doriți o fotografie ?

Șeriful mă studie cu atenție.

— Nu cred, zise el, și se întoarse către un bărbat voinic și obosit cu părul sur. Dacă ai nevoie de mine, căpitane Hernandez, mă găsești la fermă.

— Am înțeles, să trăiți !

Petersen își aprinse țigara cu un chibrit de menaj frecat pe unghia de la degetul mare. Șeriful Petersen

n-avea treabă cu brichetele. Era genul de om-care-şi-răsuceşte-singur-ţigările-şi-le-aprinde-cu-o-singură-mînă.

Zise noapte-bună şi ieşi. Împreună cu el plecă un individ cu o mutră impenetrabilă şi cu ochi negri foarte mari : era garda lui personală. Uşa se închise. După plecarea lor, căpitanul Hernandez se duse la birou şi se aşeză în fotoliul enorm al şerifului iar un stenograf care folosea o maşină specială de luat note îşi împinse măsuţa aflată în colţ ca să aibă mai mult loc de scris. Ohls se aşeză la capătul mesei de lucru, cu o înfăţişare amuzată.

— Bine, Marlowe, zise pe un ton vioi Hernandez. Hai să auzim povestea.

— Da' pe mine de ce n-a vrut să mă fotografieze ?

— Ai auzit ce-a zis şeriful.

— Da, bine, dar de ce ? am scîncit eu.

Ohls a rîs :

— Ştii tu prea bine de ce.

— Vreţi să spuneţi pentru că sînt înalt, brunet şi frumos şi s-ar putea să se uite cineva la mine ?

— Las-o baltă, zise rece Hernandez. Hai să-ncepem odată declaraţia aia. Ia-o de la începutu' începutului.

Am luat-o chiar aşa cum a zis : de la conversaţia cu Howard Spencer, întîlnirea cu Eileen Wade, apoi ziua cînd m-a rugat să i-l găsesc pe Roger, cum l-am găsit, cum m-a poftit ea acasă la ei, ce mi-a cerut Wade să fac pentru el şi cum l-am găsit p-ormă zăcînd fără cunoştinţă printre tufe, şi toate ălelalte întîmplări. Stenograful a notat totul cu ajutorul maşinuţei lui. Nimeni nu m-a întrerupt. Totul era adevărat. Adevărul şi numai adevărul şi nimic altceva decît adevărul. Dar nu chiar întregul adevăr. Ceea ce am lăsat la o parte era treaba mea.

— Drăguţ, zise la urmă Hernandez. Dar nu complet.

Hernandez ăsta era un tip rece, competent, capabil şi periculos. La urma urmei, trebuia să fie şi un om de genul ăsta într-un birou de şerif.

— În seara în care Wade a descărcat pistolul în dormitorul lui te-ai dus în camera doamnei Wade şi ai rămas o vreme acolo cu uşa închisă. Ce făceai înăuntru ?

— M-a poftit în cameră şi m-a întrebat cum se mai simte Roger.

— De ce a fost uşa închisă ?

— Wade era pe jumătate adormit şi nu voiam să fac zgomot. De asemenea, valetul se tot învîrtea pe acolo trăgînd cu urechea. De asemenea, m-a rugat ea să-nchid uşa. În momentul acela nu mi-am dat seama că o să fie o chestie importantă.

— Cît timp ai rămas în cameră ?

— Nu ştiu. Vreo trei minute, probabil.

— Părerea mea este că ai stat vreo două ore, zise cu răceală Hernandez. M-am exprimat destul de limpede ?

Ochii mei se întoarseră către Ohls. El nu se uita nicăieri. Ca de obicei, mesteca o ţigară neaprinsă.

— Aţi fost greşit informat, domnule căpitan.

— Asta o să vedem noi. După ce-ai părăsit camera doamnei Wade te-ai dus jos în birou şi ţi-ai petrecut noaptea pe o canapea. Poate ar fi fost mai corect să spun restul nopţii.

— Cînd mi-a telefonat Roger era unsprezece fără zece minute. Cînd am coborît în birou era trecut de ora două. Dacă doriţi, desigur, puteţi să spuneţi că e vorba de restul nopţii.

— Adu-l aici pe valet, strigă Hernandez.

Ohls ieşi şi se întoarse cu Candy. Îl aşezară pe un scaun. Hernandez îi puse cîteva întrebări pentru stabilirea identităţii, şi aşa mai departe. Apoi îi zise :

— E-n regulă Candy — o să-ţi zicem aşa că e mai comod — după ce l-ai ajutat pe Marlowe să-l culce pe Roger Wade în pat, ce s-a mai întîmplat ?

Într-o oarecare măsură cam ştiam eu ce-o să urmeze. Candy îşi debită povestea pe un ton calm şi răuvoitor, dar vorbind englezeşte aproape fără accent spaniol. Ai fi zis că e în stare să şi-l schimbe cînd vrea. Povestea lui suna cam aşa : rămăsese treaz şi se învîrtise prin camerele de la parter pentru cazul cînd ar fi fost din nou nevoie de el şi ar fi vrut cineva să-l cheme. O parte din timp îl petrecuse în bucătărie unde îşi făcuse ceva de mîncare, iar o parte, în living-room. Pe cînd se afla acolo, şezînd pe un scaun aflat lîngă uşa de la intrare, o văzuse pe Eileen Wade în picioare în pragul camerei ei dezbrăcîndu-se. O văzuse îmbrăcîndu-şi capotul pe pielea goală

și mă văzuse și pe mine în camera ei, după care închisesem ușa și rămăsesem acolo vreme îndelungată, vreo două-trei ore, după cît i s-a părut. A urcat scările și a ascultat. Auzise patul scîrțîind. Auzise șoapte. Încerca să arate cît mai evident ce vrea să insinueze. Cînd a terminat, mi-a aruncat o privire corozivă, și gura i s-a schimonosit de ură.

— Scoate-l afară, zise Hernandez.

— Numai o clipă, că vreau să-l întreb și eu cîte ceva, sună glasul meu.

— Aici eu pun întrebările, mă repezi Hernandez.

— Domnule căpitan, dumneavoastră nu știți ce să întrebați, pentru că n-ați fost la fața locului. Tipul minte și știe foarte bine că minte, și o știu și eu.

Hernandez se lăsă pe spate și apucă unul din tocurile șerifului. Îndoi coada lungă. Era foarte lungă și foarte ascuțită — făcută din coadă de cal împletită și încleiată. Cînd îi dădu drumul, vîrful elastic țîșni înapoi.

— Dă-i drumul, zise el în cele din urmă.

M-am întors către Candy :

— Unde erai cînd ai văzut-o pe doamna Wade dezbrăcîndu-se ?

— Stăteam pe un scaun lîngă ușa din față, răspunse el pe un ton morocănos.

— Între ușa de la intrare și cele două canapele ?

— Cum am zis.

— Și doamna Wade unde era ?

— La un pas îndărătul pragului de la ușa camerei ei. Ușa era deschisă.

— Ce lumină ardea în living-room ?

— O singură lampă. Aia înaltă la care ei îi zic lampadar.

— Și în galeria de la etaj ?

— Nici o lumină. Lumină în dormitorul ei.

— Ce lumină era în dormitorul ei ?

— Nu prea mare. Poate veioza.

— În plafon nici una ?

— Nu.

— Și după ce s-a dezbrăcat — stînd în picioare în dreptul ușii, ziceai — și-a pus un capot. Ce fel de capot ?

— Capot albastru. Lung ca un halat. L-a legat cu un cordon colorat.

— Deci, dacă n-ai fi văzut-o dezbrăcîndu-se, n-ai fi știut ce are sub capot ?

Dădu din umeri. Părea puțin îngrijorat.

— *Si.* Asta-i exact. Dar am văzut-o cînd s-a dezbrăcat.

— Ești un mincinos. Nu există nici un loc în living-room de unde ai fi putut s-o vezi dezbrăcîndu-se în pragul ușii, și cu atît mai puțin în camera ei. Pentru asta ar fi trebuit să vină pînă la marginea galeriei. Și dacă ar fi venit pînă acolo, te-ar fi văzut pe tine.

M-a privit sălbatec. M-am întors către Ohls :

— Dumneata ai văzut casa. Domnul căpitan n-a văzut-o — sau poate mă-nșel ?

Ohls clătină ușor din cap. Hernandez se încruntă dar nu zise nimic.

— Domnule căpitan Hernandez, vreau să vă spun că în living-room nu există nici un punct din care s-ar fi putut vedea măcar vîrful capului doamnei Wade — chiar dacă el ar fi stat în picioare, dar el zice că stătea jos — în cazul în care ea ar fi fost în pragul ușii sau în cameră. Sînt cu zece centimetri mai înalt decît el și cînd mă aflam în casă, imediat în spatele ușii de la intrare, nu puteam vedea decît partea superioară a ușii de la camera de sus. Ca el să poată vedea ceea ce zice că a văzut, ar fi trebuit ca ea să fi venit pînă la balustrada galeriei. Dar de ce-ar fi făcut-o ? Și, mai mult decît atît, de ce s-ar fi dezbrăcat în pragul ușii ? Povestea asta nu stă în picioare.

Hernandez nu făcu altceva decît să se uite la mine, după care își întoarse privirile către Candy.

— Dar cu elementul timp cum rămîne ? mă întrebă el cu glas destul de blînd.

— Aici e vorba doar de a-l crede pe el sau pe mine. Eu vorbesc despre lucrurile care pot fi dovedite.

Hernandez i se adresă lui Candy în spaniolă, scuipînd cuvintele prea repede ca să le pot înțelege. Candy se uită posomorît la el.

— Scoteți-l de-aici, zise Hernandez.

Ohls făcu semn către ușă după care o deschise. Candy ieși. Hernandez scoase o cutie de țigări, își lipi una de buză și o aprinse cu o brichetă de aur.

Ohls reveni în cameră. Hernandez ne informă calm :

— Adineauri i-am zis că dacă se face o anchetă şi el repetă povestea asta din boxa martorilor, o să se trezească imediat cu o condamnare de unu pînă la trei ani pentru sperjur. Asta nu părea să-l fi impresionat cine ştie ce. Este evident ce-l roade pe băiatul ăsta. E tot vechea poveste cu călcîiele aprinse. Dacă ar fi fost pe undeva prin preajma casei şi ar fi avut vreun motiv să bănuim că e vorba de un omor, băiatul ar fi picat mesa ; singurul argument în apărarea lui ar fi fost că unul ca el s-ar fi servit de cuţit. Mai devreme am avut impresia că moartea lui Wade l-a întristat destul de rău. Ohls, dumneata vrei să pui ceva întrebări ?

Ohls clătină din cap. Hernandez se uită la mine şi zise :

— Treci pe-aici mîine dimineaţă ca să-ţi semnezi depoziţia. Între timp o s-o avem gata dactilografiată. Pe la ora zece o să căpătăm, probabil, şi procesul-verbal de la autopsie — măcar preliminar, în orice caz. Spune, Marlowe, e ceva ce nu-ţi place în tot aranjamentul ăsta ?

— Aţi avea ceva împotrivă să formulaţi altfel întrebarea ? Aşa cum v-aţi exprimat, ar reieşi că ar putea avea în el şi ceva care să-mi placă ?

— E-n regulă, zise el cu un aer obosit. Poţi să pleci. Eu mă duc acasă.

M-am ridicat.

— Bineînţeles că n-am crezut nici o clipă povestea aia pe care mi-a turnat-o Candy. Am folosit-o doar drept tirbuşon. Sper că nimeni n-are sentimente negative din cauza asta.

— Nici un fel de sentimente, domnule căpitan. Absolut nici unul.

S-au uitat în urma mea pînă cînd am ieşit şi nu mi-au zis noapte-bună. Am străbătut coridorul lung către poarta dinspre Hill Street, m-am urcat în maşină şi m-am dus acasă. Cînd i-am zis că n-am nici un fel de sentimente, i-am spus un mare adevăr. Mă simţeam la fel de găunos şi de singur cum este şi vidul dintre stele. Cînd am ajuns acasă, mi-am făcut un cocteil tare, am rămas în picioare lîngă fereastra deschisă din living-room, sorbind din pahar şi ascultînd cum creşte traficul pe

bulevard și uitîndu-mă la strălucirea alburie a orașului mare și turbat ; lumina atîrna peste umărul dealurilor între care fusese tăiat bulevardul. În depărtare izbucnea și apoi se stingea plînsetul jalnic al mașinilor poliției sau pompierilor, care niciodată nu tac vreme prea îndelungată. Douăzeci și patru de ore pe zi cineva fuge și altcineva încearcă să-l prindă. Acolo, în bezna nopții a o mie de crime, erau oameni care mureau, erau mutilați, răniți de geamuri sparte, turtiți de volan sau zdrobiți sub roțile automobilelor sau camioanelor. Erau oameni bătuți, jefuiți, strangulați sau uciși, femei violate. Oamenii erau flămînzi, bolnavi, plictisiți, deznădăjduiți din pricina singurătății sau remușcărilor sau fricii, furioși, sălbateci, scuturați de friguri ori zguduiți de suspine. Un oraș care nu era mai rău decît altele, un oraș bogat și viguros și orgolios, un oraș pierdut și bătut și plin de goliciune.

Toate depind de locul unde te afli și de palmaresul tău personal. Eu unul n-aveam așa ceva. Și nici nu-mi păsa.

Mi-am terminat paharul și m-am culcat.

CAPITOLUL 39

Ancheta a dat greș. Procurorul s-a năpustit asupra cazului înainte de a avea toate rapoartele medicale necesare, de frică să nu se stingă cumva publicitatea înainte de a putea beneficia el de ea. Dar nu era cazul să-și facă griji. Moartea unui scriitor — chiar a unuia de senzație — nu ține afișul prea multă vreme și în vara aceea avea de luptat cu o concurență mult prea mare. Un rege a abdicat și altul a fost asasinat. Într-o singură săptămînă au căzut trei avioane de pasageri. Patronul unei mari agenții telegrafice a fost împușcat la Chicago în propriul lui automobil. O închisoare a luat foc și douăzeci și patru de deținuți au pierit în flăcări. Procurorul șef din districtul Los Angeles a avut ghinion. Pierdea diversele mici bucurii ale vieții.

În momentul în care părăseam boxa martorilor l-am văzut pe Candy. Avea un rînjet strălucitor și malițios — habar n-aveam de ce — și, ca de obicei, era îmbrăcat un pic prea elegant, într-un costum de gabardină maro-cacao, cu o cămașă albă de nailon și un papion bleu ca pentru revelion. În boxa martorilor a fost calm și a făcut o impresie bună. Da, stăpînul se îmbăta de multe ori și destul de rău în ultima vreme. Da, mă ajutase să-l culc în pat în seara în care se descărcase pistolul în dormitorul lui. Da, stăpînul ceruse whisky înainte ca el, Candy, să fi plecat de-acasă în acea ultimă zi, dar el refuzase să i-l dea. Nu, nu știa despre activitatea literară a domnului Wade, dar știa că stăpînul e de multă vreme descurajat. Arunca tot ce scria în coșul de hîrtii și p-ormă iar scotea hîrtiile afară. Nu, nu-l auzise niciodată pe domnul Wade certîndu-se cu cineva. Și așa mai departe. Șeful procuraturii îl tot trăgea de limbă, dar nu scotea decît lucruri foarte palide. Cineva îl instruise, probabil, foarte bine pe Candy.

Eileen Wade era îmbrăcată în negru și alb. Era palidă și vorbea cu un glas scăzut și limpede pe care nici măcar instalația de amplificare nu putea să-l altereze. Șeful procuraturii o trata cu două perechi de mănuși de catifea. Îi vorbea cu aerul că abia-abia izbutește să-și stăpînească suspinele care altfel i-ar fi înăbușit glasul. Cînd Eileen părăsi boxa martorilor, el se ridică și se înclină iar ea îi acordă în treacăt un ușor zîmbet care aproape că-l făcuse să se înece cu propria lui salivă.

Eileen era cît pe-aci să iasă din sală fără să-mi arunce măcar o privire, dar apoi, în ultima clipă, întoarse capul cam de vreo patru-cinci centimetri, și-l înclină foarte ușurel, de parcă aș fi fost o persoană pe care cu siguranță că a întîlnit-o cîndva, cu ani în urmă, dar pe care nu izbutea s-o plaseze exact în contextul amintirilor.

Afară, pe scări, după ce totul s-a terminat, am dat peste Ohls. Privea circulația mașinilor, sau cel puțin se prefăcea că o face.

— Drăguță treabă, zise el fără să se întoarcă spre mine. Felicitări.

— Dumneata ai fost grozav în chestia cu Candy.

— Nu eu, băiețică. Procurorul șef a stabilit că chestiile astea decoltate n-au importanță.

— Dar despre ce fel de lucruri decoltate era vorba ?

Abia atunci se uită la mine :

— Ha-ha-ha ! Și să știi că nu la tine mă refer. Apoi căpătă o expresie mult mai detașată. De ani de zile tot studiez lucrurile astea. Ajungi pînă la urmă să te și istovești. Asta de acum vine dintr-un transport special. Sticle din recolta veche. Păstrat numai pentru intimi. La revedere, guguștiucule. Să-mi dai telefon cînd începi să porți cămăși de douăzeci de dolari bucata. Atunci am să vin la tine să-ți țin haina.

Oamenii se învîrteau urcînd sau coborînd scările. Noi stăteam acolo în mijlocul vîrtejului. Ohls scoase din buzunar o țigară, se uită la ea, o aruncă și o sfărîmă cu călcîiul pînă nu rămase nimic din ea.

— Mare risipă.

— E doar o țigară, Marlowe. Nu e o viață de om. După o vreme, poate că o iei de nevastă pe fată, ă ?

— Lasă-te de bancuri.

Rîse acru :

— Am vorbit cu cine trebuia dar am spus ce nu trebuia, zise el pe un ton acidulat. Ai ceva obiecții ?

— N-am nici un fel de obiecții, domnule locotenent, i-am zis eu coborînd scările. A mai mormăit ceva în urma mea, dar nu m-am întors să-l ascult.

Am traversat și am intrat într-o rotiserie de pe bulevardul Flower. În dispoziția în care mă aflam era locul cel mai potrivit. Deasupra intrării era un aviz nepoliticos : „Local rezervat bărbaților. Intrarea cîinilor și femeilor interzisă". Și serviciul era la fel de rafinat. Chelnerul care-ți trîntea mîncarea în față trebuia de mult să se bărbierească. Și-a reținut bacșișul fără să-l invit eu s-o facă. Mîncarea era simplă dar foarte bună și aveau acolo o bere neagră suedeză aproape la fel de tare ca vermutul Martini.

Cînd m-am întors la birou, tocmai suna telefonul. Era vocea lui Ohls :

— Trec pe la tine. Am ceva să-ți spun.

Probabil că era pe undeva pe lîngă sediul poliției din Hollywood, dacă nu chiar acolo, pentru că a ajuns la mine în mai puțin de douăzeci de minute. Se instală pe scaunul clienților, încrucișă picioarele și mormăi :

— Am încălcat regulamentul. Îmi cer scuze. Te rog să uiţi ce ţi-am zis.

— De ce să uit ? Hai să deschidem rana.

— Îmi convine de minune. Dar aşa, mai pe blat, cumva. Pentru unii, eşti un tip dubios. Eu unul nu-mi aduc aminte să fi auzit c-ai făcut vreo porcărie mortală.

— Ce-a fost cu bancul ăla despre cămăşile de douăzeci de dolari ?

— A, dă-l naibii, eram doar furios, răspunse Ohls. Mă gîndeam la bătrînul Potter. Cum că a pus o secretară să-i spună unui avocat să-i spună procurorului şef Springer să-i spună căpitanului Hernandez că eşti prieten personal cu el.

— Nu era să-şi dea el atîta osteneală.

— L-ai cunoscut. Ţi-a acordat oarecare timp.

— L-am cunoscut, punct. Nu l-am prea agreat, dar poate că era doar pizma la mijloc. M-a chemat ca să-mi dea nişte sfaturi. E mare şi dur şi mai ştiu eu ce. N-am impresia că face lucruri dubioase.

— Nu există lucruri curate din care să scoţi o sută de milioane de dolari, zise Ohls. Poate că tipul din vîrful piramidei socoáte că are mîinile curate, dar undeva pe filieră se mai întîmplă ca nişte indivizi să fie puşi la zid, ca nişte mici magazine sau întreprinderi să se trezească că le fuge pămîntul de sub picioare şi că trebuie să tragă oblonul în schimbul unei sume de cîţiva cenţi, nişte oameni de treabă îşi pierd slujbele, se fac speculaţii de bursă, agenţii fiind cumpăraţi pe o uncie de aur vechi, iar ăia care au capitaluri băgate în bancă cu dobîndă de cinci la sută şi marile firme avocăţeşti capătă onorarii de o sută de mii de dolari pentru a încălca vreo lege de care aveau nevoie oamenii de rînd dar nu şi bogătaşii, fiindcă oarecum le mai reteza din profituri. Banii înseamnă putere şi puterea dacă e mare nu mai e folosită cinstit : ăsta e sistemul, ce vrei. Se prea poate să fie el cel mai bun pe care-l putem aranja, dar încă nu se apropie de idealurile mele.

— Vorbeşti ca un răzvrătit, i-am zis eu, doar aşa, ca să-l aţîţ.

— N-aș ști să-ți spun, răspunse el cu dispreț. Încă n-am fost pus sub anchetă. Ți-a plăcut verdictul de sinucidere, nu ?

— Păi la ce altceva ne puteam aștepta ?

— Bănuiesc că la nimic. Își așează mîinile voinice și butucănoase pe birou și inspectă pistruii mari și alunițele de pe dosul lor. Am început să-mbătrînesc. Cheratoză cică-i zice la chestia asta. Petele astea nu-ți apar decît după ce treci de cincizeci de ani. Sînt un polițist bătrîn și hîrșit și asta înseamnă cu siguranță un bandit bătrîn. Nu prea îmi plac mie vreo cîteva chițibușuri în legătură cu moartea asta a lui Wade.

— Ca de pildă ?

M-am lăsat pe spate și m-am uitat la ridurile pe care le avea în jurul ochilor.

— Cu timpul ajungi să poți să miroși cînd aranjamentul nu stă în picioare, sau cînd e ceva putred la mijloc, chiar dacă știi bine că nu poți să faci absolut nimic. Atunci stai pur și simplu pe scaun și vorbești, cum fac eu acum. Nu-mi place mie chestia că n-a lăsat și el un bilet acolo, ceva.

— Era beat. Probabil că a fost doar un impuls brusc și dement.

Ohls își ridică ochii spălăciți și-și luă mîinile de pe masă :

— I-am umblat prin sertarele de la masa de lucru. Își scria singur scrisori. Scria, scria și iar scria. Beat sau treaz, el tot bocănea la mașină. Unele sînt niște aiureli. Altele sînt cumva mai nostime, iar cele mai multe sînt de-a dreptul triste. Pe tipul ăsta îl rodea ceva. Scria despre asta peste tot dar nu izbutea să pună degetul pe rană. Dacă tipul ăsta se sinucidea de bunăvoie lăsa el o scrisoare de cel puțin două pagini.

— Era beat, am repetat eu.

— La el nu conta, mi-a zis obosit. Al doilea lucru care nu-mi prea place este că a făcut trebușoara tocmai în camera aceea și p-ormă a lăsat-o pe nevastă-sa să-l găsească acolo. Mă rog, era beat. Tot nu-mi place. Altă chestie care nu-mi place e că a apăsat pe trăgaci exact atunci cînd zgomotul bărcii ăleia cu motor putea să acopere împușcătura. Ce importanță ar fi putut să aibă

asta pentru el ? Încă o coincidenţă, ă ? Şi încă o coincidenţă în plus, că nevastă-sa şi-a uitat cheile tocmai cînd personalul de serviciu avea zi liberă şi a trebuit să sune la sonerie ca să intre în casă.

— Ar fi putut să înconjoare casa şi să intre prin spate.

— Da, ştiu. Eu vorbesc însă despre o situaţie. Nu putea să-i deschidă nimeni uşa decît tu, şi ea a zis, cînd a depus mărturie, că habar n-avea că eşti acolo. Wade n-ar fi auzit soneria chiar dacă ar fi fost în viaţă, pentru că lucra în birou. Uşa de la biroul lui este capitonată. Servitorii erau plecaţi. Asta se întîmpla joi. Şi ea uitase. După cum îşi uitase şi cheile.

— Bernie dragă, şi tu uiţi ceva : maşina mea era pe alee. Aşa că ea a ştiut că eu sînt acolo — sau, mă rog, că e cineva acolo — încă dinainte de a suna la sonerie.

Rînji :

— Şi chiar crezi că am uitat chestia asta ? Serios ? Ei bine, să-ţi prezint eu tabloul. Se cheamă că tu erai jos la lac, barca cu motor făcea gălăgia aia infernală — întîmplător era vorba de doi tipi de la lacul Arrowhead veniţi în vizită p-aici, că-şi ţineau barca pe o remorcă — Wade dormea în biroul lui, sau, în orice caz, era turtit de băutură, cineva scosese deja pistolul din biroul lui şi ea ştia că tu l-ai pus acolo fiindcă aşa îi spuseseşi data ailaltă. Acum să presupunem că ea nu şi-ar fi uitat cheile, că a intrat în casă, s-a uitat pe fereastră, te-a văzut la lac, a băgat capul în birou, a dat cu ochii de Wade şi a văzut că doarme, a ştiut unde e pistolul, l-a luat, a aşteptat momentul potrivit, a tras, a aruncat pistolul acolo unde l-aţi găsit, a ieşit iar din casă, a aşteptat niţeluş să se îndepărteze barca şi apoi a apăsat pe buton şi a aşteptat să vii tu să-i deschizi uşa. Ai vreo obiecţie ?

— Şi mobilul ?

— Da, zise el pe un ton acru. Asta e chestia care mă dă peste cap. Dacă voia să-l bage în pămînt pe tip, treaba era uşoară. Putea divorţa oricînd — beţiv notoriu, mărturii în privinţa violenţei cu care o tratase. Pensie alimentară clasa-ntîi, o bucăţică bună de proprietate pusă pe numele ei. Nici un fel de mobil. Şi, în orice caz, cro-

nometrarea poveștii a fost cam prea strînsă. Cinci minute mai devreme n-ar mai fi putut s-o facă, decît cu știrea ta.

Am dat să zic ceva, dar el m-a oprit cu un gest :

— Ia-o încetișor. Nu acuz pe nimeni, fac doar niște speculații. Cinci minute mai tîrziu, și răspunsul ar fi fost același. Deci, a avut la dispoziție doar zece minute ca să rezolve treaba.

— Zece minute, i-am zis eu țîfnos, care în nici un caz n-ar fi putut fi prevăzute și cu atît mai puțin planificate.

Se lăsă pe speteaza scaunului și oftă :

— Știu. Pentru toate ai cîte un răspuns. Și eu am un răspuns pentru toate. Și totuși nu-mi place. Dar, la urma urmei, ce naiba căutai tu printre tipii ăștia ? Individul îți scrie un cec pentru un miar și p-ormă îl rupe. Cică s-a înfuriat pe tine, zici tu. Nu-l voiai, în nici un caz, zici că oricum nu l-ai fi primit. Se poate. Ăla credea că te culci cu nevastă-sa ?

— Lasă-te de bancuri, Bernie.

— Nu te-am întrebat dacă chiar te-ai culcat. Te-am întrebat numai dacă el credea chestia asta.

— Același răspuns.

— Bine, să încercăm altceva. Ce-avea mexicanul cu el ?

— Habar n-am.

— Mexicanul are prea mulți bani. Peste o mie cinci sute de dolari în bancă, tot felul de haine și un Chevrolet nou-nouț.

— O fi vînzînd droguri.

Ohls făcu un efort ca să se ridice de pe scaun și privindu-mă de sus se încruntă rău la mine :

— Marlowe, tu ești un băiat al dracului de norocos. De două ori ai scăpat din niște primejdii zdrobitoare. S-ar putea să aluneci pe-o pantă urîtă — să ai prea multă încredere în norocul tău. Le-ai dat mai mult decît o mînă de ajutor tipilor ăstora, și n-ai scos nici zece cenți din afacerea asta. I-ai dat mai mult decît o mînă de ajutor și unui individ numit Lennox, după cîte am auzit. Și nici din treaba aia n-ai scos un sfanț. Zi-mi și mie,

băiete, din ce naiba trăiești ? Ai așa mulți bani puși la ciorap că nu mai ai nevoie să muncești ?

M-am ridicat, am înconjurat masa și i-am vorbit privindu-l drept în ochi :

— Sînt un romantic, Bernie. Aud glasuri strigînd în noapte și mă duc să văd ce se întîmplă. În felul ăsta nu scoți gologani. Dacă ai ceva minte în cap, închizi dracului ferestrele și dai televizorul mai tare. Sau apeși accelerația pînă-n fund și te tot duci. Te ții deoparte de necazurile altora. Nu te poți alege cu altceva decît cu pete. Ultima dată cînd l-am văzut pe Terry Lennox am băut împreună o ceașcă de cafea pe care i-am făcut-o chiar eu la mine acasă și am fumat împreună o țigară. Drept care, cînd am auzit că a murit m-am dus la bucătărie și am făcut cafea și am umplut o ceașcă pentru el și am aprins o țigară pentru el și cînd s-a răcit cafeaua și țigara s-a stins singură, i-am zis noapte-bună. În felul ăsta nu poți să scoți gologani. *Tu* n-ai face-o. De-aia ești tu un polițist bun iar eu detectiv particular. Eileen Wade se îngrijorează din pricina soțului, așa că eu umblu de colo-colo și-l găsesc și i-l aduc acasă. Altă dată are el necazuri și-mi dă telefon și eu mă duc și-l car în spinare de pe iarba unde căzuse și-l urc în pat și iar nu scot un gologan. Profit, nici măcar unu la sută. Nimic-nimic — afară doar de faptul că din cînd în cînd mai îmi mută cineva fălcile sau mă mai bagă la zdup sau mă mai amenință vreun bișnițar plin de bani ca Mendy Menendez. Dar eu nu scot un ban — nici zece cenți. Am în seif o hîrtie de cinci mii de dolari, dar n-am să cheltuiesc niciodată nici măcar cinci cenți din ea. Pentru că am primit-o într-un fel oarecum ciudat. La început, m-am jucat nițeluș cu ea, și încă și acum o mai scot uneori de-acolo, așa, din an în paște, și mă mai uit la ea. Dar asta-i tot — nici un ban de cheltuială.

— Trebuie să fie falsă, zise Ohls pe un ton sec — numai că nu falsifică ăia bancnote atît de mari. Așa că unde vrei să ajungi cu toată trăncăneala asta ?

— Nicăieri. Doar ți-am zis că sînt un romantic.

— Te-am auzit. Și că nu-ți iese nici un ban. Am auzit și asta.

— Dar întotdeauna îi pot spune unui polițist să se ducă să se plimbe. Du-te de te plimbă, Bernie.

— Nu mi-ai zice tu să mă duc să mă plimb, băieţică, dacă te-aş băga în cămăruţa dosnică şi ţi-aş băga lampa în ochi.

— Poate o să vedem noi într-o bună zi cum stau lucrurile și în privința asta.

Se duse pînă la ușă și o deschise :

— Știi ceva, puștiule ? Te crezi al naibii de isteț, dar de fapt ești un fraier. Ești doar o umbră pe perete. Am douăzeci de ani în slujba poliției, și nici un punct negativ. Știu eu bine cînd sînt tras pe sfoară, după cum știu și cînd un tip îmi ascunde ceva. Aia de fac pe deștepții nu păcălesc pe nimeni, decît tot pe ei. Ascultă-mă pe mine, tăticu', că știu eu ce zic.

Își scoase capul din ușă și o lăsă să se închidă. Călcîiele lui răsunară tare pe coridor. Încă-i mai auzeam pașii cînd începu să sune telefonul. Glasul era limpede, profesionist :

— Domnul Philip Marlowe e căutat la telefon de New York.

— Eu sînt Philip Marlowe.

— Mulţumesc. O clipă, vă rog, domnule Marlowe. Aveţi legătura.

A doua voce mi-era cunoscută :

— Domnule Marlowe, Howard Spencer la telefon. Au ajuns și la noi veștile cu Roger Wade. A fost o lovitură destul de dureroasă. Nu avem deocamdată toate amănuntele, dar s-ar părea că e amestecat și numele dumneavoastră.

— Eram acolo cînd s-a întîmplat. S-a îmbătat și pur și simplu s-a împușcat. Doamna Wade s-a întors acasă ceva mai tîrziu. Personalul de serviciu lipsea — joia are zi liberă.

— Eraţi singur cu el ?

— Nu eram la el în cameră Eram în spatele casei, învîrtindu-mă p-acolo și așteptînd să se întoarcă nevastă-sa.

— Înțeleg. Ei, presupun că o să se facă o anchetă publică.

— S-a și încheiat, domnule Spencer. Sinucidere. Și remarcabil de puțină publicitate.

— Serios ? Asta-i foarte ciudat. Nu părea chiar dezamăgit — mai degrabă nedumerit și surprins. Era un om atît de cunoscut. Eu unul aș fi crezut că... Mă rog, n-are importanţă ce-aș fi crezut eu. Bănuiesc că n-ar fi rău să mă urc în avion și să vin pînă acolo, dar pînă la sfîrșitul săptămînii viitoare n-am timp. Am să-i telegrafiez doamnei Wade. Cine știe dacă nu pot face ceva pentru ea — precum și în privința cărţii. Vreau să zic că s-ar putea să fie aproape completă și-atunci am putea pune pe cineva s-o termine. Înţeleg că pînă la urmă aţi primit, totuși, slujba.

— Nu. Cu toate că m-a rugat chiar el. I-am spus din capul locului că nu-l pot opri de la băutură.

— După cît se pare, nici n-aţi încercat.

— Uitați ce e, domnule Spencer. Dumneavoastră nu știți nimic despre toată situația. De ce n-aveți puţină răbdare să aflați cîte ceva, înainte de a vă pripi să trageţi concluzii ? Nu că nu mi-aș face și eu oarecari reproșuri. Bănuiesc că ăsta e un lucru inevitabil cînd se întîmplă o poveste de genul ăsta, și ești la faţa locului.

— Bineînțeles. Îmi cer scuze pentru observația aceea. Era cu totul nejustificată. Credeți că Eileen Wade ar putea fi acasă — sau n-aveți de unde să știți ?

— N-am de unde să știu, domnule Spencer. Dar de ce nu-i dați telefon pur și simplu ?

— Nu prea cred să aibă chef deocamdată să vorbească cu cineva, zise el încet.

— De ce nu ? Cu procurorul șef a vorbit fără să clipească din ochi.

Își drese glasul :

— Nu prea păreți să fiți plin de compătimire.

— Ascultă, Spencer. Roger Wade a murit. Era un mare ticălos dar poate că un pic de geniu tot avea. Chestia asta pe mine mă depășește. Era un beţiv egoist și se ura de moarte. Mi-a pricinuit o bătaie de cap imensă și în cele din urmă și o imensă supărare. Ce naiba, am vreun motiv să mă arăt compătimitor ?

— Mă refeream la doamna Wade.

— Și eu la fel.

— Am să vă telefonez cînd ajung acolo, îmi zise el brusc. La revedere.

A închis. Am închis și eu. Vreo două minute m-am uitat la telefon fără să mă clintesc. Apoi am scos cartea de telefon, am pus-o pe birou și-am căutat un număr.

CAPITOLUL 40

Am telefonat la biroul lui Sewell Endicott. Cineva mi-a zis că e la tribunal și că nu poate fi găsit decît după-amiaza tîrziu. Doream să-mi las numele ? Nu, nu doream.

Am format numărul localului ținut de Mendy Menendez pe Coastă. Anul ăsta îi zicea *El Tapado* — și nu era deloc un nume rău. În spaniola americană înseamnă, printre alte lucruri, comoară îngropată. În trecut mai avusese și alte nume — chiar destul de multe. Într-un an a avut drept firmă doar un număr mare de neon pe un perete alb, înalt, ce dădea înspre Coastă, cu spatele spre coline și spre o alee pentru automobile care făcea un ocol în partea invizibilă din stradă. Foarte izolat, foarte retras. Nimeni nu știa mare lucru despre acest local, în afară de poliția de moravuri, de gangsteri și de oamenii cărora le dădea mîna să plătească treizeci de dolari pentru o masă bună și orice sumă mergînd pînă la cincizeci de miare în sala mare și silențioasă de la etaj.

Am dat peste o femeie care nu știa nici cum o cheamă. Apoi a venit la telefon un șef cu accent de mexican.

— Doriți să vorbiți cu domnul Menendez ? Dar cine-i la telefon ?

— Fără nume, *amigo*. Treabă particulară.

— *Un momento, por favor.*

A urmat o așteptare destul de îndelungată. De data asta a venit la telefon un dur. Vorbea de parcă ar fi strecurat vorbele prin deschizătura subțire a unui car blindat. Poate că de fapt era doar deschizătura din mutra lui.

— Zi care-i treaba. Cine-l caută ?

— Mă numesc Marlowe.

— Cine-i Marlowe ?

— Dar acolo cine-i, Chick Agostino ?
— Nu e Chick. Haide, croncănește parola.
— Du-te și fierbe-ți nasul.
Urmă un chicot :
— Rămîi pe sîrmă.
În cele din urmă, o altă voce zise :
— Bună, mărunțel. Cît e ceasul la tine ?
— Ești singur ?
— Poți să vorbești, pișpirel. Tocmai am avut vizionare la niște numere din spectacolul de seară.
— Păi un număr de senzație ar fi dacă ți-ai tăia beregata.
— Și dacă strigă lumea bis ?
Am rîs. A rîs și el :
— Nu ți-ai mai băgat nasul pe nicăieri ? m-a întrebat el.
— Păi ce, n-ai auzit ? M-am împrietenit la toartă cu alt tip care și-a zburat creierii. De-acum înainte o să-mi zică lumea „băiatul cu sărutul morții".
— Și ți se pare că e chiar așa de nostim ?
— Nu, nu-i deloc nostim. Și p-ormă, acu' vreo două zile am fost la un five-o' clock la Harlan Potter.
— Drăguță treabă. Eu unul nu prea beau ceai.
— A zis și despre tine să te porți delicat cu mine.
— Nu l-am întîlnit niciodată pe gagiu și nici nu-mi dă prin cap să fac două cioace cu el.
— Are umbră lungă de tot. Știi, Mendy, nu te-am deranjat decît fiindcă vreau niște mici informații. Ca de pildă, despre Paul Marston.
— N-am auzit niciodată de el.
— Ai zis-o prea repede. Paul Marston e numele pe care l-a folosit Terry Lennox cîndva la New York, înainte de a veni aici în apus.
— Și ?
— I-au verificat amprentele în dosarele F.B.I.-ului. Nici o urmă. Înseamnă că n-a fost niciodată în armată.
— Și ?
— Păi trebuie neapărat să-ți fac eu schema ? Ori povestea aia a ta cu adăpostul de pe front era o cacialma, ori s-a întîmplat în altă parte.

— Eu nu ţi-am zis unde s-a întîmplat, pişpirică. Primeşte şi tu un sfat şi uită toată treaba. Acum, că eşti un om informat, mai bine fă ce ţi s-a zis.

— Firește, dacă fac ceva ce nu-ţi place ţie mă trezesc deodată cu grădiniţa pe burtă. Nu încerca să mă sperii, Mendy. Am avut eu de luptat şi cu ăia de profesie. Ai fost vreodată în Anglia ?

— Fii băiat deştept, bă, tipule. În oraşul ăsta, unui amic i se pot întîmpla multe minuni. I se întîmplă nişte treburi pînă şi unui voinic cum ar fi Willie Magoon „Muntele". Ia aruncă tu un ochi la ziarul de seară.

— Mi-l cumpăr dacă zici tu. Poate c-au publicat şi poza mea. Şi ce-i cu Magoon ?

— Păi cum ţi-am zis — se întîmplă unele treburi. Eu n-am de unde să ştiu decît ce scrie acolo. Zice că Magoon a vrut să-i trimită pe lumea ailaltă pe patru băieţi dintr-un automobil cu număr de Nevada. Era parcat drept în faţa casei lui. Număr de Nevada, cu cifre mari din care nici nu sînt p-acolo. Tre' să fi fost un fel de nasoleală. Numai că Magoon n-are timp să rîdă fiin'că i-au băgat amîndouă mîinile în ghips şi o sîrmă prin falcă în vreo trei locuri, şi piciorul i l-au atîrnat de sus, cu o greutate serioasă în partea ailaltă a scripetelui. Magoon nu mai e aşa voinic cum a fost. Ţi se poate întîmpla şi ţie.

— Da' ce, te-a necăjit ? L-am văzut eu odată că l-a înşfăcat de guler pe băiatul ăla, Chick, l-a smuls de pe peretele localului Victor şi a dat cu el de-a azvîrlita. Să dau un telefon unui prieten de la biroul şerifului şi să-i şoptesc ceva ?

— Grăbeşte-te s-o faci, pişpirică, zise el vorbind rar. Grăbeşte-te cît mai ai timp.

— Şi, aşa în treacăt, am să scap o vorbă că atunci cînd am văzut eu chestia asta, tocmai terminasem de băut un păhărel cu fata lui Harlan Potter. S-ar putea pune cap la cap mărturiile, ce părere ai ? Sau te gîndeşti s-o faci şi pe ea tocăniţă ?

— Fii atent, bă, pişpirică, la ce-ţi spun...

— Ia zi, Mendy, băiatule, ai fost vreodată în Anglia ? Tu cu Randy Starr şi cu Paul Marston sau Terry Lennox

sau cum l-o mai fi chemat ? Poate în armata britanică, ă ? Aţi făcut ceva afaceri în cartierul deochiat și v-a luat la ochi poliția și v-aţi gîndit că armata ar putea fi un loc niţeluș mai ferit ?

— Rămîi pe sîrmă.

Am rămas la telefon. Nu s-a întîmplat nimic decît că am așteptat pînă mi-a înţepenit braţul. A trebuit să mut receptorul în mîna ailaltă. Într-un tîrziu, s-a întors.

— Ia ciulește niţel urechile, Marlowe. Dacă mai rîcîi treburile alea cu cazul Lennox, îţi faci singur de petre-canie. Terry mi-a fost prieten și am și eu cîte ceva prin inimă. Și tu la fel. Așa că d-aia fac ce-mi ceri, da', uite pînă unde : A fost un detașament de comando. Era britanic. S-a întîmplat în Norvegia, în una din insulele alea de lîngă coastă. Au ăia un milion de bucăţele. În noiembrie 1942. Acum, vrei să stai liniștit și să-ţi mai odihnești niţel creierașul care pare niţel cam obosit ?

— Mulţumesc frumos, Mendy. Să știi că așa am să fac. Taina ta rămîne îngropată la mine. N-o spun la nimeni decît la niște cunoștinţe.

— Cumpără-ţi un ziar, mărunţelule. Citește și bagă la cutiuţă. Willie Magoon „Muntele". Făcut ciulama chiar în faţa casei lui. Phii, ce ochi trebuie să fi căscat cînd s-a trezit după eter !

A închis telefonul. Am coborît și mi-am cumpărat un ziar și era chiar așa cum îmi spusese Menendez. Publi-cau și o fotografie a lui Willie Magoon „Muntele" în patul lui de la spital. I se mai vedea jumătate din faţă și un ochi. Restul, numai bandaje. Grav rănit, dar nu pe moarte. Băieţii avuseseră mare grijă de chestia asta. Ţineau morţiș să trăiască. La urma urmei, era totuși curcan. În orașul nostru, gangsterii nu ucid curcani. Lasă chestia asta pe seama delincvenţilor minori. Și un poliţai în viaţă, care a fost trecut prin mașina de tocat carne, reprezintă o reclamă mult mai bună. În cele din urmă se face bine și revine la slujbă. Dar de atunci încolo îi lipsește ceva — acei ultimi centimetri de oţel care re-prezintă diferența esenţială. E o grăitoare lecţie ambulantă pentru toată lumea, din care poţi să înveţi că e o gre-șeală să-i strîngi prea tare cu ușa pe bișniţari și tipii cu tripouri — mai ales dacă faci parte din brigada de mora-

vuri şi dacă mănînci numai pe la localuri de categoria zero şi ai Cadillac la scară.

Am stat acolo şi am meditat o vreme la toată povestea şi pe urmă am făcut numărul Instituţiei Carne şi l-am cerut pe George Peters. Era plecat. Mi-am lăsat numele şi-am spus că e urgent. Era aşteptat să se întoarcă pe la cinci şi jumătate.

M-am dus la biblioteca publică din cartierul Hollywood şi am pus nişte întrebări la serviciul de informaţii, dar n-am putut găsi ce voiam. Aşa că a trebuit să mă-ntorc. să-mi iau maşina şi să mă duc pînă în centru, la biblioteca principală. Acolo am găsit ce căutam într-o cărticică publicată în Anglia, cu coperţile legate în pînză roşie. Am copiat din ea ce voiam şi m-am întors acasă. Am sunat la Instituţia Carne. Peters era încă plecat, aşa că am rugat-o pe telefonistă să-l anunţe să mă cheme acasă.

Am aşezat şahul pe măsuţa de cafea şi am reprodus o problemă numită „Sfinxul". E tipărită pe ultimele pagini ale unei cărţi de Blackburn, vrăjitorul englez al şahului, probabil cel mai dinamic şahist ce a trăit vreodată, deşi n-ar fi făcut mare scofală în genul de şah influenţat de războiul rece care se joacă în zilele noastre. „Sfinxul" este o problemă cu mat în unsprezece mutări şi-şi justifică pe deplin numele. Problemele de şah se întind rareori pe mai mult de patru sau cinci mutări. Dincolo de această cifră, dificultatea rezolvării lor creşte în proporţie aproape geometrică. O problemă cu unsprezece mutări este o tortură dintre cele mai rafinate.

Din an în paşte mi se întîmplă să fiu într-o dispoziţie atît de perfidă încît să aşez iar piesele pentru ea şi să caut o cale nouă de a o rezolva. E un mod nou, plăcut şi liniştit de a te scoate singur din minţi. Nu ajungi chiar să urli, dar nici prea departe nu eşti.

George Peters m-a sunat la patru şi jumătate. Am făcut schimb de tachinerii şi condoleanţe.

— După cît văd, iar te-ai băgat într-un bucluc serios, îmi zise el vesel. De ce nu-ţi încerci mîna la o treabă mai liniştită, cum ar fi îmbălsămarea.

— Durează prea mult pînă înveţi meseria. Ascultă, aş vrea să devin clientul agenţiei voastre, dacă nu costă prea mult.

— Depinde ce serviciu ne ceri, băiete. Şi oricum, o să trebuiască să vorbeşti cu Carne.

— Nu.

— Bine, atunci vorbeşte cu mine.

— Londra e plină de tipi ca mine, dar din păcate nu cunosc pe nici unul. Acolo li se zice agenţi de investigaţie secretă. Organizaţia asta a voastră trebuie să aibă ceva legături. Dacă aş lua un nume la întîmplare, probabil că aş da de dracu. Am nevoie de nişte informaţii care ar fi relativ uşor de căpătat, şi am nevoie repede. Trebuie neapărat să le capăt înainte de sfîrşitul săptămînii viitoare.

— Dă-i înainte.

— Vreau să aflu cîte ceva despre ce a făcut în război Terry Lennox sau Paul Marston, indiferent de care nume s-a folosit. A fost într-un detaşament de comando. A fost rănit şi luat prizonier în noiembrie 1942, într-o incursiune asupra unei insule din Norvegia. Vreau să ştiu din ce unitate a fost detaşat şi ce i s-a întîmplat. Nu se poate ca la Ministerul de război să nu aibă toate chestiile astea. Nu e vorba nici de informaţii secrete, sau cel puţin nu mi se pare mie. Să zicem, de pildă, că la mijloc ar fi o chestie cu o moştenire.

— Pentru asta n-ai nevoie de noi. Poţi să afli ce te interesează şi direct, scrie-le.

— Lasă prostiile, George. Aş obţine răspunsul peste trei luni. Şi eu am nevoie de el în cinci zile.

— Aici cam ai dreptate, băiete. Altceva mai e ?

— Mai e o mică chestie. Acolo, ăia îşi ţin toate arhivele importante într-un local numit Casa Somerset. Vreau să ştiu dacă figurează în vreun act sau hîrtie — în legătură cu vreo naştere, căsătorie, naturalizare, orice.

— De ce ?

— Cum adică de ce ? Dar cine achită nota de plată ?

— Şi dacă cumva nu iese nimic din numele alea ?

— Atunci m-am înfundat. Dacă iese ceva, vreau copii legalizate de pe toate hîrtiile în care apare numele omului nostru. De cîţi bani mă storci ?

— O să trebuiască să-l întreb pe Carne. S-ar putea să mă refuze. Nouă nu ne trebuie genul de publicitate care

poate ieşi din asemenea chestii. Dacă-mi dă voie să conduc eu operaţiunea şi dacă eşti de acord să nu desconspiri legătura pe care o avem, acolo în Anglia, aş zice că ar fi o treabă cam de trei sute de bucăţi. Tipii ăia de acolo nu prea măsoară lucrurile în dolari. S-ar putea să ne ceară doar zece lire — adică mai puţin de treizeci de dolari. Şi, în plus, toate cheltuielile suplimentare pe care le vor face. Să zicem, cincizeci de dolari cu totul, iar Carne nu deschide nici o cercetare pe mai puţin de două sute cincizeci.

— Bine, dar nu pot beneficia de tariful colegial ?

— Ha-ha-ha ! El unul n-a auzit de chestii dintr-astea.

— Bine. George, dă-mi telefon. Vrei să mănînci ceva astă-seară ?

— La Romanoff ?

— E-n regulă, am mîrîit eu, dacă îmi rezervă o masă, ceea ce mă îndoiesc.

— Putem să luăm masa lui Carne. Întîmplător, am aflat că cinează în cadru intim. Altfel e un obişnuit al casei la Romanoff. Asta îl situează printre tipii cei mai înstăriţi din branşă. Carne e un om destul de influent în oraşul ăsta.

— Da, sigur. Ştiu eu pe cineva — şi-l cunosc personal — care l-ar putea strivi pe Carne cu unghia de la degetul cel mic.

— Bună treabă, băiete. Ştiam eu din totdeauna că pînă la urmă o să te baţi pe burtă cu ăi mari. Ne vedem pe la şapte la bar la Romanoff. Spune-i şmecherului şef că-l aştepţi pe colonelul Carne. O să-ţi facă loc liber de jur împrejur ca să nu te lovească cu cotul nişte scursori ale societăţii, cum ar fi scenariştii de filme sau actorii de la televiziune.

— Ne vedem la şapte, i-am răspuns.

Am închis telefonul şi m-am întors la masa de şah. Dar „Sfinxul“ nu părea să mă mai intereseze. La scurt timp, Peters mi-a telefonat din nou şi mi-a zis că e de acord şi Carne, cu condiţia ca niciodată să nu se pomenească numele agenţiei lor în legătură cu problemele mele. Zicea că o să trimită imediat o telegramă la Londra.

CAPITOLUL 41

Howard Spencer mi-a telefonat vinerea următoare, dimineaţa. Era la hotelul Ritz Beverly şi mi-a propus să trec pe acolo să bem un păhărel la bar.

— Mai bine în camera dumneavoastră, i-am zis.

— Mă rog, dacă preferaţi. Camera 828. Tocmai am vorbit cu Eileen Wade. Pare foarte resemnată. A citit manuscrisul rămas de la Roger şi are impresia că poate fi terminat foarte uşor. Cartea o să fie mult mai scurtă decît celelalte ale lui, dar acest dezavantaj este compensat de valoare publicitară. Bănuiesc că vă închipuiţi că noi editorii sîntem o bandă de oameni duri. Eileen o să fie toată după-amiaza acasă. Firește că vrea să mă vadă, şi eu la fel.

— Ajung la dumneavoastră într-o jumătate de oră, domnule Spencer.

Ocupa un apartament drăguţ şi destul de spaţios pe latura dinspre apus a hotelului. Living-roomul avea ferestre înalte ce dădeau spre un balcon îngust cu balustradă metalică. Mobila era tapisată cu un material în dungi de culoarea zahărului ars, ceea ce, în combinaţie cu motivele foarte înfloratè ale covorului, îi dădea un aer demodat, cu excepţia faptului că n-aveai unde să-ţi pui băutura decît pe niște obiecte cu blat de sticlă şi că peste tot erau împrăştiate scrumiere — cam vreo nouăsprezece la număr. O cameră de hotel reprezintă o indicaţie destul de precisă asupra deprinderilor celor ce locuiesc în ele. Hotelul Ritz Beverly se aştepta ca toţi clienţii să n-aibă nici un fel de deprinderi.

Spencer îmi strînse mîna.

— Luaţi loc, zise el. Ce vreţi să beţi ?

— Orice sau nimic. Nu ţin neapărat să beau ceva.

— Parcă aş sugera un pahar de Amontillado. Vara în California nu prea poţi să bei ca lumea. La New York poţi face faţă la de patru ori mai multă băutură şi cu mahmureala redusă la jumătate.

— Aş bea un whisky.

Se duse la telefon şi comandă băuturile. Apoi se aşează pe unul din fotoliile alea de culoarea zahărului ars şi-şi

scoase ochelarii fără ramă ca să și-i lustruiască cu batista. Îi puse la loc, îi aranjă cu grijă și se uită la mine.

— Înțeleg că aveți ceva pe suflet. De-aia ați preferat să vorbiți aici și nu la bar.

— Am să vă conduc cu mașina pînă la Idle Valley. Aș vrea s-o văd și eu pe doamna Wade.

Păru puțin stînjenit :

— Nu sînt prea sigur că și ea dorește să vă vadă.

— Sînt convins că nu. Dar pot intra sub pulpana dumneavoastră.

— Dar n-ar fi chiar atît de diplomatic din partea mea, nu credeți ?

— V-a spus ea că nu vrea să mă vadă ?

— Nu chiar, sau, în orice caz, nu textual. Își drese glasul. Am impresia că vă acuză de moartea lui Roger.

— Mda. De fapt a zis-o și pe față — polițistului care a venit în după-amiaza cînd a murit el. Probabil că i-a zis-o și locotenentului din brigada criminală a șerifului care a anchetat sinuciderea. Și totuși, s-a abținut s-o spună și la ancheta publică făcută de procuratură.

Spencer s-a lăsat pe spate și și-a scărpinat încet căușul palmei. Era așa, un fel de gest ca să piardă vremea.

— Dar la ce v-ar sluji s-o vedeți, Marlowe ? Pentru ea a fost o experiență îngrozitoare. Îmi închipui că toată viața ei a fost relativ îngrozitoare și încă de multă vreme. De ce țineți s-o faceți să retrăiască niște împrejurări tragice ? Vă așteptați s-o convingeți că n-ați greșit cu nimic ?

— I-a spus-polițistului că eu l-am omorît.

— Imposibil s-o fi spus în sensul concret al cuvintelor. Altfel...

Sună soneria. Se ridică să deschidă ușa. Sosise chelnerul cu băuturile pe care le așează făcînd atîtea farafastîcuri de parcă ar fi servit un dineu cu șapte feluri de mîncare. Spencer îi semnă nota de plată și-i dădu patru bănuți. Tipul plecă. Spencer își luă paharul de sherry și se îndepărtă de parcă n-ar fi vrut să-mi dea și paharul meu.

— Altfel ce ? l-am întrebat eu lăsînd paharul unde era.

— Altfel ar fi spus, totuși, ceva la anchetă, nu credeți ? Se încruntă la mine. Am impresia că spunem prostii. De ce-ați vrut să-mi vorbiți ?

— Dumneavoastră aţi vrut să-mi vorbiţi.

— Pur şi simplu, îmi zise el cu răceală, pentru că atunci cînd v-am telefonat de la New York mi-aţi zis că mă pripesc să trag concluzii. Din asta am dedus că aveaţi să-mi explicaţi ceva. Ei, despre ce e vorba ?

— Aş vrea să explic cînd e şi doamna Wade de faţă.

— Nu mă încîntă prea tare această idee. Cred că ar fi mai bine să vă faceţi singur aranjamentele. Am o deosebită stimă pentru Eileen Wade. Ca om de afaceri, aş prefera să recuperez munca lui Roger, dacă mai e posibil. Dacă Eileen are pentru dumneavoastră sentimentele la care făceaţi aluzie, eu nu pot să fiu unealta care să vă bage în casa ei. Fiţi, vă rog, rezonabil.

— Bine, e în regulă. S-o lăsăm baltă. Pot să vorbesc cu ea fără nici un fel de dificultate. Mă gîndeam însă că nu mi-ar displace să am pe cineva cu mine, ca martor.

— Martor la ce ? mă repezi el, gata să mă muşte.

— O să auziţi de faţă cu ea — sau deloc.

— Atunci prefer să nu aud.

M-am ridicat :

— Probabil că bine faceţi, Spencer. Dumneavoastră vreţi cartea aia a lui Wade — dacă mai poate fi folosită. Şi mai vreţi să fiţi şi binecrescut. Două ambiţii lăudabile. Eu unul n-o împărtăşesc pe nici una. Vă urez noroc şi vă spun la revedere.

Se ridică brusc în picioare şi se grăbi să vină lîngă mine :

— Staţi numai o clipă, Marlowe. Nu prea înţeleg ce gînd vă roade, dar s-ar părea că vă roade cam tare. E vreun mister în legătură cu moartea lui Roger Wade ?

— Nu e nici un mister. A primit un glonte în cap de la un revolver Webley fără cocoş. N-aţi citit relatarea anchetei ?

— Ba da, bineînţeles. Între timp se apropiase mult de mine şi părea necăjit. Ceea ce s-a publicat în ziarele de pe coasta de răsărit, iar peste vreo două zile, o relatare mult mai amplă în ziarul din Los Angeles. Era singur în casă, deşi dumneavoastră nu eraţi prea departe de acolo. Personalul de serviciu era plecat — Candy şi cu bucătăreasa — iar Eileen fusese tocmai în capătul celălalt al oraşului după cumpărături şi s-a întors acasă imediat după tragedie.

În momentul acela s-a întîmplat ca o barcă cu motor de pe lac să acopere zgomotul împuşcăturii, aşa că nici măcar dumneavoastră n-aţi auzit-o.

— Asta e exact. După aia barca s-a îndepărtat şi eu m-am întors de la marginea lacului spre casă, am auzit soneria, am deschis uşa din faţă şi am constatat că Eileen Wade îşi uitase cheile. Roger era deja mort. Ea s-a uitat în birou, din uşă, i s-a părut că doarme şi s-a dus în bucătărie să facă un ceai. Ceva mai tîrziu m-am uitat şi eu în birou, am observat că nu i se aude respiraţia şi am descoperit şi de ce. Apoi am chemat poliţia.

— Nu văd nici un mister în toate astea, zise calm Spencer, şi glasul nu mai era deloc strident. Era chiar pistolul lui Roger, pe care-l descărcase în propria lui cameră cu o săptămînă înainte. Dumneavoastră aţi găsit-o pe Eileen luptîndu-se să i-l smulgă din mînă. Starea lui mintală, comportarea lui, deprimarea pe care i-o producea insuccesul în privinţa cărţii — toate acestea au fost scoase la iveală.

— Ea v-a spus că manuscrisul e bun. Atunci, ce motiv avea el să fie deprimat din pricina lui ?

— Mă rog, asta e doar părerea ei. De fapt, s-ar putea să fie foarte prost. Sau, în orice caz, se poate ca el să-l fi considerat mult mai prost decît era. Continuaţi, că nu sînt chiar aşa fraier. Îmi dau seama că mai vreţi să spuneţi şi altceva.

— Poliţistul de la brigada criminală care a cercetat cazul mi-e vechi prieten. E un buldog şi un copoi şi un poliţist bătrîn şi înţelept. Cîteva lucruri îi cam put în chestia asta. De ce n-a lăsat Roger nici un bilet — cînd scria ca un nebun zi şi noapte, şi oriunde ? De ce s-a împuşcat în aşa fel încît să-i lase nevestei şocul descoperirii ? De ce şi-a dat osteneala să aleagă tocmai momentul cînd nu puteam auzi împuşcătura ? De ce şi-a uitat ea cheile aşa ca să trebuiască să sune pentru a intra în casă ? De ce l-a lăsat singur tocmai în ziua liberă a personalului de serviciu ? Şi nu uitaţi că a zis că nu ştia că o să fiu eu acolo. Dacă a ştiut, atunci astea două se anulează.

— Dumnezeule mare, behăi Spencer, nu cumva vreţi să spuneţi că idiotul ăla de copoi o bănuieşte pe Eileen ?

— Ar suspecta-o dacă ar ști ce mobil ar fi putut ea să aibă.

— Bine, dar asta e ridicol. De ce nu v-ar suspecta pe dumneavoastră ? Doar aţi avut toată după-amiaza la dispoziţie. Ea n-ar fi putut să aibă la dispoziţie decît vreo cîteva minute în care s-o facă — şi-şi uitase cheile de la casă.

— Dar eu ce mobil puteam să am ?

Întinse mîna la spate, luă paharul meu de whisky şi-l dădu pe gît dintr-o înghiţitură. Puse paharul la loc cu grijă, îşi scoase batista şi-şi şterse degetele şi buzele umezite de aburul de pe paharul îngheţat. Apoi îşi strînse batista şi se uită lung la mine.

— Dar ce, ancheta mai continuă ?

— N-aş putea să vă spun. Un lucru însă e sigur. Între timp, ăia trebuie să fi aflat dacă Wade băuse destul ca să fie inconştient. Dacă aşa stau lucrurile, s-ar putea să mai avem ceva necazuri.

— Şi vreţi să-i vorbiţi, zise el rar, în prezenţa unui martor.

— Exact.

— Marlowe, pentru mine asta înseamnă doar un lucru din două : ori sînteţi speriat de moarte, ori credeţi că ea ar trebui să fie.

Am încuviinţat din cap.

— Care din ele ? mă întrebă pe un ton sinistru.

— Nu sînt speriat.

Se uită la ceas :

— Nădăjduiesc din toată inima că sînteţi nebun.

Ne-am uitat unul la altul în tăcere.

CAPITOLUL 42

Mergînd spre nord prin canyonul Coldwater[1], arşiţa a început să crească tot mai tare. Cînd am ajuns în vîrful înălţimii şi am început să coborîm serpentinele spre valea San Fernando, abia mai puteai respira din pricina zăpuşelii. Am tras cu coada ochiului la Spencer. Avea şi vestă

[1] Apă rece (engl.).

la costum, dar căldura nu părea să-l deranjeze prea mult. Altceva părea să-l deranjeze mult mai tare. Privea drept înaintea lui prin parbriz şi nu scotea o vorbă. Deasupra văii plutea un strat gros de smog. Văzut de sus arăta ca o ceaţă lipită de pămînt şi cînd ne-am aflat în mijlocul norului, Spencer nu s-a mai putut stăpîni şi a rupt tăcerea :

— Dumnezeule, şi eu care credeam că în California de Sud clima e bună. Ce naiba fac ăştia : ard pneuri vechi de camion ?

— În Idle Valley o să fie mult mai bine, i-am spus eu pe un ton de consolare. Acolo au o uşoară briză dinspre ocean.

— Bine că mai au şi altceva în afară de băutură şi mahmureală. mi-a răspuns el. După cît i-am văzut eu pe ăia din găştile suburbiilor bogate, am impresia că Roger Wade a făcut o greşeală tragică instalîndu-se aici. Un scriitor are nevoie de stimulente — dar nu din alea ambalate în sticle. De jur împrejur nu pare să fie altceva decît o mare mahmureală arsă de soare. Adică, bineînţeles, mă refer la înalta societate.

Am cotit şi am încetinit cînd am dat de porţiunea prăfuită a drumului, la intrarea în Idle Valley, apoi am ajuns din nou pe pavaj şi după puţin timp a început să se simtă briza dinspre ocean, pătrunzînd în valuri prin golul dintre colinele de la celălalt capăt al lacului. Aspersoare înalte se învîrteau deasupra pajiştilor vaste şi netede, şi apa fîşîia lingînd iarba. Pe o vreme ca asta, cu siguranţă că majoritatea oamenilor înstăriţi erau deja plecaţi prin alte părţi. Îţi dădeai seama de asta după jaluzelele şi obloanele de pe la vile şi după felul în care era parcată camioneta grădinarului, drept în mijlocul aleilor.

Cînd am ajuns la proprietatea familiei Wade, am trecut de stîlpii porţii şi am oprit în spatele Jaguarului lui Eileen. Spencer s-a dat jos şi a străbătut cu pas greoi dalele care duceau spre portic. A sunat şi uşa s-a deschis aproape imediat. Iată-l pe Candy cu jacheta albă, cu faţa oacheşă şi chipeşă şi cu ochii negri ca nişte pumnale. Totul era în ordine.

Spencer a intrat. Candy mi-a aruncat o scurtă privire şi apoi mi-a închis foarte frumos uşa în nas. Am aşteptat,

dar nu s-a întîmplat nimic. M-am sprijinit în sonerie și am auzit clinchetele repetate ale clopoțeilor. Ușa s-a dat de perete și Candy a ieșit afară lătrînd ca un dulău :

— Cară-te ! Ce, vrei să te pupe rece ? Ți s-a făcut de cuțit ?

— Am venit s-o văd pe doamna Wade.

— Dar ea nu vrea să te vadă deloc.

— Dă-te la o parte, țărane. Am treabă aici.

— Candy !

Era glasul ei și încă foarte aspru.

Candy s-a mai încruntat o dată la mine și pe urmă a intrat în casă. Am intrat și eu și am închis ușa. Eileen stătea în picioare la capătul uneia din cele două canapele, iar Spencer era alături de ea. Arăta superb. Pantalonii albi cu talia foarte sus și bluza sport cu mînecă scurtă îi veneau foarte bine și avea o batistă liliachie care-i înflorea în buzunarul de pe sînul stîng.

— În ultima vreme, Candy se poartă ca un dictator, îi zise ea lui Spencer. Îmi pare așa de bine că te văd, Howard. Și-ai fost atît de drăguț că te-ai deranjat pînă aici. Nu știam că aduci pe cineva cu tine.

— Marlowe m-a adus cu mașina. Și voia să-ți vorbească.

— Nu prea-mi dau seama de ce, zise ea pe un ton glacial. În cele din urmă, îmi aruncă o privire, dar nu chiar cu aerul că s-a perpelit de dorul meu toată săptămîna, cu un gol în suflet. Ce dorești să-mi spui ?

— Păi o să ia nițel timp, sună răspunsul meu.

Se așeză ușurel iar eu m-am așezat vizavi de ea pe cealaltă canapea. Spencer stătea încruntat. Își scoase ochelarii și începu să-și șteargă lentilele. Asta îi oferea posibilitatea de a se încrunta într-un mod mai firesc. Apoi se așeză pe aceeași canapea cu mine, dar cît mai departe.

— Eram sigură că o să vii la timp ca să iei prînzul aici, îi zîmbi ea.

— Mulțumesc, dar nu astăzi.

— A, nu ? Mă rog, dacă ești prea ocupat, nu-i nimic. Înseamnă că nu vrei decît să vezi manuscrisul ăla.

— Dacă-mi dai voie.

— Firește. Candy ! Ah, a plecat. E pe masa de scris a lui Roger, în birou. Mă duc să-l aduc.

Spencer se ridică :

— Pot să-l iau eu ?

Și fără să aștepte răspuns, străbătu încăperea. Ajungînd la cîțiva metri în spatele lui Eileen, se opri și se uită la mine cu un aer foarte încordat și chinuitor. Apoi își văzu de drum.

Am stat pur și simplu acolo și am așteptat pînă cînd și-a întors căpșorul către mine, acordîndu-mi o privire rece și impersonală.

— Despre ce-ai vrut să-mi vorbești ? mă întrebă ea cu politețe glacială.

— Despre tot felul de chestii. Văd că iarăși purtați pandantivul ăla.

— Îl pun foarte des. L-am primit acum multă vreme de la un prieten la care am ținut foarte mult.

— Da. Mi-ați spus. Parcă e un fel de insignă militară britanică, nu ?

Îl întinse cît putu spre mine, la capătul lănțișorului :

— De fapt este o reproducere făcută de un bijuter după o asemenea insignă. E mai mică decît originalul și e lucrată în aur și email.

Spencer reveni străbătînd încăperea, se reașeză și puse pe colțul măsuței de cocteiluri un teanc de pagini galbene. Se uită într-o doară la ele, iar apoi rămase cu privirea ațintită asupra lui Eileen.

— Îmi dați voie să-l văd mai îndeaproape ? am întrebat-o.

A răsucit lănțișorul pînă cînd a putut să-i desfacă cheutoarea. Mi-a înmînat pandantivul, sau mai bine zis l-a lăsat să cadă în mîna mea. Apoi și-a împreunat mîinile în poală, privind pur și simplu curioasă :

— Dar de ce te interesează așa de mult ? Este insigna unui regiment teritorial, regimentul de Pușcași de Elită. Persoana care mi-a dat-o a dispărut curînd după aceea. La Andalsnes în Norvegia, în primăvara anului ăluia îngrozitor — 1940. A zîmbit și a făcut un gest cu mîna. Era îndrăgostit de mine.

— Eileen a stat la Londra în timpul războiului mi-a zis Spencer cu un glas fără expresie. N-a izbutit să mai plece de acolo.

Nici unul din noi nu l-a băgat în seamă pe Spencer.

— Și dumneavoastră eraţi îndrăgostită de el, nu ? am întrebat-o eu.

Ea a plecat ochii, dar apoi a ridicat capul și privirile noastre s-au încrucișat :

— E foarte mult de atunci. Și era război. Și în asemenea perioade se întîmplă lucruri ciudate, mi-a răspuns.

— Cred că mai era și altceva la mijloc, doamnă Wade. Am impresia că aţi uitat cît de multe lucruri aţi destăinuit în legătură cu el. „Genul acela de dragoste nebună și misterioasă și absurdă pe care n-o trăiești decît o dată în viață“ — am citat vorbele dumneavoastră. Într-un fel, mai sînteți și acum îndrăgostită de individul acela. Și e așa de nostim că eu am aceleași inițiale ca și numele lui. Bănuiesc că ăsta trebuie să fi fost motivul pentru care m-aţi ales tocmai pe mine.

— Numele lui nu semăna deloc cu al dumitale, mi-a zis ea cu răceală. El e mort, mort, mort.

Am întins pandantivul către Spencer. L-a luat în silă :

— L-am mai văzut și altă dată, a mormăit el.

— Vă rog, urmăriți dacă spun corect ce reprezintă, i-am zis. Este un pumnal lat din email alb cu muchia aurită. Pumnalul e îndreptat în jos și latul lamei trece prin dreptul unei perechi de aripi din email bleu îndreptate în sus. Apoi străbate spatele unui sul. Pe sul sînt scrise cuvintele : CINE ÎNDRĂZNEȘTE, ÎNVINGE.

— S-ar părea că e corect, confirmă Spencer. Dar de ce vi se pare că ar avea atîta importanţă ?

— Ea zice că e insigna Pușcașilor de Elită, o unitate teritorială. Zice că i-a dat-o un bărbat care era în unitatea aia și a dispărut în cursul campaniei din Norvegia dusă de armata britanică în primăvara anului 1940 la Andalsnes.

Acum îmi acordau toată atenția. Spencer nu mă slăbea din ochi. Nu vorbeam aiurea și el știa foarte bine acest lucru. Îl știa și Eileen. Sprîncenele ei de o culoare atît de frumoasă erau acum îmbinate într-o încruntare nedu-

meritã care ar fi putut să fie și sinceră la urma urmei. În orice caz, era deosebit de neprietenoasă.

— Ăsta e de fapt un ecuson de purtat pe mînecă, am continuat eu. A fost creat întrucît Pușcașii din Elită au fost detașați sau atașați sau repartizați, sau cum s-o fi zicînd corect, pe lîngă o unitate aeriană specială. Inițial, fuseseră un regiment teritorial de infanterie. Insigna sau ecusonul nici n-a existat pînă în 1947. Așadar, nimeni n-a putut să i-o dea doamnei Wade în 1940. De asemenea, în 1940 la Andalsnes în Norvegia n-au debarcat nici un fel de Pușcași de Elită. Unități de pădurari din Sherwood și infanteriști din Leicestershire, da. Ambele unități teritoriale. Pușcași de Elită, nu. Sînt foarte răutăcios ?

Spencer lăsă pandantivul pe măsuță și-l împinse încetișor pînă cînd ajunse în fața lui Eileen, dar nu zise o vorbă.

— Și-adică îți închipui că eu n-aș ști ? mă întrebă Eileen pe un ton de dispreț.

— Și-adică vă închipuiți că Ministerul de Război britanic n-ar ști ? sună replica mea.

— Fără îndoială că trebuie să fie vreo greșeală la mijloc, zise pe un ton blînd Spencer.

Replica mea fu însoțită de o privire aspră :

— Mă rog, ne-am putea exprima și așa, la urma urmei.

— Iar un alt mod de a ne exprima ar fi că sînt mincinoasă, zise Eileen Wade pe un ton de gheață. N-am cunoscut niciodată vreun individ numit Paul Marston, nu l-am iubit și nici el pe mine. Nu mi-a dat niciodată o reproducere a insignei regimentului său, nici n-a dispărut pe cîmpul de luptă, nici n-a existat vreodată. Am cumpărat chiar eu insigna asta într-un magazin din New York specializat în mărfuri de lux importate din Anglia — cum ar fi articole de piele, pantofi irlandezi lucrați manual, cravate specifice anumitor regimente sau școli, tricouri de crichet, brelocuri cu blazoane și așa mai departe. O asemenea explicație te-ar mulțumi mai mult, domnule Marlowe ?

— Ultima parte, da. Prima, nu. Fără îndoială că cineva v-a spus că e o insignă a Pușcașilor de Elită și a uitat să vă spună care anume, sau nici n-a știut. Dar pe Paul Marston l-ați cunoscut cu adevărat și de fapt el a și făcut parte din unitatea aceea, și într-adevăr a fost dat dispărut

în cursul unei misiuni în Norvegia. Dar asta nu s-a întîmplat în 1940, doamnă Wade. S-a întîmplat în 1942 şi pe atunci era într-un detaşament de comando şi nu la Andalsnes s-a produs acţiunea ci pe o insuliţă din largul coastei, unde trupele de şoc au dat un atae fulger.

— Nu văd de ce e nevoie să vorbiţi cu atîta ostilitate despre asemenea lucruri, îmi zise Spencer pe tonul unui patron.

Acum se juca alene cu foile galbene din faţa lui. Nu ştiam dacă încearcă să-mi facă jocul sau era pur şi simplu supărat. Ridică un teanc de foi şi-l cîntări în mînă.

— Ce, aveţi de gînd să cumpăraţi marfa aia la kilogram ?

Păru surprins de întrebarea mea şi făcînd un mare efort reuşi să arboreze un foarte mic zîmbet.

— Eileen a dus-o destul de greu la Londra. De-aia i se mai amestecă lucrurile în memorie, explică el.

Scoţînd o hîrtie împăturită din buzunar, am reluat :

— Firește. De pildă, în legătură cu persoana cu care s-a măritat. Iată o copie autentificată a certificatului de căsătorie. Originalul se găseşte la arhivele de la Caxton Hall. Data căsătoriei este : august 1942. Tinerii căsătoriţi se numeau Paul Edward Marston şi Eileen Victoria Sampsell. Într-un fel, doamna Wade are dreptate. Nici nu există vreo persoană numită Paul Edward Marston. Era un nume de împrumut, întrucît ca să te însori, în armată trebuie să obţii aprobările superioare. Deci individul şi-a făurit o identitate falsă. În armată a purtat alt nume. Am tot dosarul lui din timpul războiului. Pentru mine e de neînţeles cum pot oamenii să nu-şi dea seama că în cazuri dintr-astea e suficient să pui întrebări.

Spencer devenise foarte calm. Se lăsă pe spate şi privi lung. Dar nu la mine. Se uita la Eileen. Ea îi întoarse privirea cu unul din zîmbetele acelea uşoare, jumătate reproş, jumătate seducătoare, la care se pricep atît de bine femeile.

— Dar era mort, Howard. Murise mult înainte de a-l cunoaşte eu pe Roger. Ce importanţă putea să mai aibă ? Roger ştia totul. N-am încetat niciodată să-mi folosesc numele de domnişoară. Date fiind împrejurările, eram obligată s-o fac. Era şi numele de pe paşaport. Apoi, după

ce a murit pe cîmpul de luptă... Se opri, trase încet aer în piept și-și lăsă mîna să cadă moale pe genunchi. Totul s-a sfîrșit, totul s-a terminat, totul e pierdut.

— Ești sigură că Roger știa ? o întrebă el scoțînd greu vorbele din gură.

— Ceva trebuie să fi știut, m-am amestecat eu. Numele de Paul Marston avea un sens pentru el. L-am întrebat odată și ochii lui au căpătat o expresie ciudată. Dar nu mi-a spus de ce.

Eileen nici nu băgă în seamă replica mea și i se adresă lui Spencer :

— Vai de mine, bineînțeles că Roger a știut totul.

Acum îi zîmbea lui Spencer răbdătoare de parcă el ar fi fost cam greoi la minte. Phii, ce de trucuri mai au și femeile !

— Păi atunci ce rost avea să minți în privința datelor ? întrebă sec Spencer. De ce să zici că omul a dispărut în 1940 cînd el a dispărut în 1942 ? Ce rost avea să porți o insignă pe care el n-ar fi putut în nici un caz să ți-o dăruiască și să insiști anume asupra ideii că el ți-a dat-o ?

— Poate că eram pierdută într-un vis, spuse ea cu glas dulce. Sau un coșmar, mai bine zis. O mulțime de prieteni de-ai mei au murit în timpul bombardamentelor. În zilele acelea, cînd spuneai cuiva noapte-bună încercai ca aceste vorbe să nu sune a rămas bun. Dar adeseori era un adio. Și cînd îi spuneai adio unui soldat — era și mai rău. Și întotdeauna sînt uciși cei mai blînzi și mai buni.

Spencer nu zise nimic. Nici eu. Ea își plecă ochii asupra pandantivului aflat în fața ei. Îl ridică și-și potrivi iarăși lănțișorul în jurul gîtului, după care se lăsă liniștită pe speteaza canapelei.

— Eileen, știu bine că nu am nici un drept să te interoghez, spuse încet Spencer. Hai să uităm totul. Marlowe a făcut mult prea mult caz de insigna aia și de certificatul de căsătorie și așa mai departe. Am impresia că o clipă m-a pus și pe mine pe gînduri.

— Domnul Marlowe, îi răspunse ea calmă, face mult caz de tot felul de fleacuri. Dar cînd e vorba de un lucru cu adevărat mare — cum ar fi salvarea vieții cuiva — el e afară pe malul lacului și urmărește o tîmpenie de barcă cu motor.

— Și nu l-ați mai revăzut niciodată pe Paul Marston ? am revenit eu.

— Cum puteam să-l revăd cînd a murit ?

— Dar nu știați că a murit. Moartea lui n-a fost anunțată, nu era pe listele Crucii Roșii. S-ar fi putut foarte bine să fie luat prizonier.

Deodată fu scuturată de un fior :

— În octombrie 1942, începu ea rar, Hitler a dat ordin ca toți prizonierii din trupele de comando să fie predați Gestapoului. Cred că știm cu toții ce înseamnă asta. Torturile și o moarte anonimă în cine știe ce temniță subpămînteană a Gestapoului. Iarăși o scutură un fior. Apoi se năpusti cu vehemență asupra mea : Ești un om îngrozitor. Vrei să retrăiesc iarăși toate lucrurile acelea, să mă pedepsești pentru o minciună fără importanță. Dar dacă s-ar fi întîmplat ca o persoană pe care o iubeai dumneata să fi fost prinsă de oamenii ăia și dumneata să fi știut ce s-a întîmplat, ceea ce ar fi fost normal să se întîmple cu bărbatul sau femeia aceea ? Într-o asemenea situație, e oare chiar atît de ciudat că am încercat să-mi făuresc un alt gen de amintiri — chiar dacă erau false ?

— Trebuie să beau ceva, zise Spencer. Trebuie neapărat să beau ceva. Unde pot să găsesc ceva de băut ?

Eileen bătu din palme și Candy se ivi ca întotdeauna din neant. Se înclină în fața lui Spencer :

— Ce doriți să beți, *señor* Spencer ?

— Scotch simplu. Mult.

Candy se duse în colțul camerei și trase bărulețul mobil de lîngă perete. Așeză pe el o sticlă și turnă într-un pahar o doză serioasă. Se întoarse și îl puse în fața lui Spencer. Dădu să plece.

— Candy, poate că și domnul Marlowe ar dori să bea ceva, zise calmă Eileen.

Candy se opri și se uită la ea, și pe fața lui întunecată citeai încăpățînarea.

— Nu, mulțumesc, am zis. N-am nevoie.

Candy fornăi disprețuitor și se îndepărtă. Urmă un nou răstimp de tăcere. Spencer dădu pe gît jumătate din băutură. Își aprinse o țigară. Îmi vorbi fără să mă privească.

— Sînt convins că doamna Wade sau Candy ar putea să mă conducă înapoi la Beverly Hills. Sau poate găsesc un taxi. Bănuiesc că aţi spus tot ce aveaţi de spus.

Împăturind copia certificatului de căsătorie, îl pusei la loc în buzunar, întrebîndu-l :

— Sînteţi sigur că asta doriţi ?

— Asta vrea toată lumea.

— Bine, zisei ridicîndu-mă. Probabil că am fost un tîmpit încercînd să merg pe linia asta. Fiindcă editor de mare anvergură, susţinut şi de toată inteligenţa necesară pentru această funcţie — dacă o fi într-adevăr necesară — aţi fi putut presupune, totuşi, că n-am venit aici doar ca să fac pe grozavul. N-am reînviat istoria asta veche şi nici nu mi-am cheltuit banii pentru obţinerea dovezilor, doar aşa, ca să alcătuiesc un colier în jurul gîtului cuiva. N-am făcut cercetări în legătură cu Paul Marston pentru că l-a ucis Gestapoul şi nici pentru că doamna Wade poartă o altă insignă decît cea reală, sau pentru că s-a încurcat în privinţa datelor pe care le spunea, şi nici măcar pentru că s-a măritat cu el, făcînd una din căsătoriile acelea pripite din timpul războiului. Cînd am început să fac cercetări în privinţa lui, habar n-aveam de nici unul din aceste amănunte. Nu-i cunoşteam decît numele. De unde presupuneţi că-l ştiam ?

— Fără îndoială că vi l-a spus cineva, replică sec Spencer.

— Exact, domnule Spencer. Cineva care l-a cunoscut la New York, după război, iar ulterior l-a văzut pe-aici la localul Chasen împreună cu soţia lui.

— Marston e un nume destul de banal, zise Spencer sorbindu-şi whiskyul. Întoarse capul într-o parte şi pleoapa lui dreaptă se lăsă puţin în jos, ceea ce mă făcu să mă reaşez. Nici numele de Paul Marston nu poate fi unic. De exemplu, numai în cartea de telefon a New Yorkului sînt nouăsprezece persoane cu numele de Howard Spencer. Şi patru dintre ele sînt Howard Spencer pur şi simplu, fără nici o iniţială la mijloc, care să te ajute.

— Şi după părerea dumneavoastră, cam cîţi Paul Marstoni credeţi că ar fi putut să aibă jumătate din faţă zdrobită de un obuz de mortieră cu acţiune întîrziată şi să

arate lumii urmele şi cicatricile operaţiei de chirurgie estetică necesară pentru repararea obrazului ?

Spencer căscă gura mare. Scoase un sunet de parcă n-ar mai fi putut să respire deloc. Luă batista din buzunar şi-şi tamponă tîmplele.

— Şi cîţi Paul Marstoni ziceţi dumneavoastră că ar fi putut, cu acelaşi prilej, să salveze viaţa unor bişniţari numiţi Mendy Menendez şi Randy Starr ? Ăia mai sînt încă pe-aici şi au memorie bună. Cînd le convine, pot să şi vorbească. Zău, domnule Spencer, ce rost are să mai jucăm teatru ? Paul Marston şi Terry Lennox erau una şi aceeaşi persoană. Lucrul poate fi dovedit fără cea mai mică umbră de îndoială.

Nu mă aşteptam, bineînţeles, ca cineva să sară în sus de doi coţi şi să ţipe şi nici nu s-a întîmplat aşa ceva. Dar există un gen de tăcere aproape la fel de stridentă ca şi un strigăt. Asta am obţinut-o. Mă înconjura de peste tot grea şi groasă s-o tai cu cuţitul. Am putut auzi apa curgînd la bucătărie. Afară, am putut auzi căderea unui ziar împăturit pe alee, şi apoi fluieratul fals şi uşurel al poştaşului care se îndepărta pe bicicletă.

Am simţit o uşoară împunsătură în ceafă. M-am ferit brusc şi m-am întors într-o clipă. Candy stătea în picioare în spatele meu cu cuţitul în mînă. Faţa lui negricioasă era impenetrabilă dar în ochii lui deslușam o expresie pe care n-o mai văzusem pînă atunci.

— Eşti obosit, *amigo*, zise el cu blîndeţe. Îţi dau ceva de băut ?

— Da, mulţumesc. Bourbon cu gheaţă.

— *De pronto, señor.*

Îşi închise şişul, îl lăsă uşurel să cadă în buzunarul lateral al hăinuţei albe şi se îndepărtă cu paşi de pisică.

În sfîrşit, m-am uitat la Eileen. Stătea aplecată înainte, cu mîinile strîns împreunate. Faţa lăsată în jos ascundea orice expresie, dacă o fi avut vreuna. Iar cînd vorbi, glasul ei avea goliciunea lucidă a vocii aceleia mecanice care-ţi spune ora exactă la telefon, dacă stai să asculţi de mai multe ori, ceea ce oamenii nu fac pentru că n-au nici un motiv, şi atunci îţi repetă la infinit cîte secunde au mai trecut, fără să i se schimbe nici cea mai mică inflexiune.

— L-am văzut o dată, Howard. Doar o dată. Nu i-am spus nici un cuvînt. Nici el mie. Era îngrozitor de schimbat. Albise, iar fața lui... fața lui nu mai era cea de pe vremuri. Dar bineînțeles că l-am recunoscut, și bineînțeles că și el m-a recunoscut. Ne-am uitat unul la altul. Asta a fost tot. Și pe urmă a plecat din cameră și a doua zi a plecat din casa ei. La familia Loring l-am văzut — și pe ea. Într-o după-amiază, tîrziu. Erai și tu acolo, Howard. Și era și Roger. Bănuiesc că l-ai văzut și tu.

— I-am fost prezentat, zise Spencer. Știam cu cine e însurat.

— Linda Loring mi-a spus că el a dispărut pur și simplu. Fără nici o explicație. N-a fost nici o ceartă. Apoi, după o vreme femeia aia a divorțat de el. Și ceva mai tîrziu am auzit că l-a regăsit. Era dărîmat rău și o ducea foarte prost. Pe urmă s-au recăsătorit. Dumnezeu știe de ce. Bănuiesc că motivul era că n-avea nici un ban și nu mai conta pentru el. Știa că sînt măritată cu Roger. Eram pierduți unul pentru celălalt.

— De ce ? întrebă Spencer.

Candy așează whiskyul în fața mea fără să scoată o vorbă. Se uită la Spencer și acesta clătină din cap. Candy dispăru iar. Nimeni nu-l băga în seamă. Era ca mașinistul dintr-o piesă chinezească, individul care deplasează decorul de pe scenă, iar actorii și publicul deopotrivă au aerul că nici nu-l văd.

— De ce ? repetă ea întrebarea. A, ție ți-ar fi greu să înțelegi. Ceea ce avusesem noi doi se pierduse. Nu mai putea fi recuperat. Pînă la urmă, Gestapoul n-a pus mîna pe el. Trebuie să fi existat și printre naziști *unii* mai cumsecade care n-au executat ordinul lui Hitler în privința trupelor de șoc. Drept care el a supraviețuit și s-a întors. În sinea mea mă jucam adesea cu gîndul că-l voi regăsi — dar așa cum fusese altădată : vioi, tînăr și nealterat de viață. Dar a-l găsi căsătorit cu dama aia roșcată — asta era dezgustător. Știam deja de ea și de Roger. Nu mă îndoiesc că și Paul știa. Știa și Linda Loring, care nici ea nu e chiar ușă de biserică, dar nu chiar în halul ăla de stricată. Toate din gașca aia sînt de genul ăsta. Mă întrebi de ce nu l-am părăsit pe Roger și nu

m-am întors la Paul. După ce fusese în braţele ei şi după ce trecuse şi Roger prin aceleaşi braţe primitoare ? Nu, mulţumesc. Mie îmi trebuie ceva mai multă inspiraţie. Pe Roger îl puteam ierta. Era beţiv, habar n-avea ce face. Era preocupat şi îngrijorat în privinţa scrisului şi se ura de moarte pentru că era pur şi simplu un scrib plătit. Era un caracter slab, dezamăgit şi frustrat, veşnic nemulţumit în sinea lui şi totuşi uşor de înţeles. Era doar un soţ. Paul era fie mult mai mult, fie mai puţin. Pînă la urmă, n-a mai fost nimic.

Am sorbit din băutură. Spencer şi-o terminase pe-a lui. Începuse să zgîrie canapeaua cu unghia. Uitase de teancul de hîrtii din faţa lui, romanul neterminat al scriitorului atît de popular, complet terminat.

— Eu unul n-aş zice că nu era nimic, am intervenit.

Eileen ridică ochii, îmi aruncă o privire vagă şi apoi se uită iar în podea.

— Chiar mai puţin decît nimic, zise ea şi în glasul ei răzbătu o undă nouă de sarcasm. Ştia cu cine are de a face şi totuşi a luat-o de nevastă. Apoi, pentru că ea era aşa cum o ştia, a omorît-o. Şi apoi a fugit şi s-a sinucis.

— N-a omorît-o el, i-am zis, şi dumneavoastră ştiţi perfect lucrul ăsta.

Cu o mişcare liniştită s-a ridicat dreaptă în picioare şi s-a uitat la mine cu ochi fără expresie. Spencer a scos un sunet nedesluşit.

— Roger a omorît-o şi aţi ştiut-o şi p-asta, am revenit eu la atac.

— Ţi-a spus el ? mă întrebă ea liniştită.

— Nu era nevoie să-mi spună. Mi-a făcut vreo două aluzii doar. Cu timpul mi-ar fi spus, sau poate ar fi spus altcuiva. Îl rodea cumplit nevoia de a vorbi, îl sfîşia, pur şi simplu.

Ea clătină uşurel din cap :

— Nu, domnule Marlowe. Nu asta îl rodea şi-l chinuia. Roger n-a ştiut c-a omorît-o. Era beat mort, habar n-avea ce face. Ştia că ceva e în neregulă şi se străduia să readucă lucrurile din inconştient în conştient, dar nu izbutea. Şocul îi distrusese amintirile în această privinţă. Poate că lucrurile ar fi revenit la suprafaţă şi cine ştie dacă nu cumva asta s-a şi întîmplat în ultimele clipe

ale vieții lui. Dar nu mai devreme. În nici un caz mai devreme.

Spencer vorbi de parcă ar fi lătrat un cîine rău :

— Eileen, poveşti dintr-astea nu există.

— Ba da, există, sună replica mea. Eu cunosc cel puțin două cazuri bine stabilite. Unul era un beţiv care adeseori devenea inconştient şi care a ucis o femeie agățată într-un bar. A sugrumat-o cu un fular pe care-l purta ea şi la care avea o broşă. Ea s-a dus la el acasă şi ce s-a întîmplat acolo nu se ştie, decît că ea a murit şi cînd l-au prins autoritățile el purta broşa la propria lui cravată şi nu avea nici cea mai mică idee de unde o are.

— Niciodată ? Sau numai în momentul acela ? întrebă Spencer.

— Cel puțin n-a recunoscut niciodată. Şi individul nu mai e printre noi ca să poată fi întrebat. L-au executat în camera de gazare. În celălalt caz era vorba de o rană la cap. O tipă trăia cu un bătrîn bogat, genul ăla care colecționează ediții princeps şi practică o artă culinară foarte rafinată şi are în perete o bibliotecă secretă extrem de costisitoare, ascunsă îndărătul unui lambriu. S-au bătut prin toată casa, urmărindu-se dintr-o cameră într-alta, că toată casa a fost făcută praf şi în cele din urmă bogătaşul a încasat-o. Cînd au prins-o, avea zeci de contuzii şi cicatrici şi un deget rupt. Nu ştia nimic altceva decît că o doare capul şi că n-a izbutit să se întoarcă la Pasadena. Se tot învîrtea în acelaşi loc cu maşina şi cerea indicații de la aceeaşi staţie de benzină. Băiatul de la Service s-a gîndit că trebuie să fie complet ţicnită şi a chemat polițiştii. Cînd s-a întors încă o dată o aşteptau.

— Nu-mi vine să cred aşa ceva în privința lui Roger, zise Spencer. Nu era mai psihopat decît sînt eu acum.

— Cînd se îmbăta era complet inconştient, i-am replicat eu.

— Eu eram acolo. Am *văzut* cu ochii mei ce-a făcut, a intervenit Eileen pe un ton calm.

I-am zîmbit lui Spencer. Era ca un fel de rînjet, probabil nu cine ştie ce vesel sau înveselitor, dar simțeam şi eu ce eforturi fac muşchii mei faciali.

— Acum o să ne spună totul, i-am explicat. Staţi jos şi ascultaţi. O să ne spună totul. Acum nu mai e în stare să se oprească.

— Da, chiar aşa e, zise ea cu gravitate. Există lucruri pe care nimeni nu doreşte să le spună nici despre un duşman, dar-mi-te despre propriul ei soţ. Şi dacă va trebui să le spun în public din boxa martorilor, n-o să te bucuri deloc, Howard. Autorul tău distins, talentat, atît de popular şi atît de rentabil o să apară ca un personaj destul de ieftin. Părea să fie bărbatul cel mai atrăgător, nu ? Pe hîrtie. Vai, şi cît s-a mai străduit, bietul zevzec, să corespundă acestei reputaţii ! Pentru el, femeia aia nu reprezenta decît un trofeu. I-am spionat. Ar trebui să-mi fie ruşine. Dar lucrurile astea trebuiesc spuse. Nu mi-e ruşine de nimic. Am văzut toată scena aia îngrozitoare. Întîmplător, pavilionul acela de oaspeţi pe care-l folosea pentru amorurile ei este o casă drăguţă şi izolată, cu propriul ei garaj şi cu intrarea printr-o străduţă dosnică, o fundătură umbrită de copaci imenşi. A sosit şi momentul — aşa cum se întîmplă în mod inevitabil unor oameni ca Roger — cînd a început să nu mai dea satisfacţie ca amant. Era tot timpul beat. A încercat să plece, dar ea a ieşit după el goală puşcă ţipînd şi scuturînd prin aer un fel de statuetă mică. A rostit nişte vorbe atît de scîrnave şi de indecente că nici n-aş vrea să încerc să le reproduc. Apoi a încercat să-l lovească cu statueta. Sînteţi amîndoi bărbaţi şi nu se poate să nu ştiţi că nimic nu-l şochează pe un bărbat mai mult decît s-o audă pe o femeie pretins rafinată folosind limbajul scursorilor şi al inscripţiilor din closetele publice. Era beat, uneori avea accese neaşteptate de violenţă, şi atunci l-a apucat un asemenea acces. I-a smuls statueta din mînă. Restul vi-l puteţi imagina.

— Trebuie să fi curs o mulţime de sînge.

— Sînge ? rîse ea amarnic. Trebuia să-l vedeţi cînd a ajuns acasă. Cînd am alergat la maşina mea ca să fug de-acolo, rămăsese în picioare uitîndu-se la trupul ei. Apoi s-a aplecat, a ridicat-o în braţe şi a dus-o în pavilion. În momentul acela mi-am dat seama că şocul l-a trezit parţial din beţie. A ajuns acasă peste vreun ceas. Era absolut liniştit. L-a zguduit faptul că m-a

găsit aşteptîndu-l Dar între timp se trezise. Era năucit. Era mînjit de sînge pe obraz, pe păr, pe haine — toată partea din faţă. L-am dus la lavoarul de lîngă birou, l-am pus să se dezbrace şi l-am curăţat destul ca să-l pot duce sus să-l bag sub duş. Apoi l-am culcat în pat. Am luat un geamantan vechi, m-am dus jos, am strîns hainele însîngerate şi le-am băgat în geamantan. Am curăţat chiuveta, am spălat pe jos şi apoi am luat un prosop ud şi m-am dus să-i curăţ şi maşina, ca să mă asigur că n-a mai rămas nici o urmă. Am băgat-o pe-a lui în garaj şi am scos-o pe-a mea. M-am dus la stăvilarul de la Chatsworth [1] şi vă puteţi închipui ce-am făcut cu geamantanul plin de haine şi prosoape însîngerate.

Se opri. Spencer se scărpina în palma stîngă. Eileen îi aruncă o privire şi apoi continuă :

— Cît eram eu plecată, s-a sculat şi a băut o groază de whisky. Pe urmă, a doua zi dimineaţă, nu şi-a mai amintit absolut nimic. Adică n-a spus nici un cuvînt şi nici nu s-a comportat ca şi cum l-ar fi apăsat pe creier altceva decît aburii mahmurelii. Şi nici eu nu i-am zis nimic.

— Probabil că a constatat, totuşi, lipsa hainelor.

Îmi dădu dreptate, încuviinţînd din cap :

— Cred că într-un tîrziu le-a simţit lipsa — dar n-a suflat o vorbă. Cam pe atunci lucrurile au început să se precipite şi să se învălmăşească. Ziarele urlau, Paul dispăruse şi-apoi a murit în Mexic. De unde era eu să ştiu ce-o să se întîmple ? Roger era soţul meu. Comisese o faptă îngrozitoare, dar şi aia era o femeie îngrozitoare. Şi pe urmă nici nu ştiuse ce face. Apoi, aproape la fel de brusc, ziarele, care nu vorbeau decît despre asta, au tăcut mîlc. Probabil că în chestia asta trebuie să fi avut vreun amestec tatăl Lindei. Roger citea ziarele, bineînţeles, dar nu făcea decît genul de comentarii la care te poţi aştepta din partea unui spectator nevinovat care întîmplător îi cunoştea pe oamenii implicaţi în această poveste.

— Şi ţie nu ţi-a fost frică ? o întrebă calm Spencer.

---

[1] Aproximativ : gură-bogată (engl.)

— Eram moartă de frică, Howard. Mă gîndeam că dacă o să-şi amintească adevărul, foarte probabil că o să mă omoare. Era un bun actor — aşa sînt majoritatea scriitorilor — şi poate că deja ştia şi aştepta doar prilejul potrivit. Dar n-aveam de unde să ştiu foarte sigur. S-ar fi putut — în fond nu era exclus — să fi uitat definitiv toată povestea. Iar Paul murise.

— Dacă n-a pomenit niciodată de hainele pe care le-aţi aruncat în lac la stăvilar, asta dovedea că el bănuieşte ceva, i-am zis eu. Şi nu uitaţi că în povestea aia pe care a lăsat-o în maşina de scris deunăzi — atunci cînd a descărcat pistolul în dormitor şi v-am găsit luptîndu-vă să i-l smulgeţi din mînă — zicea că din pricina lui a murit un om cumsecade.

— A spus el asta ? Ochii Eileenei s-au mărit exact atît cît trebuia.

— Da, a scris-o — la maşină. Am distrus textul, pentru că aşa mi-a cerut. Bănuiam că aţi apucat s-o vedeţi.

— N-am citit niciodată nimic din ceea ce scria.

— Ba aţi citit bileţelul pe care l-a lăsat atunci cînd l-a luat Verringer. Mai mult decît atît, aţi scos chiar şi ceva din coşul de hîrtii.

— Mă rog, asta-i altă poveste, zise ea cît se poate de rece. Căutam un indiciu ca să aflu unde s-a putut duce.

— Se poate, i-am zis eu lăsîndu-mă pe spate. Mai e şi altceva ?

Clătină încet din cap, cu profundă tristeţe :

— Bănuiesc că nu. La sfîrşit de tot, în după-amiaza în care s-a sinucis se prea poate să-şi fi amintit. Asta n-o s-o ştim niciodată. Dar oare ţinem chiar atît de mult s-o ştim ?

Spencer îşi drese glasul :

— Şi ce rost avea Marlowe în toată povestea asta ? A fost ideea ta să-l aducem aici. Ţi-aduci aminte că tu m-ai convins să-l rog.

— Eram îngrozitor de speriată. Mă temeam de Roger dar mă temeam şi *pentru* el. Domnul Marlowe era prietenul lui Paul, aproape ultima persoană dintre cunoştinţele lui care l-a mai văzut. S-ar fi putut ca Paul să-i fi spus ceva. Trebuia să fiu sigură. Dacă era periculos,

trebuia să-l atrag de partea mea. Dacă descoperea adevărul, tot mai putea exista vreo cale de a-l salva pe Roger.

Deodată l-am văzut pe Spencer îndîrjindu-se, și fără nici un motiv de care să-mi pot da seama. S-a aplecat înainte și și-a înfipt bărbia în aer :

— Stai niţel, Eileen, să încerc să înţeleg exact lucrurile. Va să zică, iată un detectiv particular care se luase deja în beţe cu poliţia. Aia îl băgaseră la închisoare. Era bănuit că l-a ajutat pe Paul (îi zic aşa, fiindcă tu foloseşti numele ăsta) să fugă în Mexic. Dacă Paul ar fi fost cu adevărat criminal, acesta era un delict grav. Aşa că, dacă descoperea adevărul şi se putea disculpa, el avea să stea cu braţele încrucişate şi să nu facă nimic. Aşa gîndiseşi tu lucrurile ?

— Mi-era fricá, Howard. Nu eşti în stare să înţelegi atîta lucru ? Stăteam în aceeaşi casă cu un criminal care putea fi un maniac sadic. O mare parte din timp eram singură cu el.

— Asta înţeleg, zise Spencer, continuînd să fie îndîrjit. Dar Marlowe n-a primit slujba şi tu tot singură cu soţul ai rămas. Apoi, Roger a descărcat pistolul şi o săptămînă după aceea tot singură ai rămas. Apoi, Roger s-a sinucis şi în mod foarte convenabil de data asta Marlowe era singur cu el.

— Adevărat, răspunse ea, dar ce-i cu asta ? Cum aş fi putut eu împiedica lucrurile ?

— Mă rog, reluă Spencer. Se prea poate ca tu să-ţi fi închipuit că Marlowe o să izbutească să descopere adevărul şi în contextul precedentului cu pistolul care se descărçase deja o dată, s-ar fi putut ca el să i-l înmîneze într-un fel lui Roger şi să-i zică ceva gen : „Uite ce e, bătrîne, eşti un criminal, o ştiu eu şi o ştie şi nevastă-ta. E o femeie deosebită. A suferit destul. Ca să nu mai vorbim de soţul Sylviei Lennox. De ce nu eşti tu drăguţ şi de treabă să faci ceea ce se cuvine şi să apeşi pe trăgaci şi atunci toată lumea o să presupună că e doar un caz de abuz de alcool ? Aşa că, uite, eu mă duc să -mă plimb pe marginea lacului, bătrîne, şi să fumez o ţigară. Rămîi cu bine şi mult noroc. A, apropo, uite revolverul. E încărcat, şi ţi-l las ţie să faci ce vrei cu el“.

— Howard, devii insuportabil. Nici prin cap nu mi-a trecut una ca asta.

— Bine, dar ajutorului de şerif i-ai spus că Marlowe l-a omorît pe Roger. Asta ce mai însemna ?

Eileen îmi aruncă o privire scurtă, aproape sfioasă :

— Am greşit foarte tare spunînd aşa ceva. De fapt nu-mi dădeam seama ce vorbesc.

— Poate ai crezut că l-a împuşcat Marlowe, sugeră Spencer pe un ton egal.

Ochii Eileenei se micşorară :

— A, nu, Howard. De ce ? Ce motiv ar fi avut s-o facă ? E o insinuare de-a dreptul oribilă.

— Cum aşa ? voi Spencer să ştie. Ce-i aşa oribil în chestia asta ? Şi poliţia a avut aceeaşi idee. Iar Candy i-a şi oferit un mobil. A spus că Marlowe a petrecut două ore în camera ta în seara în care Roger a făcut gaura din tavan — adică, după ce l-aţi adormit pe Roger cu hapuri.

Se înroşi pînă-n vîrful urechilor şi îl privi mută.

— Şi că tu erai goală puşcă, i-o trînti brutal Spencer. Asta le-a zis Candy.

— Bine dar la anchetă..., începu ea cu vocea nesigură şi frîntă, însă Spencer i-o reteză :

— Poliţiştii nu l-au crezut pe Candy. De aceea n-a mai repetat afirmaţia la ancheta oficială.

— Oh ! oftă ea uşurată.

— De asemenea, continuă cu răceală Spencer, poliţiştii te-au suspectat pe tine. De fapt te mai bănuiesc şi acum. Nu le trebuie altceva decît un mobil. Mie mi se pare că în momentul de faţă ar cam izbuti ei să pună lucrurile cap la cap.

Se ridică în picioare şi strigă furioasă :

— Cred că ar fi mai bine să părăsiţi amîndoi casa. Cu cît mai repede cu atît mai bine.

— Ei, e adevărat sau nu e adevărat ? întrebă Spencer perfect calm, fără să facă altă mişcare decît către paharul lui, pe care-l descoperi gol.

— Ce să fie adevărat ?

— Că l-ai împuşcat pe Roger ?

Rămase locului, uitîndu-se lung la el. Îmbujorarea dispăruse. Faţa ei era albă şi încordată şi furioasă.

— Te supun cam la același tratament de care ai avea parte și la tribunal.

— Eram plecată. Îmi uitasem cheile. A trebuit să sun ca să intru în casă. Cînd am ajuns acasă, era deja mort. Toate aceste lucruri sînt binecunoscute. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ți-a mai intrat în cap ?

Spencer își scoase batista și-și șterse buzele :

— Eileen dragă, am fost în casa asta de douăzeci de ori. Nu-mi aduc aminte ca ușa din față să fi fost încuiată vreodată în cursul zilei. Eu nu zic că l-ai împușcat tu. Te întrebam doar. Și să nu-mi spui mie că era cu neputință. Așa cum au ieșit lucrurile, s-ar părea că era foarte ușor.

— Să-l împușc pe propriul meu soț ? întrebă ea încet, minunîndu-se.

— Presupunînd... (adăugă Spencer pe același ton indiferent) că *era* soțul tău. De fapt, cînd te-ai măritat cu el aveai alt soț.

— Mulțumesc, Howard. Îți mulțumesc din suflet. Ultima carte a lui Roger, cîntecul lui de lebădă e acolo în fața ta. Ia-l și du-te. Și cred că ai face mai bine să dai telefon la poliție și să le spui ce gîndești. O să fie un final încîntător pentru prietenia noastră. Fermecător. Rămîi cu bine, Howard. Sînt foarte obosită și mă doare capul. Mă duc în camera mea să mă întind puțin. Cît despre domnul Marlowe — și bănuiesc că el ți-a băgat toate chestiile astea în cap — nu-i pot spune decît că dacă nu l-a omorît pe Roger în sensul concret al cuvîntului, cu siguranță însă că l-a împins la moarte.

Tocmai cînd dădea să plece am oprit-o vorbindu-i cu asprime :

— Numai o clipă, doamnă Wade. Stați să terminăm treaba începută. N-are rost să ne dușmănim. Cu toții încercăm să facem ceea ce trebuie. Valiza aia pe care ați aruncat-o la stăvilarul Chatsworth — era grea ?

Se întoarse și mă privi lung.

— Era un geamantan vechi, am mai spus. Da, era foarte greu.

— Atunci cum ați izbutit s-o treceți peste plasa înaltă de sîrmă care înconjoară stăvilarul ?

— Cum ? Care plasă ? Făcu un gest de neputință. Bănuiesc că în cazuri grave și la nevoie omul capătă

puteri supraomeneşti pentru a face ceea ce trebuie. Probabil că într-un fel sau altul aşa s-a întîmplat şi cu mine. Asta e tot.

— Stăvilarul nu e înconjurat de nici o plasă, i-am zis.

— Stăvilarul nu e înconjurat de nici o plasă ?

Repetase vorbele mele pe un ton plat şi fără expresie, de parcă n-ar fi avut nici un sens.

— Şi n-a fost nici un pic de sînge pe hainele lui Roger. şi Sylvia Lennox n-a fost ucisă în faţa pavilionului, ci înăuntru, în pat. Şi practic, n-a fost aproape deloc sînge, fiindcă era deja moartă — împuşcată cu un revolver. Deci, cînd a fost folosită statueta, victima era deja moartă. Şi morţii, doamnă Wade, nu prea sîngerează.

Se strîmbă dispreţuitoare la mine :

— Te pomeneşti că oi fi fost de faţă, mă apostrofă ea cu scîrbă.

Apoi se îndepărtă de noi.

Privirile noastre o urmăriră. Urcă încet scările, mişcîndu-se cu o eleganţă calmă. Dispăru în cameră şi uşa se închise încet dar ferm în urma ei. Tăcere.

— Ce-a fost chestia aia cu plasa de sîrmă ? mă întrebă nedumerit Spencer.

Tot clătina din cap. Era roşu ca racul şi transpirat leoarcă. Suporta cu stoicism totul, dar nu-i venea chiar aşa uşor să suporte.

— Doar un cîrlig, i-am zis. De fapt n-am fost niciodată la stăvilarul Chatsworth ca să ştiu cum arată. Se prea poate să fie înconjurat cu plasă de sîrmă sau să nu fie.

— Aha, m-am dumirit, zise el trist. Deci chestia era că nici ea n-avea habar.

— Bineînţeles. Ea i-a omorît pe amîndoi.

CAPITOLUL 43

Apoi se auzi o mişcare uşoară de felină şi la capătul canapelei se ivi Candy care se uita la mine. Ţinea în mînă şişul. Apăsă pe buton şi lama ţîşni afară. Apăsă

iar butonul și lama reintră în mîner. În ochii lui negri era o licărire subtilă :

— *Million de perdones, señor* [1], zise el. Am greșit în privința dumneavoastră. Ea a ucis pe stăpîn. Cred că eu... Se opri și lama țîșni încă o dată afară.

— Nu. M-am ridicat și am întins mîna. Candy, dă-mi, te rog, cuțitul. Tu ești doar un valet mexican drăguț. Au să-ți pună chestia asta în spinare și au să moară de bucurie. E exact genul de perdea de fum care i-ar face să rînjească de încîntare. Tu nu înțelegi prea bine la ce mă refer, dar eu știu. Au încurcat lucrurile atît de rău încît acum chiar dacă ar vrea n-ar mai putea să le descîlcească. Și nici nu vor. Ți-ar smulge mărturisirea atît de repede, încît n-ai mai avea timp nici măcar ca să le spui numele tău întreg. Și de mîine în două-trei săptămîni te-ai trezi șezînd cu fundul pe priciul închisorii San Quentin, cu o condamnare pe viață.

— V-am mai spus că nu sînt mexican. Sînt chilean de la Vina del Mar, aproape de Valparaiso.

— Cuțitul, Candy. Știu toate astea. Ești liber. Ai ceva bani puși deoparte. Probabil că acolo în țara ta de baștină ai opt frați și surori. Fii băiat deștept și întoarce-te de unde ai venit. Aici ai pus cruce slujbei ăsteia.

— Slujbe destule se găsesc, zise el calm. Apoi întinse mîna și-mi lăsă cuțitul în palmă. Fac asta pentru dumneavoastră.

Am băgat cuțitul în buzunar. Candy a ridicat ochii spre galeria interioară.

— *La señora* — ce facem acum ?

— Nimic. Nu facem nimic. *Señora* e foarte obosită. În ultima vreme a trăit într-o mare tensiune. Nu vrea să fie deranjată.

— Trebuie să chemăm poliția, zise țîfnos Spencer.

— De ce ?

— O, Dumnezeule, Marlowe — dar trebuie !

— Mîine. Strîngeți-vă mormanul ăla de roman neterminat și hai să mergem.

— Trebuie neapărat să chemăm poliția. Mai există și legi pe lumea asta.

---

[1] Mii de scuze, domnule (sp.)

— Nu sîntem obligaţi să facem una ca asta. N-avem suficiente dovezi nici ca să zdrobim o muscă. Oamenii legii n-au decît să-şi facă munca lor murdară. Juriştii n-au decît să descopere singuri adevărul. Ăia scriu legile ca juriştii să le disece la tribunal în faţa altor juriști numiţi judecători, pentru ca alţi magistraţi să spună că judecătorii dintîi au greşit, astfel ca cei de la Curtea Supremă să poată spune că al doilea rînd de judecători au greşit. Firește că mai există şi legi pe lumea asta. Sîntem cufundaţi pînă la gît în legi. Dar legile nu sînt altceva decît prilejuri pentru onorariile juriştilor. Cîtă vreme credeţi că ar putea să reziste bandele de gangsteri de înaltă clasă dacă avocaţii nu i-ar învăţa cum să opereze ?

Spencer îmi răspunse furios :

— Asta n-are nici în clin nici în mînecă cu povestea noastră. În casa asta a fost omorît un om. Întîmplător era scriitor şi încă unul foarte cunoscut şi important, dar nici asta n-are nici o legătură. Era un om şi amîndoi ştim cine l-a omorît. Mai există şi justiţie pe lumea asta.

— Mîine.

— Dacă o laşi să scape nepedepsită, înseamnă că eşti la fel de ticălos ca şi ea. Ştii, Marlowe, am început să am oarecari nedumeriri în privinţa dumitale. Dacă ai fi fost niţel mai vigilent, ai fi putut să salvezi viaţa lui Roger. Într-un fel ai lăsat-o să scape nepedepsită. Şi după cîte ştiu, tot teatrul ăsta de azi după-amiază n-a fost decît... teatru.

— Adevărat. O scenă de dragoste deghizată. Doar aţi văzut bine că Eileen e moartă după mine. După ce s-or mai potoli niţel lucrurile, s-ar putea să ne şi căsătorim. Bănuiesc că trebuie să aibă ea ceva gologani. Eu deocamdată n-am scos nici un ban de pe urma familiei Wade. Aşa că am cam început să-mi pierd răbdarea.

Îşi scoase ochelarii şi lustrui lentilele. Îşi şterse şi sudoarea din găvanele ochilor, îşi repuse ochelarii şi se uită în pămînt.

— Iartă-mă, te rog, îmi zise el. Azi după-amiază am băut cam zdravăn. Sînt puţin întors pe dos. Destul de

supărător să aflu că Roger s-a sinucis. Dar astălaltă versiune mă face să mă simt înjosit — prin simplul fapt că știu despre ea. Ridică ochii spre mine. Pot să am încredere în dumneata ?

— Că am să fac ce ?

— Ceea ce trebuie — orice-o fi. Se aplecă, ridică teancul de hîrtii și le bägă sub braţ. Nu, las-o baltă. Bănuiesc că știi dumneata ce faci. Sînt un editor destul de bun, dar chestiile astea mă depășesc, că nu sînt în branșa mea. Bănuiesc că de fapt nu sînt altceva decît un înfumurat.

Trecu pe lîngă mine și Candy se dădu la o parte din drumul lui, iar apoi se repezi la ușa din faţă și i-o deschise. Spencer trecu pe lîngă el, înclinînd scurt din cap. L-am urmat. M-am oprit lîngă Candy și l-am privit drept în ochii negri și strălucitori.

— Fără scamatorii, *amigo*.

— *Señora* e foarte obosită, mi-a zis el liniștit. S-a dus în camera ei. Nu vrea să fie deranjată. Nu știu nimic, *señor. No me acuerdo de nada... A sus ordenes, señor* [1].

Am scos cuțitul din buzunar și i l-am întins. Mi-a zîmbit.

— Nimeni n-are încredere în mine, dar eu am încredere în tine, Candy.

— *Lo mismo, señor. Muchas gracias* [2].

Spencer se urcase deja în automobil. M-am urcat și eu și am pornit în marșarier pe alee și apoi l-am condus pînă în Beverly Hills. L-am lăsat la intrarea laterală a hotelului.

— M-am gîndit pe tot drumul de întoarcere, îmi zise el dîndu-se jos. Trebuie să fie puțin demență. Sper că n-au s-o condamne.

— Nici n-au să încerce măcar, dar ea habar n-are de asta.

Se luptă cu teancul de hîrtii de sub braț, reuși să-l aranjeze și mă salută din cap.

---

[1] Habar n-am de nimic... La ordinele dumneavoastră, domnule (sp.).

[2] La fel și eu, domnule. Mulțumesc frumos (sp.)

L-am urmărit cu privirea cum deschide ușa și intră în hotel. Apoi am luat piciorul de pe frînă și Oldsmobilul s-a desprins ușor de bordura albă. De atunci nu l-am mai văzut pe Howard Spencer.

*

Am ajuns tîrziu acasă și eram obosit și deprimat. Era o seară dintre acelea cînd aerul e apăsător și zgomotele nopții par înăbușite și îndepărtate. Luna era în înaltul cerului, învăluită în ceață și lipsită de strălucire. M-am plimbat de colo colo prin casă și mi-am pus niște discuri, dar abia dacă le auzeam. Mi se părea că pe undeva nu încetează să se audă un ticăit, dar de fapt în casă nu era nimic care să ticăie. Ticăitul venea chiar din capul meu. Era ca un fel de ceas al morții, personal.

Mă gîndeam la prima mea întîlnire cu Eileen Wade, și la a doua, și la a treia, și la a patra. Dar după aceea, ceva din personalitatea ei începuse să fie greu de sesizat și descris. Începea să devină ireală. Un asasin e întotdeauna ireal de îndată ce știi că e criminal. Sînt oameni care ucid din ură, teamă sau lăcomie. Sînt ucigași vicleni care plănuiesc totul pînă în ultimele amănunte și se așteaptă să scape. Sînt ucigași furioși care nu se gîndesc deloc. Și există și ucigași îndrăgostiți de moarte, pentru care crima e doar un fel vag și îndepărtat de sinucidere. Într-un fel, sînt cu toții demenți — dar nu în sensul în care folosea Spencer cuvîntul.

Cînd m-am culcat, în fine, aproape că se crăpa de ziuă.

Zuruitul telefonului m-a smuls dintr-un puț adînc și negru al somnului. M-am rostogolit din pat, mi-am căutat papucii pe bîjbîite și mi-am dat seama că n-am dormit decît vreo două ceasuri. Aveam senzația unei mese digerată doar pe jumătate și mîncată într-un birt cu tacîmuri unsuroase. Pleoapele îmi erau lipite și parcă aveam nisip în gură. M-am ridicat în picioare cu elevatorul și m-am deplasat pînă în living-room tîrîndu-mi picioarele. Ridicînd receptorul din furcă am strigat :

— Rămîneți la aparat.

Am lăsat receptorul alături și m-am dus la baie unde am dat drumul dușului rece să mă izbească în obraji. Afară, în fața ferestrei, se auzea un zgomot regulat —

ţac-ţac-ţac. M-am uitat aşa, într-o doară, şi am văzut o faţă întunecată şi inexpresivă. Era grădinarul japonez poreclit de mine Harry-Inimă-Rea, care venea la mine o dată pe săptămînă. Potrivea din foarfecă tufişurile de tecoma — aşa cum le aranjează întotdeauna grădinarii japonezi. Te rogi de el de patru ori şi el zice „săptămîna viitoare“ şi pe urmă deodată apare la şase dimineaţa şi începe să-ţi ţăcăne sub fereastra dormitorului.

Mi-am şters faţa cu prosopul şi am revenit la telefon.

— Da ?

— *Señor*, la telefon e Candy.

— Bună dimineaţa, Candy.

— *La señora es muerta.*

Moartă. Ce cuvînt rece, negru şi fără sunet în toate limbile ! Doamna e moartă !

— Sper că nu din vina ta ?

— Cred că doctoria. Se cheamă Demerol. Sticluţa, cred, avea patruzeci-cincizeci de pastile. Acum e goală. Aseară n-a luat cina. Azi-dimineaţă urc scăriţa, privesc pe fereastră. Îmbrăcaţă ca ieri după-masă. Sparg fereastra. *La señora es muerta. Fria como agua de nieve.*

Rece ca zăpada topită.

— Ai chemat pe cineva ?

— *Si. El doctor Loring*. El a chemat poliţiştii. N-au sosit încă.

— Doctorul Loring, ă ? Omul care întotdeauna vine prea tîrziu.

— Nu i-am arătat scrisoarea.

— Scrisoarea către cine ?

— *Señor* Spencer.

— Dă-o poliţiei, Candy. Să nu pună doctorul Loring mîna pe ea. Numai poliţia. Şi încă un lucru, Candy. Să nu ascunzi nimic, să nu le spui cumva vreo minciună. Spune-le că am fost amîndoi acolo. Spune-le adevărul. De data asta, adevărul şi numai adevărul.

A urmat o mică pauză, după care mi-a zis :

— *Si.* Am înţeles. *Hasta la vista, amigo* [1].

Şi a închis telefonul. Am făcut numărul de la hotelul Ritz Beverly şi am întrebat de Howard Spencer.

---

[1] Pe curînd, prietene (sp.).

— Numai un moment, vă rog. Vă dau recepţia.

O voce de bărbat a răspuns :

— Recepţia. Cu ce vă pot servi ?

— Am întrebat de Howard Spencer. Ştiu că e devreme, dar e ceva urgent.

— Domnul Spencer a plecat de la noi aseară. A luat avionul de ora opt pentru New York.

— A, scuzaţi, n-am ştiut.

M-am dus în bucătărie să-mi fac o cafea — multă cafea. Multă, tare, amară, fierbinte, nemiloasă, un desfriu. Sîngele vital al oamenilor obosiţi.

Abia peste vreo două ore mi-a telefonat Bernie Ohls.

— E-n regulă, isteţule. Vino încoace să suferi tortura.

CAPITOLUL 44

A fost ca şi data trecută, în afară de faptul că era zi şi că ne aflam în biroul căpitanului Hernandez şi că şeriful era tocmai la Santa Barbara, şi inaugura săptămîna Fiesta. Căpitanul Hernandez era acolo împreună cu Bernie Ohls, cu un reprezentant al procuraturii şi cu doctorul Loring, care arăta de parcă ar fi fost prins făcînd un raclaj, şi mai era acolo şi un individ numit Lawford — anchetator de la procuratura districtuală — un bărbat înalt, deşirat şi cu o mutră fără expresie, despre al cărui frate se zvonea că ar fi şeful unei găşti dubioase din zona Central Avenue.

Hernandez avea în faţa lui cîteva foi de hîrtie roz, rupte dintr-un bloc-notes, scrise de mînă cu cerneală verde.

— Discuţia noastră este neoficială, zise Hernandez după ce lumea se instală comod — atît cît poate fi de comod să stai pe scaune fără tapiţerie. Nu folosim maşina de stenografiat şi nici magnetofoanele. Spuneţi ce doriţi. Doctorul Weiss reprezintă procuratura care va hotărî dacă e necesară sau nu o anchetă. Ce părere aveţi, domnule doctor ?

Doctorul Weiss era gras, vesel și părea competent :

— Eu cred că nu e cazul să deschidem o anchetă. După cît se pare sînt toate indiciile de otrăvire cu somnifere. Cînd a sosit salvarea, femeia mai respira încă foarte slab, se afla într-o comă profundă și toate reflexele erau negative. În stadiul în care ajunsese, e greu să salvezi măcar unu la sută din pacienți. Avea pielea rece și respirația n-o puteai observa decît la o examinare atentă. Valetul a crezut-o moartă. A murit aproximativ o oră mai tîrziu. Înțeleg că doamna suferea din cînd în cînd de crize violente de astm bronșic. Demerolul i-a fost prescris de doctorul Loring ca o măsură extremă.

— Ne puteți furniza vreo informație sau apreciere estimativă despre cantitatea de Demerol ingurgitată, domnule doctor ?

— O doză mortală, zise el zîmbind ușor. Nu există nici un mijloc rapid de a stabili acest lucru fără a cunoaște anamneza, toleranța naturală sau cea dobîndită. După propria ei mărturisire, a luat două mii trei sute de miligrame — adică de patru-cinci ori doza letală minimă pentru cineva care nu are deprindere de toxicoman.

Se uită întrebător la doctorul Loring.

— Doamna Wade nu era toxicomană, zise Loring cu răceală. Doza prescrisă ar fi fost de una sau două tablete de cincizeci de miligrame. Trei sau patru tablete într-o perioadă de douăzeci și patru de ore era maximum ce-i permiteam.

— Și totuși i-ați dat cincizeci de pastile dintr-o trăsătură de condei, îi zise căpitanul Hernandez. Nu vi se pare că e o doctorie cam periculoasă ca s-o ai în casă într-o asemenea cantitate ? Cît de grav era acest astm bronșic, domnule doctor ?

Doctorul Loring zîmbi disprețuitor :

— Era intermitent, ca orice astm. Nu a ajuns niciodată pînă în faza pe care noi o denumim *status asthmaticus* — adică o criză atît de gravă încît bolnavul pare în pericol de a se sufoca.

— Aveți vreun comentariu de făcut, domnule doctor Weiss ?

— Mde, zise acesta încet, dacă am presupune că scrisoarea nu există și dacă am presupune că n-am avea

nici o altă dovadă referitoare la cantitatea pe care a luat-o, am putea zice că a fost vorba de o doză exagerată luată din greşeală. Limita de siguranţă nu este foarte amplă. Mîine o să ştim mai precis. Ascultă, Hernandez, nu cumva vrei să faci să dispară scrisoarea, pentru numele lui Dumnezeu ?

Hernandez se încruntă către biroul lui :

— Stăteam şi eu şi mă întrebam. N-am ştiut că narcoticele reprezintă un tratament standard pentru astmă. Mde, omul cît trăieşte tot învaţă.

Loring se îmbujoră :

— Bine, dar v-am spus, domnule căpitan, că era o măsură pentru cazuri extreme. Un doctor nu poate să fie peste tot în acelaşi timp. Debutul unei crize astmatice se poate produce foarte brusc.

Hernandez îi aruncă o privire scurtă şi apoi se întoarse către Lawford :

— Ce se întîmplă cu biroul vostru dacă dau scrisoarea asta presei ?

Anchetatorul de la procuratura districtuală îşi îndreptă ochii fără expresie spre mine :

— Hernandez, ce caută individul ăsta aici ?

— Eu l-am invitat.

— Şi de unde ştii că n-o să-i reproducă vreunui reporter tot ce s-a spus aici ?

— Daa, ăsta e un flecar ce n-are pereche ! Asta aţi descoperit-o şi voi, atunci cînd l-aţi ridicat.

Lawford rînji, apoi îşi drese glasul :

— Am citit acea pretinsă confesiune, zise el cu multă grijă, şi nu cred o iotă din ea. Trebuie să vă daţi seama că a fost făcută pe fondul unei epuizări nervoase şi afective : pierderea soţului, folosirea drogurilor, stresul vieţii din Anglia în timpul războiului şi al bombardamentelor, căsătoria aceea clandestină, revenirea fostului soţ aici şi aşa mai departe. Fără îndoială că doamna căpătase un sentiment al vinovăţiei şi încerca să se debaraseze de el printr-un fel de transfer psihologic.

Se opri şi se uită de jur împrejur, dar nu văzu decît feţe fără expresie :

— Nu pot vorbi în numele procurorului districtual, dar gîndurile şi sentimentele mele sînt în sensul că mărturi-

sirea pe care o aveţi nu poate constitui un temei de punere sub acuzaţie, chiar dacă femeia ar fi trăit.

— Şi întrucît voi aţi crezut într-o mărturisire nu vă convine să credeţi în alta care o contrazice pe cea dintîi, interveni caustic Hernandez.

— Ia-o încetişor, Hernandez. Orice instituţie care are misiunea de a aplica legile trebuie să ţină seama şi de relaţiile sociale. Dacă ziarele ar publica această confesiune, am da de dracul. Asta e sigur. Avem pe-aici prin regiune destule grupuri ahtiate după reforme care abia aşteaptă un prilej de genul ăsta ca să ne lovească pe la spate. Avem şi un Mare Juriu care a intrat deja în trepidaţie din pricina scuturăturii pe care a primit-o săptămîna trecută locotenentul vostru din brigada de moravuri.

Hernandez zise :

— Bine, vă încredinţez vouă copilaşul. Semnează-mi procesul-verbal de predare.

Strînse la un loc paginile roz şi Lawford se aplecă să semneze formularul. Luă hîrtiile, le împături, le puse în buzunar şi ieşi.

Doctorul Weiss se ridică. Era un om de treabă, dar aspru şi care nu se lăsa uşor impresionat :

— Ultima anchetă pe care am făcut-o în familia Wade s-a terminat cam prea repede. Bănuiesc că de data asta nici n-o să ne mai ostenim să deschidem o anchetă.

Îi salută din cap pe Ohls şi Fernandez, îi strînse mîna lui Loring cu un aer oficial şi ieşi. Loring se ridică dînd şi el să plece, dar apoi şovăi.

— Înţeleg că pot informa o anumită persoană interesată în această problemă că nu se vor mai întreprinde alte cercetări în această problemă ? zise el băţos.

— Doctore, îmi pare rău că a trebuit să vă reţinem un timp atît de îndelungat de la îngrijirea bolnavilor dumneavoastră.

— Încă nu mi-aţi răspuns la întrebare, hîrîi Loring. Cred că ar fi mai bine să vă previn...

— Nu-ţi mai bate gura degeaba, stimabile, i-o reteză Hernandez.

Doctorul Loring era să cadă din picioare la această lovitură. Apoi se întoarse şi încercă să iasă cît mai repede din cameră. Uşa se închise şi trecu aproape un minut pînă

cînd să zică cineva ceva. Hernandez se scutură şi-şi aprinse o ţigară. Apoi se întoarse către mine :

— Ei ?

— Ei ce ?

— Ce mai aştepţi ?

— Va să zică s-a sfîrşit ? Gata ? Kaput ?

— Zi-i şi lui, Bernie.

— Păi, firește că ăsta e finalul, zise Ohls. Eram gata pregătit s-o aduc aici pentru interogatoriu. Wade nu s-a împuşcat singur. Prea mult alcool în creier. Dar, aşa cum ţi-am spus, care să fi fost mobilul ? Mărturisirea ei se prea poate să mai greşească pe ici-pe colo, în chestii de amănunt, dar în orice caz dovedeşte că ea îl spiona. Cunoştea poziţia pavilionului de oaspeţi de la Ancino. Dama aia, Lennox, îi luase amîndoi bărbaţii. Ce s-a întîmplat în pavilion este exact ceea ce doriţi să vă imaginaţi. O singură întrebare ai uitat să i-o pui lui Spencer. Wade avea un pistol Mauser P.P.K. ? Da, avea un mic Mauser automat. Am vorbit deja cu Spencer la telefon. Wade era un beţiv care după ce depăşea limita nu mai ştia nici ce face, nici ce e cu el. Bietul prăpădit nefericit, ori a crezut că a omorît-o pe Sylvia Lennox, ori chiar a omorît-o, ori a avut cine ştie ce motiv să creadă că a omorît-o nevastă-sa. Oricum o fi fost, în cele din urmă avea să spună adevărul ca să-şi ia o piatră de pe suflet. Bineînţeles, de băut bea el de multă vreme, dar era un adevărat bărbat, însurat cu un flecuşteţ frumos. Mexicanul ştie totul. Porcul ăla ştie aproape orice. Fata aia era un vis. O parte din ea trăia aici şi acum, dar cea mai mare parte trăia tot acolo şi atunci, adică viaţa ei de altădată. Dacă o fi fost vreodată în călduri, nu după bărbatu-său se dădea ea în vînt. Înţelegi ce vreau să spun ?

Nici un răspuns din partea mea.

— Cît p-aci să pui şi tu laba pe ea, nu ?

Din nou nici un răspuns din partea mea.

Ohls şi cu Hernandez rînjiră amîndoi, acru :

— Noi ăştia nu sîntem chiar aşa zevzeci, cu grăunţe-n cap, reluă Ohls. Ştiam noi că trebuie să existe un dram de adevăr în povestea aia cu dezbrăcatul ei. Tu l-ai năucit cu vorba pe băiat şi el te-a lăsat să-l baţi la puncte. Era

îndurerat şi năucit, şi ţinea la Wade şi voia să fie foarte sigur. Dacă ar fi ajuns să fie foarte sigur, şi-ar fi pus în acţiune şişul. Pentru el asta era o chestie personală. El nu l-a spionat niciodată pe Wade. Nevasta lui Wade l-a spionat şi ea a întors deliberat toată povestea pe dos, doar ca să-l zăpăcească pe Wade. Uite, vezi cum se încheagă lucrurile ? La urma urmei, mă tem că era speriată de el. Iar Wade n-a aruncat-o niciodată în jos pe scări. A fost doar un accident. Ea s-a împiedicat şi Wade a încercat s-o prindă. Candy a văzut şi asta.

— Dar nimic din toate astea nu explică de ce doreau să fiu cu ei, acolo în casă.

— Dacă aş sta să mă gîndesc, aş putea găsi unele motive. Bineînţeles, unul e învechit de tot. I s-a întîmplat de o sută de ori oricărui poliţist. Tu erai capătul slobod al firului — individul care-l ajutase pe Lennox să scape, prietenul lui, şi, probabil, în oarecare măsură şi confidentul lui. Ce ştia el şi ce ţi-a spus ? El a luat pistolul cu care fusese ucisă nevastă-sa şi ştia că a fost folosit. Ea s-ar fi putut gîndi că el a făcut acest gest ca s-o apere pe ea. Şi asta a făcut-o să creadă că el ştia că ea a folosit pistolul. Cînd el s-a sinucis, ea a ajuns să fie sigură de asta. Dar cum rămînea cu tine ? Tu continuai să fii firul slobod al poveştii. Voia să te tragă de limbă şi pentru asta se putea sluji de toate farmecele ei şi de o situaţie gata aranjată ca un pretext de a se apropia de tine. Şi dacă avea nevoie de un fazan care să iasă ţap ispăşitor, tu erai ăla. S-ar putea zice că ea era în căutare de ţapi ispăşitori.

— Am impresia că îi atribui prea multe cunoştinţe, i-am zis.

Ohls rupse o ţigară în jumătate şi începu să mestece una din bucăţi. Cealaltă jumătate şi-o puse după ureche.

— Alt motiv ar fi că avea nevoie de un bărbat, un tip voinic şi puternic care s-o poată zdrobi în braţe şi s-o facă iarăşi să viseze.

— Pe mine nu mă putea suferi, i-am răspuns. Nu cumpăr povestea asta.

— Bineînţeles, se amestecă Hernandez pe un ton sec. Dumneata ai refuzat-o. Dar i-ar fi trecut supărarea în

privința asta. Și p-ormă, i-ai trîntit totul în față în prezența lui Spencer.

— Voi doi ați fost în ultima vreme pe la psihiatri ?

— La naiba, ce n-ai auzit ? se răsti Ohls. În ultima vreme i-am avut tot timpul în spinare. Avem doi și pe schemă. Asta nu mai e treabă de poliție. Începe să intre în branșa medicală. Toată ziua îi vezi pe la închisori, prin tribunale, prin camerele de anchetă. Îți scriu rapoarte de cîte cincisprezece pagini că de ce nu știu care javră de delincvent minor a jefuit un magazin de băuturi sau a violat vreo elevă sau a vîndut stupefiante copiilor din clasele mai mari. Peste zece ani, tipii ca mine și ca Marty o să înceapă să facă teste Rohrschach și asociații de cuvinte în loc de instrucție militară și exerciții de tragere. Cînd o să plecăm la o anchetă, o să avem la noi truse negre cu detectori portativi de minciuni și fiole cu serul adevărului. Mare păcat că n-am izbutit să punem mîna pe ăia patru urangutani care l-au ciuruit pe Willie Magoon „Muntele". Am fi avut și noi ocazia să-i dezinadaptabilizăm, și să-i facem să-și iubească mamele.

— E-n regulă dacă plec ?

— Care-i chestia de care n-am reușit să te convingem ? întrebă Hernandez, jucîndu-se cu lucrurile de pe birou.

— Ba sînt foarte convins. Cazul e mort și îngropat. Ea e moartă, toți sînt morți, Disciplină perfectă de jur împrejur. N-a mai rămas nimic altceva de făcut decît să mergem acasă și să uităm toată povestea, ca și cum nici nu s-ar fi întîmplat. Ceea ce am să și fac.

Ohls întinse mîna după jumătatea de țigară de după ureche, se uită la ea ca și cum s-ar fi mirat cum de a ajuns acolo, și o aruncă peste umăr.

— Ce te smiorcăi așa ? întrebă Hernandez. Dacă mai avea destule pistoale la îndemînă, își mărea palmaresul.

— De asemenea, zise rînjind Ohls, să știi că ieri telefonul a mers.

— A, da, i-am răspuns. Probabil că ați fi început să alergați și ceea ce ați fi descoperit ar fi fost o poveste cam amestecată care nu permitea nimic altceva decît vreo cîteva minciuni stupide. În dimineața asta sînteți în posesia a ceea ce bănuiesc eu că e o mărturisire completă. Nu mi-ați permis s-o citesc, dar n-ați fi chemat biroul

procurorului districtual dacă ar fi fost doar un bileţel de amor. Dacă s-ar fi făcut o treabă serioasă în cazul Lennox, la momentul respectiv, cineva i-ar fi dezgropat dosarul din război şi ar fi verificat chestia cu rana lui şi toate celelalte. Undeva s-ar fi găsit şi firul ce conducea la familia Wade. Roger Wade ştia cine e Paul Marston. Şi mai ştia şi un alt detectiv particular cu care am intrat întîmplător în contact.

— Se poate, recunoscu Hernandez, dar nu aşa se conduc cercetările poliţieneşti. Nu te poţi juca tot timpul cu un caz care ba e deschis, ba e închis, chiar dacă nu te presează nimeni să-l termini şi să-l dai uitării. Am anchetat sute de cazuri de omor. Unele din ele sînt clare, curate, bine aranjate, ca la carte. Cele mai multe dintre ele au un înţeles aici, dar nu şi dincolo. Însă cînd găseşti un mobil, mijloacele, prilejul, fuga, o mărturisire scrisă şi îţi mai pică şi o sinucidere imediat după aceea, îl laşi baltă. Nici o secţie de poliţie din lume n-are destui oameni sau destul timp ca să pună sub semnul întrebării lucruri mai mult decît evidente. Singura chestie care contrazice ideea că Lennox ar fi ucigaş era faptul că cineva socotea că e băiat drăguţ şi că n-ar fi fost în stare să săvîrşească o asemenea faptă, şi că mai existau şi alţii care ar fi putut foarte bine s-o facă. Numai că ăilalţi n-au luat-o la sănătoasa, n-au lăsat mărturisiri şi nici nu şi-au zburat creierii. El a făcut-o. Cît despre faptul că era băiat cumsecade, îmi închipui că şaizeci pînă la şaptezeci la sută dintre ucigaşii care-şi sfîrşesc zilele în camera de gazare sau pe scaunul electric sau la capătul unei funii, sînt oamenii pe care vecinii îi considerau la fel de inofensivi ca şi vînzătorii de la marile magazine. La fel de inofensivi şi de liniştiţi şi de binecrescuţi ca şi soţia lui Roger Wade. Vrei să citeşti ce-a scris în scrisoarea aia ? Poftim, citeşte-o. Eu trebuie să ies puţin.

Se ridică, deschise un sertar şi puse pe birou un dosar :

— Marlowe, ai aici cinci fotocopii. Cînd mă întorc să nu cumva să te prind că te uiţi la ele.

Se îndreptă către uşă şi apoi întoarse capul şi-l întrebă pe Ohls :

— Vrei să vii cu mine să vorbim cu Peshorek ?

Ohls încuviință și ieși după el.

Rămas singur în birou, am ridicat coperta dosarului și m-am uitat la fotocopiile alb pe negru. Apoi, atingînd doar mărginile, le-am numărat. Erau șase, fiecare avînd paginile prinse laolaltă. Am luat una, am făcut-o sul și am strecurat-o în buzunar. Apoi am citit-o pe cea următoare. După ce am terminat, m-am așezat și am așteptat. Peste vreo zece minute, Hernandez s-a întors singur. Așezîndu-se la birou, a aranjat bine fotocopiile din dosar și l-a pus la loc în sertar.

Ridicînd din sprîncene, mă privi cu ochi fără expresie :

— Ești mulțumit ?

— Lawford știe că le aveți ?

— Nu de la mine. Și nici de la Bernie. Bernie le-a făcut chiar el. De ce ?

— Ce s-ar întîmpla dacă s-ar rătăci vreuna ?

Mă privi cu un zîmbet dezagreabil :

— N-o să se rătăcească. Dar dacă totuși s-ar întîmpla una ca asta, nu va fi de vină nimeni de la noi. La urma urmei, și la procuratura districtuală au aparate de copiat.

— Nu-i așa, domnule căpitan, că nu-l prea iubiți, pe procurorul șef Springer ?

Păru surprins :

— Cine, eu ? Eu iubesc pe toată lumea, chiar și pe dumneata. Cară-te dracului odată de-aici ! Nu vezi că am treabă ?

M-am ridicat, dînd să ies. Deodată m-a întrebat :

— Ai vreun pistol la dumneata zilele astea ?

— Nu chiar tot timpul.

— Vezi că Willie Magoon „Muntele“ avea două. Mă întreb de ce naiba nu le-a folosit.

— Probabil își închipuia că toată lumea face în pantaloni cînd îl vede.

— Se poate, zise Hernandez într-o doară.

Luă un elastic și-l întinse între degete. Îl întinse din ce în ce mai tare. În cele din urmă, elasticul se rupse cu zgomot. Începu să-și frece degetul mare pe care-l plesnise elasticul.

— Orice se poate rupe, pînă la urmă, comentă el. Indiferent cît de rezistent pare să fie. Ne mai vedem noi.

Am deschis ușa, am ieșit pe coridor și pe urmă am părăsit repede clădirea. Cine a picat o dată de fazan, mai pică și a doua oară.

CAPITOLUL 45

Revenind în cușca mea de la etajul șase al clădirii Cahuenga, am început iarăși jocul meu dublu cu poșta de dimineață : din cutia de scrisori pe masă și după aia în coșul de hîrtii. Am făcut loc pe masă și am desfăcut fotocopia. Avusesem grijă s-o rulez în așa fel încît să nu facă crețuri.

Am recitit-o. Era destul de amănunțită și de rezonabilă ca să satisfacă orice persoană care nu poartă ochelari de cal. Eileen Wade o ucisese pe nevasta lui Terry într-un acces de gelozie furibună, iar mai tîrziu, cînd se ivise prilejul, îl ucisese și pe Roger pentru că era sigură că el știe. Pistolul descărcat în tavanul camerei lui în seara aceea făcuse parte integrantă din înscenare. Întrebarea rămasă definitiv fără răspuns era de ce Roger Wade stătuse cu brațele încrucișate și-o lăsase să aranjeze totul ? Nu se poate să nu fi știut cum avea să se termine toată povestea. Drept care el unul își luase adio de la toate și nu-i mai păsa de nimic. El se ocupa de cuvinte, avea cuvinte pentru aproape orice lucru, dar pentru asta nu.

„Am patruzeci și șase de tablete de Demerol rămase de la ultima rețetă scria Eileen. *Am de gînd să le iau și să mă culc. Ușa e încuiată. Peste foarte puțină vreme nu mă va mai putea salva nimeni. Lucrul acesta trebuie să fie bine înțeles, Howard. Scriu în prezența morții. Fiecare cuvînt pe care-l aștern pe hîrtie e adevărul adevărat. N-am nici un fel de regrete — poate doar cu excepția faptului că n-am izbutit să-i găsesc împreună și să-i omor odată. N-am nici un fel de regrete pentru Paul de care tu ai auzit sub numele de Terry Lennox. Era doar găoacea goală a omului pe care l-am iubit și l-am luat*

de soţ. Nu mai însemna nimic pentru mine. Cînd l-am văzut în după-amiaza aceea — singura dată după întoarcerea lui din război — la început nici nu l-am recunoscut. Apoi mi-am dat seama că e el, iar el m-a recunoscut imediat. Era bine dacă murea tînăr în zăpezile Norvegiei, iubitul meu pe care l-am crezut mort. S-a întors ca prieten al escrocilor din lumea interlopă, ca soţ al unei boarfe bogate, un om stricat şi ruinat, şi probabil că şi el a fost escroc, cîndva, în trecut. Timpul face ca totul să pară meschin, soios, jerpelit şi zbîrcit. Ştii, Howard, tragedia vieţii nu este că fiinţele frumoase mor de tinere, ci că îmbătrînesc şi devin meschine. Mie n-o să mi se întîmple una ca asta. Adio, Howard".

Am pus fotocopia în sertar şi l-am încuiat. Era ora prînzului dar nu prea-mi era foame. Şi eram cam abătut. Am scos din ultimul sertar sticla pe care o ţinem la birou, mi-am turnat un păhărel şi apoi am luat cartea de telefon care era agăţată într-un cîrlig fixat pe o latură a mesei de lucru şi am căutat numărul ziarului *Journal*. Am sunat şi am întrebat-o pe telefonistă de Lonnie Morgan.

— Domnul Morgan nu se întoarce decît pe la ora patru. Puteţi eventual să-l căutaţi la biroul de presă al primăriei.

Am telefonat acolo şi l-am găsit. Îşi aducea aminte destul de bine de mine :

— După cîte am auzit, ai fost un om destul de ocupat în ultima vreme.

— Am ceva pentru dumneata, dacă-ţi trebuie. Dar mă tem că nu-ţi trebuie.

— Serios ? Cam ce-ar fi ?

— O fotocopie a unei mărturisiri a două crime.

— Unde eşti ?

I-am zis. Mai voia nişte informaţii. N-am vrut să i le dau la telefon. Zicea că nu se mai ocupă de pagina criminală. I-am zis că e încă ziarist şi încă la singura gazetă independentă din oraş. Tot mai voia să discute.

— De unde ai căpătat mărturisirea, sau ce naiba o fi ? De unde să ştiu eu că merită să-mi pierd timpul ?

— Originalul e la procurorul districtual. Ăia n-or s-o publice niciodată. Ar însemna să destupe vreo două chestii pe care le ţin ei bine ascunse îndărătul frigiderului.

— Îţi telefonez mai tîrziu. Să mă consult cu şefii.

Am închis amîndoi. M-am dus la un bufet expres şi am mîncat un sandviş cu pui şi salată şi am băut cafea. Cafeaua era dintr-aia fiartă a doua oară, iar sandvişul era la fel de plin de arome ca un petec de cămaşă veche. Americanii sînt în stare să mănînce orice cu condiţia să fie pe pîine prăjită, prinsă cu două scobitori şi să vadă frunzele de salată verde ieşind pe la margine, de preferinţă niţel veştede.

Pe la vreo trei jumătate a venit la mine Lonnie Morgan. Era aceeaşi bucată lungă, subţire, încordată şi obosită de umanitate lipsită de expresie, cum mi se păruse şi în seara cînd m-a adus acasă de la închisoare. Mi-a strîns mîna cu un aer apatic şi a scos din buzunar un pachet de ţigări mototolit.

— Domnul Sherman — ăsta e redactorul şef — mi-a zis că pot să vin pe la dumneata să văd ce material ai.

— Chestia e neoficială dacă nu acceptaţi condiţiile mele.

Am descuiat sertarul şi i-am dat fotocopia. A citit repede cele patru pagini, apoi le-a recitit mai încet. Părea foarte tulburat — cam la fel ca un antreprenor de pompe funebre la o înmormîntare ieftină.

— Dă-mi telefonul.

I l-am întins peste birou. A format numărul, a aşteptat şi pe urmă a zis :

— Aici e Morgan. Dă-mi-l pe domnul Sherman.

După un răstimp de aşteptare a venit altă voce feminină la telefon dar pe urmă a obţinut legătura cu şeful şi l-a rugat să sune el la mine pe telefonul direct.

A închis şi a lăsat receptorul în poală, ţinînd furca apăsată cu degetul. Telefonul a sunat şi el a dus receptorul la ureche.

— Uitaţi despre ce e vorba, domnule Sherman.

I-a citit-o la telefon încet şi clar. Cînd a terminat, a urmat o pauză. Apoi a zis :

— O clipă, domnule Sherman. A lăsat receptorul jos şi m-a privit peste masă. Vrea să ştie cum ai pus mîna pe text.

Am întins mîna peste masă și i-am luat fotocopia :

— Spune-i că nu e treaba lui cum am obținut-o. Unde am obținut-o, e altă poveste. Asta reiese din ștampila de pe dosul paginilor.

— După cît se pare, domnule Sherman, e un document oficial de la Biroul șerifului din Los Angeles. Bănuiesc că n-ar fi greu să-i verificăm autenticitatea. Și există și un preț pentru el.

A mai ascultat un pic și apoi a zis :

— Da, domnule Sherman. Imediat. Mi-a întins telefonul. Vrea să-ți vorbească direct.

Era o voce repezită și autoritară :

— Domnule Marlowe, care sînt condițiile dumneavoastră ? Și vă rog să nu uitați că *Journal* este singura gazetă din Los Angeles care ar accepta să se atingă de povestea asta.

— Domnule Sherman, în cazul Lennox n-ați făcut mare lucru.

— Știu. Dar în momentul acela era doar o chestiune de bîrfă de dragul bîrfei. Nici nu se punea problema stabilirii vinovăției. Acum, însă — dacă documentul dumitale este autentic — avem de-a face cu totul altceva. Care sînt condițiile dumitale ?

— Să publicați integral mărturisirea sub forma unei reproduceri fotografice. Altfel nu vă las s-o tipăriți deloc.

— Dar se va verifica. Înțelegi ?

— Nu prea văd cum, domnule Sherman. Dacă l-ați întreba pe procurorul șef, el ori ar nega totul, ori ar oferi declarația spre publicare tuturor ziarelor din oraș. Ar fi obligat s-o facă. Dacă veți întreba la biroul șerifului, ăia o să vă spună să vă adresați procurorului șef.

— Nu-ți fă griji în privința asta, domnule Marlowe. Avem și noi mijloacele noastre. Și condițiile dumitale care sînt ?

— Păi, v-am spus.

— Aha. Va să zică nu dorești să fii plătit ?

— Nu cu bani.

— Mă rog, bănuiesc că-ți cunoști cel mai bine afacerile. Mi-l dai încă o dată pe Morgan la telefon ?

I l-am dat.

A vorbit scurt şi a închis.

— E de acord, mi-a zis el. Iau fotocopia aia şi el o verifică. O să facă exact cum i-ai zis. Dacă micşorăm fotografiile la jumătate o să ocupe partea de sus a primei pagini.

I-am dat fotocopiile. Le-a luat şi s-a tras de vîrful nasului :

— Te superi dacă-ţi spun că eşti un fraier fără pereche ?

— Sînt de acord cu dumneata.

— Mai ai timp să te răzgîndeşti.

— Nu e cazul. Ţi-aduci aminte de noaptea aia cînd m-ai condus acasă de la Bastilia oraşului ? Mi-ai zis că am un prieten de la care trebuie să-mi iau rămas bun. De fapt n-am apucat să-mi iau cu adevărat rămas bun de la el. Dacă publicaţi fotocopia aia, o să fie felul meu de a-i spune adio. A durat mult — foarte, foarte mult.

— E-n regulă, prietene. Zîmbi strîmb. Dar eu încă mai socot că eşti un mare fraier. E nevoie să-ţi spun de ce ?

— Spune-mi, în orice caz.

— Eu ştiu despre dumneata mai multe lucruri decît îţi închipui. Asta este partea tristă şi dezamăgitoare a muncii la ziar. Întotdeauna ştii o mulţime de lucruri pe care n-ai voie să le foloseşti. Ajungi să fii cinic. Dacă se publică mărturisirea asta în *Journal* o să sară în sus o mulţime de oameni. Procurorul şef, împuternicitul procuraturii, gaşca şerifului, un cetăţean particular influent şi puternic numit Potter şi vreo doi haidamaci numiţi Menendez şi Starr. Probabil că ai să sfîrşeşti la spital sau din nou la închisoare.

— Nu prea cred.

— N-ai decît să crezi ce vrei, amice. Eu îţi spun ce gîndesc eu. Împuternicitul procuraturii o să turbeze pentru că el a muşamalizat cazul Lennox. Chiar dacă sinuciderea şi declaraţia scrisă de Lennox au dat impresia că are dreptate, o mulţime de oameni or să ţină să ştie cum de-a ajuns Lennox — un om nevinovat — să facă o asemenea mărturisire, cum a murit, dacă într-adevăr s-a sinucis sau l-a ajutat cineva, de ce nu s-au anchetat deloc împrejurările, şi cum se face că toată povestea a murit atît de

repede. De asemenea, dacă are originalul acestei fotocopii, o să creadă că oamenii şerifului l-au tras pe sfoară.

— Da' nu e nevoie să tipăriţi şi ştampila pentru conformitate de pe dos.

— N-o s-o reproducem. Cu şeriful ne avem bine. Noi zicem că e băiat cinstit. Şi nici nu-l ţinem de rău fiindcă nu reuşeşte să le bage pumnul în gură unor tipi ca Menendez. Nimeni nu poate să pună capăt jocurilor de noroc, atîta vreme cît jocurile de noroc sînt legale sub toate formele în unele locuri şi legale în unele forme, în toate locurile. Chestia asta ai furat-o din biroul şerifului. Nu ştiu cum ai izbutit să scapi. Vrei să-mi spui ?

— Nu.

— Mă rog. Procurorul şef o să se supere fiindcă a încurcat rău chestia cu sinuciderea lui Wade. La asta l-a ajutat şi reprezentantul procuraturii. Harlan Potter o să se enerveze fiindcă se redeschide o treabă pentru care el şi-a folosit influenţa ca s-o închidă. Menendez şi cu Starr o să-şi iasă din pepeni din motive de care nu sînt sigur, dar ştiu bine că dumneata ai fost avertizat. Şi cînd băieţii ăia se înfurie pe cineva, ăla nu prea cade pe moale. S-ar putea s-o iei pe coajă ca şi Willie Magoon „Muntele".

— Poate că Magoon începuse să facă prea tare pe grozavul în slujba aia.

— Şi de ce anume ? vorbi Morgan tărăgănat. Pentru că băieţii ăia trebuie să facă lucrurile să meargă înainte. Dacă ei îşi dau osteneala să-ţi zică să stai deoparte, stai pe craca ta. Dacă nu-i asculţi şi p-ormă ei nu-ţi fac nimic, înseamnă că lumea o să-i considere slabi. Grangurii tari care conduc afacerea, ştabii lor, consiliul de administraţie — ăia n-au ce face cu slăbănogi. Slăbănogii sînt periculoşi. Şi p-ormă mai e şi Chris Mady.

— După cît am auzit, ăsta conduce statul Nevada.

— Ai auzit bine, prietene. Mady e băiat cumsecade, dar el ştie ce e bine pentru Nevada. Gangsterii bogaţi care ţin tripouri şi cazinouri la Reno şi Las Vegas au multă grijă să nu-l supere pe domnul Mady. Dacă ar greşi, impozitele lor ar creşte foarte repede, iar colaborarea cu poliţia ar scădea în proporţie simetrică. Şi atunci, şefii ăi mari din răsărit ar hotărî că e nevoie de anumite schim-

bări. Un om de acţiune care nu se înţelege bine cu Chris Mady înseamnă că nu acţionează cum trebuie : Scoate-l naibii de-acolo şi pune pe altul în locul lui. Pentru ei, „a-l scoate naibii d-acolo“ nu înseamnă decît un singur lucru. Într-o cutioară de lemn, cu picioarele înainte.

— Ăia nici n-au auzit de mine.

Morgan se încruntă, ridică un braţ şi pe urmă îl coborî într-un gest fără nici un sens :

— Nici n-au nevoie s-audă. Proprietatea lui Mady de la Tahoe, pe partea dinspre Nevada, e vecină cu domeniul lui Harlan Potter. Cine ştie dacă din cînd în cînd nu-şi dau şi ei bineţe. Cine ştie dacă vreun tip care e pe statul de plată al lui Mady nu aude de la alt tip de pe statul de plată al lui Potter că o gîză numită Marlowe bîzîie cam prea tare despre lucruri care nu-l privesc. Ei, şi de unde ştii că această observaţie făcută în treacăt nu ajunge din gură-n gură pînă acolo încît să facă să sune telefonul dintr-un apartament din Los Angeles şi un tip pe care musculatura îl dă afară din casă primeşte sugestia să iasă la plimbare împreună cu vreo doi-trei din prietenii lui, să-şi mai folosească niţel muşchii. Dacă cineva vrea să te zdrobească sau să te trimită pachet pe lumea ailaltă, ăia cu bicepşii nu cer explicaţii ce, cum şi de ce. Pentru ei e ca şi cum s-ar înnoda la şireturi. Nu e vorba cîtuşi de puţin de duşmănie. „Stai mata cuminte un minut pînă cînd îţi frîngem braţul“. Vrei chestia înapoi ?

Îmi întinse fotocopia.

— Ştii bine ce vreau.

Morgan se ridică încet şi puse fotocopia în buzunarul dinăuntru de la haină :

— S-ar putea să mă înşel. Poate că dumneata ştii mai multe decît ştiu eu despre povestea asta. Eu n-am de unde să ştiu cum priveşte lucrurile o persoană de talia lui Harlan Potter.

— Încruntîndu-se. L-am cunoscut. Dar el nu lucrează cu plutonul de execuţie. Încă n-a putut să împace o asemenea idee cu concepţia lui de viaţă.

— După capul meu, zise îndîrjit Morgan, între a opri cercetarea unei crime printr-un telefon şi a opri prin

lichidarea martorilor e doar o diferență de metodă. Și ambele metode put al dracului în nările civilizației. Ne mai vedem noi — sper.

Părăsi biroul de parcă l-ar fi suflat uraganul.

CAPITOLUL 46

M-am dus la localul lui Victor cu gîndul să beau un „burghiu" și să mai zăbovesc pe acolo pînă cînd iese ediția de seară a ziarelor de dimineață. Dar barul era înghesuit și nu mă amuza deloc. Cînd a ajuns lîngă mine, barmanul, pe care-l cunoșteam, m-a salutat strigîndu-mă pe nume :

— Doriți și o picătură de bitter în el, nu ?

— De obicei, nu. Dar astă-seară aș dori vreo două.

— Nu l-am mai văzut în ultima vreme pe prietenul dumneavoastră. Cel cu înghețata verde.

— Nici eu.

S-a îndepărtat și revenind mi-a adus băutura. Am început să sorb încetișor din ea, să mă țină cît mai mult, fiindcă n-aveam deloc chef să mă cherchelesc. Voiam ori să mă îmbăt criță, ori să rămîn treaz. După o vreme, am mai băut un pahar. Abia pe la șase a intrat în bar băiatul cu ziarele. Unul dintre chelneri a urlat la el s-o întindă de acolo, dar băiețelul a izbutit să facă repede un tur al clienților înainte să-l înșface de guler și să-l dea afară. Unul dintre clienți eram eu. Am deschis ziarul *Journal* și m-am uitat la pagina 1 A. Izbutiseră s-o bage. Era acolo. Inversaseră fotocopia, făcînd-o negru pe alb și reducîndu-i dimensiunile, o potriviseră pe jumătatea de sus a paginii. Pe altă pagină era și un scurt articol redacțional nițel cam pripit. Iar pe o altă pagină mai era un articol de o jumătate de coloană scris de Lonnie Morgan.

Mi-am terminat băutura și am plecat la alt local ca să cinez, după care m-am dus acasă.

Articolul scris de Lonnie Morgan era o recapitulare clară, concretă și nepărtinitoare a faptelor și întîmplărilor implicate în cazul Lennox și în „sinuciderea" lui

Roger Wade — faptele exact așa cum fuseseră publicate. Nu adăuga nimic, nu ajungea la nici o concluzie, nu imputa nimănui nimic. Era o treabă reportericească scrisă de o minte clară, concisă, de om de afaceri. Articolul redacțional era altceva. Punea întrebări — genul de întrebări pe care le pun ziarele autorităților cînd le prind cu mîța-n sac. Pe la nouă jumate sună telefonul și Bernie Ohls zise că trece pe la mine în drum spre casă.

— Ai văzut ziarul ? mă întrebă el sfios, și închise fără să aștepte răspunsul meu.

Cînd ajunse la mine, bodogăni ceva în privința scărilor și zise că ar bea o ceașcă de cafea dacă aș avea așa ceva prin casă. I-am spus că-i fac imediat una. În timp ce eram la bucătărie, s-a învîrtit prin casă simțindu-se foarte în largul lui.

— Pentru un tip .care ar putea să stîrnească antipatia altora, stai cam singuratic, zise el. Ce-i acolo, în spate, dincolo de deal ?

— Altă stradă. De ce ?

— De curiozitate. Văd că ar trebui să-ți mai tunzi nițel tufele.

Am adus cafeaua în living-room și el s-a instalat și a început să soarbă din ea. A aprins o țigară de-a mea, a pufăit din ea vreo două minute, apoi a stins-o :

— Văd că o să ajung să nici nu-mi mai placă, zise el. Poate datorită reclamelor de la televizor. Pînă la urmă te fac să urăști orice lucru pe care vor să ți-l vîndă. Dumnezeule, probabil că după părerea lor publicul e alcătuit doar din debili mintali. De fiecare dată cînd văd cîte un cretin cu halat alb și cu stetoscopul agățat de gît arătîndu-mi o pastă de dinți sau un pachet de țigări, o sticlă de bere sau apă de gură, un borcan de șampon sau o cutiuță cu ceva care îl face pe o huidumă de luptător să miroase ca liliacul de munte, întotdeauna mă hotărăsc să nu cumpăr așa ceva. Să fiu al naibii, n-aș cumpăra produsul ăla nici dacă mi-ar plăcea. Ai citit ziarul, ă ?

— Da, m-a anunțat un prieten de-al meu, care e reporter.

— Va să zică mai ai şi prieteni, totuşi ? mă întrebă el cu multă îndoială. Şi nu ţi-a zis cum de-au pus mîna pe materialul ăsta, nu ?

— Nu. Şi în statul ăsta nici măcar vouă nu e obligat să vă spună.

— Springer şi-a ieşit complet din fire. Lawford, procurorul adjunct care a luat scrisoarea azi-dimineaţă, susţine că a dus-o direct la şeful lui, dar prea sigur nu poţi să fii. Ceea ce a tipărit gazeta aia pare să fie o reproducere directă a originalului.

Mi-am sorbit cafeaua fără să zic o vorbă.

— Aşa-i trebuie, reluă Ohls. Springer trebuia să se ocupe personal de treaba asta. Eu unul nu-mi închipui că de la Lawford a transpirat povestea, fiindcă şi ăla e tot om politic.

Îmi aruncă o privire fără expresie, şi nu mă slăbi din ochi.

— Ce cauţi tu aici, Bernie ? Nu mă prea simpatizezi. Pe vremuri eram prieteni — în măsura în care poate fi cineva prieten cu un curcan dat dracului. Dar a intervenit nitică acreală.

Se aplecă înainte şi rînji — ca un lup :

— Nici unui curcan nu-i place să vadă un cetăţean particular că face în spatele lui treabă de poliţist. Dacă îmi făceai mie legătura între Wade şi dama aia, Lennox, atunci cînd a murit Wade, descopeream eu totul. Dacă-mi făceai legătura între Eileen Wade şi Terry Lennox ăsta, o aveam în palmă — şi încă vie. Dacă veneai tu din capul locului, poate că Wade mai trăia încă. Ca să nu mai vorbim de Lennox. Te crezi un maimuţoi ultra-inteligent, nu?

— Ce-ai vrea să spun ?

— Nimic. E prea tîrziu. Ţi-am mai spus eu că unul care face pe deşteptul se păcăleşte numai pe el. Ţi-am spus-o de la început, scurt pe doi. Da', va să zică, n-ai băgat la cutiuţă. Poate că lucrul cel mai deştept pe care l-ai putea face acum ar fi s-o întinzi din oraş. Nimeni nu te simpatizează şi sînt vreo doi băieţi care atunci cînd n-au simpatie pentru cineva nu rămîn cu braţele încrucişate. Am prins eu o vorbuliţă în privinţa asta de la un paharnic de-al nostru care a ciripit cîte ceva.

— Lasă, Bernie, că n-oi fi eu o persoană chiar așa însemnată. Hai să nu ne mai ciondănim. Pînă cînd n-a murit Wade, tu nici n-ai fost băgat în ancheta asta. După aceea se părea că nu contează nici pentru tine, nici pentru procuratură, nici pentru procurorul șef și nici pentru altcineva. Poate că am făcut și eu niște greșeli. Dar adevărul tot a ieșit la iveală. O puteai avea în palmă ieri după-amiază — cu ce ?

— Cu ceea ce trebuia să ne spui tu despre ea.

— Cine, eu ? Cu toată treaba aia de polițist pe care am făcut-o în spatele vostru ?

Se ridică brusc. Era roșu ca racul :

— Bine, băiat isteț. Ea ar fi fost în viață. O puteam băga la închisoare pe baza suspiciunii. Tu ai *vrut-o* moartă, jigodie ce ești, și știi foarte bine lucrul ăsta.

— Am vrut ca ea să-și facă un bun, lung și liniștit examen de conștiință. Cum a procedat — asta era treaba ei. În orice caz, ce voiam eu era să scap de acuzații pe un om nevinovat. Nu mă interesa cîtuși de puțin cum o puteam face, și nici acum nu-mi pasă nici cît negru' sub unghie. N-o să-ți fie greu să mă găsești dacă o să ai chef să mă pedepsești într-un fel sau altul.

— Lasă, împielițatule, că o să aibă grijă de tine haidamacii. Nu e nevoie să-mi bat eu capul cu chestia asta. Ți se pare că nu ești o persoană destul de însemnată ca să-i poți supăra. Ca detectiv particular numit Marlowe, gata. Nu ești, într-adevăr. Dar ca individ căruia i s-a spus să-și vadă de treabă și care totuși le-a dat cu tifla în mod public, printr-un ziar, asta e cu totul altă chestie. Se cheamă că le-ai jignit mîndria.

— Asta e jàlnic. Numai cît mă gîndesc și încep să simt cum sîngerez pe dinăuntru, ca să folosesc chiar expresia ta.

Se duse la ușă și o deschise. Rămase o clipă uitîndu-se la treptele de lemn și la copacii de pe dealul de peste drum și în sus pe pantă către capătul străzii.

— Ce loc drăguț și liniștit. Exact atît de liniștit cît trebuie, zise el.

Coborî scările, se urcă în mașină și plecă. Polițaii nu-ți spun niciodată adio. Speră întotdeauna să te revadă în camera de confruntare.

CAPITOLUL 47

A doua zi, lucrurile părură să ia o întorsătură mai vioaie. Procurorul șef Springer convocă dis-de-dimineață o conferință de presă și rosti o declarație. Era tipul de om voinic, cu față masivă și sănătoasă, cu sprîncenele negre și cu părul încărunțit înainte de vreme, care izbutește întotdeauna în politică.

„Am citit documentul care se pretinde a fi o mărturisire făcută de nefericita și nenorocita femeie care și-a luat de curînd viața, un document care se poate să fie, sau să nu fie autentic, dar care dacă este autentic, este în mod evident produsul unei minți tulburate. Sînt dispus să presupun că Journal *a fost de bună-credință cînd a publicat acest document, în ciuda numeroaselor sale absurdități și inconsecvențe, cu care nu vă voi plictisi enumerîndu-le. Dacă Eileen Wade a scris acestè cuvinte — și, oamenii mei, care colaborează cu personalul respectivului meu colaborator, șeriful Petersen, va stabili curînd dacă lucrurile stau sau nu stau astfel — atunci vă spun că ea nu le-a scris nici cu mintea limpede și nici cu mîna sigură. Nu au trecut decît vreo cîteva săptămîni de cînd nefericita doamnă și-a găsit soțul bălăcindu-se în propriul lui sînge vărsat de propria lui mînă. Închipuiți-vă șocul, disperarea și cumplita singurătate care trebuie să fi urmat unei catastrofe atît de cumplite! Iar acum ea s-a dus după el, unindu-se cu el în amărăciunea morții. Oare se mai poate cîștiga ceva răscolind cenușa morților? Nimic, dragi prieteni, în afară de vînzarea cîtorva exemplare în plus dintr-un ziar care are o nevoie acută de tiraj? Nimic, dragi prieteni, nimic. Să lăsăm lucrurile așa cum sînt. Ca și Ofelia, în acea mare capodoperă dramatică numită Hamlet, de nemuritorul William Shakespeare, Eileen Wade și-a purtat tristețea cu deosebire. Inamicii mei politici ar vrea să profite în mare măsură de acest lucru, dar prietenii mei și alegătorii mei nu se vor lăsa păcăliți. Ei știu că instituția noastră apără de multă vreme cu înțelepciune și maturitate traducerea în viață a legilor, justiția îmbinată cu*

îndurarea, apără un guvern solid, stabil şi conservator. Nu prea ştiu ce apără ziarul Journal *fiindcă de fapt nici nu-mi pasă. Las publicului luminat să judece singur".*

Ziarul *Journal* a tipărit aceste baliverne în prima sa ediţie (ziarul scotea ediţii noi în tot cursul zilei), iar Henry Sherman, redactorul şef, i-a dat replica lui Springer printr-un comentariu semnat :

„Domnul procuror şef Springer a fost în mare formă azi-dimineaţă. E un bărbat foarte chipeş şi vorbeşte cu o voce amplă de bariton pe care e o plăcere s-o asculţi. A avut amabilitatea să nu ne plictisească cu nici un fel de element sau amănunt faptic. Oricînd va dori domnul Springer să i se dovedească autenticitatea documentului în chestiune, ziarul nostru va fi de-a dreptul fericit să-l servească. Noi nu ne aşteptăm ca domnul Springer să întreprindă vreo acţiune pentru redeschiderea cazurilor care au fost închise în mod oficial datorită ordinelor lui sau sub conducerea lui, tot aşa cum nu ne aşteptăm ca domnul Springer să meargă în mîini pe turnul primăriei. După cum s-a exprimat atît de fericit domnul Springer, se poate cîştiga ceva răscolind cenuşa morţilor ? Sau, aşa cum ar prefera să se exprime mai puţin elegant ziarul nostru, se poate cîştiga ceva descoperind cine a comis un omor cînd Eileen Wade e deja moartă ? Firește, nu se poate cîştiga nimic, decît cel mult dreptate şi adevăr.

În numele răposatului William Shakespeare, ziarul nostru dorește să-i mulţumească domnului Springer pentru că a avut amabilitatea să menţioneze în mod pozitiv piesa Hamlet, şi pentru aluzia sa în general corectă — chiar dacă nu întru totul exactă — la Ofelia. Vorbele „Trebuie să-ţi porţi tristeţea cu deosebire" n-au fost spuse despre Ofelia ci de către ea, şi ce-a vrut ea exact să spună nu este perfect clar minţilor noastre mai puţin erudite[1]*. Dar să lăsăm chestia asta. Oricum, replica sună frumos şi ne ajută să încurcăm lucrurile şi mai rău. Şi poate că ni s-ar*

[1] De fapt cuvîntul ***rue*** înseamnă şi „tristeţe" ; dar în propoziţia respectivă, replica Ofeliei (Act IV, scena V) „You must wear your rue with a difference" e vorba de flori şi deci traducerea corectă e „Floarea de diamant trebuie purtată altfel".

permite şi nouă să citäm — tot din acea producţie dramatică oficial aprobată şi cunoscută sub titlul de Hamlet, un lucru bun care, întîmplător, a fost spus de un om rău :

„Şi unde a fost greşeala, să cadă securea cea mare". [1]

Pe la prînz, mi-a telefonat Lonnie Morgan care m-a întrebat dacă mi-a plăcut. I-am spus că nu cred să-i facă vreun rău lui Springer.

— O să aibă probleme doar cu intelectualii căpoşi, zise Lonnie Morgan, şi ăia ştiau de mult cu cine au de-a face. Dar voiam să te întreb, ce mai e cu dumneata ?

— Cu mine e în regulă. Stau aici aşteptînd să mi se lipească de barbă vreun dolar mai uşor de cîştigat.

— Nu la asta mă refeream.

— Sînt încă voinic şi sănătos. Nu mai încerca să mă sperii. Am obţinut ce-am vrut. Dacă Lennox ar mai fi în viaţă, ar putea să se ducă direct la Springer şi să-l scuipe între ochi.

— Lasă c-ai făcut-o tu în numele lui. Şi între timp a aflat şi Springer chestia asta. Au ei o sută de chipuri de a înscena ceva împotriva unui individ pe care nu-l au la stomac. Tot nu reuşesc să înţeleg ce-ai cîştigat pentru timpul pierdut. La urma urmei, nici nu ştiu dacă Lennox merita atîta efort.

— Dar ce importanţă are asta ?

O clipă tăcu. Apoi zise :

— Iartă-mă, Marlowe. Nu mai zic o vorbuliţă. Îţi urez noroc.

După obişnuitele formule de rămas bun, am închis telefonul.

Pe la ora două după-amiaza, mi-a telefonat Linda Loring :

— Te rog, nu pomeni nici un nume. Tocmai m-am întors cu avionul de la lacul ăla mare din nord. Cineva de acolo clocoteşte din pricina unui lucru care a apărut aseară în *Journal*. Persoana care este aproape fostul meu soţ a primit lovitura din plin. Bietul om plîngea pur şi

[1] Replică a regelui Claudius (Act. IV, scena V).

simplu cînd am plecat. S-a dus cît a putut de repede să dea raportul.

— Ce vrei să spui cu asta — persoana care este aproape fostul soţ ?

— Nu te prosti. În mod cu totul excepţional, tata e de acord. Parisul e un loc excelent pentru obţinerea unui divorţ discret. Aşadar, am să plec curînd acolo. Şi dacă ţi-a mai rămas cît de cît un pic de minte în cap, nu cred că ai greşi deloc cheltuind ceva din portretul ăla splendid pe care mi l-ai arătat, plecînd şi dumneata la mama dra-culuí.

— Dar ce legătură are asta cu mine ?

— A doua întrebare stupidă pe care o pui. Marlowe, nu păcăleşti pe nimeni decît pe dumneata. Ştii cum se împuşcă tigrii ?

— De unde să ştiu ?

— Vînătorii leagă un ţap de un stîlp şi apoi se bagă într-o ascunzătoare. S-ar putea ca ţapul s-o păţească rău. Îmi eşti foarte simpatic. Nu prea ştiu de ce, dar îmi eşti simpatic. M-ar întrista gîndul să ştiu că dumneata iei locul ţapului ăluia. Te-ai străduit atît de mult să faci ceea ce e corect — după concepţia dumitale.

— E drăguţ din partea dumitale, i-am răspuns. Dacă întind capul şi mi-l retează cumva cineva, e totuşi capul meu.

— Nu fă pe eroul, cap sec ce eşti, îmi zise ea aspru. Simplul fapt că ai cunoscut o persoană care a preferat să fie ţap ispăşitor, nu înseamnă că şi trebuie să-i imiţi exemplul.

— Dacă mai zăboveşti niţel pe-aici te-aş trata cu un păhărel.

— Tratează-mă cu un păhărel la Paris. Parisul e splendid toamna.

— N-aş zice nu. După cît aud, e încă şi mai frumos primăvara. Dar întrucît n-am fost niciodată acolo n-am de unde să ştiu.

— După felul cum acţionezi, nici n-ai să ajungi vreodată acolo.

— La revedere, Linda. Sper că ai să găseşti ceea ce vrei.

— La revedere, zise ea cu răceală. Întotdeauna găsesc lucrurile pe care le vreau. Numai că atunci cînd le găsesc constat că nu le mai vreau.

A închis telefonul. Restul zilei m-am plictisit de moarte. Am luat cina şi mi-am lăsat Oldsmobilul la un Service care lucra noaptea ca să mi se verifice ferodourile. Am luat un taxi pînă acasă. Strada era pustie ca de obicei. În cutia de scrisori era un cupon gratuit pentru săpun — reclamă. Am urcat scările încet. Era o noapte blîndă cu un uşor abur de ceaţă în aer. Copacii de pe deal aproape că nici nu foşneau. Nu era pic de vînt. Am descuiat uşa, am deschis-o jumătate şi apoi m-am oprit. Uşa era scoasă din cadru. Înăuntru era întuneric, nu se auzea nici un sunet. Dar am avut senzaţia că încăperea de dincolo de uşă nu e pustie. Poate că a scîrţîit un arc de fotoliu sau poate că am prins licărirea unei haine albe care a traversat camera. Poate că într-o noapte caldă şi liniştită ca asta în camera de dincolo de uşă nu era chiar atît de cald, dar era destulă linişte. Poate că în aer plutea un iz de transpiraţie omenească. Sau poate că pur şi simplu eram eu cu nervii în furculiţă.

Am coborît scările şi am păşit pe terenul din faţa casei şi m-am ascuns după un tufiş. Nu s-a întîmplat nimic. Nu s-a aprins nici o lumină, n-am auzit nici o mişcare. Pe curea, în partea stîngă, aveam un toc de pistol, cu mînerul în sus, un revolver de poliţist cu ţeavă scurtă, calibrul 7,66. L-am scos afară, dar n-am cîştigat nimic cu asta. Linişte. Drept care am stabilit că sînt un nătărău. Mi-am îndreptat spinarea şi am ridicat piciorul ca să revin la uşa din faţă şi tocmai atunci a dat colţul un automobil, a urcat repede dealul şi s-a oprit aproape fără zgomot la piciorul treptelor. Era o limuzină mare şi neagră — un Cadillac, după cum mi s-a părut. Ar fi putut să fie maşina Lindei Loring — cu excepţia a două amănunte : nimeni n-a deschis vreo portieră, iar geamurile dinspre mine erau perfect închise. Am aşteptat şi-am tras cu urechea, făcîndu-mă una cu tufişul. Dar n-am avut la ce să trag cu urechea şi nici ce să aştept. Doar o maşină neagră nemişcată în faţa treptelor de lemn ale casei mele, cu ferestrele închise. Dacă-i mai mergea încă motorul nu ştiu, fiindcă nu-l auzeam. Apoi s-a auzit un

mic zgomot și s-a aprins un far mare și roșu iar raza lui bătea cîțiva metri dincolo de colțul casei. Și apoi, foarte încet, automobilul a dat înapoi pînă cînd farul a putut să bată, învîrtindu-se, de-a curmezișul fațadei, în sus și-n jos.

Polițiștii nu merg cu Cadillacul. Mașinile astea cu faruri roșii aparțin granguriIor, primarilor și comisarilor de poliție — eventual și procurorilor șefi. Eventual și gangsterilor.

Farul a început să se învîrtească. M-am culcat la pămînt, și totuși m-a găsit. A rămas ațintit asupra mea. Nimic altceva. Portiera tot nu s-a deschis, casa tot liniștită și fără lumini a rămas.

Apoi o sirenă a scos un sunet grav dar amenințător — doar vreo două secunde — și s-a oprit. Și atunci, în sfîrșit, casa mi s-a umplut de lumini și în capul scărilor a apărut un bărbat în smoching alb care s-a uitat de-a lungul peretelui către arbuști.

— Poftește înăuntru, pișpirică, mi-a zis Menendez chicotind încîntat. Ai musafiri.

Nu mi-ar fi fost greu să-l împușc. Dar s-a dat înapoi și a fost prea tîrziu — chiar dacă aș mai fi vrut s-o fac. Pe urmă cineva a deschis cu zgomot fereastra uneia din portierele din spate ale automobilului. Pe urmă s-a descărcat un automat trăgînd o scurtă rafală în panta dealului, la vreo zece-doisprezece metri de mine.

— Poftește înăuntru, pișpirică, mi-a zis iarăși Menendez din prag. N-ai unde să te duci în altă parte.

Așa că m-am ridicat și am pornit iar reflectorul m-a urmărit pas cu pas. Mi-am pus pistolul înapoi în tocul de la cingătoare. Am urcat scările, am intrat pe ușă și m-am oprit la un pas de ea.

Într-un fotoliu din capătul celălalt al încăperii ședea un bărbat, cu picioarele încrucișate și cu pistolul odihnindu-se pe pulpă. Părea energic și necruțător iar pielea lui avea înfățișarea aceea uscată a oamenilor care trăiesc într-o climă cu soare fierbinte. Purta un vindiac de gabardină maronie și fermoarul era deschis aproape pînă la talie. Se uita la mine, dar nici ochii, nici pistolul nu se clintiră. Eram calm ca un perete de chirpici sub razele lunii.

CAPITOLUL 48

Am zăbovit prea mult cu privirea asupra lui. Am întrezărit cu coada ochiului o mișcare scurtă în dreapta mea și am simțit o lovitură care mi-a amorțit umărul și tot brațul, pînă în vîrful degetelor. Întorcînd capul, am văzut un mexican voinic și cu o înfățișare grețoasă. Nu rînjea ci doar se uita la mine. Pistolul de mare calibru din mîna lui întunecată s-a lăsat într-o parte. Avea mustață iar părul negru și bine periat de pe capul lui mare strălucea de briantină. Purta un sombrero murdar împins pe ceafă iar curelușa de piele prinsă sub bărbie atîrna lejer în două șuvițe pînă pe piepții cămășii tighelite care mirosea a transpirație. Nimic nu poate fi mai dur decît un mexican dur, după cum nimic nu poate fi mai blînd decît un mexican blînd, mai cinstit decît un mexican cinstit, și mai ales, nimic nu poate fi mai trist decît un mexican trist. Individul ăsta făcea parte din tagma durilor. Nicăieri nu poți să găsești un om mai aspru decît printre ăștia.

Mi-am frecat brațul. Simțeam mii de ace în el, dar durerea continua și amorțeala nu trecea. Dacă aș fi încercat să scot pistolul, probabil că l-aș fi scăpat din mînă.

Menendez întinse mîna către bătăuș. Părînd că nici nu se uită într-acolo, mexicanul aruncă pistolul și Menendez îl prinse. Acum mă înfrunta, cu fața strălucind de bucurie.

— Unde ai prefera s-o primești, mititelule ?

Ochii negri îi dansau în cap. La o asemenea întrebare nu există răspuns, așa că n-am făcut decît să-i arunc o privire lungă.

— Ți-am pus o întrebare, bă, pișpirică.

Mi-am umezit buzele și i-am răspuns tot cu o întrebare:

— Dar ce-a pățit Agostino ? Credeam că el e ăla care-ți mînuiește pistolul.

— Chick s-a cam înmuiat, zise el cu blîndețe.

— Întotdeauna era cam moale — ca și stăpînul.

Individul de pe scaun făcu ochii mari. Schiță un zîmbet firav. Haidamacul care-mi paralizase brațul nici nu se mișcă, nici nu vorbi. Știam că respiră. Îi simțeam mirosul.

— Ce, ţi-ai lovit braţul de cineva, pişpirică ?

— M-am împiedicat de o plăcintă mexicană.

Cu un aer neglijent, fără măcar să se uite la mine, mă pocni cu ţeava pistolului peste faţă.

— Nu te ţine de goange cu mine, bă, alifie. A trecut vremea aia. Ţi s-a spus ce să faci şi ţi s-a spus cu blîndeţe. Cînd îmi dau eu osteneala să fac vizite personale şi să-i spun unui tip să se astîmpere să ştii că ăla se astîmpără. Fiindcă altfel îl astîmpără alţii şi nu se mai scoală.

Simţeam un firicel de sînge pe obraz. Simţeam şi durerea pe pometele obrazului, care începuse să amorţească. Durerea s-a răspîndit şi a început să mă doară tot capul. Nu fusese o lovitură prea puternică, dar obiectul folosit era tare. Mai puteam încă să vorbesc şi nimeni nu încercă să mă oprească.

— Ascultă, Mendy, dar cum se face c-ai început să te ocupi personal de bătăi ? Eu credeam că asta e treabă pentru genul de băieţi care l-au făcut piftie pe Willie Magoon „Muntele".

— Totul e să introduci şi o notă proprie, zise el fără mînie, fiindcă am avut şi eu motivele mele personale să-ţi spun cum să te porţi. Treaba aia cu Magoon a fost doar o chestie de afaceri. Ăla ajunsese să-şi închipuie că poate să mă-nvîrtă cum vrea el — tocmai pe mine, care-i cumpăram hainele şi maşinile şi-i umpleam caseta de la bancă şi i-am plătit şi ipoteca de la casă. Băieţii ăştia de la brigada de moravuri sînt toţi la fel. I-am achitat pînă şi nota de plată de la şcoală pentru băiat. Te-ai fi aşteptat ca porcul să se arate recunoscător. Şi cînd colo, ce s-apucă el să facă ? Vine în biroul meu particular şi-mi dă o palmă în faţa personalului de serviciu.

— Dar din ce pricină ? l-am întrebat, cu speranţa vagă că am să-l fac să se enerveze pe altcineva.

— Din pricina nu ştiu cărei tipe spilcuite care nu făcea doi bani şi care a zis că folosim zaruri măsluite. S-ar părea că tipa mai trecea uneori şi pe la el cînd îi era somn. A trebuit s-o dau afară de la Cazinou — împreună cu toţi gologanii pe care-i adusese în poşetă.

— Păi mi se pare o chestie de înţeles, am comentat eu. Magoon ar fi trebuit să ştie că nici un profesionist nu trişează la joc. Nici n-are nevoie. Dar eu ce ţi-am făcut ?

Mă pocni, cu un aer visător.

— Mă faci să par un fraier. În branşa mea nu e nevoie să-i spui unui tip de două ori acelaşi lucru. Nici măcar unuia care se ţine tare. Ori se duce şi face ce-i spui, ori se cheamă că îţi pierzi stăpînirea de sinè. Dacă nu te mai stăpîneşti, ieşi din branşă.

— Nu ştiu de ce, dar parcă am impresia că mai e şi altceva. Nu te superi dacă întind mîna să-mi iau batista, nu ?

Pistolul mă păzi în timp ce îmi scoteam batista şi-mi ştergeam sîngele de pe obraz.

— Un sticlete particular de cîţiva bişţari, vorbi rar Menendez, îşi închipuie că poate să-l facă pe Mendy Menendez de două parale. Crede că poate face lumea să rîdă de mine. Îmi dă cu tifla — tocmai mie, lui Menendez. Păi bine, bă, tipule, ar fi trebuit să bag cuţitul în tine. Trebuia să te fac feliuţe, feliuţe.

— Lennox ţi-a fost prieten, i-am zis privindu-l drept în ochi. A murit. A fost îngropat ca un cîine fără să i se pună măcar numele pe mormîntul în care l-au băgat. Şi eu am făcut cîte ceva ca să-l dovedesc nevinovat. Şi zici că asta te face să pari caraghios ? El ţi-a salvat viaţa şi şi-a pierdut-o pe-a lui şi asta n-a însemnat nimic pentru tine. Pentru tine nimic înseamnă numai să faci pe marele grangur. Nu-ţi pasă nici cît negru sub unghie de altcineva decît de ţine. Nu eşti decît un tip care face gălăgie.

Faţa i se întunecă şi-şi trase pumnul înapoi ca să mă pocnească şi a treia oară, cu toată forţa. Braţul lui încă se retrăgea cînd am făcut un mic pas înainte şi l-am lovit cu piciorul în stomac.

Nici n-am chibzuit dinainte, nici nu mi-am cîntărit şansele. Atîta numai că mă săturasem de vorbăria lui şi mă durea umărul, şi sîngeram, şi poate că eram şi puţin ameţit de pe urma loviturilor.

S-a îndoit ca un briceag, icnind şi trăgîndu-şi răsuflarea şi a scăpat pistolul din mînă. A bîjbîit după el cu gesturi înnebunite, scoţînd nişte sunete chinuite din gît. I-am băgat genunchiul în faţă şi a început să urle.

Bărbatul din fotoliu a rîs. Asta m-a descumpănit. Apoi s-a ridicat şi pistolul din mîna lui s-a ridicat odată cu el.

— Nu-l omorî, îmi zise el cu blîndeţe. Vrem să-l folosim drept momeală.

Apoi se produse o oarecare mişcare printre umbrele din hol şi pe uşă intră Ohls, cu ochii stinşi, fără expresie, şi de un calm desăvîrşit. Îşi plecă privirile asupra lui Menendez. Menendez era încă în genunchi, cu capul atîrnîndu-i.

— Moale, zise Ohls. Moale ca terciul.

— Nu e moale, i-am zis eu. E rănit. Orice om poate fi rănit. Ce, Willie Magoon „Muntele“ a fost moale ?

Ohls mă privi. Şi celălalt bărbat se uita la mine. Haidamacul mexican de la uşă nu scoase nici un sunet.

— Scoate-ţi naibii ţigara aia înfiptă în mijlocul mutrei, am lătrat eu la Ohls. Ori o fumezi, ori dă-o dracului. M-am plictisit să mă tot uit la tine. M-am plictisit de tine, punct. M-am plictisit de curcani.

Păru surprins. Apoi începu să zîmbească cu gura pînă la urechi.

— A fost doar o mică prindere în undiţă, puişor, zise el vesel. Te doare tare ? Nenea ăla rău ţi-a lovit feţişoara-mutrişoara ? Ei, după mine, zic că la altceva nici nu te puteai aştepta şi a fost foarte bine că s-a întîmplat aşa.

Îşi plecă iar ochii la Mendy. Mendy stătea încovoiat cu genunchii sub el. Parcă ieşea la suprafaţă din adîncul unei fîntîni, căţărîndu-se centimetru cu centimetru. Avea respiraţia întretăiată şi greoaie.

— Vai, ce vorbăreţ e băiatul ăsta, zise Ohls, cînd n-are în coastă trei avocaţi parşivi care să-i pună fermoar la gură.

Îl scuturără pe Menendez ridicîndu-l în picioare. Îi curgea sînge din nas. Îşi scotoci buzunarele smochingului

ca să-şi scoată batista şi şi-o duse la nas. Nu rosti nici o vorbă.

— De data asta, iubiţel, ai fost tras în piept, îi zise Ohls cu multă grijă. Nu vărs eu prea multe lacrimi pentru Magoon. Trebuia să-i vină şi lui rîndul cîndva. Dar era poliţist şi păduchi ca tine nu se ating de poliţai — niciodată, să ştii de la mine.

Menendez lăsă mîna cu batista în jos şi se uită la Ohls. Se uită la mine. Se uită la bărbatul care stătuse pînă atunci în fotoliu. Se întoarse încetişor şi se uită la haidamacul mexican de lîngă uşă. Cu toţii se uitau la el. Pe feţele lor nu puteai citi nimic. Apoi, din pămînt din iarbă verde, răsări un cuţit şi Mendy se repezi la Ohls. Ohls făcu un pas într-o parte, îl înşfăcă de gît cu o mînă, iar cu cealaltă, fără efort, aproape cu indiferenţă, îl lovi peste mînă făcînd să-i cadă cuţitul. Ohls se crăcănă, se îndreptă din şale şi, îndoindu-şi uşor genunchii, îl ridică pe Menendez de jos, apucîndu-l cu o mînă de ceafă. Îl tîrî mai mult decît îl împinse pînă-n partea cealaltă a odăii şi-l lipi de perete. Îi dădu drumul să cadă dar nu slăbi strînsoarea din jurul gîtului.

— Dacă mă atingi cu un singur deget, te omor, îi zise Ohls. Cu un singur deget.

Apoi lăsă mîinile în jos.

Mendy îi zîmbi dispreţuitor, se uită la batistă şi o împături altfel, ca să ascundă pata de sînge. Şi-o duse iarăşi la nas. Se uită în jos la pistolul pe care-l folosise ca să mă pocnească. Individul care stătuse în fotoliu zise alene :

— Chiar dacă ai putea să-l apuci, să ştii că nu e încărcat.

— Capcană, îi zise Mendy lui Ohls. Te-am auzit eu de la început.

— Ai comandat trei gealaţi, zise Ohls. Şi ţi s-au trimis trei poliţişti din Nevada. Cuiva din Las Vegas nu-i place felul cum ai uitat tu să-ţi plăteşti conturile. Acel cineva vrea să-ţi vorbească. Dacă vrei, poţi să mergi cu poliţiştii ăştia sau poţi să mergi cu mine la secţie şi să fii atîrnat de dosul uşii cu o pereche de cătuşe. Acolo sînt vreo doi băieţi care ar dori grozav să te vadă mai de-aproape.

— Dumnezeu să aibă în pază Nevada, zise Mendy calm, întorcînd iarăşi capul către mexicanul voinic de la uşă.

Apoi îşi făcu repede cruce şi ieşi pe uşa din faţă. Mexicanul îl urmă îndeaproape. Apoi şi celălalt, tipul uscat din deşert, după ce mai întîi ridică de jos pistolul şi cuţitul. Închise uşa în urma lui. Ohls aşteptă fără să se mişte. Se auziră portierele maşinii închizîndu-se, apoi automobilul dispăru în noapte.

— Eşti sigur că feţele alea erau poliţişti ? l-am întrebat pe Ohls.

S-a întors de parcă ar fi fost mirat că mă vede acolo :

— Sînt ajutori de şerif, mi-a zis el scurt.

— Frumoasă treabă, Bernie. De milioane. Ia spune, mă, ticălosule fără inimă, crezi că ăsta mai ajunge viu pînă în Las Vegas ?

M-am dus la baie şi am dat drumul la apa rece şi mi-am lipit un prosop ud de obrazul care-mi zvîcnea. M-am privit în oglindă. Obrazul era umflat de lovitură şi vînăt şi avea şi cîteva răni urîte din pricina forţei cu care mă pocnise ţeava pistolului peste pomete. Mai aveam o vînătaie şi sub ochiul stîng. Cîteva zile nu mă puteam prezenta la concursul de frumuseţe.

Apoi am văzut imaginea lui Ohls în oglindă, în spatele meu. Îşi tot plimba ţigara aia neaprinsă în gură, ca o pisică ce chinuie un şoarece pe jumătate mort, încercînd să-i facă să mai alerge măcar o dată, ca să scape.

— Altă dată să nu mai încerci să te iei la întrecere cu curcanii cînd e vorba de gîndit şi ghicit, zise el cu glas aspru şi gros. Crezi că noi te-am lăsat să furi fotocopia aia doar aşa, de banc ? Ne dăduse nouă prin cap că s-ar putea ca Mendy să vină să te împuşte. Şi atunci i-am pus lui Starr chestia de încredere. I-am zis că nu putem să punem capăt jocurilor de noroc în ţinut, dar că am putea să le punem destul de multe beţe-n roate şi să oprim mare parte din bani. Pe teritoriul nostru nici un gangster nu bate un poliţai, nici măcar pe unul afurisit, fără să păţească ceva. Starr ne-a convins că nu e cîtuşi de puţin amestecat în treaba asta şi că Mafia e supărată şi că lui Menendez o să i se cam atragă atenţia. Aşa că atunci cînd Mendy a chemat o echipă de bătăuşi din afara oraşului ca să vină să te trateze niţel pe tine,

Starr i-a trimis trei gealaţi pe care-i cunoştea, chiar într-un automobil de-al lui şi pe socoteala lui. Starr e comisar de poliţie în Las Vegas.

Am întors capul şi m-am uitat la Ohls :

— Astă-seară, coioţii din deşert or să aibă ce mînca. Felicitări. Bernie dragă, meseria de poliţist e o muncă minunată, idealistă, de o mare elevaţie spirituală. Singurul cusur al meseriei ăsteia este că o exercită poliţiştii.

— Păcat pentru tine, eroule, zise el cu o răceală feroce. Abia mă ţineam să nu rîd cînd te-am văzut intrînd în propria ta casă pentru a-ţi primi porţia. Grozav mi-a plăcut chestia asta, puştiule. A fost o treabă murdară şi trebuia făcută cu mîini murdare. Ca să-i faci pe indivizii ăştia să vorbească, trebuie să le dai sentimentul puterii. Sper că nu eşti lovit prea rău, dar trebuia să-l lăsăm să te caftească niţel.

— Vai ce rău îmi pare, îmi pare nespus de rău că a trebuit să suferi atît de tare în inima ta.

Îşi vîrî mutra în nasul meu :

— Nu pot să-i sufăr pe ăştia cu tripourile, îmi zise el cu glas aspru. Îi urăsc aşa cum îi urăsc şi pe traficanţii de droguri. Ăştia întreţin o boală tot atît de molipsitoare şi dăunătoare ca şi drogurile. Ce-ţi închipui că palatele alea de la Reno şi Las Vegas sînt făcute doar pentru distracţii nevinovate ? Aiurea, alea sînt pentru tipii mărunţei, pentru fraierii care vor să se distreze pe gratis sau să cîştige fără muncă, pentru băiatul care se opreşte pe acolo cu plicul de salariu în buzunar şi-şi pierde banii de legume pentru sîmbătă şi duminică. Cartoforul bogat pierde patruzeci de mii de dolari, rîde şi se duce acasă să ia alţii. Dar nu de pe urma cartoforilor bogaţi cîştigă bine profitorii ăia, prietene. Jaful ăl mare e de la monezi de zece şi douăzeci şi cinci de cenţi, de la jumătăţile de dolari şi din cînd în cînd de la vreun dolar sau o hîrtie de cinci. Banii pentru marii profitori vin ca apa de pe ţeava din baia ta — un şuvoi continuu care nu încetează niciodată să curgă. Ori de cîte ori cineva vrea să elimine un profesionist din branşa asta — aia e bucuria mea. Îmi place. Şi ori de cîte ori guvernul vreunui stat

stoarce bani de pe urma tripourilor și le zice impozite, guvernul ăla îi ajută pe gangsteri să tragă tare în branșa asta. Bărbierul sau cosmeticiana pun deoparte doi dolari. Ăia sînt pentru Sindicatul crimei, pentru Mafia care din asta își adună profiturile. Oamenii vor o poliție cinstită, nu ? Dar pentru ce ? Pentru ca să-i ocrotească pe tipii cu permise speciale ? În statul nostru, în California, avem hipodromuri unde pariurile sînt legale, și le avem tot anul. Ele funcționează cinstit, și statul își ia și el partea lui, și pentru fiecare dolar depus oficial, sînt cincizeci de dolari dați pe mîna agenților de pariuri. Sînt opt sau nouă curse pe un buletin și în jumătate din ele, mai ales în alea mărunțele pe care nimeni nu le bagă în seamă, rezultatul este măsluit ori de cîte ori cineva dă un ordin în acest sens. Nu există decît o singură cale prin care un jocheu poate să cîștige o cursă, în schimb sînt douăzeci de mijloace prin care poate s-o piardă, măcar că din opt în opt stîlpi e cîte un arbitru care supraveghează, dar care nu e în stare să facă absolut nimic dacă jocheul își cunoaște meseria. Asta este trișare legală, amice, afaceri cinstite și curate, aprobate de stat. Atunci înseamnă că e corect, nu ? Nu, după felul meu de a gîndi, nu e. Pentru că e vorba, totuși, de jocuri de noroc și asta generează nu numai jucători pasionați ci și trișori și patroni de tripouri, și cînd pui una și cu alta la socoteală, jocurile de noroc nu sînt decît de un singur fel — necinstite.

— Te simți mai bine ? l-am întrebat, oblojindu-mi rănile cu tinctură de iod.

— Nu sînt decît un curcan bătrîn și obosit și dărîmat. Nu simt altceva decît furie.

M-am întors și m-am uitat la el :

— Bernie dragă, ești un polițai strașnic de bun, și totuși n-ai încotro. Cu toții greșiți. Într-un fel sînteți cu toții la fel. Toți polițiștii acuză alte lucruri decît cele care ar trebui ținute de rău. Dacă un individ își pierde leafa la masa de joc, oprești jocurile de noroc. Dacă se îmbată, închizi cîrciumile. Dacă omoară pe cineva într-un accident de mașină, oprești fabricarea automobilelor. Dacă o fată se încurcă într-o cameră de hotel, oprești

relaţiile sexuale. Dacă unuia i se întîmplă să cadă pe scări, încetezi construcţia de locuinţe.

— Ah, tacă-ţi fleanca !

— Da, sigur, închide-mi gura. Sînt doar un cetăţean particular. Lasă-te de goange, Bernie. N-avem noi Mafii şi sindicate ale crimei şi bande de gangsteri numai fiindcă avem politicieni corupţi şi agenţi de-ai lor la primărie şi în parlamentele statelor. Criminalitatea nu e o boală, e doar un simptom. Poliţiştii sînt ca şi doctorul care-ţi dă aspirină cînd ai o tumoare la creier — dacă nu ţinem seamă şi de faptul că poliţistul ar prefera s-o trateze cu bastonul de cauciuc. Sîntem un popor mare, aspru, bogat şi nesăbuit şi crima este preţul pe care-l plătim pentru aceasta iar delincvenţa organizată este preţul pe care-l plătim pentru organizare. Delincvenţa o să mai rămînă multă vreme printre noi. Iar delincvenţa organizată este doar reversul murdar al dolarului muncit.

— Şi care ar fi faţa curată ?

— Eu unul n-am văzut-o niciodată. Poate Harlan Potter ar şti să-ţi spună. Hai să bem ceva.

— Ai fost tare cînd ai intrat pe uşa aia, zise Ohls.

— Şi tu ai fost şi mai tare cînd a dat Mendy să bage cuţitul în tine.

— Bate laba aici, zise el întinzînd mîna.

Am băut cîte un păhărel, după care el a ieşit pe uşa din dos, pe care o scosese din balamale ca să poată intra, după ce cu o seară înainte trecuse pe la mine în cercetare. Uşile din dos pot fi forţate uşor dacă se deschid în afară şi dacă sînt destul de vechi ca lemnul să se fi uscat şi scorojit. Scoţi ştifturile de la balamale şi restul merge ca-n brînză. Înainte de a trece dealul la locul unde-şi lăsase maşina pe strada cealaltă, Ohls îmi arătă o crestătură făcută în cadrul uşii. Ar fi putut deschide aproape la fel de uşor şi uşa din faţă, dar ar fi însemnat să spargă broasca, ceea ce s-ar fi putut descoperi de către alţii.

L-am urmărit cu privirea cum se urcă printre copaci cu lanterna în mînă şi dispare peste creastă. Am încuiat uşa şi mi-am mai făcut un cocteil slab după care m-am

întors în living-room și m-am așezat. M-am uitat la ceas. Era încă devreme. Avusesem doar impresia că a trecut un veac de cînd m-am întors acasă.

M-am dus la telefon, am format numărul centralei și i-am dat telefonistei numărul familiei Loring. Majordomul a întrebat cine e la telefon, după care s-a dus să vadă dacă doamna Loring e acasă. Era.

— Am fost într-adevăr țap, i-am zis eu, dar l-au prins pe tigru de viu. Sînt niţel cam ciocnit pe ici-pe colo.

— Trebuie neapărat să-mi povesteşti cîndva.

Părea atît de distantă de parcă ar fi ajuns deja la Paris.

— Ţi-aş putea povesti la un pahar — dacă ai avea timp.

— Astă-seară ? Vai de mine, dar îmi făceam geamantanele să mă mut. Mă tem că nu e cu putinţă.

— Da, înţeleg. Mde, credeam că poate ai dori să ştii cum a fost. În orice caz, mi s-a părut o mare amabilitate că m-ai prevenit. Să ştii că de fapt n-avea absolut nici o legătură cu babacul dumitale.

— Eşti sigur ?

— Sînt convins.

— Aha ! Stai numai o clipă. Lipsi o vreme, apoi se întoarse şi vorbi pe un ton mai cald. Poate că aş izbuti să găsesc un moment pentru un păhărel. Unde-l bem ?

— Oriunde vrei. Astă-seară n-am maşină, dar pot să iau un taxi.

— Lasă ! Vin eu să te iau, dar abia peste o oră — o oră şi ceva. Care-i adresa ta ?

I-am spus-o şi ea a închis, eu am aprins lumina de afară şi pe urmă am rămas în uşa deschisă, sorbind aerul nopţii. Se răcorise destul de mult.

M-am întors în casă şi am încercat să-i telefonez lui Lonnie Morgan, dar n-am dat de el. Apoi, doar aşa, de-al dracului, am cerut legătura cu Cazinoul *Terrapin* din Las Vegas, chemîndu-l pe domnul Randy Starr. Probabil că n-avea să vină la telefon. Şi totuşi a venit. Avea o voce calmă, îngăduitoare, de om de afaceri.

— Îmi pare bine să te aud, Marlowe. Orice prieten de-al lui Terry e și prietenul meu. Cu ce te pot servi ?

— Mendy e pe drum.

— Adică încotro ?

— Către Las Vegas, cu alea trei gorile pe care le-ai trimis după el într-un Cadillac mare și negru, cu far roșu și sirenă. Al dumitale, bănuiesc, nu ?

Rîse :

— Aici, în Las Vegas, după cum a zis nu știu care ziarist, noi folosim Cadillacele pentru remorcat rulote. Despre ce e vorba ?

— Mendy s-a înfipt aici în casa mea cu vreo doi pistolari. Ideea lui era să mă facă terci — ca să mă exprim frumos — pentru o chestie care a apărut în ziar și care, zicea el, e din vina mea.

— Și era din vina dumitale ?

— Domnule Starr, eu nu sînt proprietarul nici unui ziar.

— Iar eu nu sînt proprietarul nici unui pistolar în Cadillac, domnule Marlowe.

— Poate că de fapt erau polițiști.

— N-aș ști să-ți spun. Altceva ?

— M-a pocnit cu pistolul peste față. I-am dat un picior în burtă și l-am lovit cu genunchiul în nas. Părea cam nemulțumit. Totuși sper să fie încă în viață cînd ajunge în Las Vegas.

— Sînt convins că ajunge, dacă a pornit încoace. Acum, te rog să mă ierți că va trebui să scurtez convorbirea.

— Numai o secundă, Starr. Spune-mi, te rog, ai fost băgat și dumneata în comedia aia de la Otatoclan — sau a făcut-o Mendy singur ?

— Iar ai început.

— Nu glumi, Starr. Mendy nu era supărat pe mine pentru ce mi-a zis el — adică, în orice caz, nu pînă acolo încît să dea buzna în casa mea și să mă trateze cum l-a tratat și pe Willie Magoon „Muntele". Nici n-avea motive suficiente. M-a prevenit să nu-mi bag nasul în cazul Lennox și să nu dezgrop morții. Iar eu am făcut-o pur și simplu pentru că așa s-a întîmplat să iasă lucrurile.

Așa că el a făcut ceea ce ți-am zis adineauri. Așa că trebuie să fi fost și un alt motiv mai serios.

— Aha, înțeleg, zise el vorbind rar și încă pe un ton blînd și calm. Ți se pare că ceva n-a fost chiar clar în felul cum a murit Terry ? De pildă, că nu s-a împușcat singur, ci l-a împușcat altcineva.

— Eu cred că amănuntele ar putea fi de oarecare folos. A scris o mărturisire care era falsă. Mi-a trimis o scrisoare care a ajuns să fie pusă la cutie. Un chelner sau un băiat de serviciu de la hotel urma să se strecoare afară și să o expedieze. El era prins în capcană în hotel și nu putea să iasă. În scrisoare era o bancnotă mare și cînd a terminat el de scris, tocmai s-a auzit o bătaie în ușă. Aș vrea să știu cine a intrat în camera lui ?

— De ce ?

— Dacă ar fi fost băiatul de serviciu sau un chelner, Terry ar fi adăugat la scrisoare un post-scriptum în care să-mi spună acest lucru. Dacă a fost un polițist, scrisoarea n-ar mai fi fost expediată. Așadar, cine era ? Și de ce a scris Terry mărturisirea aceea ?

— N-am idee, Marlowe. Habar n-am.

— Iartă-mă că te-am deranjat, domnule Starr.

— N-a fost nici un deranj, mi-a părut bine să am vești de la dumneata. Am să-l întreb pe Mendy dacă are el vreo idee.

— Da, dacă-l mai vezi vreodată în viață. Dar dacă nu-l vezi — te rog, în orice caz, să afli adevărul. Altfel o să-l descopere altcineva.

— Dumneata ?

Acum glasul i se înăsprise, dar rămăsese calm.

— Nu, domnule Starr. Nu eu. Cineva care ar putea să te arunce din Las Vegas dintr-o suflare, și fără să tragă prea mult aer în piept. Te rog să mă crezi, domnule Starr, crede-mă pe cuvînt. E pe bune, fără bancuri.

— Am să-l văd pe Mendy viu. Nu-ți fă griji în privința asta, Marlowe.

— Mi-am închipuit că știi totul. Noapte bună, domnule Starr.

CAPITOLUL 49

În momentul în care automobilul s-a oprit în faţa casei şi s-a deschis portiera, am ieşit în capul scărilor ca s-o strig. Şoferul negru, între două vîrste, i-a ţinut portiera deschisă ca să coboare. Apoi a urmat-o în sus pe trepte ducînd o valijoară ca pentru o excursie în care rămîi peste noapte. Aşadar, am aşteptat pur şi simplu.

Ajungînd în capul scărilor, Linda s-a întors către şofer :

— Amos, domnul Marlowe o să mă conducă pînă la hotel. Mulţumesc pentru toate. Am să-ţi telefonez dimineaţă.

— Da, doamnă Loring. Îmi daţi voie să-i pun o întrebare domnului Marlowe ?

— Sigur, Amos.

Puse valijoara lîngă uşă, în cameră, iar ea intră înaintea mea şi ne lăsă singuri.

— „Îmbătrînesc... Îmbătrînesc... Am să port manşetele pantalonilor suflecate“. Ce înseamnă asta, domnule Marlowe ?

— Nu înseamnă nimic. Dar sună bine.

Zîmbi :

— E din „Cîntecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock“. Iată şi un alt citat : „În cameră, femeile vin şi pleacă vorbind de Michelangelo.“ Asta vă sugerează ceva, domnule ?

— Da — îmi sugerează că cetăţeanul nu se prea pricepea la femei.

— Exact la fel gîndesc şi eu, domnule. Cu toate acestea, îl admir foarte mult pe T.S. Eliot.

— Ai zis „cu toate acestea“ ?

— Da, domnule Marlowe, chiar aşa am zis. Nu e corect ?

— Ba da, însă să n-o spui în faţa unui milionar. Şi-ar putea închipui că vrei să te iei la întrecere cu el.

Zîmbi trist :

— Nici prin cap nu mi-ar trece una ca asta. Aţi suferit un accident, domnule ?

— Nu. Așa a fost planificată chestia. Noapte bună, Amos.

— Noapte bună, domnule.

A coborît scările iar eu m-am întors în casă. Linda Loring sătea în mijlocul living-roomului și se uita în jur.

— Amos a absolvit Universitatea Howard, mi-a zis ea. Am impresia că stai într-o locuință cam prea puțin ferită de primejdii — pentru un om atît de puțin ferit de primejdii, ce zici ?

— Nu există locuri ferite de primejdii.

— Bietul dumitale obraz. Cine ți-a făcut asta ?

— Mendy Menendez.

— Dar ce i-ai făcut ?

— Nu cine știe ce. I-am dat vreo două picioare. A căzut într-o cursă. E în drum spre Nevada în compania a vreo trei sau patru agenți mușchiuloși. Să-l uităm.

S-a așezat pe canapea.

— Ce-ai vrea să bei ? am întrebat-o.

Am scos o cutie de țigări și i-am întins-o. A zis că nu vrea să fumeze și a mai zis că n-are preferințe în privința băuturii.

— Mă gîndeam la șampanie, i-am zis. N-am frapieră, dar e rece. O păstrez de ani de zile. Două sticle. Cordon Rouge. Trebuie să fie bună, măcar că eu nu mă pricep.

— Pentru ce o păstrai ?

— Pentru dumneata.

Mi-a zîmbit, dar continuă să se uite lung la mine, cu ochii ațintiți asupra obrazului :

— Ești rănit destul de rău. Ridică degetele în sus și-mi atinse ușor obrazul. O păstrai pentru mine ? Cam greu de presupus. Nu ne cunoaștem decît de vreo două luni.

— Atunci înseamnă că o păstram pentru momentul cînd ne vom cunoaște. Mă duc s-o aduc.

Am ridicat valijoara și am traversat camera cu ea în mînă.

— Unde pleci cu aia ? mă întrebă ea brusc.

— E o valijoară cu lucruri de dormit, nu ?

— Las-o jos și întoarce-te aici.

M-am executat. Avea ochii strălucitori și totodată adormiți.

— Asta e ceva nou, mi-a zis ea vorbind rar. Ceva cu totul nou.

— Din ce punct de vedere ?

— Niciodată nu m-ai atins, nici măcar cu un deget. Nu te-ai dat la mine, nu mi-ai făcut aluzii, nu m-ai pipăit, nimic. Credeam că eşti dur, sarcastic, rău şi rece.

— Bănuiesc că aşa şi sînt — uneori.

— Acum că sînt aici, şi probabil fără nici un preambul, după ce vom fi băut o cantitate suficientă de şampanie, ai de gînd să mă înşfaci şi să mă arunci în pat. Asta e ?

— Ca să fiu cinstit, parcă am simţit eu agitîndu-se o idee cam de genul ăsta pe undeva prin fundul creierului.

— Mă simt foarte măgulită, dar dacă eu n-am chef s-o facem astfel ? Îmi placi. Îmi placi chiar foarte tare. Dar asta nu înseamnă neapărat că vreau să mă culc cu tine. Nu cumva te cam repezi să tragi anumite concluzii — pur şi simplu pentru că, întîmplător, mi-am adus o valijoară cu lucruri de dormit ?

— S-ar putea să fie o eroare, am mărturisit. M-am dus şi am luat valijoara şi am repus-o lîngă uşa din faţă. Mă duc să aduc şampania.

— N-am vrut să te jignesc. Poate că ai prefera să păstrezi şampania pentru o ocazie mai fericită.

— Nu sînt decît două sticle, i-am zis. O ocazie cu adevărat fericită necesită o duzină.

— Aha, am înţeles, mi-a răspuns supărîndu-se deodată. Va să zică eu nu sînt decît o umplutură care ţine locul ocupat pînă cînd vine altă femeie mai frumoasă şi mai atrăgătoare. Mulţumesc frumos. Acum chiar că m-ai jignit, dar bănuiesc că e totuşi ceva să ştiu că aici sînt în siguranţă. Dacă-ţi închipui că o sticlă de şampanie o să facă din mine o destrăbălată, te asigur că te înşeli rău de tot.

— Mi-am recunoscut deja greşeala.

— Faptul că ţi-am spus că divorţez şi că l-am pus pe Amos să mă aducă aici cu o valijoară cu cîteva lucruri, nu înseamnă că sînt chiar o tîrfă, mi-a zis ea pe un ton în care răzbătea încă furia.

— Dă-o dracului de valiză ! am mîrîit. S-o ia naiba ! Dacă mai pomenești o dată de ea, o arunc jos pe scări. Te-am poftit să bei ceva. Mă duc la bucătărie s-aduc băutura. Asta-i tot. Nici prin cap nu mi-a trecut să te îmbăt. Nu vrei să te culci cu mine. 'Te înțeleg perfect. Nici nu văd de ce ai fi făcut-o. Dar asta nu înseamnă că nu putem să bem un pahar-două de șampanie, ce Dumnezeu ? Nu trebuie neapărat să începem să ne certăm că cine pe cine seduce și că unde și cînd și cîtă șampanie bem.

— Dar nici nu trebuie să-ți ieși din sărite, mi-a zis ea îmbujorîndu-se.

— Asta e altă minune, am zis arătîndu-mi iar colții. Cunosc cincizeci și nu pot suferi pe nici una. Toate-s false și toate zîmbesc grețos.

Se ridică, se apropie de mine și atinse ușor tăieturile și umflăturile de pe fața mea, cu vîrful degetelor :

— Îmi pare rău. Sînt o femeie obosită și dezamăgită. Te rog să fii bun cu mine. Nu sînt ușor de suportat.

— Nu ești mai obosită și nici mai dezamăgită decît majoritatea oamenilor. Teoretic, ar fi trebuit să fii același gen de damă superficială, răsfățată și stricată ca și sora-ta. Datorită nu știu cărui miracol nu ești. Ai toată onestitatea și o mare parte a curajului și dîrzeniei familiei tale. N-ai nevoie ca cineva să se poarte drăguț cu tine.

M-am întors cu spatele la ea, am ieșit din cameră și m-am dus în bucătărie. Am scos o sticlă de șampanie din frigider, am destupat-o și am umplut două pahare scunde din care am dat unul repede pe gît. Spuma înțepătoare mi-a adus lacrimi în ochi, și totuși am golit paharul. L-am umplut din nou. Apoi am pus toată afacerea pe o tavă și am împins măsuța de cocteiluri în living-room.

Nu era acolo. Nici valijoara nu mai era acolo. Am lăsat tava și am deschis ușa din față. N-o auzisem să se fi deschis și Linda nu avea mașină. De fapt nu auzisem nici un zgomot.

Apoi mi-a vorbit din spate :

— Prostuțule, ți-ai închipuit că am să fug ?

Am închis uşa şi m-am întors. Îşi despletise părul, îşi pusese papuci în picioarele goale şi îmbrăcase un halat de mătase de culoarea asfinţitului din stampele japoneze. S-a apropiat încet de mine cu un fel de zîmbet neaşteptat de timid. I-am întins un pahar. L-a luat, a sorbit două înghiţituri de şampanie şi mi l-a înapoiat.

— Îmi place.

Apoi, foarte calmă şi fără nici o urmă de prefăcătorie sau teatru, a venit în braţele mele, m-a sărutat şi şi-a desfăcut buzele şi dinţii. Vîrful limbii l-a atins pe al meu. După o vreme, şi-a tras capul înapoi, fără să-şi ia braţele de după gîtul meu. Parcă-i luceau stele în ochi.

— De fapt am vrut de la început, îmi zise ea. Dar trebuia să fiu şi eu dificilă. Nu prea ştiu de ce. Poate doar din cauza nervilor. De fapt nu sînt deloc o stricată. Nu e păcat ?

— Dacă aş fi crezut că eşti o femeie uşoară, te-aş fi agăţat încă de cînd te-am cunoscut prima dată în bar la Victor.

Clătină încetişor din cap şi zîmbi :

— Nu prea cred. De aceea mă aflu aici.

— Poate nu chiar în seara aceea. Seara aceea aparţinea altcuiva.

— Poate că de fapt nu te dai niciodată la femeile din baruri.

— Nu prea des. Lumina din baruri e prea slabă.

— Dar o mulţime de femei se duc acolo tocmai pentru asta.

— O mulţime de femei se scoală dis-de-dimineaţă în acelaşi scop.

— Însă băutura e un afrodisiac — pînă la un punct.

— Doctorii o recomandă.

— Cine a vorbit de doctor ? Vreau şampanie.

Am sărutat-o din nou. Era ceva foarte uşor şi plăcut.

— Vreau să-ţi sărut obrăjorul necăjit, îmi zise ea şi aşa şi făcu. Vai, dar frige cumplit.

— Restul trupului mi-e îngheţat.

— Nu-i adevărat. Vreau şampanie.

— De ce ?

— Dacă n-o bem se trezeşte. Şi pe urmă îmi place gustul.

— Bravo.
— Mă iubeşti mult ? Sau o să mă iubeşti dacă mă culc cu tine ?
— Poate.
— Dar să ştii că nu eşti obligat să te culci cu mine. Nu ţin morţiş la asta.
— Mulţumesc frumos.
— Vreau şampanie.
— Cîţi bani ai ?
— În total ? De unde să ştiu ? Vreo opt milioane de dolari.
— Bine, atunci m-am hotărît. Mă culc cu tine.
— Interesatule !
— Doar am plătit şampania.
— Dă-o naibii de şampanie, zise ea.

CAPITOLUL 50

Peste un ceas, îşi întinse braţul gol şi mă gîdilă în ureche :
— Ai accepta să mă iei de nevastă ?
— N-ar ţine nici şase luni.
— Pentru numele lui Dumnezeu, zise ea, să presupunem că n-ar ţine. Şi ce, n-ar merita ? În fond, ce aştepţi tu de la viaţă — asigurarea completă împotriva tuturor riscurilor posibile ?
— Am patruzeci şi doi de ani. M-a cam stricat independenţa. Şi pe tine te-au cam stricat — dar nu prea mult — banii.
— Am treizeci şi şase de ani. Nu mi se pare că e chiar aşa ruşinos să ai bani şi nici să te căsătoreşti cu o persoană bogată. Majoritatea celor care au bani nu-i merită şi nu ştiu ce să facă cu ei. Dar n-o să mai dureze mult situaţia asta. O să trecem printr-un nou război şi la sfîrşitul lui nimeni n-o să mai aibă nici un ban — afară doar de escroci şi de profitori. Toţi ceilalţi o să fim reduşi la zero din cauza impozitelor.
I-am mîngîiat părul şi am răsucit o buclă pe deget.
— S-ar putea să ai dreptate.

— Am putea să plecăm la Paris cu avionul și să ne distrăm pe rupte. Se ridică într-un cot și mă privi de sus în jos. Îi vedeam ochii strălucind, dar nu le puteam deslușI expresia. Ai ceva împotriva căsătoriei ?

— Pentru doi oameni dintr-o sută e o adevărată binecuvîntare. Restul, se străduiesc doar. După douăzeci de ani, omului nu-i rămîne altceva decît un banc de lucru la un auto-service. Tinerele americane sînt grozave. Soțiile americane ocupă mult prea mult teritoriu. Și pe urmă...

— Vreau niște șampanie.

— Și pe urmă, pentru tine ar fi doar o întîmplare ca oricare alta. Numai primul divorț e complicat și dureros. După aceea e doar o problemă economică. Pentru tine nu e nici o problemă. De azi în zece ani s-ar putea să mă întîlnești pe stradă și să te întrebi unde naiba m-ai mai văzut. Asta, în cazul fericit în care m-ai observa.

— Vai ce .ticălos, încrezut, suficient, satisfăcut de sine și supărăcios ești ! Vreau niţică șampanie.

— Măcar în felul ăsta o să-ți amintești de mine.

— Ești un îngîmfat. Un munte de îngîmfare. Puțin ciopîrțit în momentul ăsta. Crezi că o să-mi amintesc de tine ? Indiferent cu cîți bărbați o să mă mărit sau o să mă culc, crezi că o să-mi amintesc de tine ? De ce aș face-o ?

— Scuză-mă. Am exagerat în favoarea mea. Îți aduc șampania.

— Ce zici ce dulci și rezonabili sîntem ? zise ea sarcastic. Sînt o femeie bogată, iubitule, și am să fiu de mii de ori mai bogată. Ți-aș putea cumpăra lumea întreagă dacă ar merita s-o cumperi. Ce ai tu acum ? O casă goală în care să te întorci și în care nu găsești nici măcar un cîine sau o pisică, și un prăpădit de birou stătut în care să stai și să aștepți. Chiar dacă aș divorța de tine, tot nu te-aș lăsa niciodată să te întorci acolo.

— Dar cum m-ai putea opri ? Doar nu sînt Terry Lennox.

— Vai, te rog ! Să nu vorbim despre el. Și nici despre țurțurele ăla de aur, madam Wade. Și nici despre bietul ei soț beţiv și maladiv. Vrei să fii singurul bărbat care

m-a refuzat ? Ce fel de orgoliu mai e și ăsta ? Ți-am făcut cel mai mare compliment pe care știu eu să-l fac. Te-am cerut de bărbat.

— Mi-ai făcut și un compliment mai mare.

Începu să plîngă :

— Prostule ! Ești un prost fără pereche ! Avea obrajii umezi. Îi simțeam lacrimile. Și ce dacă ar dura șase luni, un an sau doi ? Ce-ai pierde altceva decît praful din birou și murdăria de pe jaluzele și singurătatea unei vieți destul de pustii ?

— Mai vrei șampania aia ?

— Bine, e-n regulă.

Am strîns-o mai aproape de mine și mi-a plîns pe umăr. Nu mă iubea și asta o știam amîndoi. Nu plîngea pentru mine. Era doar momentul în care trebuia să verse cîteva lacrimi.

Apoi s-a tras deoparte și eu m-am dat jos din pat și ea s-a dus la baie să-și aranjeze fața. Am adus șampania. Cînd s-a întors zîmbea.

— Îmi pare rău că am dat apă la șoareci, mi-a zis. Peste șase luni n-am să mai țin minte nici cum te cheamă. Hai în living-room. Vreau să fie lumină.

M-am conformat. S-a așezat pe canapea ca și mai înainte. I-am pus șampania în față. S-a uitat la pahar dar nu l-a atins.

— Am să mă recomand eu, i-am zis. O să bem un păhărel împreună.

— Ca astă-seară ?

— N-o să mai fie niciodată ca astă-seară.

Și-a ridicat paharul, a sorbit șampania înghițitură cu înghițitură, apoi s-a răsucit pe canapea și mi-a aruncat ultimii stropi în față. Apoi a început iar să plîngă. Am scos batista, mi-am șters fața și i-am șters și ei lacrimile.

— Nu prea știu de ce am făcut asta. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu-mi spui cumva că sînt femeie și că o femeie nu știe niciodată ce face.

I-am mai turnat puțină șampanie și am rîs de ea. A băut-o încetișor și apoi s-a răsucit iar și a căzut pe genunchii mei.

— Sînt obosită. De data asta o să trebuiască să mă duci în braţe.

După o vreme, a adormit.

Dimineaţa încă mai dormea cînd m-am sculat şi am făcut cafeaua. Am făcut duş, m-am bărbierit şi m-am îmbrăcat. Atunci s-a trezit. Am luat micul dejun împreună. Am chemat un taxi şi i-am dus valijoara pînă la maşină.

Ne-am spus la revedere. Am urmărit taxiul cu privirea pînă a dispărut. Am urcat scările şi m-am dus în dormitor şi am făcut patul. Pe una din perne rămăsese un fir de păr lung şi negru. Parcă aveam o bucată de plumb în piept.

Franţujii au o vorbă pentru asta. Porcii ăia au cîte o vorbă pentru fiecare lucru şi au întotdeauna dreptate.

Orice rămas bun înseamnă să mori puţin.

CAPITOLUL 51

Sewell Endicott zicea că lucrează tîrziu şi că aş putea eventual să trec pe la el seara pe la şapte jumătate.

Biroul lui era într-un colţ al clădirii. În el era un covor albastru, o masă de scris din mahon roşu cu colţurile sculptate, foarte veche şi în mod evident foarte scumpă, obişnuitele biblioteci cu geamuri glisante, pline de tomuri galbene şi scrieri juridice, obişnuitele caricaturi ale lui Spy reprezentînd celebrii judecători englezi şi pe peretele dinspre sud, singur, un portret mare al magistratului şi omului de litere Oliver Wendell Holmes. Scaunul de la masa de lucru era capitonat cu piele neagră. Lîngă el era un birouaş cu uşa rabatabilă, înţesat de hîrtii. Era o încăpere pe care nici un specialist în decoraţiuni interioare nu apucase încă să o efemineze.

Endicott stătea fără haină şi părea obosit dar avea o figură interesantă. Fuma o ţigară dintr-aia de-a lui fără nici un gest şi-i căzuse puţin scrum pe cravata desfăcută la gît. Părul negru era răvăşit.

Se uită la mine în tăcere, după ce mă aşezasem, apoi îmi zise :

— În viaţa mea nu cred c-am cunoscut o bestie mai încăpăţînată ca dumneata. Să nu-mi spui că tot mai faci săpături în haznaua aia.

— E ceva care nu-mi dă pace. V-aţi supăra dacă măcar acum aş presupune că atunci cînd aţi venit să mă vedeţi în colivia mea l-aţi reprezentat pe domnul Harlan Potter ?

A zis că nu. Mi-am atins uşurel obrazul cu vîrfurile degetelor Se vindecase şi dispăruse şi umflătura, dar probabil că una din lovituri mi-atinsese un nerv, fiindcă o parte din obraz era încă amorţită. Şi parcă tot nu-i puteam da pace. Cu timpul avea oricum să se vindece.

— Şi aş mai putea presupune că atunci cînd v-aţi dus la Otatoclan aţi primit o misiune temporară ca membru al echipei procurorului şef ?

— Da, Marlowe, dar las-o baltă. A fost o legătură foarte preţioasă. Dar poate că am pus eu prea mult accent pe ea.

— Sper că legătura mai există şi-acum.

Clătină din cap :

— Nu. S-a sfîrşit. Domnul Potter îşi rezolvă problemele juridice prin firmele din San Francisco, New York şi Washington.

— Bănuiesc că mă urăşte de moarte — dacă s-o fi gîndind vreodată la mine.

Endicott zîmbi :

— În mod destul de ciudat, a dat toată vina pe ginerele lui, doctorul Loring. Un om ca Harlan Potter trebuie să arunce vina pe cineva. Ar fi imposibil să fie el de vină. Impresia lui era că dacă Loring nu i-ar fi dat femeii ăleia nişte droguri primejdioase, nu s-ar fi întîmplat nimic rău.

— Se înşală. Mă rog, acolo la Otatoclan aţi văzut cadavrul lui Terry Lennox, nu ?

— Chiar aşa. În cămăruţa dosnică a atelierului unui tîmplar. Acolo n-au propriu-zis morgă, nici pompe funebre. Ăla făcea şi sicriul. Trupul era rece ca gheaţa. I-am văzut rana din tîmplă. Nu se poate pune problema

identității false — dacă ți-a trecut cumva prin cap ceva pe linia asta.

— Nu, domnule Endicott. Nu mi-a trecut fiindcă în cazul de față ar fi exclus — sau aproape. Dar nu-i așa că era puțin deghizat ?

— Da, avea fața și mîinile înnegrite, și părul vopsit negru. Însă cicatricile se vedeau încă foarte bine. Iar amprentele firește că au putut fi ușor verificate cu ajutorul celor de pe lucrurile pe care pusese mîna acasă.

— Cam cum e poliția pe care o au ăia acolo ?

— Primitivă. Aveau un *jefe* [1] care abia dacă știa să citească și să scrie. Însă la amprente se pricepea. A, și știi, era cald de tot. Teribil de cald. Se încruntă, își scoase țigara din gură și o aruncă neglijent într-un fel de receptacul enorm din bazalt negru. Au trebuit să aducă gheață de la hotel, adăugă el. Multă gheață. Se uită la mine. Pe-acolo, îmbălsămarea nu prea se practică. Lucrurile trebuie făcute repede.

— Știți spaniolă, domnule Endicott ?

— Doar vreo cîteva cuvinte. Mi-a servit de interpret directorul hotelului. Zîmbi. Un tip elegant și spilcuit, individul ăla. Părea destul de dificil, dar de fapt s-a dovedit foarte politicos și serviabil. Am terminat foarte repede.

— Am primit o scrisoare de la Terry. Bănuiesc că domnul Potter trebuie să știe de existența ei, fiindcă i-am spus fiicei lui, doamna Loring. I-am și arătat-o. Era în ea și un portret al lui Madison.

— Ce-i aia ?

— O hîrtie de cinci mii de dolari.

Endicott ridică din sprîncene :

— Serios ? Mde, cu siguranță că-i dădea mîna. Nevastă-sa i-a oferit un sfert de milion în ziua cînd s-au căsătorit a doua oară. Am impresia că oricum avea el de gînd să se ducă și să se instaleze în Mexic — indiferent de ceea ce s-a întîmplat. Nu prea știu ce s-a ales de banii ăia, însă. Nu am fost informat în această privință.

— Poftim scrisoarea, domnule Endicott, dacă aveți chef s-o citiți.

---

[1] Polițist șef (sp.).

O citi cu atenție, așa cum citesc avocații totul. O lăsă pe birou și lăsîndu-se pe spate privi în gol.

— Puțin cam literară, nu ? zise el calm. Mă întreb de ce a făcut-o ?

— De ce s-a sinucis, de ce a mărturisit sau de ce mi-a scris mie scrisoarea ?

— Mă refer la mărturisire și la sinucidere, bineînțeles, zise Endicott sever. Scrisoarea e de înțeles. Cel puțin ai o recompensă rezonabilă pentru ceea ce ai făcut pentru el — chiar și de atunci încoace.

— Ce mă deranjează, e chestia cu cutia poștală. Acolo unde zice că sub fereastra lui era o cutie poștală și că chelnerul de la hotel avea s-o țină în sus înainte de a o băga în cutie, pentru ca Terry să-și poată da seama că a fost expediată.

În ochii lui Endicott ceva adormi :

— De ce ? întrebă el pe un ton indiferent.

Apoi și-a scos o altă țigară cu filtru dintr-o cutie pătrată. I-am întins bricheta aprinsă peste birou.

— Într-o localitate ca Otatoclan nu puteau să aibă așa ceva, i-am zis.

— Continuă.

— La început nu prea înțelegeam chestia asta. P-ormă am căutat informații despre localitate. E un biet sat prăpădit. N-are o populație mai mare de o mie-o mie două sute de locuitori. Doar o stradă e parțial pavată. Șeful poliției are ca automobil oficial o mașină Ford model vechi. Poșta se află în colțul unui magazin, iar *chanceria* [1], la măcelar. Un singur hotel, două birturi, drumuri proaste, un mic aeroport. Pe acolo prin munți se vînează bine — chiar foarte bine. Asta justifică prezența aeroportului. Este singurul mijloc acceptabil de a ajunge acolo.

— Dă-i drumu-nainte. Am auzit de vînătoare.

— Va să zică, au o cutie poștală pe stradă. Așa cum au și hipodrom, și teren pentru cursele de cîini, și teren de golf, și un *jai alai fronton* [2] și un parc cu o fîntînă colorată, și un chioșc pentru muzica militară.

---

[1] Primărie ; cancelarie (sp.).
[2] Teren de jucat peleta bască (sp.).

— Atunci înseamnă că a făcut o greşeală, zise cu răceală Endicott. Poate că era ceva care i s-a părut a fi cutie poştală — de pildă, să zicem, o cutie de gunoi.

M-am ridicat în picioare. Am întins mîna după scrisoare, am împăturit-o la loc şi am băgat-o în buzunar.

— Cutie de gunoi. Da, sigur, asta e. Vopsită în culorile naţionale mexicane — verde-alb-şi-roşu — şi cu o inscripţie cu litere mari şi clare : PĂSTRAŢI CURĂŢENIA ORAŞULUI. În spaniolește, firește. Şi cu vreo şapte corcituri rîioase în jurul ei.

— Nu fă prea tare pe deşteptul, Marlowe.

— Scuzaţi-mă dacă mi-am lăsat inteligenţa să mi se manifeste. Mai e şi un alt mic amănunt pe care l-am ridicat deja într-o discuţie cu Randy Starr. Cum a ajuns scrisoarea să fie totuşi expediată ? Conform scrisorii, metoda era stabilită dinainte. Aşadar, cineva i-a spus despre cutia poştală. Aşadar, cineva a minţit. Aşadar, cineva a expediat totuşi scrisoarea cu cinci miare în ea. Uluitor, nu vi se pare ?

Pufăi din ţigară şi urmări rotocoalele de fum cum se îndepărtează.

— Ei, şi care ţi-e concluzia ? Şi de ce l-ai băgat şi pe Starr în ciorba asta ?

— Starr şi cu o jivină scîrboasă numită Menendez — îndepărtată acum din mijlocul nostru — au fost camarazi cu Terry în armata britanică. Sînt nişte banditi, într-un fel — aş zice chiar aproape în toate felurile — dar încă mai e puţin loc în trupul lor pentru orgoliu personal şi chestii dintr-astea. Aici în oraş a fost vorba de un paravan alcătuit din motive foarte evidente. De asemenea, a fost vorba de un alt paravan la Otatoclan, din motive complet diferite.

— Ei, şi la ce concluzie ai ajuns ? mă întrebă el iar şi mult mai sever.

— Dar dumneavoastră ?

Nu mi-a răspuns, aşa că i-am mulţumit pentru timpul pe care mi l-a acordat şi l-am părăsit.

Cînd am deschis uşa, tocmai se încrunta, dar mi s-a părut că de data asta era o încruntare cinstită, de nedumerire. Sau poate că se străduia să-şi amintească înfăţi-

şarea interiorului hotelului şi prezenţa sau absenţa cutiei poştale.

Era doar o altă rotiţă pe care o puteai face să se învîrtească — nimic altceva. S-a tot învîrtit o lună încheiată pînă să se mai întîmple ceva.

Iar apoi, într-o vineri dimineaţa am găsit un necunoscut aşteptîndu-mă la birou. Era un mexican bine îmbrăcat sau poate un sud-american. Şedea lîngă fereastra deschisă şi fuma o ţigară rău mirositoare din tutun negru. Era înalt, foarte zvelt şi foarte elegant, şi cu o mustaţă neagră frumos tăiată iar părul negru, ceva mai lung decît se poartă pe la noi. Era îmbrăcat cu un costum uşor de culoarea căprioarei. Pe nas avea ochelari de soare verzi. Se ridică politicos.

— Señor Marlowe ?

— Cu ce vă pot servi ?

Îmi întinse o hîrtie împăturită :

— *Un aviso de parte del Señor Starr en Las Vegas, señor. Habla Ud. espanol ?* [1]

— Mda, dar nu aşa de repede. Mi-ar conveni engleza.

— Bine, atunci engleza. Pentru mine e acelaşi lucru.

Am luat hîrtia şi m-am uitat la ea : „*Ţi-l recomand pe prietenul meu, Cisco Maioranos. Cred că o să-ţi poată fi de folos. S.*“

— Hai să mergem înăuntru, *señor* Maioranos.

I-am ţinut uşa deschisă. Cînd a trecut pe lîngă mine i-am simţit mirosul de parfum. Şi sprîncenele erau al dracului de frumos aranjate. Dar probabil că nu era chiar atît de delicat cum părea, fiindcă avea cicatrici pe ambii obraji.

CAPITOLUL 52

Se aşeză pe scaunul clienţilor şi puse picior peste picior.

— După cît am auzit, doriţi unele informaţii despre señor Lennox.

[1] Un bilet din partea domnului Starr din Las Vegas, domnule. Dumneavoastră vorbiţi spaniolește ? (sp.)

— Doar scena finală.

— Eram acolo în momentul respectiv, *señor*. Aveam o slujbă la hotel. Măruntă şi, bineînţeles, temporară. Eram recepţioner în tura de zi.

Vorbea englezeşte perfect, dar cu un ritm hispanic. Spaniola — adică hispano-americana — are nişte ridicări şi coborîri foarte precise care pentru urechile americanilor nu par să aibă nici o legătură cu înţelesul. Seamănă cu valurile oceanului.

— Nu prea arătaţi a recepţioner.

— Mai are omul şi greutăţi în viaţă.

— Cine mi-a expediat scrisoarea ?

Mi-a întins o cutie de ţigări :

— Încercaţi una din astea.

Am clătinat din cap :

— Sînt prea tari pentru mine. Ţigările din Columbia îmi plac, dar alea cubaneze sînt moarte curată.

Zîmbi uşurel, îşi aprinse alt cui de coşciug şi aruncă încet fumul pe gură. Tipul era atît de insuportabil de elegant, încît începea să mă calce pe nervi.

— Ştiu despre scrisoare, *señor*. Lui *mozo* [1] i-a fost frică să se ducă în camera acestui señor Lennox după ce s-a instalat *guarda*. Poliţaiul sau detectivul, cum ziceţi dumneavoastră. Aşa că am dus chiar eu scrisoarea la *correo* [2]. După împuşcături, înţelegeţi.

— Trebuia să vă uitaţi înăuntru. Avea o bancnotă mare în ea.

— Scrisoarea era închisă, zise el cu răceală. *El honor nu se mueve de lado como les congrejos*. Adică, cinstea nu umblă strîmb ca crabii, *señor*.

— Îmi cer scuze. Continuaţi, vă rog.

— Señor Lennox avea o hîrtie de o sută de pesos în mîna stîngă cînd am intrat în cameră şi am închis uşa în nasul gardianului. În dreapta ţinea un pistol. Pe masa în faţa lui era scrisoarea. Şi mai era şi altă hîrtie pe care n-am citit-o. Am refuzat bancnota.

— Prea mulţi bani.

Nu reacţionă la sarcasmul meu.

---

[1] Băiat de serviciu la hotel, chelner (sp.).

[2] Poştă (sp.).

— A insistat. Așa că în cele din urmă am luat bancnota și i-am dat-o mai tîrziu lui *mozo*. Am luat scrisoarea sub un șervet pe tava pe care se adusese înainte cafeaua. Detectivul s-a uitat sever la mine dar n-a zis nimic. Coborîsem cam jumătate din trepte cînd am auzit împușcătura. Am ascuns repede scrisoarea și am urcat înapoi scările în fugă. Polițaiul încerca să deschidă ușa cu piciorul. Am deschis-o eu cu cheia. Señor Lennox era mort.

Își plimbă ușor degetele pe marginea biroului și oftă.

— Restul, fără îndoială, îl știți.

— Hotelul era plin ?

— Nu, nu era plin. Erau vreo cinci-șase oaspeți.

— Americani ?

— Doi *Americanos del Norte*. Vînători.

— Ianchei adevărați sau mexicani transplantați ?

Își plimbă încet vîrful degetului pe stofa pantalonului :

— Cred că unul din ei ar fi putut să fie de origină spaniolă. Vorbea spaniolește ca la frontieră. Foarte urît.

— S-au apropiat vreodată de camera lui Lennox ?

Ridică repede capul, dar pe mine nu mă impresionară ochelarii verzi :

— De ce ar fi făcut-o, *señor* ?

I-am dat dreptate încuviințînd din cap.

— Ei, *señor* Maioranos, în orice caz a fost foarte drăguț din partea dumneavoastră că v-ați deranjat pînă aici să-mi spuneți toate aceste lucruri. Vă rog să-i comunicați lui Randy că-i sînt foarte recunoscător. Da ?

— *No hay de que, señor* [1]. A fost un fleac.

— Și mai tîrziu, dacă are timp disponibil, ar putea să-mi trimită pe cineva care să știe cu adevărat ce vorbește.

— *Señor* ? Glasul era blînd, dar tonul glacial. Cum adică, îmi puneți cuvintele la îndoială ?

— Voi ăștia vorbiți întotdeauna despre cinste, onoare. Onoarea este un fel de manta a hoților — uneori. Stai, nu-ți ieși din fire. Stai jos liniștit și dă-mi voie să-ți spun povestea într-o altă manieră.

Se lăsă pe speteaza scaunului, cu un aer disprețuitor, de mare superioritate.

[1] N-aveți pentru ce, domnule (sp.).

— Bagă de seamă însă, că merg numai şi numai pe ghicite. S-ar putea să mă înşel. Dar s-ar mai putea să nu mă înşel. Aia doi *Americanos* veniseră acolo cu un anumit scop. Au sosit cu avionul. Ziceau că sînt vînători. Unul din ei se numea Menendez şi se ocupă de jocurile de noroc. Se prea poate să se fi înregistrat la hotel sub un nume de împrumut, sau sub propriul lui nume. Asta n-am de unde să ştiu. Lennox era la curent cu prezenţa lor. Şi ştia şi de ce au venit. Mi-a scris scrisoarea aia fiindcă avea conştiinţa încărcată. Mă luase drept fraier şi era un băiat mult prea delicat ca să stea liniştit după ce a făcut una ca asta. A pus bancnota — cinci mii de dolari — în scrisoare pentru că avea o groază de bani şi ştia bine că eu n-am. De asemenea, a strecurat acolo un mic fitil, aşa într-o doară, pe care puteam sau nu să-l înregistrez. El era genul de om care dorea întotdeauna să facă ceea ce se cuvine, dar nu ştiu cum se întîmpla că pînă la urmă făcea cu totul altceva. Dumneata zici c-ai dus scrisoarea la *correo*. De ce n-ai pus-o în cutia din faţa hotelului ?

— Cutia, *señor* ?

— Cutia poştală. Cred că voi îi ziceţi *cajón cartero*, dacă nu mă-nşel.

Zîmbi :

— Otatoclan nu e un oraş mexican, *señor*. E doar o localitate foarte primitivă. Cutie poştală pe o stradă din Otatoclan ? Nimeni de acolo n-ar înţelege la ce serveşte. Nimeni n-ar ridica scrisorile din ea.

— Aha. Bine, mă rog, să trecem peste asta. N-ai dus nici un fel de cafea, pe nici un fel de tavă în camera lui *señor* Lennox. *Señor* Maioranos, dumneata n-ai intrat în odaie trecînd pe lîngă paznic. Dar au intrat în cameră cei doi *Americanos*. Cu paznicul lucrurile erau aranjate, bineînţeles. La fel şi cu mai multe alte persoane. Unul dintre *Americanos* l-a pocnit pe Lennox pe la spate. Apoi a luat pistolul Mauser şi a scos unul din cartuşe din care a smuls glontele şi a băgat cartuşul înapoi pe ţeavă. Pe urmă a dus pistolul la tîmpla lui Lennox şi a apăsat pe trăgaci. I-a făcut o rană cu o înfăţişare destul de urîtă, dar nu l-a ucis. Apoi Lennox a fost scos pe targă, bine

acoperit și bine ascuns. Și p-ormă, cînd a sosit avocatul american, Lennox era drogat și ambalat în gheață și ținut într-un colț întunecat din *carpinteria* [1], unde meseriașul făcea un sicriu. Avocatul american l-a văzut pe Lennox acolo, era rece ca gheața, toropit de un somn adînc, și avea în tîmplă o rană cu sîngele înnegrit. Părea într-adevăr mort. A doua zi, sicriul a fost îngropat cu o încărcătură bună de pietre. Avocatul american s-a întors acasă cu amprentele și cu un fel de document care făcea cît o ceapă degerată. Ce părere ai de toate astea, *señor* Maioranos ?

Dădu din umeri :

— E posibil, la urma urmei, *señor*. Ar fi fost nevoie de bani și de influență. Ar fi fost posibil, eventual, dacă acest *señor* Menendez avea legături cu oamenii importanți din Otatoclan, cu *alcaldele* [2], cu proprietarul hotelului și cu alte mărimi.

— Mda, și asta e posibil. E o idee bună. Poate că asta ar explica de ce au ales tocmai o localitate atît de măruntă și de îndepărtată ca Otatoclan.

Se grăbi să zîmbească :

— Atunci poate că *señor* Lennox mai trăiește, nu ?

— Sigur. Sinuciderea trebuia să fie un fals oarecare cu ajutorul căruia să se poată susține mărturisirea. Falsul trebuia să fie destul de bine alcătuit ca să-i ia ochii unui jurist care fusese cîndva procuror districtual, dar l-ar fi putut pune într-o lumină ridicolă pe actualul procuror șef, dacă lucrurile luau altă întorsătură. Menendez ăsta nu e chiar așa de tare cum își închipuie el că e, dar, oricum, a fost un tip destul de tare ca să mă pocnească cu pistolul peste față pentru că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Așa că era imposibil să nu fi avut el anumite motive serioase. Dacă falsul era dat în vileag, Menendez se trezea în fața unui scandal de proporții internaționale. Nici mexicanilor nu le plac escrocheriile poliției, cum nu ne plac nici nouă.

— Se prea poate, *señor*, după cum știu și eu foarte bine. Dar m-ați acuzat de minciună. Ați zis că n-am intrat

---

[1] Tîmplărie (sp.).
[2] Magistrat, primar (sp.).

în camera unde era *señor* Lennox și nu i-am luat scrisoarea.

— Cum să intri, amice, cînd erai deja acolo și scriai scrisoarea ?

Ridică mîna în sus și-și scoase ochelarii de soare. Multe poate schimba chirurgia estetică, dar nimeni nu poate să-i modifice cuiva culoarea ochilor.

— Mă tem că e cam devreme ca să bem un „burghiu", zise el.

CAPITOLUL 53

Ăia din Ciudad de Mexico îi făcuseră o treabă grozavă, dar, la urma urmei, ce-i de mirare în asta ? Doctorii, tehnicienii, spitalele, pictorii și arhitecții lor — sînt la fel de buni ca și ai noștri. Ba, uneori, chiar mai buni. Doar un polițai mexican a inventat testul cu parafină pentru descoperirea urmelor de praf de pușcă. N-au putut să-i facă lui Terry o față chiar perfectă, dar, în orice caz, realizaseră foarte mult. Îi schimbaseră chiar și nasul, mai reduseseră din os și-i dăduseră o formă mai plată, mai puțin nordică. N-aveau cum să elimine toate cicatricele, așa că i-au făcut unele și pe celălat obraz. În țările latino-americane, rănile de cuțit nu sînt deloc o raritate.

— Mi-au făcut pînă și o grefă de nerv aici sus, zise el atingînd partea din față care fusese cîndva țeapănă.

— Ia spune-mi, cît de tare m-am apropiat de adevăr ?

— Destul de mult. Vreo cîteva detalii nu erau exacte, dar n-are importanță. Treaba a fost făcută la repezeală, unele chestii au fost improvizate și nici eu nu știam exact ce-o să se întîmple. Mi s-a spus să fac anumite lucruri și să las urme foarte vizibile. Lui Mendy nu i-a prea surîs faptul că ți-am scris, dar în privința asta n-am vrut să cedez. Se pare că te-a cam subestimat. N-a observat pasajul ăla cu cutia de scrisori.

— Știai cine a omorît-o pe Sylvia ?

Nu-mi răspunse direct la întrebare :

— Nu e chiar așa ușor să dai o femeie pe mîna poliţiei pentru crimă — chiar dacă n-a însemnat niciodată mare lucru pentru tine.

— Lumea e aspră. Și Harlan Potter era la curent cu toate astea ?

Zîmbi iar :

— Te-ai putea aștepta oare de la el să se dea de gol în vreo privinţă ? Părerea mea e că nu știa. După părerea mea, crede că am murit. Cine i-ar putea spune adevărul — afară doar de tine ?

— Ceea ce i-aș spune eu lui ai putea să înveleşti într-un firicel de iarbă. Ce mai face Mendy în ultima vreme — dacă mai face ?

— Face bine. E la Acapulco. A șters-o din pricina lui Randy. Dar e drept că băieţii nu prea se apucă să-i ciomăgească pe copoi. Mendy nu e chiar atît de rău cum îţi închipui. Are și el inimă.

— Parcă șarpele n-are ?

— Ei, cum rămîne cu „burghiul“ ăla ?

M-am ridicat fără să-i răspund și m-am dus la casa de fier. Am învîrtit discul și am scos plicul în care era portretul lui Madison și cele cinci hîrtii de o sută care miroseau a cafea. Le-am trîntit toate pe birou și pe urmă am ridicat sutarele.

— Pe astea le păstrez eu. Le-am cheltuit cu vîrf și îndesat pe investigaţii și tot felul de alte treburi. Cu portretul lui Madison mi-a plăcut să mă joc. Acum e iarăși al tău.

L-am pus în fața lui pe marginea biroului. S-a uitat la hîrtie dar n-a atins-o.

— Ba e a ta și te rog s-o păstrezi definitiv, mi-a replicat. Eu am destui bani, slavă domnului. Puteai să lași lucrurile în pace.

— Știu. După ce și-a ucis soţul și a scăpat nepedepsită ar fi putut să se apuce de treburi mai serioase. De fapt, el n-avea cine știe ce importanță. Era doar o ființă omenească, cu sînge, și creier, și emoţii. Și el știa ce s-a întîmplat și se străduia din răsputeri să trăiască păstrînd secretul. Scria cărţi. Poate c-ai auzit de el.

— Uite ce e, n-am putut să acţionez altfel decît am făcut-o, zise el vorbind rar. Nu voiam să fac rău nimănui. Aici n-aveam nici cea mai mică şansă. Un om nu poate să-şi închipuie chiar toate amănuntele aşa, la repezeală. Eram speriat rău şi mi-am luat tălpăşiţa. De fapt, ce trebuia să fac ?

— Nu ştiu.

— A avut şi ea un moment de nebunie. Putea oricum să-l omoare.

— Da, într-adevăr, nu era exclus.

— Ei, las-o baltă. Hai să mergem să bem un păhărel undeva într-un loc răcoros şi liniştit.

— Nu prea am timp în momentul ăsta, *señor* Maioranos.

— Pe vremuri parcă eram prieteni destul de buni, zise el melancolic.

— Serios ? Nu prea mai ţin minte. Mă tem că e vorba de ăilalţi doi indivizi. Cred că mă confunzi. Te-ai stabilit permanent în Mexic ?

— A da. Nici măcar n-am venit legal aici. Niciodată n-am avut dreptul să stau în Statele Unite. Ţi-am spus că m-am născut la Salt Lake City. De fapt m-am născut la Montreal. Acum o să-mi aranjez destul de curînd cetăţenia mexicană. Nu-ţi trebuie altceva decît un avocat de ispravă. Mi-a plăcut întotdeauna Mexicul. Eu cred că n-ar fi chiar aşa riscant să mergem la Victor că bem „burghiul“ ăla.

— Ia-ţi banii, *señor* Maioranos. Sînt pătaţi de prea mult sînge.

— Bine, dar eşti sărac.

— De unde ştii ?

Luă bancnota, o întinse între degetele subţiri şi şi-o strecură nepăsător într-un buzunar interior. Îşi muşcă buza cu dinţii aceia care par foarte albi cînd pielea ţi-e negricioasă.

— În dimineaţa aceea, cînd m-ai condus cu maşina la Tijuana nu-ţi puteam spune mai mult. Dar ţi-am oferit posibilitatea să chemi autorităţile şi să mă dai pe mîna lor.

— Nu sînt supărat pe tine. Ce să-ţi fac dacă aşa ţi-e felul ? Multă vreme n-am izbutit să te înţeleg deloc. Nu-ţi

dădeam de rost. Aveai maniere frumoase și calități frumoase, dar ceva nu era în regulă. Aveai anumite principii după care te conduceai și încercai să le faci față onorabil, dar erau numai ale tale. N-aveau nici un fel de legătură cu vreun gen oarecare de etică sau de scrupule. Erai un băiat cumsecade fiindcă aveai o fire cumsecade. Dar te simțeai tot atît de bine alături de fraieri sau huligani ca și lîngă oamenii cinstiți. Cu condiția ca huliganii să vorbească destul de bine englezește și să mănînce relativ elegant în lume. Din punct de vedere moral, ești un defetist. Cred că războiul te-a făcut așa, sau poate că de fapt așa te-ai născut.

— Nu înțeleg. Zău că nu înțeleg. Eu încerc să-ți plătesc datoria, și tu nu vrei să mă lași. Înțelege-mă că nu-ți puteam spune mai mult decît ți-am zis atunci. Nu m-ai fi crezut, cîtuși de puțin.

— Ăsta e unul din cele mai frumoase complimente pe care le-am primit vreodată.

— Ei, mă bucur că totuși nu-ți sînt total antipatic. Am intrat într-o încurcătură îngrozitoare. Întîmplător, cunoșteam genul de oameni care știu cum să rezolve încurcăturile îngrozitoare. Îmi erau datori pentru o întîmplare petrecută acum mulți ani în timpul războiului. Probabil că singura dată în toată viața mea cînd am făcut ceea ce trebuia și iute ca un șoarece. Iar cînd am avut eu nevoie de ei, s-au executat. Și pe gratis. Să știi, Marlowe, că nu ești singurul tip de pe lume care nu poartă o etichetă cu prețul.

Se aplecă peste birou și întinse mîna după o țigară de-a mea. Deși avea tenul bronzat, pe dedesubt se vedea că fața e îmbujorată. Și cicatricele deveniseră mai vizibile.

M-am uitat la el cum scoate din buzunar o brichetă cu gaz de forma unui cartuș și-și aprinde țigara. Dinspre el răzbătu pînă la mine o undă de parfum.

— Ai cumpărat o mare parte din mine, Terry. Cu un zîmbet, un semn din cap, un fluturat al mîinii și cîteva păhărele băute în liniște ici-colo, prin cîte un bar. A fost drăguț atîta cît a ținut. La revedere, *amigo*. Nu vreau să-ți spun adio. Ți-am zis cînd însemna ceva. Ți-am zis adio cînd era un lucru trist și singuratic și definitiv.

— Am revenit aici prea tîrziu, zise el. Operaţiile astea de chirurgie plastică iau mult timp.

— Nu te-ai fi întors deloc dacă nu te-aş fi scos eu din vizuină.

Deodată în ochi îi scînteiară nişte lacrimi. Îşi puse repede ochelarii de soare.

— Nu eram prea sigur, reluă el. Încă nu mă hotărîsem. Ei nu mă lăsau să-ţi spun nimic. Iar eu încă nu mă hotărîsem.

— Nu-ţi fă griji din pricina asta, Terry. Se găseşte întotdeauna cineva care să-ţi facă treaba.

— Am servit în trupele de comando, prietene. Să ştii că ăia nu te angajează dacă eşti o fleaşcă. Am fost grav rănit şi n-a fost chiar aşa o distracţie cu doctorii ăia nazişti. Anii ăia m-au schimbat foarte tare.

— Le ştiu eu pe toate astea, Terry. Eşti un băiat foarte bun dintr-o mulţime de puncte de vedere. Să ştii că eu nu te judec. Nu te-am judecat niciodată. Numai atîta că nu te mai afli aici. Ai dispărut. Ai haine frumoase pe tine, eşti parfumat şi eşti elegant ca o cocotă cu tarif de cincizeci de dolari.

— Toate astea-s numai teatru, izbucni el aproape cu disperare.

— Dar ce, adică nu-ţi place ?

Gura i se strîmbă într-un fel de zîmbet acru. Dădu din umeri în modul acela expresiv, specific popoarelor latine.

— Bineînţeles. Teatrul e bun în sine. Altceva nici nu mai există. Aici înăuntru (şi-şi bătu pieptul cu bricheta), nu e nimic. S-a terminat cu mine, Marlowe. S-a terminat de foarte multă vreme. Ei, mă rog... Bănuiesc că aici punem punct.

S-a ridicat în picioare. M-am ridicat şi eu. Mi-a întins o mînă delicată. I-am strîns-o.

— Bună ziua, *señor* Maioranos. A fost o plăcere să vă cunosc — măcar că a fost un timp atît de scurt.

— Rămîi cu bine.

S-a răsucit pe călcîie, a străbătut camera şi a ieşit. M-am uitat cum se închide uşa în urma lui. I-am ascultat

pașii îndepărtîndu-se pe coridorul pardosit cu imitație de marmură. Zgomotul lor se estompă, apoi se stinse.

Și totuși am rămas să-i ascult. De ce ? Oare voiam să se oprească brusc, să revină și să-mi vorbească în așa fel încît să mă smulgă din dispoziția în care mă aflam ? Ei bine, n-a făcut-o. De atunci nu l-am mai văzut niciodată.

Pe nici unul din ei nu i-am mai revăzut — cu excepția polițailor. Încă nu s-a inventat vreun mijloc de a-ți lua rămas bun de la ei.

În colecția «ENIGMA»

Au apărut:

Ignacio Cardenas Acuna	— ENIGMA UNEI DUMINICI
Peter Cheyney	— ULTIMUL PAHAR
Eduard Fiker	— ITINERARIUL SICRIULUI DE ZINC
Paul Henricks	— MUȘUROIUL DE FURNICI
Iulian Semionov	— STRADA OGARIOV NR. 6
V. Tevekelian	— AGENȚIA DE PUBLICITATE A DOMNULUI KOCEK
M. Steiga și L. Volfs	— GARDĂ LA REGINA BRILIANTELOR

Vor apărea:

Arkadi Adamov	— COMPLICAȚII LA PĂTRAT
Jiri Marek	— PANOPTIC DE OAMENI PĂCĂTOȘI

editura univers

Lei 12,50